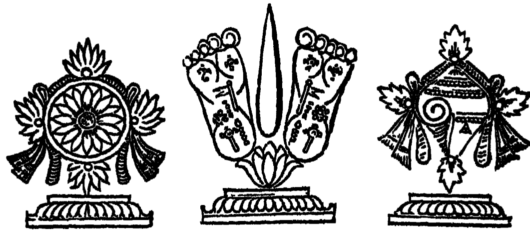
[illegible] ஆசாரியர்
[illegible] திருக்கல்
மணவாளமாமுனி
உடையவர்
பெரியநம்பிகள்
ஆளவந்தார்.
மணக்கால்நம்பி.

உய்யக்கொண்டார்.
நாதமுனிகள்
சடகோபர்
சேனைமுதலியார்
பிராட்டி
பெருமாள் ஸ்ரீ[illegible]



ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ

ஆசார்ய ஹ்ருதயசாரசங்க்ரஹம்.

இஃது

தஞ்சாவூர்ஜில்லா

பென்ஷன்ட் ஹெட்மிரஸ்தேதாரரும்,

அஷ்டதிக்கெஜங்களுக்குள் ப்ரதமகன்யரான

ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீமான்வாதூலதேசிகர்

கோயில்கந்தாடை அண்ணன்ஸ்வாமி

திருவடிஸம்பந்தியும்,

இராயப்பேட்டை ஸ்ரீவரவரமுநீந்த்ரனை வாழ்த்தும்

ஸபாக்ராஸநாதிபதியும்,

பகவத்பாகவத கைங்கர்யதுரந்தரரான

ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமர்களுடைய

ஸ்ரீபாதரேணுவுமாகிய,

திருமங்கைமன்னன் ஸம்பந்தமாரனென்னும்

திரு - கோபாலக்ருஷ்ணப்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை:

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீபராங்குசர் திருவவதார ௵ ௪௯௯௪-க்குச்சரியான

நந்தன ௵ கார்த்திகை ௴.

1892.

விலை. ரூபா - ௩.

ஸ்ரீ

"கண்ணன்கழலிணை நண்ணுமனமுடையீர்
எண்ணுந்திருநாமந் திண்ணநாரணமே
நாரணனெம்மான் பாரணங்காளன
வாரணந்துலைத்த காரணன்றானே"

ஆசார்ய ஹ்ருதயசாரசங்க்ரஹத்தில்

அடங்கியவிஷயங்கள்.

ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம꞉.

ஸ்ரீ அழகியமணவாளமாமுநிகள்

த னி ய ன்.

శ్రీశైలేశదయాపాత్రం - ధీభక్త్యాదిగుణార్ణవం।
యతీంద్రప్రవణంవన్దే - రమ్యజామాతరంమునిం॥

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் - தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம்வந்தே - ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

கோயிற்கந்தாடை அண்ணன்கூடஸ்தர்

த னி ய ன்.

సకలవేదాన్తసారార్థపూర్ణాశయం।
విపులవాధూలగోత్రోద్భవానాంవరం।
రుచిరజామాతృయోగీన్ద్రపాదాశ్రయం।
వరదనారాయణంమద్గురుంసంశ్రయే॥

ஸகலவேதாந்தஸாரார்த்தபூர்ணாசயம்
விபுலவாதூலகோத்ரோத்பவாநாம்வரம்
ருசிரஜாமாத்ருயோகீந்த்ரபாதாசரயம
வரதநாராயணம்மத்குரும்ஸம்சரயே.

ஸ்வாசார்ய தனியன்.

శ్రీమద్వాధూలకులవారిధిపూర్ణచంద్రం।
శ్రీమద్వరప్రదగురోత్తమపుత్రరత్నం।
స్మృత్యన్తయుక్తివిశదీకరణైకదీక్షం।
శ్రీరఙ్గదేశికమహం శరణంప్రపద్యే॥

ஸ்ரீமத்வாதூலகுலவாரிதிபூர்ணசந்த்ரம்
ஸ்ரீமத்வரப்ரதகுரோத்தமபுத்ரரத்நம்
ஸம்ருத்யந்தயுக்திவிசதீகரணைகதீக்ஷம்
ஸ்ரீரங்கதேசிகமஹம்சரணம்ப்ரபத்யே.

ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீமான் சிறுபுலியூர் திருவாழி அண்ணன்ஸ்வாமி
பரமக்ருபையினால் அருளிச்செய்தது.

శ్రీమత్కల్యరిసమ్పదాత్మజమముం గోపాలకృష్ణాహ్వయం।
శ్రీమత్సౌమ్యవరార్యవీక్షణవశాత్ వాధూలధుర్యస్య వై।
సంభృత్యాశువరప్రదాహ్వయగురోః పాదసరోజప్రభా।
భక్తం రఙ్గపురీశ్వరః పదనతం విష్ణుశ్చిరం రక్షతాత్॥

ஸ்ரீமத்கல்யரிஸம்பதாத்மஜமமும்கோபாலக்ருஷ்ணாஹ்வயம்।
ஸ்ரீமத்ஸௌம்யவரார்யவீக்ஷணவஶாத்வாதூலதுர்யஸ்யவை।
ஸம்ப்ருத்யாஶுவரப்ரதாஹ்வயகுரோப்பாதஸரோஜப்ரபௌ।
பக்தம்ரங்கபுரீஶ்வர:பதநதம்விஷ்ணுஶ்சிரம்ரக்ஷதாத்॥

அந்தரங்கர்கள்சாதித்தவை.

శ్రీబృందారణ్యగీతాగురువరకరుణావీక్షణప్రాప్తబోధః।
శ్రీరఙ్గాచార్యపాదామ్బుజమధుకర గోపాలకృష్ణాఖ్యసూరిః।
ఆచార్యస్వాన్తసారం వ్యలిఖదమితధీః సఙ్గ్రహేణ ప్రబన్ధం।
దృష్ట్వా తం శ్లాఘయన్తస్సకలబుధజనాః మామకోద్దేశ్యభూతాః॥ (௧)

ஸ்ரீப்ருந்தாரண்யகீதாகுருவரகருணாவீக்ஷணப்ராப்தபோத:।
ஸ்ரீரங்காசார்யபாதாம்புஜமதுகரகோபாலக்ருஷ்ணாக்யஸூரி:।
ஆசார்யஸ்வாந்தஸாரம்வ்யலிகதமிததீ:ஸங்க்ரஹேணப்ரபந்தம்।
த்ருஷ்ட்வாதம்ஶ்லாகயந்தஸ்ஸகலபுதஜநா:மாமகோத்தேஶ்யபூதா:॥

వృశ్చికే చిత్రాసమ్భూతం।
శ్రీరఙ్గార్యపదాశ్రితం।
ఆచార్యస్వాన్తసారార్థ।
వక్తారం కృష్ణమాశ్రయే॥ (௨)

வ்ருஶ்சிகேசித்ராஸம்பூத
ஸ்ரீரங்கார்யபதாஶ்ரிதம்।
ஆசார்யஸ்வாந்தஸாரார்த்த
வக்தாரம்க்ருஷ்ணமாஶ்ரயே॥

நேரிசைவெண்பா.

போற்றுங்கந்தாடையண்ணன்பொன்னடிக்கேபூப்புனைந்து
சாற்றுங்கோபாலகிருஷ்ணன் தாளிணையை—ஏற்றுவேன்
எங்குமாசார்யஹிருதயசாரசங்கிரகம்
பொங்குமாறுள்ளம்புகழ்ந்து. (௩)

நூற்பயன்.

எழுசீர்க்கழிநெடில்.

இன்னமுதெனநன்றிசைக்குமாசாரியவிருதயசாரசங்கிரகம்
தன்னைமெய்யுணர்வாலிடைவிடாதநுசந்தானமேசெய்பவரிங்கு
மன்னியசெல்வம்போகபோக்கியமுமகப்பெறுமகிழ்ச்சிவாணாளும
பின்னையவ்வுலகிற்போகமுமழியாப்பெரும்பதமதனையும்பெறுவார். (௪)

வாழித்திருநாமங்கள்.

திருவளர்மா மணிமாடன் சீரருளா லாதி
சேடாம்ச பூதனெனுஞ் சிறப்புற்றோன் வாழி
உருவளர்நம் பூர்வாசா ரியர்களே வீடிங்
குறுதிபெறத் தருமதிகா ரிகளெனற்றோன் வாழி
மருவளர்பைந் துளவணியல் வனைந்தருளும் பெருமாள்
மலரடிகட் கெப்பொழுது மனதுவைத்தோன் வாழி
அருவளர்பே ரருள்வடிவா யெழுந்தருளு மாசா
யவிதயசார சங்கரகம் வெளியிட்டோன் வாழி. (௫)

பெருகியநான் மறையெனுநா லாயிரமாந் திவ்ய
ப்ரபந்தமே திருமந்த்ர மென்றருள்வோன் வாழி
மருவியவந் நான்கினையு நான்குப்ர கரணமாய்
வகுத்ததொரு க்ரந்தமென மகிழ்ந்தருள்வோன் வாழி
திருமிகுகார்த் திகைமாதஞ் சிறந்திடுசித் திரையாம்
திருநக்ஷத் திரத்திலுதித் தருள்வள்ளல் வாழி
குருவருளே மிகவளரும் மங்கைமன்னன் சம்பத்
குமாரன் கோபாலகிருஷ்ணன் திருவடிகள் வாழி. (௬)

நாள் பாசுரங்கள்.

எண்சீர்க்கழிநெடில்.

திருவரங்க நாதனருட் பாத்திரபூதன் சொற்
செழித்துவளர் மணவாள மாமுனிதன் னருளால்
மருவிய சதாசார சம்பந்த முற்றோன்
வாதூல தேசிகன்றன் மனங்களிக்கச் செய்தோன்
பெருகுவிசிட் டாத்வைத சித்தாந்தம் பரவப்
பேசினனோ நந்தகோ பாலகுல மதனிற்
கருணைவளர் கோபால கிருஷ்ணனுதித் திடுநாள்
கருதியநற் கார்த்திகையிற் சித்திரைநா ளதுவே. (௭)

வாழிததிருநாமம்.

பொருவரிய வரவரமா முனிவாசபாத தியடசன
பூாவாசா ரியருணா தத பொருளவிளஙகச செயதோாம
திருநகரி யணணனெனபோன ஆயபபாடி வளாவோான
திருமஙகை மனனனருட சமபத குமாரன
அருமைவளா பாகவதோத தமாமகிழப பெறறோன
ஆசாாய விருதயசார சஙகிரக மளிததோன
கருணைவளா கோபால கிருஷணனுதித திருநாள
கருதியநற காாததிகையிற சிததிாைநா ளாருமே. (௮)

வெணபா

வாழியா சாாய விாதயசார சஙகிரகம
வாழியகோ பாலகிருஷண மாதவநதோன—வாழியவெ
தனனிகரின மஙகைமனனன சமபதகுமாரனே
இனனுமொரு நூறறாணடிரும. (௯)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஆ சா ர் ய

ஹ்ருதயசாரசங்க்ரஹம்.

ஸம்ஸ்கிருத த்ராவிடவித்துவான்கள் மனமகிழ்ந்துசாதித்த

ஆமோத பத்யங்கள்.

திருக்குறுங்குடி மடாதிபதி பேரருளாள
ராமாநுஜஜீயர்ஸ்வாமி.

ఆచార్యస్వాన్తరజ్గస్థితరసఘటనాత్ ప్రాప్తతన్నామధేయం।
గ్రన్థంగోపాలకృష్ణద్రమిడకవివరేణాదరాత్ సంప్రణీతం।
దృష్ట్వా శ్రీహృస్వగేహస్థలవరయతి రాడ్యామునాద్యార్యవర్యైః।
ప్రోక్తాగ్ర్యగ్రన్థశైలీమనభిగతమనాః సర్వదా విస్మితోఽస్మి॥ (౧)

ஆசார்யஸ்வாந்தரங்கஸ்திதரஸகடநாத்ப்ராப்ததந்நாமதேயம்।
க்ரந்தம்கோபாலகிருஷ்ண த்ரமிடகவிவரேணாதராத்ஸம்ப்ரணீதம்।
த்ருஷ்ட்வா ஸ்ரீஹ்ருஸ்வகேஹஸ்தலவரயதிராட்யாமுநாத்யார்யவர்யை:।
ப்ரோக்தாக்ர்யக்ரந்தசைலீமநபிகதமநா:ஸர்வதா விஸ்மிதோஸ்மி॥

பெருமாள்கோயில் அழகியமணவாளஜீயர் ஸ்வாமி.

శ్రీమద్రంగేందుపాదాంబుజపరిచరణే సర్వదా సక్తియుక్తాత్।
వాధూలార్యాద్గృహీత్వా శఠరిపుహృదయం పంచసంస్కారపూర్వం।
శ్రీమద్గోపాలకృష్ణస్వగురునియమనాదద్భుతం సాధుసేవ్యం।
ఆచార్యస్వాంతసారం వ్యతనుత స చిరం వర్ధతాం శౌరిదృష్టేః॥ (౨)

ஸ்ரீமத்ரங்கேந்துபாதாம்புஜபரிசரணேஸாவதா ஸக்தியுக்தாத்।
வாதூலாாயாத்க்ருஹீத்வாசடரிபுஹருதயம்பஞ்சஸம்ஸ்காரபூாவம்।
ஸ்ரீமத்கோபாலக்ருஷ்ணஸ்வகுருநியமநாதத்புதம்ஸாதுஸேவ்யம்।
ஆசாாயஸ்வாந்தஸாரம்வ்யதநுதஸசிரம்வாத்ததாம்சௌரித்ருஷ்டே:।

கோமடம்பேரருளாளராமாநுஜஜீயர் ஸவாமி.

వాధూలవంశకలశాంబుధి పూర్ణచంద్ర।
శ్రీరంగ్గదేశికపదాంబుజ చంచరీకః।
గోపాలకృష్ణకవిరాట్ గురుసంగ్రహీతం।
ఆచార్యమానసవరం వ్యలిఖత్ ప్రబంధం॥ (3)

வாதூலவமஶகலஶாமபுதிபூாணசநதர।
ஸ்ரீரஙகதேஶிகபதாமபுஜசஞசரீகஃ।
கோபாலகருஷணகவிராடகுருஸஙகரஹீதம।
ஆசாாயமாநஸவரமவயலிகதபரபநதம॥

கோயிலகநதாடை வாதூலதேஶிகராகிய அணணஙள ஸவாமி.

వాధూలాన్వయవార్ధికౌస్తుభమణేః శ్రీరఙ్గసూరేః పదే।
సక్తంతచ్ఛృతమంత్రలబ్ధధిషణం గోపాలకృష్ణాభిదం।
శ్రీమద్రంగధురీణపాదవిలసత్స్వాన్తం సదారంగరాట్।
పాయాద్రామవరానుజస్యకృపయాసం లబ్ధబోధోదయం॥ (౪)

வாதூலாநவயவாாதிகௌஸதுபமணேஃஸ்ரீரஙகஸூரேஃபதே।
ஸக்தமதசசருதமநதரலப்ததிஷணமகோபாலக்ருஷணாபிதம।
ஸ்ரீமதரஙகதுரீணபாதவிலஸதஸவாநதமஸதாரஙகராட்।
பாயாதராமவராநுஜஸயகருபயாஸம்லபதபோதோதயம்॥

பெருமாளகோயில - கோயிலகநதாடை
அணணாவிலபபனகுமார
வெஙகடாசாாய ஸவாமி.

శ్రీవాధూలకులాబ్ధిశీతకిరణ శ్రీవేఙ్కటార్యాత్మజాత్।
వాధూలంవరదంగురుం శ్రితవతశ్శ్రీరంగరాజాద్గురోః।
సంప్రాప్తాఖిలతత్త్వబోధలసితో గోపాలకృష్ణస్సుధీః।
ఆచార్యాంతరసారసంగ్రహమధాన్ముద్రాపితంగ్రంథతః॥ ౫॥

ஸ்ரீவாதூலகுலாபதிஶீதகிரண ஸ்ரீவேஙகடாாயாதமஜாத।
வாதூலமவரதமகுருமஸ்ரீதவதஸ்ரீரங்கராஜாதகுரோ।
ஸப்ராபதாகிலதததவபோதலஸிதோகோபாலக்ருஷணஸஸுதீஃ।
ஆசாாயாமதரஸாரஸஙகரஹமதாநமுதராபிதமகரநதத॥

கோயிலகோமாணடூா

இளையவலலி தொடடையாசார்யர் ஸ்வாமி.

యోయంతోత్రధరోల్లసచ్ఛుభరథేపార్థాయగీతార్థదః।
తస్యైవాన్వయసంభవః కవివరో గోపాలకృష్ణాభిధః।

సోఽయంసద్గురుసూక్తిబోధనపటోః లబ్ధాత్మబోధోగురోః।
ఆచార్యాంతరసారసంగ్రహమముం శిష్టాగ్రగణ్యోభణత్॥ ౬॥

யோயம்ஸ்தோத்ரதரோலஸங்க்ஷேபரதேபாத்தாயகீதாத்ததஃ।
தந்நைஜாந்வயஸம்பவஃகவிவரோகோபாலக்ருஷ்ணபிதஃ।
ஸோயம்ஸத்குருஸூக்திபோதநபடோஃலப்தாத்மபோதோகுரோஃ।
ஆசார்யாந்தரஸாரஸங்க்ரஹமமும்ஶிஷ்டாக்ரகண்யோபணத்॥

ఆచార్యహృదయనామక।
లోకాచార్యోనుజోక్తినిర్మథనాత్।
తత్సారసంగ్రహామృతం।
ఉద్ధృతవాన్గోపాలకృష్ణాఖ్యః॥ ౭॥

ஆசார்யஹ்ருதயநாமக।
லோகாசார்யாநுஜோக்திநிர்மதநாத்।
தத்ஸாரஸங்க்ரஹாம்ருதம்।
உத்ருதவாந்கோபாலக்ருஷ்ணக்யஃ॥

జీయాద్దాశరథినిశాకరంకృతిరియం మహ్యంసదాసాధవో।
మోదంతాంకృతిమీక్ష్యసారకృతి నాసూయాఃక్వచిదుర్జనాః।
ఆశాసేకృతయేశుభం వరకృతేరుత్పన్నమాధ్వీర్ఝరీ।
మగ్నాస్తత్త్వధియఃకృతేస్సుసదృశీనాన్యాకృతౌసార్థతా॥ ౮॥

ஜீய்யாதாக்கநிஶாகரம்க்ருதிரியம்மஹ்யம்ஸதாஸாதவோ।
மோதந்தாம்க்ருதிமீக்ஷ்யஸாரக்ருதிநாஸூயாஃக்வசித்துர்ஜ்ஜநாஃ।
ஆஶாஸேக்ருதயேஶுபம்வரக்ருதேருத்பந்நமாத்வீஜரீ।
மக்நாஸ்தத்தவதியஃக்ருதேஸ்ஸுஸத்ருஶீநாந்யாக்ருதௌஸார்த்ததா॥.

రచితంరచనాత్రితయం।
సమ్మతిరూపేణతస్యరచనాయాః।
వరవరమునిసత్కరుణా।
పాత్రశ్రీబాలధన్విఘనగురుణా॥ ౯॥

ரசிதம்ரசநாத்ரிதயம்।
ஸம்மதிரூபேணதஸ்யரசநாயாஃ।
வரவரமுநிஸத்கருணா।
பாதரஶ்ரீபாலதந்விகநகுருணா॥

దద్యాత్కుశలంభూయోఽయం।
తాపార్థస్యగీతదస్సతతం।

ఆయ్‌పాడిధామ్నివసతే।
తస్మైగోపాలకృష్ణాయ॥ ౧౦॥

ததயாதகுலமபூயோயம।
தாபாாததஸவகீததஸ்ஸததம।
ஆயபபாடிதாமநிவஸதே।
தஸமைகோபாலகருஷணாய॥

శ్రీరఙ్గనాథకరుణా।
సంగతలోకద్వయాధిపత్యోయం।
వాచంవిభూతిమిశ్రో।
దేయాత్ శ్రీభాష్యకృత్తస్మై॥ ౧౧॥

ஸ்ரீரஙகநாதகருணா।
ஸஙகதலோகதவயாதிபதயோயம।
வாசமவிபூதிமிஶரோ।
தேயாதஸ்ரீபாஷயகருததஸமை॥

சோளஸிமஹாபுரமகோயில

கந்தாடை - தொடடையாசார்யரெனகிற அப்பன்

ஸிஙகராசார்யர் ஸவாமி

గోపాలకృష్ణసుకవిః।
స్వాచార్యముఖకమలనిర్గతంమధురం।
ఆచార్యహృదయసారం।
సంగృహ్యగ్రంథరూపతోలిఖత్॥ ౧౨॥

கோபாலகருஷணஸுகவி:।
ஸவாசாாயமுககமலநிாகதம்மதுரம।
ஆசாாயஹருதயஸாரம।
ஸஙகருஹயகரநதரூபதோலிகத॥

திருமணிகோயில கநதாடைஅப்பன்

ஸ்ரீநிவாஸாசாாயர்ஸ்வாமி

అచార్యస్వాంతశాస్త్రిం నిజగురుకృపయాసార్థమన్యైర్దురాపం।
లబ్ధ్వాతత్పాదపద్మప్రవణధిషణ యాసారభూతార్థజాతం।
మంతారంమానయంతు ప్రథితగుణకలిధ్వంససపత్కుమారం।
శిష్టానిత్యంవరిష్టప్రవణగుణగుణం గుప్తగోపాలకృష్ణం॥ ౧౩॥

ஆசார்யஸ்வாந்தஸாரம்நிஜகுருக்ருபயாஸாத்தமந்யைர்துராபம்।
லப்த்வாதத்பாதபத்மப்ரவணதிஷணயாஸாரபூதாத்தஜாதம்।
மந்தாரம்மாநயந்துப்ரதிதகுணகலிதவம்ஸஸம்பத்குமாரம்।
ஶிஷ்டாநித்யம்வரிஷ்டப்ரவணகுணகணம்குப்தகோபாலக்ருஷ்ணம்॥

திருமணிகோயில் கந்தாடை அப்பன்கொமாரர் வெங்கடாசார்யர் ஸ்வாமி.

వాధూలాన్వయవార్ధికౌస్తుభమణే శ్రీరఙ్గసూరేః పదే।
సంలబ్ధాఖిలతత్త్వబోధమనఘం గోపాలకృష్ణాభిదం।
శ్రీమద్భూతపురీనివాసరసికో రామానుజార్యో మునిః।
పాయాద్రంగధురీణ పాదయుగళే న్యస్తాత్మభారం సదా॥ ౧౪॥

வாதூலாந்வயவாரிதிகௌஸ்துபமணே ஸ்ரீரங்கஸூரே:பதே।
ஸம்லப்தாகிலதத்வபோதமநகம்கோபாலக்ருஷ்ணாபிதம்।
ஸ்ரீமத்பூதபுரீநிவாஸரஸிகோ ராமாநுஜார்யோமுநி:।
பாயாத்ரங்கதுரீணபாதயுகளேந்யஸ்தாத்மபாரம்ஸதா॥

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஆசூரி எம்பெருமானார் ஸ்வாமி.

శ్రీరంగరాజపదపంకజమత్తభృంగః।
శ్రీదేవరాజగురువర్యకృపాత్తబోధః।
గోపాలకృష్ణ ఇతి దాసవరస్సుమేధాః।
చక్రే హితంకమపి సారతరం ప్రబంధం॥ ౧౫॥

ஸ்ரீரங்கராஜபதபங்கஜமத்தப்ருங்க:।
ஸ்ரீதேவராஜகுருவர்யக்ருபாத்தபோத:।
கோபாலக்ருஷ்ண இதிதாஸவரஸ்ஸுமேதா:।
சக்ரேஹிதம்கமபிஸாரதரம்ப்ரபந்தம்॥

திருவெவ்வளூர் ஆசூரி அப்பளாசார்யர் ஸ்வாமி.

శ్రీమద్వాధూలవంశాంబుధి హిమకిరణాద్దేవరాజార్యవర్యాత్।
శ్రీమద్గోపాలకృష్ణాహ్వయవిబుధవరైః ప్రాప్తమర్థం ప్రబంధం।
ఆచార్యస్వాంతసారాభిదమిహ విబుధైస్సమ్యగాలోక్యమోదం।
ప్రాప్తం పర్వణ్యఖర్వే హిమకరకిరణం యాతి వృద్ధిం యదాబ్ధిః॥ ౧౬॥

ஸ்ரீமத்வாதூலவம்சாம்புதிஹிமகிரணாத்தேவராஜார்யவர்யாத்।
ஸ்ரீமத்கோபாலக்ருஷ்ணாஹ்வயவிபுதவரை:ப்ராப்தமாத்தம்ப்ரபந்தம்।
ஆசார்யஸ்வாந்தஸாராபிதமிஹவிபுதைஸ்ஸம்யகாலோக்யமோதம்।
ப்ராப்தம்பர்வண்யகர்வேஹிமகரகிரணம்யாதிவ்ருத்திம்யதாப்தி:॥

அதததயகிதிருமலைகுமார தாதாசார்யர்ஸ்வாமி.

వాధూలరఙ్గార్యపదామ్బుజాత।
బృంఙ్గాయమానేననిగుంభితైషా।
గోపాలకృష్ణేనసదార్యభావ।
సారాహ్వయాస్మన్ముదమాతనోతి॥ ౧౭॥

శ్రీశైలవంశాదుదితాఃకుమార తాతార్యవిద్వత్కవయోముదైవం।
వ్యలీలిఖన్ద్రామిడవాఙ్మరన్దనిష్యన్ద సంపాదితవీర్యభూమ్నా॥ ౧౮॥

வாதூலரஙகாயபதாமபுஜாத।
பருஙகாயமாநேநநிகுமபிதைஷா।
கோபாலகருஷணேநஸதாாயபாவ।
ஸாராஹவயாஸமநமுதமாதநோதி॥

ஸ்ரீமைலவம்மாதுதிதா:குமாரதாதாாயவிதவககவயோமுதைவம்।
வயலீலிகநதராமிடவாஙமரநதநிஷயநதஸம்பாதிதவீாயபூமநா॥

சிததாததிககாடு
விதவான் ஸ்ரீநிவாஸாசாாயா ஸ்வாமி

వాధూలాన్వయవార్ధిశీతకిరణ శ్రీరఙ్గసద్దేశిక।
శ్రీమత్పాదసరోజసత్తమధుపో గోపాలవంశోదయః।
స్వాచార్యశ్రుతవేదమౌలివివృతిర్గోపాలకృష్ణోవిభుః।
సంక్షేపాత్ శరవైరిభావవివృతిం చక్రేప్రబన్ధాత్మనా॥ ౧౯॥

வாதூலாநவயவாாததிமீதகிரணஸ்ரீரஙகஸததேமிக।
ஸ்ரீமதபாதஸரோஜமததமதுபோகோபாலவம்மோதய:।
ஸவாசாாயமருதவேதமௌலிவிவருதிாகோபாலகருஷணோவிபு:।
ஸஙக்ஷேபாதமடவைரிபாவவிவருதிமசககோபரபநதாதமநா॥

வைததமாநிதிமுடுமபை ஸ்ரீநிவாஸ அப்பஙகார்ஸ்வாமி.

శ్రీవ్యాలిశ్రీనగరీశలబ్ధకలిజిత్సమ్పత్కుమారాహ్వయః।
శ్రీమత్సౌమ్యవరార్యవీక్షణవశాత్ స్వప్నాచ్చతద్వ్యాపకాత్।
శ్రీమద్దాశరథీయవంశ విలసచ్ఛ్రీరఙ్గరాజాత్మజః।
శ్రీమాన్గోపకులాగ్రణీ ర్విజయతాద్గోపాలకృష్ణస్సుధీః॥ ౨౦॥

ஸ்ரீயாலிஸ்ரீநகரீமலபதகலிஜிதஸமபதகுமாராஹவய:।
ஸ்ரீமதஸௌமயவராாயவீக்ஷணவமாதஸவப்நாச்சததலேமககாத்।
ஸ்ரீமததாமரதீயவமமவிலஸசசீரஙகராஜாமரித:।
ஸ்ரீமாநகோபகுலாகரணீாவிஜயதாதகோபாலக்ருஷணஸ்ஸுதீ:॥

తేనస్వాచార్యవర్యాణాం।
ముఖాంభోజవినిస్సృతః।
ఆచార్యస్వాంతతాత్పర్య।
సంగ్రహోలిఖితోధునా॥ ௨௦॥

தேநஸ்வாசாரயவாயாணாம்।
முகாம்போஜவிநிஸ்ருத:।
ஆசாரயஸ்வாந்ததாத்பாரய।
ஸங்க்ரஹோலிகிதோதுநா॥

சித்திரகூடம்
சுதர்சனம் ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் ஸ்வாமி.

శ్రీరంగ రాజచరణాం।
బుజమధుకరగోపాలకృష్ణాఖ్యః।
ఆచార్యహృదయజలధేః।
సారంసఙ్గృహ్యముద్రితంవిదధే॥ ௨௧॥

ஸ்ரீரங்கராஜசரணாம்
புஜமதுகரகோபாலக்ருஷ்ணக்ய:
ஆசாரயஹ்ருதயஜலதே:
ஸாரம்ஸங்க்ருஹ்யமுத்ரிதம்விததே॥

குன்றபாக்கம் கொமாண்டூர் இளயவல்லி ஸ்ரீநிவாஸ
அய்யங்கார் ஸ்வாமி.

వాధూలచంద్రశ్రీరంగ।
దేశికానాంకృపాజుషా।
గోపాలకృష్ణగుప్తేన।
యాదవాభిజనేందునా॥ ௨௩॥

வாதூலசந்த்ரஸ்ரீரங்க
தேஶிகாநாம்க்ருபாஜுஷா
கோபாலக்ருஷ்ணகுப்தேந
யாதவாபிஜநேந்துநா॥

అచార్యహృదయస్యార్థం।
జ్ఞాత్వాస్వాచార్యసన్నిధౌ।
లిఖితస్తస్యతాత్పర్య।
సంగ్రహోగ్రంథరూపతః॥ ௨௪

ஆசார்யஹ்ருதயஸ்யார்த்தம்।
ஜ்ஞாத்வாஸ்வாசார்யஸந்நிதௌ।
லிகிதஸ்தஸ்ய தாத்பர்ய।
ஸங்க்ரஹோக்ரந்தரூபத:॥

சிந்தாத்ரிபேட்டை
மலையாளகுளம் கந்தாடை ஸ்ரீராமாயணம்
பட்டாபிஷேகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி

శ్రీరంగరాజపదపంకజచంచరీకో।
గోపాలకృష్ణకవిరాట్సకలాంమనీషాం।
మోదంవ్యవర్థయితుమార్యహృదాహ్వయస్య।
సారార్థసంగ్రహమిమవ్యలిఖత్ప్రబంధం॥ ௧௭॥

ஸ்ரீரங்கராஜபதபங்கஜசஞ்சரீகோ।
கோபாலக்ருஷ்ணகவிராட்ஸகலாமமநீஷாம்।
மோதம்வ்யவர்த்தயிதுமார்யஹ்ருதாஹ்வயஸ்ய।
ஸாரார்த்தஸங்க்ரஹமிமம்வ்யலிகத்ப்ரபந்தம்॥

చింతాద్రిపురవాస్తవ్య।
శ్రీనివాసబుధేందునా।
రచితాసంమ్మతిరూపా।
వాగ్రామపాదభక్తేన॥ ௧௮॥

சிந்தாத்ரிபுரவாஸ்தவ்ய।
ஸ்ரீநிவாஸபுதேந்துநா।
ரசிதாஸம்மதிரூபா।
வாக்ராமபாதபக்தேந॥

கூடலூர்
வங்கிபுரம் க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி

శ్రీమద్వాధూలవంశామృతజలధినిశానాధరఙ్గార్యవర్య।
శ్రీపాదాంభోజభృఙ్గాయిత హృదయవతాగోపవంశోద్భవేన।
క్లిప్తాగోపాలకృష్ణాభిధ శుభమతినాపణ్డితానాంముదేస్యా।
దాచార్యస్వాన్తసారాహ్వయకృతిరని శంసంప్రదాయానురూపా॥ ௧௯॥

ஸ்ரீமத்வாதூலவம்சாம்ருதஜலதிநிசாநாதரங்கார்யவர்ய।
ஸ்ரீபாதாம்போஜப்ருங்காயிதஹ்ருதயவதாகோபவம்சோத்பவேந।
க்லுப்தாகோபாலக்ருஷ்ணாபிதசுபமதிநாபண்டிதாநாம்முதேஸ்யா।
தாசார்யஸ்வாந்தஸாராஹ்வயக்ருதிரநிசம்ஸம்ப்ரதாயாநுரூபா॥

భారద్వాజకులాంభోధి విధునాకృష్ణసూరిణా।
వఙ్గీపురకులాఖ్యేనసమ్యగామోదితాహిసా॥ ౨౮॥

பாரத்வாஜகுலாம்போதிவிதுநாக்ருஷ்ணஸூரிணா।
வங்கீபுரகுலாக்யேநஸம்யகாமோதிதாஹிஸா॥

பரித்தியூர் க்ருஷ்ணஶாஸ்த்ரியாரவர்கள்.

శ్రీమద్గోపాలకృష్ణప్రభువరకవిరాట్ దుగ్ధవారాశిగర్భా।
దుద్భూతః పూతపేయోభవసరణిగతివ్యగ్రవిశ్రాన్తిదాయీ।
శ్రీరఙ్గాచార్యవర్యప్రపదశరణతాలబ్ధవిజ్ఞానపూర్ణాత్।
గ్రంథోయంహన్తచారుర్జయతి గురుమనస్సారపీయూషపూరః॥ ౨౯॥

ஸ்ரீமத்கோபாலக்ருஷ்ணப்ரபுவரகவிராட்துக்தவாராஶிகாபா।
தத்பூதஃபூதபேயோபவஸரணிகதிவ்யக்ரவிஶ்ராந்திதாயீ।
ஸ்ரீரங்காசாயவாயப்ரபதஶரணதாலப்தவிஜ்ஞாநபூர்ணாத்।
க்ரந்தோயம்ஹந்தசாருர்ஜயதிகுருமநஸ்ஸாரபீயூஷபூரஃ।

గురుహృదయసారమేతం।
కలితంగోపాలకృష్ణవిబుధేన।
సమ్మనుతేసరసతయా।
పరిత్తియూర్కృష్ణశాస్త్రినామతరః॥ ౩౦॥

குருஹ்ருதயஸாரமேதம்।
கலிதம்கோபாலக்ருஷ்ணவிபுதேந।
ஸம்மநுதேஸரஸதயா।
பரித்தியூக்ருஷ்ணஶாஸ்த்ரிநாமதரஃ॥

ஸ்ரீ

பெருமாள்கோயில்

அழகிய மணவாளஜீயர் ஸ்வாமி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

கோதற்றஞானக்குருகூரின்மாறன்றமிழ்மறையை
ஓதுற்றவாரியருள்ளந்தெளிந்துவிரித்துரைத்தான
போதுற்றகோயிற்கந்தாடையண்ணன்பதம்போற்றவுறுஞ்
சீருற்றவன்பனெங்கோபாலகிட்ணமெய்த்தோகவியே. (௩௧)

நேரிசைவெண்பா.

ஆசாரியவிதயமாம்பொருளின்சாரத்தை
ஆசோவநீயுரையென்றண்ணர்சொலக்—கூசாமல்
ஆபாலரும்தேறவாய்ந்துரைத்தான்வாழியவே
கோபாலகிர்ட்ணனெனுங்கோ. (௩௨)

அரங்கநருள்கோயிலண்ணனழைத்தே
இரங்கிக்குருநெஞ்சியம்ப—நெருங்கியே
யுள்ளத்துணர்ந்துரைத்தான்கோபாலகிர்ட்ணனெனும்
பிள்ளைப்பெருவாழ்வான்பெற்று. (௩௩)

ஆருமறிந்துய்யவாசாரியவிதய
சாரந்தெரிந்துரைத்தான்சங்க்ரகமாய்ப்—பாரின்கண்
வாதூலதேசிகனுல்வாழ்வுற்றுவண்டமிழ்தோ
கோபாலகிர்ட்ணக்கொழுந்து. (௩௪)

திருவல்லிக்கேணி அங்கிளோவர்னக்யுலர் பாடசாலை தமிழ்ப் பண்டிதர் காரப்பங்காடு கோபாலாசாரியர்ஸ்வாமி.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

சந்தாரும்பூம்பொழில்சூழ்ந்தழகாயமறைநான்குந்தகைசால்கோயிற்
கந்தாடையண்ணனெழிற்சீரங்கவாரியன்றாட்கமலந்தன்னில்
நந்தாததொண்டமைந்தோன்ஞானபத்திவைராக்யநல்கப்பெற்றோன்
அந்தாமத்தருளமைந்தவடியார்மாட்டன்பகத்தினகலாத்தூயன்.
இன்னகுணக்கோபாலகிருஷ்ணனெனுமியற்பெயராலிலங்குங்கீர்த்தி
மன்னவன்றானன்னகுருமுன்னுணர்ந்ததமிழ்மறையும்வண்மையேய்ந்து
தன்னிகரிலாசார்யவிதயமுமாமிவற்றின்மிகுசாரந்தன்னைப்
பன்னயமுந்தோன்றவச்சிற்றந்தவுதவிக்கியற்றப்பயன்காணேனே. (௩௫)

சென்னைகவரன்மெண்டு சகலசாஸ்த்ரசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் புன்னைமாடபூசி ஸ்ரீநிவாசாசார்யர்ஸ்வாமி.

நல்லாரரியவிதயப்பயவிரிவின்மையைநாமிங்
கெல்லாருமுவந்தோதிடவெளிதின்னிசைதந்தான்
பல்லார்புகழ்கோபாலகிருஷ்ணப்பிள்ளைமதியோன
அல்லாரரியலர்தாளிணையகலாமனநிலையோன். (௩௬)

தஞ்சை கலெக்டராபீஸ் கஜான்ஜீ திருவான்மியூர்
விஜயராகவப்பிள்ளை என்கிற
விஜயராகவ ராமாநுஜதாசரவர்கள்.
விருத்தம்.

தாரணியிலாசார்யஹிதயசார
சங்கிரகமென்னும்புத்தருக்குநெய்யைத
தாரணியோரமனமுருகத்தநதானவீரா
சாமியெனுமொருநந்தகோபருக்கும்
தாரணியில்வேதவல்லிததாயாரென்னுந்
தாய்சோதைக்குஞ்சேயாயாய்ப்பாடிக்கண்
தாரணியிற்சேடாம்சபூதனுகிச்
சாரநுதித்தகோபாலகிருஷ்ணமாலே. (௩எ)

தஞ்சாவூர் வீரராகவப்பிள்ளை ஹைஸ்கூல்
தமிழ்ப்பண்டிதர்
சதாவதானம் - சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்.
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பொன்பூத்தவாய்ப்பாடிவசித்துப்பொய்யெனுஞசகட்டைப்
பொருதுதைத்து
மன்பூத்தசீவரொனுமபசுக்கள்வினையெனுமழையால்
வருந்தாவண்ண
மின்பூத்தஞானமெனுங்குன்றுற்கூர்த்தாசார்ய
ஹிதயமென்னு
நன்பூத்தநவநீதநல்கினன்கோபாலகிருஷ்ண
நாமத்தானே. (௩அ)

நேரிசையாசிரியப்பா.

திருவளாகமலச் செழுந்தடமுடுத்து
மருவளாபொழில்புடை மருவெவ்வுளூரிற்
கோபுரத்திருப்பணி குயிறறிமேலுயா
கோபுரத்துறைசீ ராமனுஜகுலத்திற
கருவானபொழிவளக் கழனிபொன்விளக்கும்
திருவான்மியூரநனி திகழ்தரவுதித்தோன்
வீராசாமியாம் விதததகறகும்பவம்
வாராவேத வல்லித்தாயாாக்கு
முந்தரந்தவச்சேய் மொழிதருங்கோயிற
கந்தாடையண்ணன் கனவினம்பெருமா
டுன்னியேசேடனைத் தொட்டுக்காட்டி
இன்னவனணையா மிவனம்சபூத

னவனசமபநத மடைகநீயெனருங
குவநதுரைததருளிய வுண்மைககிசைய
தனபாறகனவிற சாரநதுவரமுனி
யனபாறகநதாடை யணணனடிதொழுகென
றஙகையினைபபிடித தழைததுககொடுபோய
மஙகுறவழதிரு மாளிகைகாட்டப
பினனரஙகனமே பெருமகிழவெயதி
நனனாநனனறென றநககரடைநது
கணணனறிருவருள காபபெனககொளளவ்
வணணனறிருவடி யாசரியிததவன
சோதிருவாலி திருநகறொனறு
மூாதனிறபைஙகுனி யுததிரநாளின
மஙகளாசாசனம வழுததுஙகாலை
நஙகளவாழவெனுந்திரு நாராயணபுரத
திருநதுவநதவோா சீவைணவேநதிர
ரிருநதுகோடடியி லெழுந்தெதிராச
சமபதகுமார னெனவபிதான
மிமபாசசெல்வப் பிளளைககிடடென
வமபுண்டாததிரு மஙகைமனனன்
சமபதகுமார னெனனததரணியி
னுமக்குநாம் நுவலபபெருமா
ளெமககுரியமன மிடடனறொன்றே
மாசறுமுளள மகிழ்ந்துமஙகளா
சாசனமபணணச சாநதவப்பெயரா
னறறிருவாலி திருநகாநாளுசின
முறறியகாலை முநதொருநாளிற
பாரியலிநதனூாப பரகாலராகவா
சாரியசீயா தாநதிருநகரி
யணணலோவெனன வணைததாலிஙகனம்
பணணபபெறற கோபாலகிருடடின
சததுவசீலனு சாரியவிதயமு
மெயததிருவாயமொழி விடயசூசிகையு
மைதீகஙகளு மாநிருவாகமுஞ
செயதீாமானந தோவசனங்களுந
தேசாபிரமாணத திரட்டுஞ்சோததே
யாசாரியவிதய சாரசஙகிரகமென
றொருநூறிரடடி யுதவின
னுருவாருயிாக ளுயததறபொருட்டே. (௫௧)

பெருமாள்கோயில் ஈச்சம்பாடி. க்ருஷ்ணமாசார்யர்ஸ்வாமி.

వాధూలాహ్వయవంశవారిధి విధోశ్రీరఙ్గసూరేఃకృపా
సంజాతాఖిల మన్త్రరత్ననిచయోగోపాల కృష్ణాహ్వయః।
పూర్వాచార్యకృతార్థ తత్వనిచయవ్యాఖ్యా మహోద్రావిడీం
చక్రేపాపమనోవికార హారిణీంగుర్వర్థ సారాభిధాం॥ ౪౦॥

வாதூலாஹ்வயவம்ஶவாரிதிவிதோஸ்ரீரங்கஸூரோ:க்ருபா
ஸம்ஜாதாகிலமந்த்ரரத்நநிசயோகோபாலக்ருஷ்ணாஹ்வய:।
பூர்வாசார்யக்ருதார்த்ததத்வநிசயவ்யாக்யாமஹோத்ராவிடீம்
சக்ரேபாபமநோவிகாரஹாரிணீம்குர்வார்த்தஸாராபிதாம்।

மோட்டுபெல்லி அத்தங்கி தாதாசார்யர்ஸ்வாமி.

గోపాలకృష్ణేన నిగుంభితేయ
మాభీరవంశ ప్రభవేనహృద్యా
ఆచార్యచేతో వివృతేస్తుటీకా
చేతాంసికర్షత్యధు నాబుధానాం॥ ౪౧॥

கோபாலக்ருஷ்ணேநநிகும்பிதேய
மாபீரவம்ஶப்ரபவேநஹ்ருத்யா।
ஆசார்யசேதோவிவ்ருதேஸ்துடீகா
சேதாம்ஸிகர்ஷத்யதுநாபுதாநாம்।।

శ్రీశైలవంశప్రభవైః పురాణవా
ణీశిరస్తుంగ విచారదక్షైః।
శ్రీతాతయాచార్య బుధావతంసై
ర్వ్యలిఖ్యతైవం గుణకృష్ణచిత్తైః॥ ౪౨॥

ஸ்ரீஶைலவம்ஶப்ரபவை:புராணவா
ணீஶிரஸ்துங்கவிசாரதக்ஷை:।
ஸ்ரீதாதயாசார்யபுதாவதம்ஸை
ர்வ்யலிக்யதைவம்குணக்ருஷ்ணசித்தை:।।

பத்ராசலம் திருமல ராகவாசார்யுலவாரு.

శ్రీలలనామణీహృదయ శీతమయూఖుని రంగరాడ్విభుం।
బోలగభక్తిగొల్చు భువిపూతచరిత్రులు ఆర్యవర్యవా।
ధూలకులాబ్ధిరంగ గురుతుల్యపదాంబుజ భృంగుడైనగో।
పాలకకృష్ణనామకుడు భవ్యుడు పామరవర్గమెల్లమే।

త్మెలనిమెచ్చునట్లు గనుమేకొని యార్య హృదాఖ్యగ్రంథసా।
రాశినివిస్తరించె నదియంతయుఁ బండిత మోదనీయమై॥ ౪౩॥

ஸ்ரீலலநாமணீஹருதயஸீதமயூகுஙிரஙகராட்விபும।
போலகபகதிகொல்சுபுவிபூதசரிதருலுஆாயவாயவா।
தூலகுலாபதிரஙககுருதுலயபதாமபுஜபருஙகுடைநகோ।
பாலகருஷணநாமகுடுபவயுடுபாமரவாகமெலலமே।
லமேலஙிமெசசுநடலுகநுமேகொஙியாாயஹருதாகயகரந்துஸா।
ராளிஙிவிஸதரிஞசெநதியநதயுபணடிதமோதநீயமை.

இநதகரந்தவிஷயமாக சிறுபுலியூா கநதாடைதிருவாழி அணணன ஸவாமி அருளிசசெயத திருவுளளககருத்து.

"ம-ா-ா-ஸ்ரீ திருமஙகை மனனன ஸமபந குமாரனெனனும் கோபால க்ருஷணபிளளை யவாகள ஆசாாய ஹருதயஸார ஸஙகரஹமெனகிற ப்ரபந்தததை யிடுவிதது அதறகு ஆமோதபதயம வேணடுமெனறு அபேக்ஷிக்கிறா. ஆசாாய ஹருதய வயாகயானததில ஸ்ரீஸவாமி மணவாளமாமுனிகள, இவரையும (ஆழவாரையும) ருஷி, முநி, கவியெனறும எனகிறவிடததில், இவாகள (ருஷிகள) விஷயததிலும, கவிஸபதபர யோகமுணடாகிலவநத ஸ்தலஙகளிலே கணடுகொளவது எனறும, இனம, யாபபு, பா, துறை எனகிறவிடததில, துறையெனகிற விதுவும் இனததின வகையி லொன்றுகையாலே புநருகதமாம, ஆததாநதர முணடாகில் கணடுகொளவது, என்றும், பலவிடஙகளிலு மருளிசசெயத ஸ்ரீஸூகதிகளை அநுஸநிதது ஸாதாரண கவிகளு ஸாதுக்கவியுண்டு, இநத திவயபரபந்த விஸேஷாாத விவரணம் ஸ்வயமேவ விளஙகுகிறபடியால ஆமோதபதய மபேக்ஷிதமொவெனறு சிநதையால், விளம்பம. "புஷபமாலா நுஷஙகேண ஸூதரம ஸிரஸிதாாயதே" எனனுமாபபோலே இபபோது பரவாததிபபிதத ஆசாாய ஹருதயஸார ஸஙகரஹப்ரபநதமும ஆதரணீயமாகிறது. இந்த பரபநததை பரிபூாணமாககி ஸீகரத்தில் சிறுபுலியூருககு அனுபபிவைககவும."

☞ மேலகண்ட திருவுளளககருதது காநததிலடஙகிய ஆத்த விஸேஷங்களுககுத தகுதியாக விருநதேயாகிலும் இவ் வக்யான புயிஷடமான பரபஞசததில பராமஹண நல்லாத ஓா ஸ்ரீ வைஷணவன இதயாதி விஸேஷாாததஙகளை காநதருபமாய் வெளியிட்டால் அலபஸருதா அவனை தூஷிதது அநத காநதத்தையும் இகழ்வது இயலபாக விருபபதால, அவாகள அதினல் நஸிப்பதை தடுக்கும் பொருடடு ஆமோதபதயம அபேக்ஷிததாக விருக்கிறது.

திரு. கோ.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அவதாரிகை.

ஆசார்யஹ்ருதயமென்கிற திவ்ய ப்ரபந்தமானது, பரமகாருணிகரும் ப்ரபந்ந ஜநாக்ரேஸரருமான ஸ்ரீஅழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இதில் (“𑌆𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌪𑌤𑍇𑌃”) “ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:” என்கிறபடியே வைதிகஸாம்தானிகர்களுக்கு ப்ரதமாசார்யரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களை அருளிச்செய்கையாலே, இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று நிரூபகமாயிற்று.

பகவான் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷ விசேஷ லப்த திவ்யஜ்ஞான பக்திகரான ஆழ்வார், தத்ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை விசத, விசததர, விசததமமாக அநுபவித்து, அவ்வநுபவ பரிவாஹரூபேண பேசுகிற பாசுரமானது, சோக வேக ஜநிதமான (“𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌷𑌾𑌦𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿”) “மாநிஷாதேத்யாதி” ச்லோகம் ப்ரம்ஹாவின்ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானாற்போல, பகவத் ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணோபேதமான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

இது தானும் த்ராவிடவேத தயாவிஸ்தீர்ணமாய், அநேகார்த்த ப்ரதிபாதகமாய் இருக்கையாலே, இதில் தாத்பர்யார்த்தம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரதிபத்தி விஷயமாகை அரிதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இதில் அர்த்த விசேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின் ப்ரகாரத்தையும், இவ்வாசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே யெல்லார்க்கும் தஞ்சமென்னுமத்தையும், அருளிச்செயல் சந்தைகளைச்சேர்த்து உஅ௲-சூர்ணைகளால், நான்கு ப்ரகரணங்களாகச் செய்தருளினர்.

இப்ப்ரபந்தத்தில், ஸர்வேஶ்வரன் தன்க்ருபையாலே அஜ்ஞரான சேதனர் தத்வஜ்ஞராய், ஸாராஸார விவேகம் பண்ணுகைக்கு, சாஸ்த்ர ப்ரதானம் பண்ணினபடியையும்.

அந்த ஶாஸ்த்ரமுகேன தத்வஜ்ஞான மளவில் உண்டான அருமையை நினைத்து, தாத்பர்யமான திருமந்திரத்தைத் தன்பரமக்ருபையாலே வெளியிட்டபடியையும்.

அந்தஶாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களில் விஷய பேதாதிகளையும், தததுபய நிஷ்டரான அதிகாரிகளுடைய ப்ரகாரங்களையும்.

அந்த வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான திருவாய் மொழியினுடைய வைபவத்தையும்.

அதுக்கு வக்தாக்களான வாழ்வார்களுடைய ப்ரபாவத்தையும்

அந்தப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவன் நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தையும்

அதடியாக இவர்க்குண்டான ஜ்ஞானபக்திகளையும், அந்த ஞான பக்திதசைகளில் இவர்பேசும் பேச்சுக்களையும்.

அந்த பக்திதசையில் பகவத் ப்ரேமயுக்த ரொல்லாரோடு இவர்க்குண்டான ஶாம்யத்தையும்.

அந்த பக்திதசையில் பேசும் அன்யாப தேஶங்களுக்கு ஸ்வாபதேஶங்களையும்.

அந்த பக்திவிஷயமான திவ்யதேசங்களில் நிற்கிற ஈஶ்வரனுடைய குணவிஶேஷங்களையும்.

அந்த குண விஶிஷ்டவஸ்துவிலுண்டான அநுபவ ஜநித ப்ரீதி ப்ரேரிதராய்க்கொண்டு இப்ப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தபடியையும்.

ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே, ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யத்தையும், தத் வ்யாவ்ருத்தியையும், இதில் இவர் உபதேசிக்கிற விஷய பேதத்தையும், அவ்வோவிஷயங்கள்தோறும் உபதேசிக்கிற அர்த்தவிசேஷங்களையும்.

அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேச விஷயமான சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும்,

அந்த லக்ஷண மில்லாதார்க்கு இவர் உபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களையும்.

க்யாதி லாபாதி நிரபேக்ஷராய் பகவத் கைங்கர்ய புத்யா உபதேசிகையாலே உபதேசம் ஸபலமானபடியையும்.

உபதேசிக்கிற இப்ப்ரபந்தங்கள் தான் ரஹஸ்ய த்ரயார்த்தமென்பதையும்.

அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்த பஞ்சகமு மிப் ப்ரபந்தங்களிலே ஸங்க்ரஹ, விவரண ரூபேண சொல்லப்படுகிற ப்ரகாரத்தையும்.

ப்ரபந் தாரம்பங்களில் அபேக்ஷிதமான மங்களா சரணங்கள் இப்ப்ரபந்தாதியில் உண்டான படியையும்.

ஸாது பரித்ராணாதிகளாலே ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக ஸர்வேஶ்வரன் அவதார மானாப்போலே, இப்ப்ரபந்தம் அவதாரமென்னு மத்தையும், இதில பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஈஶ்வரனுடைய பரத்வாதி குணங்களையும்.

அக்குண விசிஷ்டனான அவன், இப்பத்துப் பத்தாலும் இவ்வாழ்வாருக்கு தத்வக்யானம் முதலாகப்ராப்திபாயந்தமாக, பிறப்பித்த தஶாவிஶேஷங்களையும்.

பத்துத்தோறும் இவர் தாம், பிறர்க்கு உபதேஶித்த ப்ரகாரங்களையும்.

இவர்க்கு ப்ரதமத்தில் ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச்செய்தே, ஈஶ்வரன் இவரை இந்த லீலாவிபூதியில் வைக்கைக்கு ப்ரதாநாப்ரதாந ஹேதுக்களையும்.

இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி, பரக்யானம், பரமபக்திகளாகிற, தஶா விஶேஷ ஸ்தலங்களையும்.

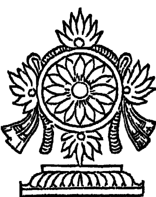
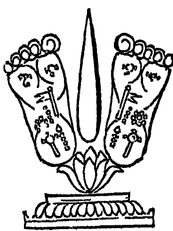
அக்யான நிவர்த்தக க்யானபூர்த்தி ப்ரத பகவத் ப்ரஸாதமே, அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்தை அறுத்து, அபீஷ்டமான மோக்ஷலாபத்தை உண்டாக்குமென்பதையும், விஶதமாக அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

இப் ப்ரபந்தத்திற்கு ஸ்ரீமணவாள மஹாமுனிகள் விஸ்தரேண வ்யாக்யானஞ் செய்தருளினார். ஆனால் மூல க்ரந்தம் ப்ரமாணத் திரட்டாகவும், அதற்கு வ்யாக்யானம் பஹுவாயுமிருப்பதால், அஸ்மதாதிகளைப் போன்றவர்களுக்கு, இவைகளில் எளிதில் ருசிஜனிக்கை அரிதாயிருப்பதால், ஸர்வரும் ஸுலபமாய் க்ரந்த தாத்பர்யத்தை முற்றற யறிந்துகொண்டு, இவ்வாசார்ய ஹ்ருதயத்தை அதிகரித்து, ஆழ்வார் அபிமானத்திலே ஒதுங்கி, அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ரவணராய், அநந்யபரரா யிருந்து அநுஸந்தித்து வாழும்படி, இக்ரந்தம் செய்யப்பட்டது.

இந்த வாசார்ய ஹ்ருதயஸார ஸங்க்ரஹத்தை ஸம்ஶய விபர்யயமற அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, திருவாய்மொழியின் ஆயிரம்பாட்டுக்களுக்கு விஷய ஸூசிகையையும், அப்பாட்டுகளின் வ்யாக்யானங்களில் வரும் ஐதிஹ்யங்களையும், பாட்டுகளில் ஸப்தங்களுக்கு பூர்வாசார்யர்கள் ஸாதித்தருளிய நிர்வாஹங்களையும், பகவத் விஷயத்தில் கண்டிருக்கிற நிஷ்க்ருஷ்ட அர்த்த விஶேஷங்களையும், க்ரந்தத்தி லுதஹரித்த ப்ரமாணங்களுக்கும், ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களுக்கும், த்ராவிட ரூபார்த்த அர்த்தங்களையும், இக் க்ரந்தத்திற்கு அநுபந்தங்களாகச் சேர்க்கப்பட்டன.

ஆய்ப்பாடி.
இராயப்பேட்டை.
நந்தன ஞு
கார்த்திகைமீ ௨0வ.

திரு. கோபாலக்ருஷ்ணன்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆசார்ய ஹ்ருதய சார சங்க்ரஹம்.

தனியன்கள்.

௧. பக்தாம்ருதம்விஶ்வஜநாநுமோதநம்
ஸர்வார்த்ததம்ஸ்ரீஶடகோபவாங்மயம்
ஸஹஸ்ரஶாகோபநிஷத்ஸமாகமம்
நமாம்யஹம்த்ராவிடவேதஸாகரம்.

---

௨. ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரம்
அபிராமவராபிதம்
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதநயம்வந்தே
ஜகத்குருவராநுஜம்.

௩. பணவாளரவணைப்பள்ளிபயில்பவற்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்றுகுருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொருளொன்றுமறியாவுலகறிய
மணவாளன்மாறன்மனமுரைத்தான்வண்முடும்பைவந்தே.

---

௪. மாதவத்தோன்மாறன்மனங்கூறுமணவாளன்
தோதவத்தித்தூய்மறையோரானபெற்றார்—நீதியினா
லாங்கவர்தாள்சேர்பெற்றாராயிமணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள்நெஞ்சேபோற்று.



ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய
ஹ்ருதயசார சங்க்ரஹம்.

க - ம் ப்ரகரணம்.

(க) சர்வேஶ்வரன், அஜ்ஞரான சம்சாரி சேதநர் அஜ்ஞாநப்ரகாசத்தை உடையராய், அந்த அஜ்ஞாநம் நீங்கித் தன்னைக்கண்டு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகச், சாஸ்த்ர ப்ரதாநம் பண்ணினன்.

(உ) விவேகத்துக்குபலம், தியாஜ்ஜியங்களை விடுகையும், உபாதேயங்களைப் பற்றுகையும்.

(௩) சர்வருக்கும் துக்கம் தியாஜ்ஜியம்; சுகம் உபாதேயம்.

(௪) அனந்த க்லேசபாஜனமான சம்சாரம், துக்கம்; அனவரத பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்த நிர்பரனாயிருக்கை, சுகம்.

(௫) துக்கத்திற்கு (அ) அதாவது சம்சார பந்தத்திற்கு, ஹேது அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞானமில்லாமை; அதுள்ளமை சுகத்திற்கு அதாவது (ஆ) மோக்ஷத்திற்கு, ஹேது.

(அ) సంసారసాగరం ఘోరమనంతక్లేశభాజనం॥

(ஆ) జ్ఞానాన్మోక్షః। అజ్ఞానాత్సంసారః॥

(௬) இவற்றுக்குக் காரணம், அந்யதா க்யான விபரீத க்யான ஹேது, ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸுக்கள்; யதா க்யான ஹேது, சத்வம்.

(௭) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதாநம், சம்சாரத்தில் ஜன்மம்; சத்வத்திற்கு நிதாநம், (அ) ஜாயமாந கடாக்ஷம்.

(௮) ஜன்மத்திற்கு மூலம், புண்ணியபாபங்கள்; ஜாயமாந கடாக்ஷத்திற்கு மூலம், அவனுடைய சுவாபாவிக க்ருபையாகிற சுக்ருதம்.

(௯) கர்மத்திற்கு பீஜம், (ஆ) "பொய்ந்நின்ற ஞாநம்" என்கிற அவித்யை: க்ருபைக்கு பீஜம், (இ) "அருள்புரிந்தசிந்தை" என்கிற (ஈ) சௌஹார்தம்.

(௧௦) அவித்யைக்கு அடி, அநாதியான அசித்சம்பந்தம்; சௌஹார்தத்துக்கு அடி, அயநசம்பந்தம், அதாவது நாராயணசம்பந்தம்.

(௧) அசித்சம்பந்தத்தினால்
(௨) அவித்யை, அதினால்
(௩) புண்ணியபாபங்கள், அதினால்
(௪) ஜன்மம், அதினால்
(௫) ரஜசுதமசு, அதினால்
(௬) அர்த்தபஞ்சகக் க்யானஅபாவம், அதினால்
(௭) சம்சாரதுக்கமுண்டாம்.

(௧) அயநசம்பந்தத்தினால்
(௨) சௌஹார்தம், அதினால்
(௩) க்ருபை, அதினால்
(௪) ஜாயமான கடாக்ஷம், அதினால்
(௫) சத்வவிருத்தி, அதினால்

(அ) జాయమానంహి పురుషం యంపశ్యేన్మధుసూదనః।
సాత్త్వికస్సతువిజ్ఞేయస్సవై మోక్షార్థచిన్తకః॥

(ஆ) பொய்ந்நின்ற ஞானமும். (இயற்பா, திருவிருத்தம், பாட்டு-க.)

(இ) அருள்புரிந்தசிந்தை. (இயற்பா, உ-ம் திருவந்தாதி, பாட்டு-௫௯.)

(ஈ) ఈశ్వరస్యచసౌహార్దం॥

(சு) அர்த்த பஞ்சகக் க்யானம், (அ) அதினால்
(எ) மோக்ஷமுண்டாம்.

(கக) அசித் சம்பந்தம், தன்னோடுசேர்ந்த மாணிக்யத்தை ஒளியறத்தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலே ஆக்கும் கிட்டம் போலே, சத்தாஹாநியைப் பண்ணும். அயநசம்பந்தம், பொருளல்லாத அவஸ்துவாச்சியமாய்க் கிடக்கிற சீர்மை பாராதே, வேட்டு வேளானைப்போலே, விபுத்துவ சாம்யம் பெறும்படி, தன்னிறமாக ஆவிர்பாவிற சத்தையை, உண்டாக்கும்.

(கஉ) அசித் சம்பந்தம் அநித்யம், வந்தேறி; அயந சம்பந்தம் நித்தியம், அனாதி.

(அ) க. ప్రాప్యస్య బ్రహ్మణో రూపం ప్రాప్తుశ్చ ప్రత్యగాత్మనః।
ప్రాప్త్యుపాయం ఫలం ప్రాప్తేస్తథా ప్రాప్తివిరోధి చ।
వదన్తి సకలా వేదాస్సేతిహాసపురాణకాః।
మునయశ్చ మహాత్మానో వేదవేదార్థవేదినః॥

உ. அர்த்தபஞ்சகமாவது.

(க) ஸ்வஸ்வருபம், அதாவது ஆத்மஸ்வருபம்.

- நித்தியர், (க)
- முக்தர், (உ)
- பத்தர், (ங)
- கேவலர், (ச)
- முமுக்ஷுக்கள். (ரு)

(உ) பரஸ்வருபம்.

- பரத்வம், (க)
- வியூஹம், (உ)
- விபவம், (ங)
- அந்தர்யாமித்வம், (ச)
- அர்ச்சாவதாரம். (ரு)

(ங) புருஷார்த்த ஸ்வருபம், அதாவது புருஷனாலே அர்த்திக்கப் படுமது.

- தர்மம், (க)
- அர்த்தம், (உ)
- காமம், (ங)
- ஆத்மாநுபவம், (ச)
- பகவதநுபவம். (ரு)

(ச) உபாயஸ்வருபம்.

- கர்மம், (க)
- க்யானம், (உ)
- பக்தி, (ங)
- ப்ரபத்தி, (ச)
- ஆசார்யாபிமானம். (ரு)

(ரு) விரோதிஸ்வருபம்.

- ஸ்வருபவிரோதி, (க)
- பரத்வவிரோதி, (உ)
- புருஷார்த்தவிரோதி (ங)
- உபாயவிரோதி, (ச)
- ப்ராப்திவிரோதி. (ரு)

(௧௩) இவ்வயநசம்பந்தமே, வேதங்களை (அ) ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு ஹேது.

(௧௪) சகல ஆத்மாக்களளவிலும், மாத்ருவத் வத்ஸலனான ஈச்வரன், சேதநருடைய ருசிக்கிடாகப் பந்தங்களையும் தர்சிப்பித்துப், பின்னை பந்தநிவர்த்தக பேஷஜமானதுதையும் தர்சிப்பிக்கிறான்.

(௧௫) அதுதானும் க்ரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழி.

(௧௬) சாஸ்த்ரங்கள்தான் அநேகங்கள், அவைகளில் தாத்பர்யம் கைப்படும்படி அதிகரிக்கை துர்லபமாகையால்; ஈச்வரன் தன் க்ருபையாலே சம்சாரி சேதநனை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக,[1] (ஆ) ஸ்ரீபதரி காச்ரமத்திலே, (இ) நர நாராயண ரூபேண, தானே சிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய், அவதரித்து, (ஈ) சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான (உ) திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

(அ) త్రైగుణ్యవిషయా వేదాః॥

(ఆ) గాయన్తి దేవాః కిల గీతకాని । ధన్యాస్తు యే భారతభూమిభాగే।
స్వర్గాపవర్గాస్పదమార్గభూతే । భవన్తి భూయః పురుషాస్సురత్వాత్॥

(இ) ௧. దుర్లభో మానుషో దేహో । దేహినాం క్షణభఙ్గురః॥

௨. అత్ర జన్మసహస్రాణాం సహస్రైరపి సత్తమ।
కదాచిల్లభతే జన్తుర్మానుష్యం పుణ్యసఞ్చయాత్॥

௩. తస్మాద్బాల్యే వివేకాత్మా యతేత శ్రేయసే సదా।

௪. శతాయుర్వై పురుషః॥

௫. అనన్తపారం బహు వేదితవ్యమల్పశ్చ కాలో బహవశ్చ విఘ్నాః॥

௬. శ్రేయాంసి బహు విఘ్నాని భవన్తి మహతామపి॥

௭. చఞ్చలం హి మనః కృష్ణ ప్రమాథి బలవద్దృఢం

௮. వేదసారోపనిషత్।

(ஈ) అసారమల్పసారం చ సారం సారతరం త్యజేత్।
భజేత్సారతమం శాస్త్రం రత్నాకర ఇవామృతం॥

(உ) ఋచో యజూంషి సామాని తథైవాథర్వణాని చ । సర్వమష్టాక్షరాన్తస్థం॥

(கஎ) சாஸ்த்ரத்துக்கு (அ) தேஹத்திலே நோக்கு; சாஸ்த்ர (ஆ) தாத்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே நோக்கு.

(கஅ) சாஸ்த்ரம், அதிக்ருதாதிகாரம்; சாஸ்த்ர தாத்பர்யம், (இ) ஸர்வாதிகாரம்.

(கசு) சாஸ்த்ரக்ஞர், (ஈ) ஸ்வயத்நமும் தத்ஸாத்ய (உ) பகவத் க்ருபையுமாகிற இரண்டையும், அவலம்பித்துக்கொண்டு பிறவிக்கடலை நீந்துவர்; ஸாரக்ஞர், அவைகளைவிட்டுக் கேவலம் பகவத் க்ருபையையே (ஊ) உத்தாரகமென்று அத்யவஸிப்பர்.

(உ0) சாஸ்த்ரக்ஞர், ஸ்வ யத்நத்தால் சம்சார நிஸ்தரணம் பண்ணத் தேடுவர்; சாரக்ஞர், ஸ்வ யத்ந ரஹிதராயிருப்பர்.

(உக) சாஸ்த்ரமுகத்தாலே, பகவத் சேஷத்வமும் பகவதநுபவ போக்த்ருத்வமும் பிரகாசிக்கும்; திருமந்திரத்தால், பாரதந்த்ரிய போக்யதா ரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்மியம் பிரகாசிக்கும்.

(உஉ) ஸ்வரூபவிரோத்யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்போலன்று, அதை ஸஹியாதபடியிருக்கும் பாரதந்த்ர்ய போக்கியதைகள்.

(அ) కృష్ణద్వైపాయనం వ్యాసం విద్ధి నారాయణం ప్రభుం।
కోహ్యన్యః పుండరీకాక్షా న్మహాభారతకృద్భవేత్॥

(ஆ) வதரியாச்சிராமத்துள்ளானைக் கருங்கடல் முன்னீர்வண்ணனை, (பெரியதிருமொழி, முதற்பத்து, சு-ம் திருமொழி, க0-ம் பாட்டு)

(இ) க. శ్రద్ధైవ కారణం పుంసా మష్టాక్షరపరిగ్రహే॥

உ. கண்ணன்கழலிணை நண்ணும்மனமுடையீர். (க0-ம் பத்து, ரு-ம் திருவாய்மொழி, முதற் பாட்டு.)

ங. பழுதிலாவொழுகலாற்று (முதலாயிரம்-திருமாலை-சஉ-ம் பாட்டு.)

(ஈ) ఆత్మా వా అరే ద్రష్టవ్యః శ్రోతవ్యో మన్తవ్యో నిదిధ్యాసితవ్యః।
ఆత్మేత్యేవోపాసీత ఓమిత్యాత్మానం ధ్యాయథ॥

(உ) అమృతస్యైష సేతుః । ఫలమత ఉపపత్తేః॥

(ஊ) க. கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங் குறுகாதோ (சு - ம் பத்து கூ - ம் திருவாய்மொழி, கூ - பாட்டு.)

உ. ஆக்கைவிடும் பொழுதெண்ணே (முதற பத்து, உ - ம் திருவாய்மொழி, கூ - ம் பாட்டு.)

(உ௩) ஸ்வரூபத்தை, நிறம்பெறச்செய்யும் பாரதந்த்ரிய போக்தி யதைகள், சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை, நிவர்த்திப்பிக்கும்

(உ௪) போக்தாவானவன், போக்யசித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோ வென்னும் நினைவாலே, போக்யபூத பகவத் விஷய லாபார்த்தமான உபாய பரவ்ருத்தியிலே மூளுவர் சாஸ்த்ரிகள், அப்படி அன்றிக்கே, போக்தாவான ஈஸ்வரனன்றோ, ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவை பெறுகைக்கு யத்தனம் பண்ணுவான், தத்போக்யமான இவ்வஸ்துவுக்கு தன்லாபத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லையென்னும் நினைவாலே, உபாய பரவ்ருத்தியில்நின்றும் மீளுவர் சாரஜ்ஞர்.

(உ௫) அவைதான், சாஸ்த்ரிகளுக்கு உபாசன பரதமபாவியான கர்மத்துக்கு, உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்தும், சாரஜ்ஞருக்கு இவ்வாத்மா செய்யக்கடவது ஒன்றுமில்லை, எம்பெருமானே நிர்வாஹகன் என்று சிந்தித்து, உபாயரூப பரவ்ருத்தியில நிவ்ருத்தரான ப்ரபந்நருடைய கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தியில, அவன் உகப்பைப்பின் செல்லுவதொழிய, த்தங்கள நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்த்தும்

(உ௬) கர்மம், அசத்தியமுமாய அனித்தியமுமான வர்ணத்துக் கநுகுணமாயிருக்கும், கைங்கர்யம், சத்தியமுமாய நித்தியமுமான தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்கும்

(உ௭) சாஸ்த்ரவிதி, (அ) காமத்திறகுப்ரேரகம், ராகம், கைங்கரியத்துக்கு ப்ரேரகம்

(உ௮) காமத்திறகுககர்த்தா, உபாசகர், கைங்கரியத்துக்குககர்த்தா ப்ரபந்நர்

(உ௯) காமத்திற்கு விஷயம், (ஆ) தேவதாந்தர் யாமியாய் நின்ற இடம், கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம், அர்ச்சாவதாரம்

(அ) க ஸ்ஜீத்॥

உ ஜுஹலஸ்டூஞ்॥

௩. உறறேனுகந்துபணிசெய்து (க0-ம பத்து, அ-ம திருவாய்மொழி, க0-ம பாட்டு.)

(ஆ) க அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனர். (முதற்பத்து, முதல் திருவாய்மொழி, ரு-ம பாட்டு.)

உ. கண்டியூர் அரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று, மண்டினார் (திருக்குறுந்தாண்டகம், க௯-ம பாட்டு.)

(௩௦) கர்மத்தைச் சாதாரணமென்றும், கைங்கரியத்தை அசாதாரணமென்றும் சொல்லுவர்கள்.

(௩௧) அசாதாரணத்திலே அந்வயித்தவர்களுக்குச், சாதாரணமான அதில் அந்வயம், உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே தன்னடையே நழுவும்.

(௩௨) கர்மநிஷ்டர்களை, (அ) வர்ண தர்மிகளென்றும், கைங்கரிய நிஷ்டர்களைத் தாஸவ்ருத்திகளென்றும், வரம்பறுத்துத் துறை வேறிட்டுக் கிடக்கும்: இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் பகவர் வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

(௩௩) கர்மநிஷ்டர்க்குக் (ஆ) காயத்ரீ உபதேசத்தாலே பிறக்குமது, ஸ்ரேஷ்டஜன்மம்; கைங்கரியநிஷ்டர்குத் (இ) திருமந்திர உபதேசத்தாலே பிறக்குமது, ஸ்ரேஷ்டஜன்மம்.

(௩௪) கர்மநிஷ்டரான அந்தணர்க்குச், சரீரத்வாரா வந்தவர்ணமும், தத்ப்ரயுக்தமான வைதிகத்வமும் நிரூபகம்; கைங்கரியநிஷ்டரான திருமாலடியார்க்கு, ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலும் காட்டில், அந்தரங்கமான சேஷத்வம், நிரூபகம்.

(௩௫) கர்மநிஷ்டர்க்குச், சரீராநுபந்திகளான கிராம குலாதிகளையிட்டு, அந்த வ்யபதேசத்தை வ்யபதேசிப்பர்கள்; கைங்கரிய நிஷ்டர்க்குச், சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காரா

(அ) க. బ్రాహ్మణస్య । అధ్యయనాధ్యాపనం । యజనయాజనం । దానప్రతిగ్రహణం । దాయాద్యంశిలోఞ్ఛాన్యన్యచ్చాపరిగృహీతం।ఏతాన్యేవక్షత్రియస్య । అధ్యాపనయాజనప్రతిగ్రహణానీతి । పరిహార్యం । దణ్డయుద్ధాదికాని । క్షత్రియవద్వైశ్యస్య । దణ్డయుద్ధవర్జంకృషిగోరక్షణవాణిజ్యాదికం॥

உ. విష్ణుదాసావయంయూయం బ్రాహ్మణావర్ణధర్మిణః।
అస్మాకందాసవృత్తీనాం యుష్మాకంనాస్తిసఙ్గతిః॥

(ஆ) గాయత్రీచ్ఛన్దసాంమాతా।

(இ) ఋచోయజూంషిసామాని । తథైవాథర్వణానిచ।
సర్వమష్టాక్షరాన్తస్థం । యచ్చాన్యదపివాఙ్మయం॥

திகள் இல்லாமையாலே, நிர்தோஷமாயிருக்கும்; இக்கு லத்திற்குக் கோயில்வாழும்வைஷ்ணவர் என்று, பரவந் அன்வயமுள்ள தேசசமபந்த்ததையிட்டு, விவஹரிப்பர்கள

(௩௬) அந்தணருக்குக்கோத்ர (அ) சூத்ர (ஆ) சரண (இ) கூடஸ்தா, பாராசர பாராசரிய போதாயநாதிகள். ப்ரபந்ந (ஈ) ஜன கூடஸ்தா, பராங்குச பரகால யதிவராதிகள் கோத்ரமாவது அபத்யசந்ததி சரணங்களாவன வேதசாகைகள் சூத்ரமாவது காமாநுஷ்டான ப்ரதிபாதகமான கல்பம் கூடஸ்தர் - மூலபூதர்

(௩௭) அத்யயன (உ) க்யாநாநுஷ்டானங்களாலே ப்ராம்ஹண்ய ஸித்தியாமாப்போலே, ஸந்தோரூபமாய் ஸஹஸ்ர சாகையாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை அறியக்கற்று வல்லார்க்கு, வைஷ்ணவத்வ ஸித்தியாம

(௩௮) அந்தணருக்கு இந்த வேதாத்யயநாதிகள இல்லாது வளிவில, வைஷ்ணவத்வஸித்தியொழிய (ஊ) ப்ராம்ஹண்ணியஹாநியில்லை; வேதங்களை யோதியும உத்க்ருஷ்டரான வேதாந்திக

(அ) స_ప్తర్షిర్గో_త్రజనకకులాన్వభిజనాన్వయాః।

(ఆ) శిక్షాయాం వర్ణశిక్షా॥

(ఇ) చరణశబ్దః కారకక్షాలాపాది శాఖావిశేషేషుముఖ్యః।
తదధ్యాయిషు పురుషేషుగౌణః॥

(ஈ) పత్యుః శ్రియః ప్రసాదేన ప్రాప్త సార్వజ్ఞ సమ్పదం।
ప్రపన్న జనకూటస్థం ప్రపద్యే శ్రీపరాఙ్కుశం॥

(உ) க. స్వాధ్యాయోఽధ్యేతవ్యః॥

உ. అధ్యేతవ్యం ద్విజశ్రేష్ఠై ర్వేదరూపమిదంకృతం॥

௩. அறியக்கற்றுவல்லார (ரு-ம பத்து, ரு - ம் திருவாய்மொழி, கக-ம் பாட்டு.)

(ஊ) க. மிக்கவேதியா வேதத்தினுட்பொருள். (முதலாயிரம, கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு கூ - ம பாட்டு.)

உ. அயற்சதுப்பேதிமார். (முதலாயிரம, திருமாலை ௩௯ - ம பாட்டு.)

ளாகாதாரை, ப்ராம்ஹண ரல்லரென்று உத்பத்தி ஆராயப்படும். (அ)

(௩௯) வேதமானது, அத்யேதாக்களுடைய பேதத்தாலும், லோக பேதத்தாலும், பஹுவிதமாயிருக்கும்.

(௪0) வேதராசி யொன்ருயிருக்க கீர்வாணவேதம், ருகாதி ருபேண பலபடியாகப் பிரிந்தாற்போலே, பாஷாபேதேந சம்ஸ்க்ருதமும், த்ராவிடமுமாய்ப் பிரிந்திருக்கும்.

(௪க) த்ராவிடம், சம்ஸ்க்ருதத்தோடே சஹபடிதமும், ப்ரயோகதமுமாயிருக்கையாலே, இரண்டும் அநாதி.

(௪உ) வடமொழிமறை என்கிறது, த்ராவிடவேதமும் உண்டென்று (ஆ) நினைத்து.

(௪௩) கீர்வாணவேதம்-௪, அதாவது, ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம். அங்கம்-௬, அதாவது, சிக்ஷா, வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ், கலபம், ஜோதிஷம். உபஅங்கங்கள்-அ, அதாவது, மீமாம்சை, நியாயம், புராணம், தர்மசாஸ்த்ரம். அதுபோல த்ராவிடவேதம்-௪, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவாய்மொழி, பெரிய திருவந்தாதி. அங்கம்-௬, பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரியதிருமடல. உபஅங்கங்கள் - அ, மற்றை ஆழ்வார்கள் எண்மருடைய ப்ரபந்தங்கள்.

(௪௪) சகல வித் (இ) யாதிகவேதம்போலே, இதுவும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரதானம்.

(அ) க. విష్ణుభక్తి విహీనోయస్సర్వ శాస్త్రార్థ వేద్యపి।
బ్రాహ్మణ్యంతస్యనభవేత్తస్యోత్పత్తిర్నిరూప్యతాం॥

உ. యః పుత్రః పితరం ద్వేష్టి । తం విద్యాదన్యరేతసం।
యో విష్ణుం సతతం ద్వేష్టి । తం విద్యాదన్యరేతసం॥

(ஆ) செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி (திருநெடுந்தாண்டகம், ௪ - ம் பாட்டு.)

(இ) అజ్ఞాని వేదాశ్చత్వారో । మీమాంసా న్యాయవిస్తరః।
పురాణం ధర్మశాస్త్రంచ । విద్యాహ్యేతాశ్చతుర్దశ॥

(சரு) கீர்வாண வேதத்திற்குள்ள வைபவம், த்ராவிடவேதத்திற்கும் (அ) உண்டு, அதெப்படியென்னில் அத்தை "வேத சாஸ்திரம்" என்றாற்போல இத்தை "இருந்தமிழ்நூல்" என்றும், அத்தை "ச்ருதி ஸம்ருதிர்மமை வாஜ்ஞா", என்றாற்போல இத்தை "ஆணை ஆயிரம்" என்றும் ... அத்தை "வசையில் நான்மறை" என்றாற்போல ... "ஏதமில் ஆயிரம்" என்றும் அத்தை "சு... ... இத்தை ...டா மிகுசுருதி" என்றாற்போல இத்தை "செவிக்கினி... ...ய செஞ்சொல்" என்றும், அத்தை "வேதநூல் ஓதுகி... ...ன்றதுண்மை" என்றாற்போல இத்தை "பொய்யில் ...பாடல்" "பண்டைநான்மறை" "... பாடல்" என்றும், அத்தை போல இத்தை "முந்... ...நிற்கும் நான்மறை" என்றும் ... ரம" என்றும், செ... ...ந்தையாயிரம" "அழிவில்லாவாயிரம" ...ாலலப்படுகிறது

(சசு) பரமஹாவின் (... ... (ஆ) வாக்கிலநின்று ஆவிர்பவித்த மாதுர்ய...

(அ) க. இருந்தமிழ் ...நூல். (பெரியதிருமொழி முதற்பத்து, எ-ம திருமொழி ...-ம பாட்டு)

உ. ... ...ணையாயிரம (சு-மபத்து ந-ம திருவாயமொழி கக-ம் பாட்டு)

ந. வசையில் நானமறை (பெரியதிருமொழி, ரு-ம பத்து, ந-ம திருமொழி உ-ம பாட்டு)

ச. ஏதமில் ஆயிரம (முதறபத்து, சு-ம திருவாயமொழி, கக-ம் பாட்டு)

ரு. சுடா மிகுசுருதி (முதறபத்து, முதல்திருவாயமொழி, எ-ம் பாட்டு)

சு. செவிக்கினிய செஞ்சொல (கO-ம பத்து, சு-ம் திருவாய்மொழி கக-ம் பாட்டு)

எ. வேதநூல ஓதுகின்றதுண்மை (முதலாயிரம, திருச்சநதவிருத்தம எஉ-ம பாட்டு)

அ. பொய்யிலபாடல (சு-ம பத்து, ந-ம் திருவாயமொழி, கக-ம் பாட்டு)

கூ. பணடைநானமறை (பெரியதிருமொழி, ரு-ம் பத்து, எ-ம திருமொழி, முதறபாட்டு)

கO. நிறகும நானமறை (சு-ம பத்து, ரு-ம் திருவாய்மொழி ச-ம் பாட்டு)

கக முநதையாயிரம (சு-ம பத்து, ரு-ம திருவாயமொழி கக-ம பாட்டு)

கஉ. அழிவில்லாவாயிரம (கூ-ம பத்து, எ-ம் திருவாய்மொழி, கக-ம் பாட்டு)

(ஆ) க. అనాదినిధనా హ్యేషా వాగుత్సృష్టా స్వయమ్భువా॥

உ. முன்னம திசைமுகனைததான படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன நானமறைகள (இயறபா பெரியதிருமடல, கO-வாக்கியம)

ந. అష్టాదశ పురాణానాం కర్తా సత్యవతీసుతః॥

கொண்டு வேதத்திற்குச் சொன்ன கர்த்ருத்வம் போலே, ஆழ்வாருக்கு (அ) இத்ரவிட வேதத்தில கர்த்ருத்வம்.

(சஎ) "நால் வேதங்கண்ட புராணருஷி" என்று ஸ்ரீ வேதவ்யாச பகவானைச் சொல்லுவதுபோல், முன் புண்டான சந்தர்ப் பத்தைத் தரிசித்துப் பேசின ஆழ்வாரையும் "ருஷி" யென்றும் "முனி" யென்றும் "கவி" யென்றுஞ் சொல் லுகிறது.

(சஅ) சிர்ஷ்டிதோறும் சந்த்ர (ஆ) சூர்யாதி சகல பதார்த்தங்க ளும், யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமாப்போலே, த்ராவிடவே தமான இப்ரபந்தமும், சிர்ஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பந மாய் வரும்.

(சகூ) ஸம்ஸ்கார கதமாய்க்கிடந்த நாலு வேதங்களையும், சர்வேஶ்வரன் (இ) சதுர்முகனுக்கு ஓதுவித்து, அச்சதுர்முகன் தன் ஜேஷ்டபுத்திரனை (ஈ) ருத்ரன் முதலானோர்க்கும் ஓதுவித் தாற்போலே, காரணபூதனை உபகாரகன், (உ) தானே ஆசாரியனாய் (ஊ) முன் உருச்சொல்ல, (எ) ஓதின ஆழ்வா ரும், (ஏ) மதுரகவிகள் போல்வாரை, இத்தை அப்யசியுங்க ளென்று (ஐ) ஓதுவித்தார்: கீர்வாணவேதம் ஓதுவாரைப்

(அ) ఋషిం జుషామహే కృష్ణ తృష్ణా తత్త్వమివోదితం।
సహస్రశాఖాం యోஉద్రాక్షీ ద్ద్రావిడీం బ్రహ్మసంహితాం॥

(ஆ) సూర్యాచన్ద్రమసౌ ధాతా యథాపూర్వమకల్పయత్॥

(இ) యో వై వేదాంశ్చ ప్రహిణోతి తస్మై॥

(ஈ) బ్రహ్మణః పుత్రాయ జ్యేష్ఠాయ॥

(உ) பீதகவாடைப் பிரானூர பிரம குருவாகி. (முதலாயிரம், பெரியாழ்வார் ரு-ம பத்து, உ-ம் திருமொழி, அ-ம் பாட்டு.)

(ஊ) என்முன் சொல்லும். (எ-ம் பத்து, கூ-ம் திருவாய்மொழி, உ-ம் பாட்டு)

(எ) திருநாமச் சொற்கற்றனமே. (இயற்பா திருவிருத்தம் கூசு-ம் பாட்டு.)

(ஏ) கன்மின்க ளென்றும்மையான். (கூ - ம் பத்து, அ - ம் திருவாய்மொழி, கூ-ம் பாட்டு.)

(ஐ) சொற்பயிற்றிய. (கூ-ம் பத்து, ரு-ம் திருவாயமொழி, அ-ம் பாட்டு.)

பற்றி, அதர்வணம், தைத்திரீயம், காண்வம், என்று பெயர் பெற்றாற்போலே, ஆழ்வார் இதுக்கு ப்ரதமாத்யேதா வானதுகொண்டு, இதுவும் சடகோபன் சொல் என்று பெயர் பெற்றது.

(ருo) திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி, இவைகள் அடைவே ருக், எஜுர், அதர்வணங்கள். திருவாய்மொழி பண்ணும் இசையும், உடைத்தான சாமவேதம்.

(ருக) சாமசங்கிரஹமான ருக்கானது, தனக்கு ரசமாயிருந்துள்ள கானரூபமான சாமத்தாலே ஸஸ்லஷிதமாவதுபோலே, ருக் வேதஸ்தானேயா யிருக்கிற திருவிருத்தம், இசையிலே கூட்டினவாறே சாமவேத ஸ்தானேயாய் (அ) "அமர்சுவையாயிரம்" என்கிறபடியே, சரஸமாயிருந்துள்ள ஆயிரம் பாட்டாகப் பரவியது.

(ருஉ) சாமத்துக்கு ரசமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவ பூர்வகமாகக் கானம் பண்ணப்படுமதாயிருப்பது, உத்கீதம். ஆகையால் அந்த உத்கீத அவயவமான ப்ரணவத்தைச், சாந்தோக்கியந் தன்னில் ப்ரதமத்தில் யெடுத்தாற்போலே, இங்கும் ப்ரதமத்திலே எடுக்கிறவளவில், "ஓம்" என்று எடுத்தால் அதிக்ருதாதிகார மாமென்று, அக்ஷரத்ரயத்தையும் மூன்று பாதாதிகளில் எடா நிற்கச்செய்தே, உகாரம் முதலாக வெடுக்கை, அக்ஷரக்கிரமத்தை மாறடினபடி யென்கை. இதற்குக்காரணம், சாந்தோக்கிய மத்தியே சொன்ன வர்ச்சிராதியான சாமகதியைச், (ஆ) "சூழ்விசும் பணி முகிலிலே" பேசுகையாலே.

(ருங) இப்படிச்சொன்ன ஆகாரங்களைக்கொண்டு, இத்தைச் சாந்தோக்யசாமத்தில் உபநிஷத் பாகமான சாந்தோக்யத்துக்கு, சமமென்கை.

(ருச) இந்த த்ராவிடவேதத்திற்கு, வேதோப ப்ரம்ஹண ஸாம்யமும் உண்டு.

(அ) அமர்சுவையாயிரம் (முதற்பத்து ரு-ம் திருவாய்மொழி கக-ம் பாட்டு.

(ஆ) சூழ்விசும் பணிமுகில் (கo-ம் பத்து கூ-ம் திருவாய்மொழி க-ம் பாட்டு.)

(ருரு) ஆழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக் குள்ள வேற்றம், வேதோப ப்ரம்ஹ ணங்களுக்கில்லை. இவை ஆர்ஷமூலங்கள்; அவை பகவத் ப்ர சாதமூலங்கள்.

(ருசு) மேலில்லை என்னும்படியான சுத்தசத்வ யுக்தனும், வாத் சல்யாதி சயத்தாலே வேதமார்க்கத்தை விசாரித்து அருள் செய்யு மவனுமாயும், பரிபூர்ண க்யாநத்தை நிரூபகமா கவுடைய சர்வாதிகனை ஸ்ரீயப்பதியாலே, "அருளப்பட்ட சடகோபன்" என்கிறபடியே "மயர்வற மதிநல" மருளப் பெற்றவராய்ப், பகவத் ப்ரசாதத்தை மூலமாகக்கொண்டு, இப்ரபந்தங்களைப் பாடினார்.

(ருஎ) சொல்லும் தன்னது, சொன்னனும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை, என்பது நிச்சயம்.

(ருஅ) இப்படி இப்ரபந்தங்களுக்கு மூலவை லக்ஷண்யத்தாலே வந்த வேற்றத்தளவு மன்றி, வக்த்ரு வைலக்ஷண்யத்தால் வந்த வேற்றமு முண்டு. தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோரூப மான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஜனித்த, க்யானத்தா லே ஹர்ஷ யுக்தராய், அந்த (அ) ஹர்ஷத்தாலே சப்தங் களைத் தொடுக்கும் ரிஷிகளைப்போலல்லாமல், நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரசாதத்தாலேவந்த, க்யான விபாக ரூபையான பக்தியாலே, தெளிவுக்கும் ஹர்ஷத்திற்கும் யெதிர்த்தட் டாம்படி, அநுபவா லாப க்லேசத்தாலே அவன் படிகளைப் பலகாலுஞ்சொல்லி, (ஆ) மனச் சைதல்யத்தாலே கத்க தஸ்வரூபமான சப்தங்களாலே நிர்மிக்கப்பட்டன.

(ருக) பகவத் ப்ரேமத்தாலே ருஷிகளைக்காட்டில் வ்யாவ்ருத்த ரான ஆழ்வார், இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும், வ்யாவ்ருத் தர். அதெங்ஙனேயெனில், ஸ்வாத்யாய யோகங்களாகிற

(அ) హసితంభాషితంచైవగతిర్యాయచ్చచేష్టితం।
తత్సర్వంధర్మవీర్యేణయథావత్సమ్ప్రపశ్యతి॥

(ஆ) வண்டமிழ் நூறகநோறறேன் (சு - ம் பத்து ரு - ம் திருவாய்மொழி க0 - ம் பாட்டு.)

இரண்டு த்ருஷ்டிகளாலுமொழிய, (அ) மாம்ஸக்கண்களால பரமாத்மாவைக் காணப் போகாமையாலே, வேதத்தையும், அஷ்டாங்க யோகத்தையும் அப்யஸித்து, பரமாத்மாவை அறிந்து, ஸ்வயத்நத்தால் கண்ட காட்சியில ஓதி உணர்ந்து, சம்சாரிக போக விஷயங்களான ஆசாபாசங்களாலே (ஆ) பந்திக்கப்பட்டிருப்பர் ருஷிகள். அப்படி அன்றிக்கே, அவன்கொடுத்த திவ்ய (இ) சயனங்களாலே தங்களையொழிய, வேறொருவருக்கும் அறியப்போகாதென்றிருக்கும் பரமஹ ருத்திராதிகளுக்கும், காண அரியனை அவன், தானேகாட்டுகையாலே, விசதமாகக்கண்ட போதே, அவித்யாதிகளை விடுவித்தருள வேணுமென்று அவனைக் காலகட்டும்படி ஆழ்வார்க்குச் ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்திய மல்லாதபடி, ப்ரபலமான பாஹ்ய (ஈ) பாசங்கள் நீங்கித், தத்ப்ரசாதத்தாலே ஸவாஸனமாக விட்டு அகன்றது.

(சுo) ருஷிகளுக்கு ஆஹாரம், பலமூலபத்ர வாயுதோயங்கள். ஆழ்வாருக்கு (உ) "உண்ணுஞ் சோறும் பருகுநீரும் தின்னும வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்."

(சுக) ருஷிகள், ப்ராக்ருத விஷய சங்கம ராகையாலே, அவ்விஷயங்களுடைய விரஹத்திலே படுவர்கள். ஸ்ரீவசிஷ்டபகவானும் ஸ்ரீவேதவ்யாசபகவானும் புத்ர வியோக க்லேசத்தாலே, மலையேறிவிழுவது, கழுத்திலே கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு கடலிலே விழுவது, புத்ரனேயென்று கூப்பிட்டு அழுவது, இப்படி நடுங்கினார்கள். ஆழ்வாரோவென்றால், பகவதேக பராயணத்தத விரஹத்தில் மூழ்கினார்.

(அ) స్వాధ్యాయాద్యోగమాసీత యోగాత్స్వాధ్యాయమామనేత్।
స్వాధ్యాయయోగసమ్పత్త్యా పరమాత్మా ప్రకాశతే।
తదీక్షణాయ స్వాధ్యాయ శ్చక్షుర్యోగ స్తథాపరం।
నమాంసచక్షుషా ద్రష్టుం బ్రహ్మభూతస్సశక్యతే॥

(ஆ) ఆశాపాశశతైర్బద్ధాః॥

(இ) கண்டேன கமலமலாப்பாதம (கo-ம் பத்து ச-ம் திருவாய்மொழி கூ-ம் பாட்டு.)

(ஈ) மற்றவன பாசங்கள் (அ-ம் பத்து உ-ம் திருவாய்மொழி கக-ம பாட்டு.)

(உ) உண்ணுஞ்சோறு (சு-ம் பத்து எ-ம் திருவாய்மொழி க-ம் பாட்டு.)

(கூஉ) ருஷிகள், பகவத்ப்ராப்தியே பலமாகவும், கர்மக்யாநங்களே உபாயமாகவும், இந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமியான ஈஶ்வர னே உத்தேஶ்யனுகையாலே, இந்த்ராதி தேவதைகளை அநுவர்த்த நீயராகவும் (அ) சொல்லுவர்கள். ஆழ்வார், கைங்கரியமே புருஷார்த்தமென்றும், தத்ஸாதனம் ப்ரபத்தி யென்றும், தேவதாந்தரங்கள் அநுவர்த்த நீயர் அல்லவென் றும் (ஆ) அருளிச்செயதார் இவ்விடத்தில் திருமந்த்ரா (இ) ர்த்தத்தை ஸ்மரிப்பது.

(அ) నిరస్తాతిశయాహ్లాద సుఖభావైకలక్షణా।
భేషజమ్భగవత్ప్రాప్తి రేకాన్తాత్యన్తికీమతా।
తస్మాత్తత్ప్రాప్తయేయత్నః కర్తవ్యఃపణ్డితైర్నరైః।
తత్ప్రాప్తిహేతుర్జ్ఞానఞ్చ కర్మచోక్తంమహామునే॥

(ஆ) க. தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே (உ - ம் பத்து க - ம் திருவாய் மொழி ச-ம் பாட்டு.)

உ. வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம் (ங - ம் பத்து ங - ம் திருவாய் மொழி க-ம் பாட்டு.)

(இ) திருமந்த்ரம் எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதமா யிருக்கும்.

க. ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம். அ. உ. ம.

உ. நமஃ. ந. மஃ.

ங. நாராயணுய. நார. அயந. ஆய.

அகாரார்த்தம்.

க. ஸாவரக்ஷகத்வம். உ. ஸமஸ்தகல்யாணகுணுத்மகத்வம். ங. ஸாவஶேஷித்வம். ச. ஶ்ரிய:பதித்வம்.	} பிதா - புத்ரசம்பந்தம். தாது வினுல், ரக்ஷயரக்ஷக சம பந்தம், சதுாததியாலே, சேஷிசேஷ சம்பந்தம்.

உகாரார்த்தம்.

க. அந்யசேஷத்வநிவ்ருத்தி. உ. பகவதநந்யார்ஹசேஷத்வம்.	} பாத்ருபார்யா சம்பந்தம்.

மகாரார்த்தம்.

க. ஆத்மாவினுடைய க்யாஞனந்தத்வம். உ. க்யானகுணகத்வம். ங. நித்யத்வம். ச. அணுத்வம். ரு. ஏகரூபத்வம். சு. ஸ்வஸ்மைஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம். எ. ப்ரக்ருதே:பரத்வம்.	} ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய சம்பந்தம்.

(சுங) நாராயண கதையென்று, ராமாயணஞ்சொன்ன ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுக்குக் கங்காசம்பவம், சுப்ரமண்ய உத்பத்தி, புஷ்பக வர்ணநம், முதலான அஸத்கீர்த்தனத்தால் வாக்சுத்தி செய்யவேண்டி வந்தது. அப்படியே பாரதகதையைச் சொன்ன ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானுக்கும், காங்கேயரான ஸ்ரீ பீஷ்மருடைய கதாப்ர சங்கத்தினல் (அ) வாக்சுத்தி செய்யவேண்டி வந்தது. இப்படிக் கன்றி ஆழ்வாருடைய

நம:சப்தார்த்தம்.

க. ஸ்வாஹங்கார மமகாரநிவ்ருத்தி.
உ. நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்த பாரதந்த்ரியம்.
ங. பாரதந்த்ரிய பரகாஷ்டையான ததீய சேஷத்வம்.
ச. பரதந்த்ரனுக்கு அநுரூபமான உபாயம்.

ஸ்வஸ்வாமி சம்பந்தம்.

நாரசப்தார்த்தம்.

க. சேதநா சேதநங்களுடைய நித்யத்வம்.
உ. அவற்றினுடைய சமூஹத்வம்.
ங. சமூஹா சங்க்யாதத்வம்.

சரீரி சரீரசம்பந்தம்.

அயநசப்தார்த்தம்.

க. ஈச்வரனுடைய தாரகத்வம்.
உ. வ்யாபகத்வம்.
ங. நியந்த்ருத்வம்.
ச. ஸர்வவித பந்துத்வம்.
ரு. ப்ராப்யத்வம்.
சு. ப்ராபகத்வம்.
எ. ஸகலஜகத்காரணத்வம்.

ஆதார ஆதேய சம்பந்தம்.

ஆயசப்தார்த்தம்.

க. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை.

போக்த்ருத்வ போக்யத்வ சம்பந்தம்.

(அ) అసత్కీర్తన కాన్తార పరివర్తన పాంసులాం।
వాచంశౌరికథాలాప గఙ్గయైవ పునీమహే॥

(அ) பாசுரங்கள் அநந்ய பரமான சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து, விஷயங்களுக்குத் தகுதியான சொலலாலே சொலலப்பட்டதாய், சசகலார்த்த சாரமாய் இருக்கும்.

(௩௪) ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதி பாதிக்கவல்ல சாமார்த்யத்தை உடைத்தான, ஏககண்டமா யிருக்கும், ஆழ்வாருடைய பாசுரங்கள், (ஆ) மநுவிபரீதமான ச்ருதிகள்போலே கழிக்கவொண்ணாது.

(௩௫) சூத்ரவாக்யங்களில், சந்திகதங்களான அர்த்தங்களெல்லாம், இப்ரபந்தத்தில் சூக்திகொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட் டருளுவர், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்.

(௩௬) சுவதந்த்ரமான வைதிகவிதிகளும், அநந்ய ப்ரயோஜனராய் ஆச்ரயித்திருக்கும் த்வதீயருடைய ஐஶ்வர்யாதிகளால், கலக்கவொண்ணாதபடி, கம்பீரமான மனஸ்ஸைப் பின்செல்லுமென்று, இவ்வாழ்வார் போல்வார் நினைவை, ச்சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின்செல்லு மதாக, ப்பரமா சாரியரான ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசனம் (இ).

(௩௭) ஆப்திக் குறிப்பாக வியாஸனையும், மனுவையும், பிரம்ஹவாதிகளையும், சொல்லுகிறபோலே, இவர் ஶ்ருதியையும் மார்க்கண்டேயனையும், பார்த்தனையும் சொல்லுகிறார்.

(௩௮) வேதோப ப்ரும்ஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் சாரமான ஸ்ரீ கீதையும், வேதமும் உபநிஷத்து மாகின்றனபோலே, இது வேதவியாக்கியை யான உபப்ரும்ஹண மானாலும், வேதரஹஸ்யமாம்.

(௩௯) சம்ஸ்க்ருதமான வேதங்களுக்குத் ததநுகுணமான அலங்காரங்கள் பலவும் உண்டானாற்போலே, த்ராவிடமான

(அ) ௧. உரியசொல்லா லிசைமாலைகளேத்தி (௪ - ம் பத்து ௫ - ம் திருவாய்மொழி ௩-ம் பாட்டு.

௨. వేదేషు పౌరుషం సూక్తం ధర్మశాస్త్రేషు మానవం।
భారతే భగవద్గీతా పురాణేషు చ వైష్ణవం॥

(ஆ) మన్వర్థవిపరీతా తు యా స్మృతిస్సా న శస్యతే॥

(இ) విధయశ్చ వైదికాస్త్వదీయగమ్భీరమనోఽనుసారిణః॥

இதுக்கும் (அ) உண்டு.

(அ) வேதாலங்காரங்கள்.

ஸ்வரவிசேஷங்கள்.

க. உதாத்தம். உ. அநுதாத்தம். ங. ஸ்வரிதம்.

வேதாலங்காரங்கள்.

க. க்ரமம். உ. ஜடா. ங. பஞ்சாதி. ச. ப்ரச்னாஷ்டகங்கள்.

உபப்ரும்ஹண - அலங்காரங்கள்.

க. அம்சம். உ. பர்வம். ங. ஸ்கந்தம்.

வேதங்களுக்கும் - உபப்ரும்ஹணங்களுக்கும்

சாதாரண அலங்காரங்கள்.

க. பதம். உ. வாக்கியம். ங. பாதம். ச. ஶ்ருத்தம். ரு. காண்டம்
சா. அத்தியாயம்.

திராவிடவேத அலங்காரங்கள்.

எழுத்து.

குற்றெழுத்து - ரு.
நெட்டெழுத்து - எ.
ஒற்றெழுத்து - கஅ.

அசை.

க. நேரசை. உ. நிரையசை.

சீர்.

ஆசிரியவுரிச்சீர் - ச.
வெண்பாவுரிச்சீர் - ச.
வஞ்சியுரிச்சீர் - ச.
பொதுச்சீர் - கசா.
அசைச்சீர் - உ.

அடிகள்.

க. குறளடி. உ. சிந்தடி. ங. அளவடி. ச. நெடிலடி. ரு. கழிநெடிலடி.

தொடை.

க. மோனை. உ. இயைபு. ங. எதுகை. ச. முரண். ரு. அளபடை.
அடி மோனை முதலாக ஒவ்வொன்றிலும் எவ்வெட்டாகத் தொடை, சய0.
க. அந்தாதித்தொடை. உ. இரட்டைத்தொடை. ங. செந்தொடை.

நிரை.

க. நேர் நிரை. உ. நிரை நிரை. ங. நிரை நேர். ச. நேர் நேர்.

ஓசை.

க. செப்பல் ஓசை. உ. அகவல் ஓசை. ங. துள்ளல் ஓசை. ச. தூங்கல்
ஓசை.

தளை.

க. நேரொன்றாசியத்தளை. உ. நிரையொன்றாசியத்தளை. ங. வெண்சீர்
வெண்டளை. ச. இயற்சீர் வெண்டளை. ரு. ஒன்றிய வஞ்சித்தளை.
சா. ஒன்றாதவஞ்சித்தளை. எ. கலித்தளை.

இனம்.

க. தாழிசை. உ. துறை. ங. விருத்தம்.

(எ0) வேதத்திலும், உபப்ரும்ஹணங்களிலும், பரத்வ வியூக விபவ அந்தர்யாமித்வ அர்ச்சாவ தாரங்களைச் சொல்லுவது போல், இவ்வாழ்வாரும் த்ராவிடமாகச்சொன்னார். ஆனால் இவருக்கு நோக்கு பரத்வம்.

(எக) வேதந்தான் (அ) நடுங்கும்படித தப்ப்ராயம் அறியாமல் ப்ர திபங்நங்களைச் சொல்லும் அல்பஞ்ருதர், ஒருவாக்கியத்தி ற்கு அர்த்தம்சொலல ப்புக்கால், அது தன்னிலே நின்று விப்ரதிபத்திபண்ணி, த்வைதம் என்றும், அத்வைதம் என றும், த்வைதாத்வைதம் என்பராய், இப்படிக்கலக்கக் கல ங்கிநிற்கும். அப்படிப்பட்ட வேதம் இவ்வாழ்வார் பக்கலில் வந்து, முன்புற்ற கலக்கம் தீர்ந்து, (ஆ) தெளிவை அடை

யாப்பு.

ப்ரபந்தரூபமாயிருக்கை.

பா.

க. வெண்பா. உ. ஆசிரியப்பா. ங. வஞ்சிப்பா. ச. கலிப்பா.

பண்.

க. நட்டபாடை. உ. தக்கராகம். ங. பழந்தக்கராகம். ச. தக்கேசி. ரு. குறி ஞ்சி. சு. வியாழக்குறிஞ்சி. எ. மேகராகக்குறிஞ்சி. அ. யாழ்மூறி கூ. இந்தளம். க0. சீக்காமரம். கக. காந்தாரம். கஉ. பியந்தைக் காந்தாரம். கங. நட்டராகம். கச. செவ்வழி. கரு. காந்தாரபஞ் சமம். கசு. கொல்லி. கஎ. கொல்லிக்கௌவாணம். கஅ. கவு சிகம். ககூ. பஞ்சமம். உ0. சாதாரி. உக. பழம்பஞ்சுரம். உஉ. புறநீர்மை. உங. அந்தாளிக்குறிஞ்சி, முதலானவை.

இசை.

க. குரல். உ. துத்தம். ங. கைக்கிளை. ச. உழை. ரு. இளி. சு. விளரி. எ. தாரம்.

தாளம்.

க. கஜகரணம். உ. சோரகதி. ங. மகரத்வஜம்.

பாவிளம்.

க. தாழிசை. உ. துறை. ங. விருத்தம்.

பத்து.

அத்தியாயங்கள் - நூற்றினுடைய அவாந்த்ரபரிச்சேதங்கள்.

நூறு.

ப்ரதான பரிச்சேதங்கள்.

ஆயிரம்.

மஹாபரிச்சேதம்.

(அ) బిభేత్యల్పశ్రుతాద్వేదో మామయం ప్రతరిష్యతి ।

(ஆ) தெளிவுற்றவாயிரம் (எ-ம் பத்து ரு-ம் திருவாய்மொழி கக-ம் பாட்டு.)

ந்து, அகாதமாய் பரமரஹஸ்யமான அர்த்த (அ) விசேஷங்களை யெல்லாம், தோன்றுவித்தது.

(௭௨) கீர்வாணவேதத்திற்கு அத்யயந காலநியதியும், அதிகாரிநியதியுமுண்டு; இதற்கு இரண்டும் (ஆ) இல்லை. சர்வகாலமும், ஸர்வருக்கும் உபஜீவியம்.

(௭௩) மட்குடம்போ லன்றே, பொற்குடம்.

(௭௪) ப்ரமேயபூதனான சர்வேஸ்வர னுடைய ஆவிர்பாவ பரம்பரையினுடைய சரமாவஸ்தையானது அர்ச்சாவதாரம். ப்ரமாண பூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்பாவ பரம்பரா சரமாவஸ்தையானது திருவாய்மொழி யென்கை. இத்தால் ப்ரமாண ப்ரமேயங்களுடைய ஒளியும், எளிமையும், இனிமையும், துடக்கமான சத்குண சாஹித்தியம் சொல்லப்பட்டது.

(௭௫) ப்ரமாண வக்தாவான ஆழ்வாருடைய ஜன்ம நிருபணமும், த்ரவ்விய, பாஷா நிருபணமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் த்ரவ்ய நிருபணம்போலே, மாத்ரு யோனி பரிக்ஷை (இ) யோடொக்கும்.

(அ) அறிவித்தே னாழ்பொருளை (இயற்பா, நான்காம் திருவந்தாதி - முதற்பாட்டு.)

(ஆ) అధ్యేతవ్యంద్విజశ్రేష్ఠై ర్వేదరూపమిదఙ్కృతమ్।
స్త్రీభిశ్శూద్రాదిభిశ్చాపి తేషాం ముక్తిః కరేస్థితా॥

(இ) ௧. విష్ణోరర్చావతారేషు లోహభావఙ్కరోతియః।
యోగురౌమానుషంభావముభౌనరకపాతినౌ॥

௨. అర్చావతారోపాదానం వైష్ణవోత్పత్తిచిన్తనం।
మాతృయోనిపరీక్షాయాస్తుల్యమాహుర్మనీషిణః॥

௩. యోవిష్ణుప్రతిమాకారే లోహభావఙ్కరోతియః।
గురౌచమానుషంభావముభౌనరకపాతినౌ॥

௪. హరికీర్తింవినైవాన్య ద్బ్రాహ్మణేననరోత్తమ।
భాషాగానంనగాతవ్యం తస్మాత్పాపంత్వయాకృతం॥

௫. కిమప్యత్రాభిజాయన్తే యోగినస్సర్వయోనిషు।
ప్రత్యక్షితాత్మనాథానాం నైషాంచిన్త్యఙ్కులాదికమ్॥

௬. శూద్రంవాభగవద్భక్తం నిషాదంశ్వపచంతథా।
వీక్షతేజాతిసామాన్యా త్సయాతినరకంనరః॥

(எ௬) வக்தாவின் பிறவியைப்பார்த்து, த்ரவிடவேதத்தை யிகழு மளவில், மச்சகந்தா சுதனான வியாஸன் சொன்ன பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதத்தையும், கோபஜன்மா வான கிருஷ் ணன்சொன்ன கீதோபநிஷத்தையும், த்யஜிக்க வேண்டும்.

(எஎ) "ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்தோரிரவில ஒருத்தி மகனாய்" கிருஷ்ணனுடையவும், கன்னியாசுதனான வியாஸனுடையவும் உத்பத்திபோலன்றே, கிருஷ்ணவிஷய த்ருஷ்ணைதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போ லிருக்கிற (அ) ஆழ்வாருடைய அவதாரம்.

(எஅ) கிருஷ்ணனைப்பெற்ற தேவகியும், அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றும் அநுபவிக்க வில்லை; வியாஸனை ப்பிள்ளையாக ப்பெற்ற மச்சகந்தியும், அவனாலுள்ள ரஸமொன்றும் அநு பவிக்க வில்லை. கிருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டி தங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத் ருவத்தையுடைய யசோதையும், சிரகாலம் ஆஶ்ரித சுலப னான கிருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து, இவனைப் பெற்றாள். பகவல்லாப க்யாநாதிகளை, இவாராத்ர விபாக மற, வாசா மகோசரமான கிருஷ்ணனுடைய முக்த வசநா திகளை, அநுபவித்தவராகியும் சொன்ன ஆழ்வாரைப்பெற்ற வர்களுக்கு, மேற்சொன்ன தேவகி முதலானோர்கள், சத்ருஶ ரன்று.

(எ௯) மீன்வெடி நாறுகிற ஸ்தலம் வியாஸோத்பத்திஸ்தலம். வெ ண்ணை முடை நாறுகிற ஸ்தலம் கிருஷ்ணோத்பத்திஸ்தலம். திருத்துழாய் மணம் நாறும் ஸ்தலம ஆழ்வார் உத்பத்தி ஸ்தலம்.

(அ0) அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய கங்கையாற்றில் உத்பத்தி யுடையவர் வியாஸர். அவர் ஊர் வலைச்சேரி. கிருஷ்ண ஜல ப்ரவாஹ யமுனையின் காளியவிஷதூஷிதமான துறையில் உத்பத்தி யுடையவன் கிருஷ்ணன். அவன் ஊர் இடைச்சேரி. விலக்ஷணமான தாம்ப்ரபர்ணீ தீரத்தில் திருச்சங்கணித் துறை ஆழ்வார் உத்பத்தி ஸ்தலம். அவர்ஊர் திருக்குருகூர்.

(அக) பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யாநுகுணமாக ப்பரிக்ர ஹிக்கும் தேஹத்தோபாதி, சேஷவஸ்துவான இவ்வாழ்வா ருடைய ஆத்மாவுக்கு, தேஜஸ்காரம்.

(அ) కృష్ణతృష్ణాతత్త్వమివోదితం॥

(அஉ) ஜனககுலத்துக்குப் (அ) பிராட்டி கீர்த்தி யுண்டாக்கினாப் போலும், தசரதகுலத்திற்கு (ஆ) பரதன் கீர்த்தி யுண்டாக்கினாப் போலும், வசுதேவர் குலத்திற்கு (இ) கண்ணன் கீர்த்தியுண்டாக்கினாப் போலும், (ஈ) இவரும் தாம் பிறந்த ஊருக்குப் புகழ் உண்டாக்கி, அம்மூவர் செய்ததையும் இவர் ஒருவரே ஸ்வரூபாநுகூலமாய்ச் செய்ததால், இவர் பிறவி மிகவும் பரோபகார மாயிற்று.

(அங) இவர் லோகத்துக்கும் ஸ்வப்ரபந்தங்களால் நன்மைகளை அருளிச்செய்து, சூரியனைப்போல் அஜ்ஞாநமான இருளை நீக்கினார்.

(அச) இவர் வர்ணத்ரயத்தில் அவதரிக்காதது, அஹங்காரஹேது வென்று

(அரு) மிலேச்ச ஜாதியனாயுள்ளவனும் (க) பக்த ஜனங்கள் பக்கல் வாச்சல்யமும், (உ) ஈச்வர ஆராதநத்தில் உகப்பும், (ங) தானே ஆராதிக்கையும், (ச) ஈச்வரன் பக்கல் டம்பம் அற்றிருக்கையும், (ரு) பகவத்கதையைக் கேட்கும் இடத்தில் பக்தியும், (சா) பக்திகாரணமான அங்கவிகாரமும், (எ) ஈச்வரனை எப்போதும் நினைக்கையும், (அ) அவனிடத்தில் ப்ரயோஜநாந்தரம் கொள்ளாதொழிகையும், என்கிற (உ) எட்டுவித பக்திகளை உடையனானால், சர்வ உத்த

(அ) జనకానాంకులేకీర్తి మాహరిష్యతి మేసుతా।
సీతాభర్తారమాసాద్య రామందశరథాత్మజం॥

(ஆ) రాజ్యఞ్చాహఞ్చ రామస్య ధర్మంవక్తుమిహార్హసి।
కథందశరథాజ్జాతో భవేద్రాజ్యాపహారకః॥

(இ) மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத இழந்தவள் தன்வயிற்றில் சிக்கெனவந்து பிறந்து நின்றாய (முதலாயிரம், பெரியாழ்வார் திருமொழி, ரு-ம் பத்து ங-ம் திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு.)

(ஈ) மலிபுகழ் வண்குருகூர் (சா-ம் பத்து, உ-ம் திருவாய்மொழி, கக-ம் பாட்டு.

(உ) మద్భక్తజనవాత్సల్యం పూజాయాంచానుమోదనమ్।
స్వయమభ్యర్చనఞ్చైవ మదర్థేడమ్భవర్జనమ్।
మత్కథాశ్రవణేభక్తి స్స్వరనేత్రాఙ్గవిక్రియా।
మమానుస్మరణంనిత్యం యచ్చమాంనోపజీవతి।
భక్తిరష్టవిధాహ్యేషా యస్మిన్మ్లేచ్ఛేపి వర్తతే॥

கிருஷ்டனாய், உத்கிருஷ்ட வர்ணரான சதுர்வேதிகள் (அ) அநுவர்த்திக்கைக்குவிஷயமாய், அவர்களுக்கு க்யாநப்ரதானம் பண்ணிக், (ஆ) குலதெய்வத்தோடொக்கப் (இ) பூசைகொண்டு, அவர்கள் திருவடிகளை விளக்கின (ஈ) தீர்த்தமும், அமுதுசெய்த ப்ரசாதங்களின் சேஷமும், பாவனமாகையால், சர்வ விதத்திலும் பூஜ்யர். (உ) இவ்விடத்தில் அடியிற்கண்டவர்களுடைய வ்ருத்தாந்தங்களை ஸ்மரிப்பது.

க. சோமசருமன்.
உ. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்.
ங. ஸ்ரீசபரி.
ச. ஸ்ரீவிதுரர்.
ரு. அநுமார்.
சு. தர்மபுத்திரருடைய யாகததிலே ஸ்ரீகிருஷ்ணர்.
எ. பெரும்புலியூர் அடிகள் யாகத்திலே திருமழிசை ஆழ்வார்.
அ. ஸ்ரீவிதுரருடைய ஸம்ஸ்காரம்.
கூ. பெரியஉடையார் ஸம்ஸ்காரம்
க0. மாறனேரி நம்பிஸம்ஸ்காரம்.
கக. குறும்பறுத்த நம்பியை முடிமன்னனை தொண்டைமான் சக்கிரவர்த்தி அநுவர்த்தித்த க்ரமம்.
கஉ. திருக்கச்சிநம்பியை உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமம்.
கங. திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் அநுவர்த்தித்த க்ரமம்.
கச. பிள்ளைஉறங்காவில்லி தாஸர்ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்தி.

(அ) స విప్రేన్ద్రో మునిశ్శ్రీమాన్ స యతిస్స చ పణ్డితః।
తస్మై దేయం తతో గ్రాహ్యం॥

(ஆ) మమ నాథం మమ కులదైవతం॥

(இ) స చ పూజ్యో యథా హ్యహమ్॥

(ஈ) తత్పాదామ్బ్వతులం తీర్థం తదుచ్ఛిష్టం సుపావనం॥

(உ) பழுதிலா வொழுகலாறுப் பலசதுப்பேதிமார்கள் (முதலாயிரம். திருமாலை. சஉ-ம் பாட்டு.)

கரு. பிள்ளை ஏறுதிருவுடையார்தாஸர் கரஸ்பர்சத்தாலே அன்னசுத்தி.

கசு. பிள்ளைவான மாமலைதாசர் ஸஞ்சரணத்தாலே க்ருஹசுத்தி.

(அசு) நாலுவேதங்களையும் அதிகரித்து ஸர்வேச்வரனை அறியாதவன், ப்ராம்ஹணனாலும் கும்குமம் சுமந்த (அ) கழுதையென்றும், (ஆ) சுபசனிலும் தணியனென்றும், (இ) செருப்புக் குத்தக்கற்றவன் என்றும், (ஈ) பஸ்மாஹுதி, சவ (உ) விதவா (ஊ) அலங்காரம்போலும், என்றும் நிந்திக்கப்படுவன்

அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

(அ) చతుర్వేదధరో విప్రో వాసుదేవం న విన్దతి।
వేదభారభరాక్రాంతస్స వై బ్రాహ్మణగర్దభః॥

(ஆ) శ్వపచోఽపి మహీపాల విష్ణుభక్తో ద్విజాధికః।
విష్ణుభక్తివిహీనస్తు యతిశ్చ శ్వపచాధమః॥

(இ) తత్కర్మ యన్న బన్ధాయ సా విద్యా యా విముక్తయే।
ఆయాసాయాపరం కర్మ విద్యాఽన్యా శిల్పనైపుణమ్॥

(ஈ) ఆమ్నాయాభ్యసనాన్యరణ్యరుదితం వేదవ్రతాన్యన్వహం।
మేదశ్ఛేదఫలాని పూర్తవిధయస్సర్వే హుతం భస్మని।
తీర్థానామవగాహనాని చ గజస్నానం వినా యత్పదద్వన్ద్వా।
మ్భోరుహసంస్మృతిర్విజయతే దేవస్స నారాయణః॥

(உ) க. యస్యాఖిలామీవహభిస్సుమఙ్గలైర్వాచో విమిశ్రా గుణకర్మజన్మభిః।
ప్రాణన్తి శుమ్భన్తి పునన్తి వై జగద్యాస్తద్విముక్తాశ్శవశోభనా మతాః–
உ. విష్ణుభక్తివిహీనస్య వేదశాస్త్రం జపస్తపః।
అప్రాణస్యైవ దేహస్య మణ్డనం లోకరఞ్జనమ్॥

(ஊ) ప్రాదుర్భావైస్సురనరసమో దేవదేవస్తదీయాజా।
త్యావృత్తైరపి చ గుణతస్తాదృశో నాత్ర గర్హా।
కిన్తు శ్రీమద్భువనభవనత్రాణతోఽన్యేషు విద్యా।
వృత్తప్రాయో భవతి విధవాకల్పకల్పప్రకర్షః॥

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயசார சங்க்ரஹம்.

உ-ம். ப்ரகரணம்.

(க) பகவத் விநியோகார்ஹ மாகையாலே, நித்ய சூரிகள், திரியக் ஸ்தாவர ஜன்மங்களைப் (அ) பரிக்ரஹிக்கை ப்ராப்தம். ஸ்ரீ சுகர், உத்தவர், ஸ்ரீ குலசேகரப்பெருமாள், பெரியமுதலியார், முதலான முமுக்ஷுக்களும், இப்படிப் பிரார்த்தித்தார்கள்.

(உ) ப்ராப்தசேஷியுடைய சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பான கயாஞுந்த மயத்வத்தாலே பலாக்யமாயிருக்கும் ஆத்மாவையும் சஹியாதவர்கள், த்யாஜ்யமாய் ஔபாதிகமான வர்ணத்தை விரும்பமாட்டார்கள்.

(ந) க்ஷத்ரியனை விச்வாமித்ரன், சுக்ருத விசேஷத்தாலே, அந்தச் சரீரந் தன்னோடே ப்ரம்ஹரிஷியானன்; மற்றொரு க்ஷத்ரியனை த்ரிசங்கு, துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே, அந்தச்சரீரம் தன்னோடே சண்டாளனானன். க்ஷத்ரியதவம் போய்ப் ப்ரம்மரிஷியான விச்வாமித்ரன், தான் ப்ரம்மரிஷியாவதற்கு முன்னே க்ஷத்ரியவேஷம் போய்ச் சண்டாள வேஷமாய் நிற்கிற த்ரிசங்குவை, அந்த வேஷம் தன்னோடே யஜிப்பித்து, சுவர்க்கததில் ஏற்றுகையாலே, வர்ணத்தின் கர்மோபாதிகத்வம், விசதமாய்த் தோன்றும்.

(ச) சாங்கமாகச் சகல வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி, ததீய சிரேஷ்டருமாய் உத்கிருஷ்ட ஜந்மாக்களுமாய் இருந்தார்களே யாகிலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஜன்மாதிகளையிட்டு நிந்திப்பார்களாகில், காலாந்தரோ, தேசாந்தரோ

(அ) న దేహం న ప్రాణాన్న చ సుఖమశేషాభిలషితం।
న చాత్మానం నాన్య త్కిమపి తవ శేషత్వవిభవాత్।
బహిర్భూతం నాథ క్షణమపి సహే యాతు శతధా వినాశం।
తత్సత్యం మధుమథన విజ్ఞాపనమిదమ్॥

அன்றி, (அ) அப்போதே, அவ்விடந்தன்னிலேயே, சண்டாளராவர்கள். இவர்கள் ஒருகாலும் குறையேற்ப்போகிறதில்லை

(௫) ஆழ்வார் பிறப்பு, ஈச்வரன் பிறப்புபோலாகி, ஒரு அவதார விசேஷம்

(௬) க்ருதயுகத்திலே, அத்ரியும், ஜமதக்நியும், ஆகிற பரமஹம்ஸோத்தமர்களுக்குப் பிள்ளையாய், தத்தாத்ரேயனும், பரசுராமனுமாய், த்ரேதாயுகத்திலே, க்ஷத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய், த்வாபரயுகத்திலே, யயாதி சாபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்றது குலோத்பவராகையாலே, க்ஷத்ரியரில் தண்ணியராய், வைச்யப்ராயரா யிருக்கிற வஸுதேவர்க்கும், கோரக்ஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாக்ஷாத் வைச்யரான ஸ்ரீநந்த கோபர்க்கும் புத்ரரூபேண, இப்படி க்ருதாதியுக க்ரமத்திலே, ப்ராம்ஹணாதி வர்ண க்ரமேண, அவதரித்துவந்த ஸர்வேச்வரன், சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே, சதுர்த்த வர்ணத்தில், பஹுரூபேண (இ) வந்தவதரித்தார்.

(௭) இவ்வாழ்வாரை இங்ஙனே சங்கிக்கைக்கு ஹேது, இவரைக் கண்ட கர்யாநாதிகள், இவரை ஒன்றோடொன்று ஒப்பிக்க மாட்டாமையால்.

(௮) இவருக்கிந்த பரபாவத்துக்கடி, பகவான் (ஈ) நிர்ஹேதுக கடாக்ஷம்.

(அ) ௧. అనాచారాన్దురాచారాన్ జ్ఞాతౄన్హీనజన్మనః।
మద్భక్తాన్ శ్రోత్రియో నిన్దన్ సద్యశ్చణ్డాలతాం వ్రజేత్॥

௨. அமரவோரங்கமாறும் (முதலாயிரம்-திருமாலை, ௪௩-ம் பாட்டு.)

(ஆ) క్రూరే కలియుగే ప్రాప్తే నాస్తికైః కలుషీకృతే।
విష్ణోరంశాంశసమ్భూతో వేదవేదార్థతత్త్వవిత్।
స్తోత్రం వేదమయం కర్తుం ద్రావిడ్యాపి చ భాషయా।
జనిష్యతి సతాం శ్రేష్ఠో లోకానాం హితకామ్యయా॥

(இ) కృతే యుగే త్రిసూనుస్స్యాత్ త్రేతాయాం రఘునందనః।
ద్వాపరే నందసూనుస్స్యాత్ కలౌ దేవః పరాంకుశః॥

(ஈ) నాసౌ పురుషకారేణ చాప్యన్యేన హేతునా।
కేవలం స్వేచ్ఛయైవాహం ప్రేక్షే కఞ్చిత్కదాచన॥

(௯) பகவத்கடாக்ஷம், அநுபவ விநாச்யமான சகல பாபங்களும், நிவர்த்தமாம்படி பண்ணும். சபரி, விதுரர், ரிஷிபத்நிகள் த்ருஷ்டாந்தங்கள்.

(௧0) ஆழ்வாரை, த்தன்னோடொத்த க்யானசக்திகளை உடையராம்படிபண்ண, இப்படி அவனாலே திருந்தினஇவர், ஊரும், நாடும், உலகமும், தம்மைப்போலவென்று, தமமோடு அந்வயித்த இந்தலோகத்தி லுள்ளவர்களைப், பகவத் ஏகபர ராகும்படி பண்ணும்படி யானார்.

(௧௧) அதெங்ஙனேயென்னில், மயர்வறமதிநலம் அருளுகையாலே.

(௧௨) அதாவது, அக்யானத்தைச் சவாசநமாகப் போக்கி, ப்பக்திரூபா பந்நக்யாநத்தைக்கொடுத்து, பரபக்தி தசாபரியந்தமாம்படி பண்ணுகை.

(௧௩) கர்மக்யாந சாத்யையாய் ப்பகவத்ப்ராப்தி சாதன பூதையாய், இருக்கும் உபாசகர் பக்தியிலும், ப்ரபந்நர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்துப்பெறும், கைங்கரியோபகரண பக்தி மேலானது.

(௧௪) ப்ரபந்நனுடைய பக்தி சரீரவியோக சமநந்தரம், பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே, சித்திக்கும்.

(௧௫) இதுதான் பரமப்ரயோஜநமாகப பண்ணும தாகையாலே, அவனுக்குப் போகமாயிருக்குமதானவிது, கைங்கர்ய வ்ருத்திக்கு உபகரணமாயிருக்கும்.

(௧௬) இந்தப்பரமபக்தி, இவருக்குப் பூர்வஜந்மத்தின் அப்யாசத்தால உண்டானதல்ல.

(௧௭) "இப்பிறப்பே சிலநாளி லெய்தினன் யான்" என்கையாலே. (அ)

(௧௮) இவ்வாழ்வாருக்கு, ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணித்திரியும், சர்வேச்வரனுடையக்ருஷி, பலம்.

(௧௯) இத்தால், ஆழ்வாருடையபக்தியும், ஈச்வரனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமும், இப்படிப் பலிக்கக்காண்கிறது

(௨0) நிரங்குச சுதந்த்ரனானவன், ஈச்வரத்வச்செருக்காலே செய்யும் அவற்றிற்கு, அடி ஆராயப்படாது.

(அ) இப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான் (௨-ம் பத்து, ௩-ம் திருவாய்மொழி, அ-ம் பாட்டு.)

(௨௧) இவர் வசனங்களில் அகயாதமான தொன்றில்லை, கேவலம் நிர்ஹேதுக பாகாசக வசனங்கள் பலவும்

(௨௨) இவருக்கு உண்டான அதவேஷமும், ஆபிமுக்யமும், அவனாலே உண்டாயிற்றல்லது, சதகாம மடியாக வந்ததன்று

(௨௩) ஈச்வர குணதிகயம் சொன்ன இததனை போக்கி பபரி கணைக்குத் தமமோ டநவய மில்லாமல் காரியங்கள், பலிததன

(௨௪) அவைதான் வேணடுமோ என்னில், அவையும் அவனாலே யுண்டானது யத நிதத ஈசவரனுடைய கருஷிபலம்

(௨௫) இவையொன்று மில்லையாகிலும் "மாதவனென்றும்" திருமாலிருஞ்சோலைமலை" யென்றும் சொன்ன உக்தி மாத்திரங்களை பபறறுசாகக் கொண்டு விஷயீகரித்தாரோ வென்னில், அவை பேற்றுக்கு அடியாகச் சொல்லத்தக்கவை அன்று

(௨௬) ஆனால் இவரை இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்க வேணடுவானென்ன என்றும் அபேக்ஷையிலே, இவரை அங்கீகரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி வளர்ந்துகொண்ட க்ருபை

(௨௭) தமபேற்றுக்கு மூல சுகாதமாக இவரருளிச்செய்த ஈச்வரன் தன்னையொழிய, வேறு கலபிக்கலாவதொரு சுக்ருத மில்லை

(௨௮) இவருக்குப் பகதிகாரணமாகச்சொன்ன க்ருபையே, பராபததிக்கும் சாதநம்

(௨௯) கயாதபகதிகளை வளாததது, பராபதிசாதந தயா அன்று

(௩௦) ஆந்தராநுபவமும் அடிமணடியோடே கலங்கும்படி பிறந்த, அந்தஃகரண சைதில்யம்

(௩௧) புண்ணிய பாபரூபமான பரபல காமங்களை, விரகா நெடுஞ்சுவர் களனுமாபபோலே, தான போககுகையாலே, அவை பிரணடும அறறுருககிற இவருக்கு, பரியபர்னும ஹிதபரனுமான ஈச்வரன தான க்யாநபக்திகளை வளாக்கையில நினைவாலே, விபூதிரக்ஷணததைப பற்றவரும் அபயததை கவராதபடி, அதனை ஒருஙக, விடடுக்கொண்டு வந்து, இனிப்போராதபடி இவருள்ளேபுகுநது, அதனாலே விகசித

ஸஹஜ சார்வக்யனுமாய், நடுக்கமும் தீர்ந்து, இவருக்கு நிரதிசய போக்கியனுமாய், நாச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல், இவரையே பார்த்துக்கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்கள் செவ்விபெற்று, இவர் அதிப்ரீதராம்படியாகக, கலந்திருந்தான்

(௩௨) இவர்க்யாநந்தசையில், தாமான தன்மையில் நின்று பேசுவர், ப்ரேம தசையில், அவஸ்தந்தராபந்நராய்ப் பெண்பேச்சாகப் பேசுவர்.

(௩௩) தெளிந்த தசையோடு, கலங்கிய தசையோடு, வாசியற உபயாவஸ்தையிலும் சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம், நிலைகுலையாது.

(௩௪) ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையிலும், பேதமில்லை.

(௩௫) ஸ்திரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிக மாகையாலே, அத்தையுள்ளபடி தர்சித்தவிவற்கு, த்தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு சுவாபாவிகம்.

(௩௬) ஸ்திரீஸாம்யமே யன்றி, ப்பிராட்டியோடே சாம்யமும் பரிசுத்த ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்டு.

(௩௭) பெரிய பிராட்டியாரோடுள்ள சாம்யமே யன்றி, த்தம்முடைய பாவ விசேஷங்களாலே பகவதபிமத திவ்ய மஹிஷிகளான பிராட்டிமார் மூவரோடும், இவர்க்குசாம்ய முண்டு.

(௩௮) அவனுக்கு அபிமதைகளான திருவாய்ப்பாடிப் பெண்களுடையவும், ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுடையவும், நரக வதானந்தரம் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறாயிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள், இவர்க்குண்டு.

(௩௯) ஜநக குல சுந்தரியான பிராட்டியோடே, யிவர்க்குச் சர்வதா சாம்யம்.

(௪0) பிராட்டியோபாதி, பின்தொடர்ந்துபோன இளையபெருமாளோடும் இவர்க்குச் சாம்யம்.

(௪௧) பகவத் அநந்யராய் ஸஹஜ பக்தராயிருக்கும் லக்ஷ்மணபாத, சத்ருக்நர் படியும் பகவத் ப்ரத்யா ஸந்நராய் தத்

பக்தி யுக்தரான தசரத, யசோதா, ப்ரஹ்லாத, விபீஷண, மாருதி, பார்த்தர் படிகளும் இவர் பக்கலிலேயுண்டு.

(௪௨) லக்ஷ்மண தசரதாதிகளிலும் இவர்க்கு ஆதிக்யமுண்டு.

(௪௩) இப்படிப்பட்ட நெஞ்சையும், சுவையையும், உடைய இவர் அபினிவேசத்தாலே, அவன்பிறவிகளுக்கு அநுகுணமாகப் பிறந்து, அநேகாநுவ்ருத்திகளைப்பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அசேஷ சேஷைதைக ரதிகராய் அநேகவித கைங்கரியங்களைப் பண்ணும் அநந்த வைநதேயாதிகளையும், அவர்கள் தான் என்றால், ஆம்படி பாவிப்பர்.

(௪௪) த்ரௌபதி, கௌசல்யைகள் படிகளே, இவர்க்கு திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகை, யிதுக்கு ஸ்தூலம்.

(௪௫) இவருடைய பக்திவைபவம் உக்தவக்ஷ்யமாண வஸ்தைகளுக்கு எல்லாம் உடலாயிருக்கும்.

(௪௬) கரை அழியச்செல்லுகிற இவர்பக்தி, சாஸ்த்ர மரியாதையின்கீழ் அடங்காது.

(௪௭) இவர் பெண்பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில், சம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்ச்சி, துணிவு, பதறலுமாகிற ப்ரக்யா அவஸ்தைகளுக்கு, த்தோழி, தாய்,மகள், என்றும்ஈச்வரனோடு ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வாதி சம்பந்த (அ) த்யானமே, தோழியென்றும், நாயக விஷயத்தில் அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தாலே, அவன் இருந்தவிடத்தே போகவேண்டுமென்று பதறுமளவிலும், அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையொழிய, படிகடந்து புறப்படுகை குலமரியாதைக்குப் போதாதென்று, நிஷேதித்துப்

(அ) ௧. அங்கோர்கள்ளுமிறைச்சியும் துவேல்மின் (௪-ம் பத்து, ௬-ம் திருவாய்மொழி, ௩-ம் பாட்டு.)

௨. உணங்கல்கெடக்கழுதையுதடாட்டம் கண்டென்பயன் (௪-ம் பத்து, ௬-ம் திருவாய்மொழி, ௭-ம் பாட்டு.)

௩. தீர்ப்பாரை யாமினியெங்ஙனம் (௪-ம் பத்து, ௬-ம் திருவாய்மொழி, ௧-பாட்டு.)

௪. துவளில்மாமணி (௬-ம் பத்து, ௫-ம் திருவாய்மொழி, ௧-பாட்டு.)

௫. கருமாணிக்க மலைமேல் (அ-ம் பத்து, ௯-ம் திருவாய்மொழி, ௧-பாட்டு.)

பொருமவளாகையாலே, மத்யமபத ப்ரதிபாதித உபாயாத்ய வஸாயமாகிற (அ) ப்ரக்யா அவஸ்தையை த்தாயாரென்றும், இயற்கையில் புணர்ந்து, நாயகன் வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டுக் குலமரியாதைகளையும் பாராதே, கிட்டியல்லது தரியேனென்னும், பதற்றத்தை உடையளாகையாலே, சரமபத ப்ரோக்தமான, ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை, அநுசந்தித்து த்ததநுபவ விளம்பா க்ஷமத்வத்தாலே, ததேகோபாய த்வாத்யவஸாயத்தையும், அதிக்ரமித்துக்கிட்டி அநுபவித்தல்லது, தரியாதபடிநடக்கிற, ப்ராப்யத்வரையாகிற ப்ரக்யா அவஸ்தையை, மகளென்றும், பெயரிட்டுச் சொல்லுவர்.

(சஅ) தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய் மொழியிலும் ப்ராப்யத்வரை (ஆ) தோன்றும்.

(அ) க. பாலனுயேழுலகுணடு (ச - ம் பத்து, உ - ம் திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

உ. கண்ணன்கழல்துழாய், பொன்செய்பூண் மென்முலைக்கென்றுமெலியும் (ச-ம் பத்து, உ-ம் திருவாய்மொழி, க0-ம் பாட்டு.)

௩. மண்ணையிருந்து துழாவியிலே, பெண்கொடியேறியபித்தே (ச-ம் பதது, ச-ம் திருவாய்மொழி, கூ-ம் பாட்டு.)

ச. கடல்ஞாலத்தீசன்வந்தேறக்கொலோ (ரு-ம் பத்து, சு-ம்- திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

ரு. மாலுக்குவையத்திலே, காப்புடையாட்டியிழந்ததுகட்டே (சு-ம் பத்து, சு-ம் திருவாய்மொழி, க0-ம் பாட்டு.)

சு. உண்ணுஞ்சோற்றிலே, இன்றெனக்குதவாதகன்ற (சு-ம் பத்து, எ-ம் திருவாயமொழி, சு-ம் பாட்டு.)

எ. கங்குலும் பகலிலே, சந்தித்துன்சரணம்சாரவதே வலித்ததையலை (எ-ம் பத்து, உ-ம திருவாய்மொழி, ரு-ம் பாட்டு.)

அ. முறையோ, அரவணைமேல்பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே (இயற்பா, திருவிருத்தம் சுஉ-ம் பாட்டு.)

(ஆ) க. அஞ்சிறையமடநாராய் (முதறபத்து, ச-ந் திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

உ. வைகல்பூங்கழிவாய். (சு - ம் பத்து, க-ம் திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

௩. பொன்னுலகாளீரோ. (சு-ம் பத்து, அ - ம் திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

ச. எங்கானல் - (கூ-ம் பத்து, எ-ம் திருவாய்மொழி, க-ம் பாட்டு.)

(சசூ) ஸம்பந்த க்யாநத்திறகும், உபாயவ்யவஸாயத்திறகும், விஷய பேதத்தாலே, வ்யக்தி பேதமுண்டாகையாலே, தோழி

(இவைகளிலேதூதுவிட்டு)

௫. வாயும் திரையுகளிலே (சகலபதார்த்தங்களையும் சமதுகங்களாகக் கொண்டு அழுது.) (உ-ம பத்து, க-ம திருவாய்மொழி.)

௬. ஏறாளுமிறையோனில். மாமுள்ள கவராதமணிமாமை குறைவில்லை. (ச-ம பத்து, அ-ம திருவாய்மொழி, க-ம பாட்டு.)

௭. மாசறுசோதியிலே குதிரியாய்மடலூர்தும். (௫ - ம பத்து, ௩ - ம திருவாய்மொழி, ௯ - ம பாட்டு.)

நாமேமினாக்கவே. (௫ - ம பத்து, ௩ - ம் திருவாய்மொழி, ௧0-ம பாட்டு.)

(என்று ஜகத்க்ஷோபம பிறக்கும்படி மடலூர்ந்து.)

௮. ஊரெல்லாம் துஞ்சியிலே. பின்னின்றகாதலநோய் நெஞ்சம் பெரிதடுமால, முன்னின்றாழி கனைபுதையமூடிற்று (௫-ம பத்து, ச-ம திருவாய்மொழி, ௯-ம பாட்டு.)

(போக்கடியற்று.)

௯. எங்ஙனேயோவிலே. சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே, எழுவதோருருவென்னெஞ்சுள்ளெழும். (௫-ம பத்து, ௫ - ம திருவாய்மொழி, ௧0-ம் பாட்டு.)

(அபராகருதவிக்ரஹம் உருவெளிப்பாடாய் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க.)

௧0. மானேய்நோக்கிலே திருவல்லவாழ் துறையுமா கோனுடைய அடியேனடிகூடுவதென்றுகொலோ (௫-ம் பத்து, ௯-ம் திருவாய்மொழி, க-ம பாட்டு.)

(அவனைக்கூடும நாளைப்ராத்தித்து.)

௧௧. மின்னிடைமடவாரிலே போகுநம்பீ. (௬-மபத்து, உ-ம் திருவாய்மொழி, க-ம பாட்டு.)

(ப்ரணயரோஷத்தாலேயூடி.)

௧௨. வெள்ளைச்சுரிசங்கிலே. என்னெஞ்சினுருமங்கே ஒழிந்தார், உழந்தினியாரைக் கொண்டென்னுசாகோ. (எ - ம பத்து, ௩ - ம் திருவாய்மொழி, ச-ம் பாட்டு)

(உசாத்துணையுமின்றி.)

௧௩. ஏழையராவியிலே. கண்ணன்கோளிழைவாண் முகமாய் கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே. (எ - ம பத்து, எ - ம் திருவாய்மொழி அ-ம பாட்டு.)

(பூர்த்தகவாக்கம் ஒருமுகமாய்நலிய.)

௧௪. நங்கள்வரிவளையிலே. காலம்பலசென்றும காண்பதாணை யுங்கள்ளோடெங்களிடையில்லையே. (அ - ம் பத்து, உ - ம திருவாய்மொழி, எ-ம் பாட்டு.)

மார்களென்றும், அன்னையர், என்றும் பகுவசந ப்ரயோகம்.

(௫௦) தலைமகளாகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு, ஏழவஸ்தைக ளுண்டு. அவையாவன.

க. அபிலாஷை, அதாவது அநுபாவ்யவிஷய ப்ரதம தரிசநத்தில் பிறக்கும் ஆசை.

உ. ஸ்மரணம், அதாவது அவ்விஷயத்தில் உண்டான சிந்தனை.

௩. அநுஸ்ம்ருதி, அதாவது அந்தஸ்மரணம் அநவரதம் நடையாடுகிற ஸ்மரணம்.

௪. இச்சை, அதாவது அவச்யம் அநுபவித்தே நிற்கவேண்டும் என்கிற ஆசை.

௫. ருசி, அதாவது அவ்வாசைதான் ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகை.

௬. பாபக்தி, அதாவது அவ்விஷயத்தில் சம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே சுகதுக்கங்களாகிற பரபக்தி.

௭. பரமபக்தி, அதாவது அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில் சத்தைகிடவாதொழிகை. இவ்வவஸ்தைகள் தான்:—க. பேதை. உ. பெதும்பை. ௩ மங்கை. ௪. மடந்தை. ௫. அரிவை. ௬. தெரிவை. ௭. பேரிளம் பெண். என்கிற ஏழுபருவங்கள்.

(இதஞ்சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து.)

க௫. இன்னுயிச் சேவலிலே. இழைநல்லவாக்கையும் பையவே புயக்கற்றது. (௯-ம் பத்து, ௫-ம் திருவாய்மொழி, க0-ம் பாட்டு.)

க௬. மல்லிகைகமழ் தென்றலிலே. (௯-ம் பத்து, ௯-ம் திருவாய்மொழி.)

(கண்ணனை சந்தியாகாலத்திலே பசுக்களில் முறகொழுந்தில்வரக்காணமல் நலிவுபட்டு கூப்பிட்டு.)

க௭. வேய்மருதோளிணையிலே. (க0-ம் பத்து, ௩-ம் திருவாய்மொழி.) (ப்ராதக் காலத்தில் க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போனுகை அதிசங்கைபண்ணி அவன்முகத்தைப்பாாத்து, நீ பசுமேய்க்கப்போனல் நலியக்கடவ பாதக பதாாத்தங்கள் நலியாநின்றதென்று கூப்பிடும்.)

(௫௧) இவ்வாழ்வாருக்குத் தோழி, தாய், மகள், என்கிற மூன்றவஸ்தையும் உண்டாகையாலே, தத் அவஸ்தைகளோடு சேர்ந்த வேஷத்தாலே அவயவவர்ணனையை, ஆத்மஸ்வரூப பரமாகச் சொன்னார். எங்ஙனேயெனில்.

க. "மயில்" என்று ஸ்திரீகளைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஆத்மாவினுடைய க்யானவிகாசத்தைச் சொல்லுகிறது.

உ. "பிறை" என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் தாவள்யத்தையிட்டு ஸ்வாதந்த்ர்ய அந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷ ஸ்பரிச மற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது.

௩. "விற்புருவக்கொடி" என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது வளைவையிட்டு, ப்பாஹ்யாந்தர கரண நியமந ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது.

௪. "அம்பன்னக்கண்ணாள்" என்று கண்ணை அம்பாகச்சொல்லுகையாலே தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம்பித்த க்யானத்தைச் சொல்லுகிறது.

௫. "முத்தன்ன வெண்முறுவல்" என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே, அவ்விஷயாநுபவத்தாலுண்டு ஆநந்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

௬. "பவளவாயாள்" என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பை யிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப்பற்ற உண்டான அநுராகத்தை சொல்லுகிறது.

௭. "செப்பென்ன மென்முலை" என்று பரிணதமான முலையைச் செப்பாகச் சொல்லுகையாலே, சேஷி விரும்பி மேலே விழும்படி பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது.

௮. "மின்னனைய நுண்மருங்குல்" என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையை யிட்டாகையாலே, க்யானாவஸ்தா விசேஷங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

௬௯. "தோரணங்கல்துல்" என்று நிதம்ப வைலக்ஷண்யம் போக்தாவுக்குப் போக்யமா யிருக்கும தாகையாலே, "தேனும் (அ) பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து" என்கிற படியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படி யிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச்சொல்லுகிறது.

(௧௦) "அன்னமன்னநடையாள்" என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடை அழகுக் காகையாலே, சேஷியும் ததீயரும் ச்லாகிக்கும்படி ஸ்வரூபானுரூபமான நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

(௫௨) சம்பந்தக்யானம்,உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வரை, இவைகளுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை, ஸர்வரும்அறிந்து அநுசந்திக்கும்படி தரிசிப்பித்தார்.

(௫௩) இவர் "தாயாரென்ற" உபாயாத்ய வஸாயதசையில் சத்நுக்களாகவும் பந்துக்களாகவும் சொல்லும் சித்த சாதந நிஷ்டப்ரதி கூலரான சாத்ய சாதன நிஷ்டரையும், அநுகூலரான சித்த சாதன நிஷ்டரையும்; "மகளென்ற" ப்ராப்யத்வரா தசையில் அந்தரங்க சத்ருக்களாகவும் ஸ்வ ஸமான சுக துக்கிகளாகவும் சொல்லும்; பகவத் ஏகபரரா யிருக்கச் செய்தே, ததுபாய ப்ரவர்த்தியிலே யூன்றிநின்று த்வரைபாரத தந்த்ரயத்திற்குச் சேராதென்று நிஷேதிக்கும், சித்த சாதன பரரையும், தன்னைப்போலே உபாய பாவத்திலே உடன்பாடராயிருக்கும் சாத்யபரரையும், சொல்லும்.

(௫௪) "நாலயலாரும் அயற்சேரியாரும்" என்கையால் கர்ம, க்யாந, பக்தி, ப்ரபத்தி, ஆகிற உபாய சதுஷ்டயத்திலும் ஊன்றியிருக்குமவர்களும், அர்ச்சாவதாராதி சாபேக்ஷதை அற்றுத் தேவதாந்தர்யாமித்வத்திலே யூன்றியிருக்கு மவர்கள்.

(௫௫) கர்மயோகமும்,க்யாநயோகமும்,பக்தியோகமும் சித்தசாதநபரர்க்குப் புறவசலாயிருக்கும்.

(௫௬) "ஊரார்" என்பது ஆதமப்ராப்தி க்ரமரான கேவலரை. "நாட்டார்" ரென்பது புத்ர பச்வந்நாதிகளான இஹலோக

(அ) தேனும் பாலும் கன்னலு மமுதுமாகித் திததித்து (அ-ம் பத்து அ-ம் திருவாய்மொழி ச-ம் பாட்டு.)

ஐஶ்வரி யகாமரை. "உலகர்" என்பது ஸ்வர்க்காதி பரலோக ஐஶ்வரிய காமரான ஸ்வதந்த்ரரை.

(௫எ) கேவலரை, ஊராராகச் சொன்னது, ஶாஸ்த்ர ஸமஹாராயருக்கு காமீபவிக்கும் பாகுர்தி மண்டலத்திற்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்தில், இருந்தநுபவிக்க வேண்டுகையாலே.

(௫அ) "சிறுசொல்லாவது" தேஹாத்ம விவேகத்திற்கு பரிகரமான ப்ரமாணம். "சீரார்சொல்லாவது" தேவதாந்தரங்களொன்றும் சர்வேஶ்வர னென்றும், விவேகிக்கிற த்திற்குப் பரிகர மான ப்ரமாணம்.

(௫௯) "மாலை" யாவது ராஜஸ் கயாநம "தந்துலாவது" தாமஸ கயாநம. காலை யாவது ஸாத்விக கயாநம "பகலாவது சுத்த ஸத்வ கயாநம்.

(௬௦) "நிலாமுற்றமாவது" சரமாவதியான புருஷார்த்த கயாநம

(௬௧) "கலையும்வளையு" மாவன அஹங்கார மமகாரங்கள்.

(௬௨) 'பட்டம்" "சூடகம்" முதலான ஆபரணங்களாவன, பரதமத்தில இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்து, ஆசாரியன உண்டாக்கும் நாமரூப பகவதவந்த நாதிகளும், பின்பாசாரய வைபவத்தை யுணர்த்தி, அவனுக்குண்டாகும் ஶேஷத்வயா நாதிகளும் ஆகிற ஆத்ம அலங்காரங்கள்.

(௬௩) "பந்தாவது" போகஸ்தானமான தேஹம. "கழலாவது" போகோபகரணமான பஞ்சேந்திரியங்கள்

"பாவைதுழ மணங்கள" வன லீலோபகரண விசேஷங்கள்

"யாழ்," "தென்றல்," "மதியம்," "அடிசில்," போக்யங்களான சப்தாதி விஷயங்கள். "சாந்தம்," "பூண்," "அகிலா" வது ருபகந்தங்கள "சிற்றிலாவது" போகஸ்தானம. "தூதை" யாவது சிறுசோறு அடுகைக்கு உபகரணம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயசார சங்க்ரஹம்.

௩ - ம். ப்ரகரணம்.

(க) பகவத் விஷயத்தில் கடகராம் அவர்களைப் பக்ஷிகளாக ப்ரதிபத்தி பண்ணி, அவர்களுடைய க்யாநகர்மங்களைச் சிறந்தகளாகச் சொல்லிக்குருக்களுடையவும், சப்ரம்ஹ சாரிகளுடையவும், புத்ரர்களுடையவும், சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தானத்திலேநின்று பேசுவர்.

(உ) சாம் சாரிக சகல சங்கமும் அற்று, உத்தமாச்ரமிகளாய், ப்பரமஹம்ஸ சப்தவாச்யரான ஸ்ரீநாதமுநிகள், ஸ்ரீயாமுனமுநிகள், போல்வாரையும் இந்தக் குணசாம்யதையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுவர்.

(௩) திருவாய்மொழி இசையே தங்களுக்குப் போக்யமாயிருக்கிற தம்பிரான்மார் போல்வாரை, இக்குண சாம்யத்தாலே "வண்டே"ன்றும், "தும்பி" யென்றும் சொல்லுவர். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீநாரதரையும், திருப்பா ணழ்வாரையும், த்ருஷ்டாந்தமாகக். கொள்வது.

(ச) கிளி, பூவை, குயில், மயில், என்றது பாகவதர்களுக்கு ப்பாததூளிபோலே பரதந்திரராய் இதுவே நிருபகமான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார், ராமாநுஜனுடையார் என்றே நிருபகமாம்படி உடையவருக்குப் பரதந்த்ரரான ஆழ்வான், ஆண்டான், எம்பார், அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானர், போல்வாரை.

(ரு) நாரை, கொக்கு, குருகு, என்றது தங்கள் பக்கல் உபஜீவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸ்மிர்தியாலே சிரஸா வகிக்கை யாகிற ப்ரம்ஹ ரதம் பண்ணிச் சாதகமாக சமர்ப்பித்தவையை அங்கீகரித்துப் பாகவத கைங்கரியத்துக்கு உறுப்பான யோக்யதையு, ம்சம்ஸார வெக்காயமடியான பயத்தாலே ஐஸ்வரியத்தை உபெக்ஷிக்குமவர்களாயுள்ள, ஸ்ரீதல

சேகரப்பெருமாள், ஆசாரய பதஸ்தரான நம்முதலிகள் போலவாரை

(சு) மேகமென்றது மேகஸதருசராய்க் கொண்டு கருணையை வர்ஷிக்கும முதலாழ்வார்கள், எம்பெருமானார் போலவாரை.

(எ) ப்ராப்யததில த்வரை தோனறப் பலகாலும தூது விடுவர். தூதுநாலவகைப்பட்டிருக்கும எஙஙனே என்னில க. பரத்வதவயததிலும். உ. வியூகததிலும ந. விபவததிலும். ச. அர்ச்சாவதாரததிலும "அஞ்சிறை," "வைகல," "பொன்னுலகு," "எஙகானல"கள் நாலுதூதுக்கும்விஷயம.

(அ) பரதவாதிகளில ஸதல பேத மொழிய, வஸ்து பேதம இல்லை, ஆகையால பலவிடஙகளிலும தூது விட்டால ப்ராபய வஸ்துவின ஐககியம குலையாது திருமலை முதலான தேசங்களிலரஸோததரமாக வஸிககையும, பாற்கடலில் யோக நிததிரை செய்வதும, ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து பல இடஙகளில அவதரிப்பதும், அந்தர்யாமியாய் "உள்ளுவார்(அ)உள்ளித்தெலலாம" அறிகையும், கோயில்முதலான இடஙகளிலே ரஸோததரமாக வசிககையும், இவை ஐந்தும ஒன்றேயாகக காணலாம்

(கூ) பரத்வாதிகளில் அநுபாவயமான குணஙகளெல்லாம் பூர்ணமாயக கரைவிழுந்தவிடமான அர்ச்சாவதாரத்திலே இவர் மண்டியிருபபர்

(கO) கோயில், வியூஹ சௌஹார்த பரதானம்.

(கக) திருமலை, அந்தர்யாமிபரதானம்

(கஉ) திருக்குருகூர், பரதவ லக்ஷணமான ஈச்வரத்வ ப்ரதானம்.

(கந) திருக்குறுங்குடி, விபவப்ரதானம்.

(கச) ஸ்ரீவரமங்கலம், திருவடிகளையே உபாயமாகக்கொடுக்குமிடம்

(கரு) திருக்குடந்தை, ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபததி நிவ்ருத்தி பிறந்தாரைச் சிதலராம்படி பண்ணுமிடம,

(கசு) திருவல்லவாழ், அவனே ரக்ஷகனென்று அதய வஸிகக்ப்பண்ணுமிடம்

(அ) உள்ளுவார உளளிததெல்லாம்(முதலாயிரம், திருமாலை நச-ம்பாட்டு.)

(கஎ) திருவண்வண்டூர், அநுகூலராலும் சலிப்பிக்க வொண்ணுத படி யிருக்கும் அவனுடைய ஸ்தைரிய குணம் தோற்று மிடம்.

(கஅ) திருவிண்ணகரம், விளம்பிக்கையாலேவந்த ப்ரணயரோஷத்தை அழிக்கவும், விருத்தங்களைக் கடிப்பிக்கவும் வல்லசாமர்த்திய முள்ள இடம.

(கக) திருத்துலேவில்லிமங்கலம், தந்தைதாயான பந்துத்வம் இரட்டித் திருக்கும் இடம்.

(உ0) திருக்கோளூர், ப்ராப்ய ருசிபிறந்தார்க்கு ப்ரவேஷ்டவ்யமாயிருக்குமிடம்.

(உக) தேன்திருப்பேரை, நெஞ்சை அபகரிக்கும் சவுந்தரியமுள்ள இடம்.

(உஉ) திருவாறன்விளை, பரத்வத்தில் விமுகராகப்பண்ணு மிடம்.

(உங) திருக்குளந்தை, ஸ்திரீத்வப்ரகாரமான லஜ்ஜாதிகளை அழித்துமிடம்.

(உச) திருவண்பரிசாரம், ஶ்ரமத்தைக்கண்ட மநசானது ப்ரமிக்கும்படியான சவுகுமார்யம் தோன்றுமிடம்.

(உரு) திருச்செங்குன்றூர், பய சங்கிகளானவர்கள் நிர்ப்பயராய் ஹருஷ்டராம்படியான சவுர்யாதிகள் தோன்றுமிடம்.

(உசா) திருக்கடித்தானம், க்ருதக்யதா பரிமளம் தாய ப்ராப்தமான குணம் தோன்றுமிடம்.

(உஎ) திருப்புலியூர், நாயகனுடைய லக்ஷணம் காட்டுமிடம்.

(உஅ) திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தம், பரமபக்தியாகிற பாகம்பிறக்குமளவும் அவனுக்கு உண்டான த்வரை தெரியும்படி செய்யுமிடங்கள்.

(உகூ) திருக்காட்கரை, போகத்தில் தட்டுமாறும் சவுசீல்ய குணம் தோன்றுமிடம்.

(ங0) திருமூழிக்களம், ஆஶ்ரிதருக்கு ஸம்பந்தான ஸ்வபாவம் காட்டுமிடம்.

(ஙக) திருநாவாய், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் க்ருபை தோன்றுமிடம்.

(௩உ) திருக்கண்ணபுரம், சரண வரணார்ஹனுடைய மோக்ஷப்ரா தத்வம் தோன்றுமிடம்.

(௩௩) திருமோகூர், தாபஹரமான குளிர்ச்சி யுண்டாகுமிடம்.

(௩ச) அநந்தசயனம், தாரதம்யம் பாராதே காட்டுகிற ஸாம்யம் தோன்று மிடம்.

(௩ரு) திருவாட்டாறு, ஆச்ரிதனுக்குப் பாதந்த்ரதையை காணுமிடம்.

(௩சா) திருமாலிருஞ்சோலை, அக்யாநங்களைக்கடியு மிடம்.

(௩எ) திருப்பேர்நகர், அங்கீகரிக்கப்பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் தோன் று மிடம்.

(௩அ) இவ்வாழ்வாருக்குப் பதினறு திருநட்சத்திரம் பூர்ணமான வாறே, அர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவண்யம் திருவாய் மொழியில் வ்யாவர்த்தமான மார்த்வத்தை யுடைத்தான சப்தமாக, இவர் முகோத்கதமாயிற்று.

(௩௯) இது பக்திபலாத்காரத்தாலே பிறந்த அநாதியான ஆயிரம்.

(ச0) ஸம்சாரிகளுக்கு, உஜ்ஜீவநார்த்தோபதேசம்பண்ணின இப் ரபந்த ப்ரதிபாத்ய அர்த்தஸாம்யத்தாலே, பகவத் ப்ரணீத கீதோபநிஷத்துக்குச் சமமாகச் சொல்லப்படும்

(சக) அதற்கும் இது ஆதிக்யமுள்ளது, மத்யஸ்த மாகநின்று தன் வைபவத்தை உபதேசிக்கையாலே இது மந்தமதிகளுக் கும் விச்வஸநீயம்.

(சஉ) கீதை மோக்ஷசாஸ்த்ரமேயாகிலும், அதற்கு உதிக்கிறபோ து அந்யார்த்தமாக உதித்தகுறையுண்டு. திருவாய்மொழி க்கு மோக்ஷார்த்தமாகவே உதித்த ஏற்றமுண்டு.

(ச௩) அர்ஜுநன் யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனனமாத்ர மொழிய, த்சித்த தர்மபர்யந்தம் உபதேசம் ஸப்ரயோஜனமாயிற்றில்லை அங்கு; அது ஸப்ரயோஜனமாயிற்று இங்கு.

(சச) அதில் விதிமாத்ரம் ப்ரதிபாத்யம்; இதில் விதி, அநுஷ்டா னம் இரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கும்.

(சரு) ஆக கீதையில் இதுக்குண்டான ஆதிக்ய ஹேதுக்கள் சொல் லிற்றாயிற்று.

(௪௬) ஸம்ஸாரிகளோடும், க்யாநிகளோடும், சர்வக்யனை ஈச்வர னோடும் வாசியற, ஸர்வருக்கும் வேண்டும் அம்சங்களை, இவர் உபதேசித்துத் திருத்துவர்.

(௪௭) ஆக அறிவுகேடரை உபாயத்தில் மூட்டுவர்; உபாயத்திலே ஊன்றுவாரை ப்ராப்யபராக்குவர்.

(௪௮) ப்ராப்யத்தில் இழிந்தவர்களுக்கு ஆழங்கால் அறிவிப்பர்; ப்ராப்தியை உண்டாக்கும் அவனுக்கு த்யாஜ்யத்தை அறி விப்பர்.

(௪௯) ப்ரதம சரமோக்தரான, அந்ய ஸர்வக்யர்களுக்கு, ஹிதா ஹிதங்கள் பலகாலும் சொல்லுவர்.

(௫௦) தம் உபதேசத்தாலே பகவத் பக்தியை ஜனிப்பிப்பது, தத் சம்பந்தமடியாக அவர்களைவிட மாட்டாதே திருந்தித்தம் மோபாதி பகவத் அநுபவ பராக்க வேணுமென்கிற க்யா நம், இதற்கு ஹேது.

(௫௧) க்யாந, ப்ரேமங்கள் இரண்டும், பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வத் தை யொழிந்திராது.

(௫௨) இவரை அவன் தனக்கு ஆத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகா ரம், இவர் பாசுரத்தில் தோன்றும்.

(௫௩) இவருக்கு ஈஶ்வரனிடத்தில் சந்சிஷ்யத்வம் பரிபூர்ணமா யிருந்த ஓபாதி, அவனுக்கும ஆசார்யத்வம் இருந்தது.

(௫௪) இவருக்கு ஈஶ்வரன் கைவிட்டவர்களையும், திருத்தியல்லது நிற்கமாட்டாத கரைபுரண்ட காருண்யம்.

(௫௫) இவருக்குள்ள குணங்கள் எம்பெருமானார்கதமே உண்டு.

(௫௬) இப்ரபந்தத்தில் அந்வயித்தவர்களை த்தனக்கு ச்சேஷிக ளாய் நினைதிருக்கையால ஸபலமாயிற்று.

(௫௭) உபதேச சுத்தியாலே ஸர்வரும் திருந்தி, இவருடைய இழ வுகளெல்லாம் தீர்ந்த தென்று கொள்ள வேண்டும்.

(௫௮) இவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும், உபதேச, ஹே துக்களும், உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுப வத்தை விட்டிராதென்பதும், சொல்லிற்று.

(௫௯) இவர் ப்ரபந்தம் நாலும், ரஹஸ்ய த்ரயார்த்த ப்ரதி பாதக மாயிருக்கும்.

(சு0) (அ) "உயிரளிப்பான்" என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரத்தில், தாத்வர்த்தமான பகவத் ரக்ஷகத்வத்தையும், "அடியேன்" என்று தத்ரக்ஷ்யபூதமாய்ச் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே, ததந்யார்ஹ சேஷமாய், பரகர்த்ருகஸ்வபரமாய், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி ஸமர்ப்பணத்திலேயாய ப்ரணவத்துக்கு ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமாகையாலே, விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே (ஆ) "அடியேனடியாவியடைக்கலம்" என்று அந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தையும், (இ) "திருமால்திருப்பேர்வல்லாரடிக் கண்ணிசூடியமாறன்" என்று ப்ரணவோக்தமான பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வம் ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸில் ஆர்த்தமாகச் சொல்லப்படுகிற ததீய சேஷத்வத்தையும், (ஈ) "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" (உ) "யாதானுமோராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும்" என்று ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரத்தால் சொல்லப்பட்ட அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அநாத்மந்யாத்ம புத்த்யாதி ரூபாவித்யையையும், தத்கார்யமான அக்ருத்ய கரணாதிகளையும், தத்காரியமாய்வரும் தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும், (ஊ) "வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து அழுந்தார்" என்று தந் நிஷேதவாசியான நமஸ்ஸாலே சொ

(அ) உயிரளிப்பான் (இயற்பா-திருவிருத்தம், க-பாட்டு.)

(ஆ) அடியேனடியாவியடைக்கலம். (இயற்பா - திருவிருத்தம், அ௫-ம் பாட்டு.)

(இ) திருமால்திருப்பேர் வல்லாரடிக்கண்ணிசூடியமாறன் (இயற்பா-திருவிருத்தம், க00-ம் பாட்டு.)

(ஈ) பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும் (இயற்பா-திருவிருத்தம், க-ம் பாட்டு.)

(உ) யாதானுமோராக்கையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்ந்தும் (இயற்பா-திருவிருத்தம், ௯௫-ம் பாட்டு)

(ஊ) வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே (இயற்பா. திருவிருத்தம் க00-ம் பாட்டு.)

ல்லப்பட்ட அவித்யை முதலாக ஸம்ஸாரகர்த்தம மீறுக உள்ள விரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லுகையாலே, ஸர்வரக்ஷகனுன ஸர்வேச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாய்க் க்யாநாநந்த லக்ஷணமாய்த் ததீயசேஷத்வபரியந்தமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ஸம்ஸார ஹேது பூதாவித்யாதிகளான விரோதிகளுடைய நிவர்த்தியையும், ப்ரதிபாதிக்கிற திருவிருத்தம், ப்ரதம, மத்யம, பதங்கள் இரண்டோடும் சேர்ந்திருக்கையாலும், (அ) "தாமரையுந்தித்தனிப்பெருநாயக" என்று துடங்கி (ஆ) "எம்பெருமாமாயன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே, நாராயணபதத்தில் சொல்லப்படுகிற உபய விபூதி யுக்தமான ப்ராப்யவஸ்துவையும், (இ) "தனிமாத்தெய்வத்தடியவர்க்கினிநாமாளாகவேயிசையுங்கொல்" என்றும் (ஈ) "ஊழிதோறூழி யோவாதுவாழியவென்றுயாந்தொழவிசையுங்கொல்" என்றும் அந்தப்பதத்தில சதுர்த்தி அர்த்தமான பலஸ்வரூபத்தையும், காட்டுவதால் இவர் ப்ரபந்தங்கள் திருமந்த்ரத்தோடுசேரும். (உ) "நெறிகாட்டிநீக்குதியோ" என்று உபாயாந்தரங்களைக் காட்டி என்னை அகற்றப் பார்க்கிறுயோ வென்கையாலே "ஸர்வதர்மான்பரித்யஜ்ய" என்கிற உபாயாந்தரங்களினுடைய பரித்தியாஜ்யதையும் (ஊ) "வெங்கோட்டேறேழுடனேகொன்றனையே மனத்துக்கொண்டு" என்று "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்கிற மாநஸா த்[illegible]யவஸாய ரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும், (எ) "சீராரமனத்தலைவன்

(அ) தாமரை யுந்தித் தனிப்பெரு நாயக (இயற்பா-திருவாசிரியம், க-ம் பாட்டு.)

(ஆ) எம்பெருமாமாயன் (இயற்பா-திருவாசிரியம், எ-ம் பாட்டு.)

(இ) தனிமாத்தெய்வத்தடியவாக்கினி நாமாளாகவேயிசையுங்கொல் (இயற்பா-திருவாசிரியம், ௩-ம் பாட்டு.)

(ஈ) ஊழிதோறூழியோவாது வாழியவென்று யாந்தொழவிசையுங்கொல் (இயற்பா-திருவாசிரியம், ச-ம் பாட்டு.)

(உ) நெறிகாட்டி நீக்குதியோ (இயற்பா-பெரியதிருவந்தாதி, ௬-ம் பாட்டு)

(ஊ) வெங்கோட்டேறேழுடனே கொன்றனையேமனத்துக்கொண்டு (இயறபா-பெரியதிருவந்தாதி, சஅ-ம் பாட்டு.)

(எ) சீராரமனத்தலைவன் (இயற்பா-பெரியதிருவந்தாதி, உ௫-ம் பாட்டு.)

துன்பத்தை மாற்றினேன் வானேரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான்" என்றும் "அஹம்த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று உபாயபூதன் பண்ணும் ஸர்வபாபவிமோசநத்தையும், விரோதிகளானவை போனவிடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போயிற்றென்கையாலே "மாசுச:" என்கிற பதத்தாலே பலிதமான நிர்பரத்வாநுசந்தானத்தையும் சொல்லுகையாலே, திருவஷ்டாக்ஷரம் சுலோகத்தோடு (அ) சேரும்

(சுக) திருவாய்மொழி பத்து பத்தாலும் த்வயத்தின் (ஆ) பத்துப்பதங்களும் விசதம், அவையாவன.—

க. ஸ்ரீய:பதித்வமும்.
உ. நாராயணத்வமும்.
ந. நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரண்யமான சரணாரவிந்த யுகளமும்.
ச. அதினுடைய ப்ராபகத்வமும்.
ரு. சேதனகதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநா கர்ப்ப விச்ராம்பமும்.
சு. லக்ஷ்மீதத்வல்லபனுடைய நிகிலாத்ம கைங்கர்ய ப்ரதாநார்த்த நித்திய ஸம்பந்தமும்
எ. கைங்கர்ய ப்ரதிசம்பந்தியான ஈச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யதையும்.
அ. ஸர்வஸ்வாமித்வமும்.
கூ. நித்யகைங்கர்யமும்.
க0. கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிச்சேஷ நிபர்ஹணமும்.

(அ) சரமஸ்லோகம் இரண்டுவாக்யமாய், பதினோரு பதமாய், முப்பத்திரண்டு திருவக்ஷரமா யிருக்கும்.

ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ
அஹம்த்வா ஸர்வபா பேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமிமாசுச:.

(ஆ) த்வயம் இரண்டுவாக்யமாய், ஆறுபதமாய் இருபத்தைந்து, திருவக்ஷரமாயிருக்கும். அதில் பூர்வவாக்யம் பதினைந்து அக்ஷரமுள்ளதாயும் உத்தரவாக்யம் பத்தக்ஷரமுள்ளதாயு மிருக்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே
ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:

(௬௨) மந்த்ர ச்லோகங்களில் சுருக்கமான அர்த்த விசேஷங்களை த்வயத்திலே விவரிக்குமாறுபோலே, பூர்வ ப்ரபந்த த்ரயத்திலும் சங்கரஹேணசொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையும், இருபது திருவாய் மொழியில ப்ரதிபாதித்து, மற்ற எண்பதில் அதை விஸ்தரித்து, உபேயம் ஒன்றுமே, இதற்கு ப்ரமேய மென்று சொல்லும்.

(௬௩) மற்றும் வேதாந்த சங்க்ரஹ தாத்பரியங்களான அர்த்தங்கள் பலவும் இவற்றிலே உண்டு.

(௬௪) லோகத்தைத் திருத்தக்கோலுகிற ஸர்வேஶ்வரன் நினைவாலே, சர்வ லக்ஷணோ பேதமாய்த் தலைக்கட்டின ப்ரபந்தமாகையாலே, மங்களாசாரங்களும், கோல் விழுக்காட்டாலே பலித்தன.

(௬௫) வாச்சியனான ஈஶ்வரனோடு பல படியாலும் சாம்யத்தை உடைத்தாகையாலே, அவன்தான் லோகரக்ஷணார்த்தமாகப் பத்தவதாரமாய் அவதரித்தாற்போலே, இதுவும் லோக ரக்ஷணார்த்தகமாகப் பத்து பத்தாக அவதரித்தது.

(௬௬) ஆயிரத்தையும் சேரச்சொன்னது, பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும், ஆயிரத்துக்கும் சேர ஒருகருத்தாயும் இருக்கும்படி நினைத்து.

(௬௭) பாட்டுகளுக்கு க்ரியையிலும், பத்துப்பாட்டுக்கு நிதானஞ் சொலலும் பாட்டிலும், தாத்பர்யமா யிருக்குமோ பாதி, நூறு பாட்டுக்கும், பரோபதேச பரமான பத்துப் பாட்டிலே, தாத்பர்யமா யிருக்கும்.

(௬௮) பகவத்பரங்களாயும், தத்பக்தரான ஜீவபரங்களாயும் அவ், வக்குணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறவை ஆச்ரயணவிஷயத்தையும், ஆச்ரயண கர்த்தாவையும், சொல்லுகிறதாகையாலே, ஆச்ரயணவிதிக்குச் சேஷங்கள் இத்தனை.

(௬௯) பரத்வாதி குணவிசிஷ்டனான ஈஶ்வரன், தமக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த பேறுகளைப் பலரும் அறிந்து, வாழவேண்டுமென்று பத்து பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார்; எங்ஙனேயென்னில், ஈஶ்வரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞானத்தை ப்போக்கி ப்பக்திரூபா பந்நஜ்ஞானத்தை த்தந்து, இன்னும் இவர்நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடும்

என்று தனபககல அவனுககுண்டான ஸ்நேஹததாலே நிரந்தரவாசமபணண, அததாலே ஸமசய விபாய விஸ் மருதி ரஹிதமான தததவகயாநததை உடையரான ஆழ் வார், அவனுடைய குணஙகளைத தமமுடைய திருவுளளத தோடே அநுபவிககவொணணுமையாலே, ஸமஸாரிகளை யும் பார்தது, தயாஜயமான ஸமஸாரததின தோஷததை யும, உபாதேயமான பகவதவிஷயததின குணததையும, தமபஜநபரகாரததையும், பஜநாலமபநமான மநதரததை யும, உபதேசிதது, பபஜனீயனு னவனுடைய சவுலபயம, அபராத ஸஹத்வம், சீலவத்தை, ஸ்வாராததை, ஆசரய ணரஸ்யதை, ஆர்ஜவம், சாதமிய போக பரததவம, பரப கதி பரிகணைகளுககு ஓகக முகம காடடும சாமயமாகிற குணஙகளைத தரிசிபபியாநினறுகொண்டு, அவ்வழியாலே பஜநததினுடைய சுகரதவ ரஸ்யதைகளையும், பஜிககவே ஸர்வபலங்களும சிததிககு மெனனுமததையும, பஜநோ பகரமததிலே பஜநவிரோதிகளடைய நசிககுமென்றும அததையும் அறிவிதது, ஆனபினபு ஸ்ரீகீதையில அவன் அருளிசசெயத பகதிமார்ககத்திலே நின்று, தேவதாநதர ஙகள பககல பரதவ சஙகா நிவர்ததிபூர்வகமாக அவனவி ஷயமான கயாநத்தைககொண்டு, அவன்பககலிலே அநநய ப்ரயோஜந பகதியைப் பணணுங்களென்று, தமககவன் மயர்வற மதிநலமருளினறபோலே, தாமும் இவர்களுககு அகயாநநிவர்ததி பூர்வகமாக க்யாநபக்திகளை உபதேசததா லே யுணடாககிப பஜநத்திலே மூடடுகிருர்.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனுர் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயா திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயசார சங்க்ரஹம்.

அ-ம் ப்ரகரணம்.

(க) முதல்பத்தில், ஸர்வேஶ்வரன் மயர்வற மதிநலம் அருளி னாற்போலே, சம்சாரிகளுக்குத் தம்முடைய கிருபையாலே தத்வ ஹித புருஷார்த்த விஷயமான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி, ஜ்ஞாநபக்திகளை யுபதேசித்துப் பகவத் பஜநத் திலே மூட்டுகிறார்.

(உ) இரண்டாம்பத்தில், ஸர்வகாரண பூதனை ஸர்வேச்ரன் கீழில் பத்திலே தமக்கு அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ண, வவ னாலே தத்தஜ்ஞாநரான இவர், அந்தஜ்ஞாநத்திற்குப் பல மான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெற வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே, யவஸந்நராக; இவருடை ய வவஸாத மெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து சம்ச்லேஷி த்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்தப்ரீதியை யுடையனாய், அந்த ப்ரீதி இவர் ஒருவர் அளவில் பர்யவஸியாதே இவ ரோடு பரம்பரையாய்ச்சம்பந்தமுடையா ரளவும் வெள்ள மிட்டு, அந்த ப்ரீதியாலே பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோ க்ஷத்தை இவர்க்கு அவன் கொடுக்கத்தேட, அந்த மோக்ஷத் தை அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம்முடைய சேஷத் வத்துக்கும் அநுகுணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்தவர், ஆஶ்ரயணீ யனை அவனுக்கு க்கீழ் உக்தமான பரத்வத்தை நிலைபெறு த்துவனவான லக்ஷணங்களை வெளியிட்டு, தததநுகுணமான வசந ப்ரத்தி யக்ஷங்களையும் தரிசிப்பித்து, ஆஶ்ரயிப்பார் க்கு ருசி பிறக்கைக்காகத்தியாஜ்ய மான ஸம்ஸாரத்தினு டையதுக்கமும், ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந் தமும், ஸம்ஸார நிவர்த்தி பூர்வக மோக்ஷ ப்ராப்திக்கு உறுப்பான சாதநத்தினுடைய ரஸமும், முன்னாக விதிக்

கிற ஸகுண ப்ரம்மோபாஸநத்தை நிஷித்தாநுஷ்டானங்களுடைய த்யாக பூர்வகமாக க்ஷேத்ரவாஸாத்யங்களோடு கூட்டுகிறார்.

(௩) மூன்றாம்பத்தில், இப்படித் தம்முடைய உபதேசத்தாலே நிஹீநதரதையாலே ஸர்வருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ராப்த விஷய சேவையை மாற்றி, இவ்விஷயத்தைச் சேவிப்பானென்றும், எதைப்பற்றி இவ்விஷயத்தைச் சேவிக்கப்பட்டதொழிகிறதென்றும், விதிப்ரகும்படி ப்ராப்தமான இவ்விஷயத்திலே தம்முடைய வாசிக வ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார்.

(௪) நாலாம்பத்தில், ப்ரயோஜநாந்தர, தேவதாந்தர, பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களில விரக்தி பூர்வகமாக, ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிறார்.

(௫) அஞ்சாம்பத்தில், ப்ராப்ய வைலக்ஷண்யத்தை விஷயீகரித்த பக்தியை உபதேச முகேந உண்டாக்குகிறார்.

(௬) ஆறாம்பத்தில், தம்முடைய உக்தியாலும், அநுஷ்டாநத்தாலும், தமக்கிந்த ஸித்தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்.

(௭) ஏழாம்பத்தில், ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி ததீயவிஷயமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார ஸுலபனானவனே என்றும் இவ்வார்த்தையைத் தம்முடைய உக்தியாலே வெளியிட்டருளுகிறார்.

(௮) எட்டாம்பத்தில், ப்ராப்யமாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதார பூமியே, துக்க நிவர்த்தகமுமென்கையாலே, ப்ராப்யமான விஷயமே ப்ராபகமென்று தரிசிப்பித்து ப்ராப்யவிஷயமொன்றிலுமே தத்பரராக்குகிறார்.

(௯) ஒன்பதாம்பத்தில், சேதநருடைய ருசிக்கநுகுணமான உபாயங்களெல்லாவற்றையும் உபதேசித்தாற்போலே, இவரும் ப்ராப்தி அணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகள் ஒருவரும் இழக்க வொண்ணாது என்கிற கருணையாலே, எல்லாம் எடுத்துரைத்து, அவரவருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களையெல்லாம் உபதேசித்தருளுகிறார்.

(௧௦) பத்தாம்பத்தில், தமக்கு பரதந்த்ரனுய்த் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோவதாக அத்யாதரம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம் தம்மை ஸம்ஸரிக்கவிட்டு உபேக்ஷித்திருந்ததற்கு ஹேதுவேதென்று மடியைப்பிடிக்கத் தாமும் விசாரித்து, ஸர்வக்யரான இவ்வருக்குப் போக்கடி சொல்லுகை அரிதென்று, அர்ச்சராதி மார்க்கத்தையும், அங்குள்ள

க. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்.
உ. சபரி.
௩. ஸ்ரீஜடாயுவு.
ச. மஹாராஜர்.
௫. வாநரவர்க்கங்கள்.
௬. சிந்தயந்தி.
எ. ததிபாண்டர்.
அ. தயிர்த்தாழி.
௯. கூனி.
௧௦. ஸ்ரீமாலாகாரர்.
௧௧. கண்டாகர்ணன்.
௧உ. ருஷிபத்நிகள்.
௧௩. ஸ்ரீப்ரஹ்லாதன்.
௧ச. ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான்.
௧௫. ஸ்ரீகஜேந்த்ர ஆழ்வான்.
௧௬. சுமுகன்.
௧எ. கோவிந்தசுவாமி.
௧அ. மார்க்கண்டேயன்.

இவர்களாகிற நாநாஜாதிதையாலும், இப்படிப் பதினெட்டாக எண்ணலாம்படி யிருக்கையாலும், பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம்போலே இருந்துள்ளவித்திரளினுடைய ஸத்காரத்தையும், அவ்வழியாலே போய்ப் பெறும் ஸ்வசரண கமல ப்ராப்தி பரியந்தமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அதுமானஸா நுபவ மாத்ரமாய்ப், பாஹ்ய கரண யோக்யமல்லாமையாலே, அத்தை யதாவாக ப்ராபிக்க வேண்டுமென்றுபதறி, அவனுக்கு அறுக்கவொண்ணுத திருவாணையிட்டுத்தடுத்து, அது பெருவாணை யல்லாமைக்கு ஹேதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய பரம பக்தியெல்லாம், குளப்படி யாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து, தம்முடைய தாபங்களைப்போக்கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிருர்.

(௧௧) ஆர்த்தி பரம்பரை யை விளைத்து பரமபக்தி பரியந்தமான அதிகார பூர்த்தியை உண்டாக்குகையே ப்ரதானம்.

(௧உ) பரம ஆர்த்தியாலே யிறே ப்ரபத்தி யதிகாரம் பரிபூர்ணமாவது; ஆகையாலே ஹேதுவந்தரங்க ளெல்லாம் அப்ரதானங்கள்.

(கங) ஆசைப்பட்டபடியே, அர்சசிராதி கதியாலே தேசவிசேஷததிலே போயப பகவத ஸவரூபாதிகளைப பரிபூர்ணாநுபவம பண்ணுகிற, நிதய சூரிகள திரளிலே கூடியிருநதாராக ததரிசிதது பபேசின "சூழ்விசும்பணிமுகில" பூாண மான பாக்யானம்.

(கச) பகதியினுடைய சரமாவதி யானது பாமபக்தி.

(கரு) சாக்ஷாத கரித்தவனை அப்போதே கிட்டி அநுபவிக்கப்பெறுவிடில முடியும்படியான பரம பகதி ப்ராப்ய அவஸ்தையாகவும சொலலபபடும

(கசூ) கயான பரதமான பகவத் ப்ரஸாதமே மோக்ஷ பாநமென பது இப்ரபந்தத்துக்குத் தாத்பரியம்

ஆழ்வாா திருவடிகளேசரணம.

அழகியமணவாளபபெருமாளநாயனாா திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயா திருவடிகளேசரணம

அணணன திருவடிகளேசரணம.

தந்தருள வேணும் தவததோா தமபபனைய
வந்தமு மெமபை மணவாளா—சிநதையினல
நீயுரைதத மாறன் நினைவின பொருளைநநெஞசு
வாயுரைதது வாழும வகை.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.
ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயசாரசங்க்ரகம்.

அநுபந்தம்.

(௧)

திருவாய்மொழி பாட்டுகளின் விஷயஸூசிகை.

௧-ம் பத்து.

பகவத் கைங்கர்யம் புருஷார்த்த மென்றறுதியிட்டார்.

௧-ம் திருவாய்மொழி—உயர்வு

எம்பெருமானது கல்லியாண குணங்களையும் பரத்வத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

௧. கல்யாணகுண யோகத்தையும் நித்தியவிபூதி யோகத்தையும், விக்ரஹவை லக்ஷண்யத்தையும், சொல்லுகிறார்.

௨. இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சேதநாசேதந விலக்ஷணமென்கிறார்.

௩. நித்யவிபூதியோபாதித நியத்வாகாரத்தாலே அவனுக் கந்தரங்கமாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதியோகத்தை அநுபவித்தார்.

௪. அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்வரூபம் அவனதீநமென்றார்.

௫. அதினுடைய ஸ்திதியும் அவனதீனையென்றார்.

௬. ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் பகவததீனமென்றார்.

௭. சரீர சரீரிகளுக்குண்டான லக்ஷணம்ஜகத்துக்கும் ஈஶ்வரனுக்கு முண்டாகையாலே இதற்கும் அவனுக்கும் சொன்ன வைக்யத்துக்கு நிபந்தனம் சரீராத்மபாவ மென்றார்.

௮. குதருஷ்டிகளை நிரசித்தார்.

௯. சூன்யவாதியை நிரசித்தார்.

௧௦. வ்யாப்திஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்தார்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் அன்வயித்தவர்களுக்குத் தாம் பெற்றபேறே பேறென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

உ - ம். திருவாய்மொழி—வீடு

அப்படிப்பட்ட பரத்வத்தில ஸகலரும ப்ரபத்திபண்ணி உஜ்ஜீவியுங்களென்றருளிச்செய்கிறார்

க. வ்யதிரிக்தவிஷயங்களைவிட்டுச் சர்வேஶ்வரன பக்கலிலே ஆத்மாவை சமர்ப்பிக்க இசையுங்கோளென்றார்.

உ. வ்யதிரிக்த விஷயங்களினுடைய தோஷதர்சனம பண்ணவே விடலா மென்றார்.

ங. த்யாஜ்யாம்ஶத்தைச்சுருங்க வருளிச்செய்தார்.

ச. பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய நன்மையை அருளிச்செய்தார்.

ரு. பற்றுமிடத்தில வருமந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்தார்.

சு. அவனசங்கஸ்வபாவ னென்றார்.

எ. சம்பந்தஜ்ஞானம உண்டாகவே பொருந்தலாமென்றார்.

அ. வேறுபகரணம தேடவேண்டா அவன்தந்த கரணங்களை அவனுக்காக்க வமையுமென்றார்.

கூ. அப்படிசெய்யவே பஜநவிரோதிகள தன்னடையே விட்டுப்போமென் றார்.

கய. பஜநத்துக்காலம்பனமானமந்த்ர மின்னதென்றார். இதுதான் வாய வந்தபடிச் சொல்லிற்றொன்றல்ல, சேதனருடைய ஹிதத்துக்கி டாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்னுதல், அன்றிக்கே இது தான ஹிதத்தமமா யிருப்பதொன்றாகையாலே யெப்போதும மொக்க வோரப்படுவதொன்றென்னுதல்.

கக. நிகமத்தில, பகவத்குணங்களைத் தொடுத்தவாயிரம் திருவாய்மொழியிது மாராய்ந்து சொல்லப்பட்டன இவைதன்னை நெஞ்சிலே சேரென கிறார்.

ங - ம். திருவாய்மொழி—பத்துடை.

ஸர்வேஶ்வரனே அதிநீசனுன சேதநன ஆஶ்ரயிக்கும படி எங்ஙனேயெனில, அடியார்களிடத்தில அவ னுக்கிருக்கும சௌலப்யகுணத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

க. ஈஶ்வரன சுலபனென்றார்.

உ. கீழ்பர ஸத்தமான சௌலப்யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய் தார்.

ங. அவனுடைய வவதாரரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும அறிய நிலமல்லவென் றார்.

௪. அப்படிகள்தான் ஆஶ்ரிதருக்கு அறியலாம் அநாஶ்ரிதருக்கு அறியப் போகாதென்றார்.

௫. இப்படிப்பட்டவனை அவனருளிச்செய்த பக்திமார்க்கத்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றார்.

௬. ஆஶ்ரயணீயவஸ்து இன்னதென்றும் ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்று மருளிச்செய்தார்.

௭. நீங்கள் மந்தாயுஸ் ஸுக்களாகையாலே விளம்பிக்க வொண்ணாது கடுகவாஶ்ரயியுங்களென்றார்.

௮. ஆஶ்ரயிக்கவே விரோதிகள் அடங்கலும் நசிக்குமென்றார்.

௯. ப்ரம்ஹேசாநாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் வந்தவதரிக்கைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்தார்.

௧௦. இப்படிச் சுலபனானவனை த்ரிவிதகரணங்களாலும் அனுபவிக்கப் பாரிததார்.

௧௧. நிகமத்தில், இதை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொன்னார்.

---

௪ - ம். திருவாய்மொழி—அஞ்சிறை.

பிராட்டி தன்மையையடைந்து, ஈஶ்வரனுடைய அபராத ஸஹத்வமே ஹேது வாகக்கொண்டு, பட்சிகளைத்தூது விடுகிறார்.

௧. ஒரு நாரையைத் தூது விட்டாள்.

௨. அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சிலகுயில்களுக்குச் சொன்னாள்.

௩. நான் பண்ணினபாபமேயோ மாளாததென்று சொல்லுங்களென்று சிலவன்னங்களை யிரந்தாள்.

௪. சிலவனறில்களைப் பார்த்து என்தசையை அங்கே சென்று சொல்ல வல்லீர்களோ மாட்டீர்களோ வென்றாள்.

௫. சிலகுருகுகளைப் பார்த்துத் தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒருவாய்ப் போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்களென்றாள்.

௬. ஒருவண்டை குறித்துத் தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹாநி வாராமே யெங்கள் சததையுங் கிடக்கும் படி இததெருவே யெழுந்தருளச் சொல்லென்றாள்.

௭. ஒரு கிளியைக்குறித்து இத்தலையில் அபராதத்தையே பார்க்குமத்தனையோ; தம்முடைய வபராதஸஹத்வத்தையு மொருக்கால் பார்க்கச் சொல்லென்றாள்.

அ. தானுணர்ந்தவாறே மூன் கையிலிருந்த பூவையும் முருவ நாளோ முடி யாநின்றேன் நீயுனக்கு ரக்ஷகனைத் தேடிக்கொள்ளென்றாள்.

௯. ஒருவாடையைக் குறித்து என்தசையை அங்கே சென்றறிவித்தால் அவன் " நமக்கவள் வேண்டா " என்றானாகில் என்னை வந்து முடிக்கவேணு மென்றிரந்தாள்.

௧௦. தன்னெஞ்சைக் குறித்து நங்கார்ய மோரறுதி பிறக்குமளவும் நீயவனை விடாதே கொள்ளென்று போகவிட்டாள்.

௧௧. நிகமத்தில், இத் திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல் லித் தலைக்கட்டினார்.

அ - ம். திருவாய்மொழி—அஞ்சிறை.

(ஸ்வாபதேசம்.)

௧. ஆசாரியனுடைய த்யாகவைபவத்தை அருளிச்செய்தார்.

௨. மதுரபாஷியா யிருக்குமென்றார்.

௩. சாராசார விவேகஜ்ஞனென்றார்.

௪. விக்ரஹசௌந்தர்யத்தை யநுசந்தித்தார்.

௫. நினைத்தது கிட்டுமளவும்சலியாத சுத்தஸ்பாவ னென்றார்.

௬. பகவதேகபோகனுயிருக்கும் ரூபவானுமாய் க்ருபாவானுமாய்க் கம்பீர ஸ்வபாவனுமா யிருக்குமென்றார்; மதுகரமிறே.

௭. தான் ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் ஆசார்யர்கள் பக்கலிலே கேட்ட வார்த்தையல்லது அருளிச்செய்யானென்று அவனுடைய ஆப்தியை அநுசந்தித்தார்.

௮. ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே யிவனுக்கு ஆத்மயாத்திரை யென் றார்.

௯. ஆசார்யசம்பந்தமாத்ரமே சத்தாதாரகம், இதர ஸ்பர்சம் சத்தாபாதக மென்கிறார்.

௧௦. இப்படி த்யாகவானுமாய் மதுரபாஷியுமாய்ச் சாராசார விவேகஜ்ஞனு மாய் தர்சநீயனுமாய்ச் சுத்த ஸ்வபாவனுமாய் க்ருபாகாம்பீர்யங் களையு முடையவனுய்ச் சிரோபாசித சத்வ்ருத்த சேவ்யனுமாய் ஸச்சிஷ்ய னுகையாலே; யேவம்பூதனை ஆசார்யனுடைய தேஹ யாத்ரையே தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாய் இதரஸ்பரிசமும் தனக் குப் பாதகமாய் இப்படிச் சதாசார்ய சேவை பண்ணுகையாலே பகவத் கைங்கரியத்திலே ப்ரவணமாய் "நின்னிடையே னல்லே னென்று நீங்கி ஓர்கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பா னுண்மலர்ப்பாதம்" அடைந்தது தன் திருவுள்ளமென்று தலைக் கட்டினார்.

ரு - ம் திருவாய்மொழி—வளவேழ்.

ஈஶ்வரன் தன்னுடைய சீலகுணத்தாலே, ஆழ்வாருடைய விச்லேஷத்தை ஸஹிக்கமாட்டாமல் சேர்த்துக் கொண்டதை யருளிச்செய்தார்.

க. "அயோக்கியன்" என்றகன்றூா.

உ. அகலுகைக்குத்தானு மதிகாரியல்லே னென்றூா.

ந. சீலகுணத்தைக்காட்டித் துவக்கத் துவக்குண்டாா.

ச. அகலவோட்டுவாகளோ உடையவர்கள் என்றூா.

ரு. உடைய உன்திருவடிகளைக் கிட்டும்படி பாாத்தருள வேணுமென்றூா.

சு. அவன் அனைக்ஷணம் தாழ்க்கமுடியப்புகா நின்றே னென்றூா.

எ. அவ்வளவிலவன் வரக்கொள்ள, அயோக்கியனென் றகன்றூா.

அ. திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணையோபாதி யும்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் தாரகமென் றனவன்.

கூ. அப்படியல்ல இது நஞ்சென்ன, நஞ்சுதானே நமக்குத் தாரகமென்றூா.

க0. தம்மை இசைவித்துப் பரமபதத்தைக் கொடுக்கத்தொடங்கின னென்றூா்.

கக. நிகமத்தில், கறறூர்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினூா.

சு-ம். திருவாய்மொழி—பரிவதில்.

ஈஶ்வரனிடத்தி லிப்படிப்பட்ட குணமிருப்பதை யறியாமல், ஆத்மாக்கள் நரகத்தையடைவத நியாயமென்று, ஈஶ்வரன் துராராத்யனன்று, எல்லாரு மாஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்க ளென்றூர்.

க. ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு த்ரவ்யநியதியில்லையென்றூா.

உ. அதிகாரிநியதியில்லை யென்றூா.

ந. தம்முடைய கரணத்ரயமும் பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச்செய்தாா.

ச. நித்யசூரிகளைப்போலே அதுதானே யாத்ரையாயிற் றென்றூர்.

ரு. தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப்பற்றினூாக்கு, அவன்நிரதி சயபோக்ய னென்றூர்.

சு. இப்படி போக்யபூதனானவனை விட்டு ப்ரயோஜனத்தைக்கொண் டகலுவதே! யென்று ப்ரயோஜனாந் தரபரனை நிகாஹித்தாா.

எ. இவனையே ப்ரயோஜனமாகப் பறறினூாக்குக் காலக்ஷேப மின்னதென்றூர்.

அ. ப்ராப்திவிரோதிகளையு மவன்றானே போக்குமென்றார்.

௯. இதுகூடுமோ! வென்று ஶங்கையாக, வெறுமவன்படியையோ பார்ப்பது, அருகிருக்கிறாப்படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ வென்றார்.

௧0. இவர்கள் எத்தனைகாலங்கூடி விரோதிகளைப்போக்குவதென்ன, க்ஷண காலத்திலே யென்றார்

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவே ஸமாஸ்ரிக்கவேண்டாவென்றார்

எ-ம். திருவாய்மொழி—பிறவி

ஸர்வாராத்யனான ஈஶ்வரனுடைய ஆராதனம் ஸுலபமாயிருக்கு மென்றருளிச் செய்தார்॥

௧. கேவலரை நிந்தித்தார்.

௨. அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்திலிருக்கும்படியைச் சொன்னார்.

௩. இவவிரண்டுகோடியிலும் நீரானென்ன, உன்னை அனுபவியாதிருக்க விரோதிகழிந்தவன், நானென்றார்.

௪. என்னை இவ்வளவாகப் புகுரநிறுத்தினவனை, என்ன ஹேதுவாலே விடுவதென்றார்.

௫. திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விடுமன்றன்றோ! நானவனை விடுவதென்றார்

௬. அவன்தான் விடிலோவென்ன, அவன்போக்கை யிசையேனென்றார்.

எ. நீதாம் விடிலோ வென்ன, அவனென்னைப் போகவொட்டா னென்றார்.

அ. இந்நாளவரைபோக விட்டிலனேவென்ன, நப்பின்னைப் பிராட்டிபுருஷகாரமாகப்பற்றின வென்னை, இனியவனாலும் விடவொண்ணாதென்றார்.

௯. இப்ரஸங்கந்தானென்ன, ஒரு நீராகக்கலந்ததை யொருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாதென்றார்.

௧0. அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ஸர்வகாலமு மநுபவித்து ஶ்ரமமுடையே னல்லேனென்றார்.

௧௧. நிகமத்தில, இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்

அ - ம் திருவாய்மொழி—ஓடும்.

ஸ்வரூபமான ஆஶ்ரயணமுடைய ஈஶ்வரன், கரண த்ரயத்தாலும் கிட்டமாட்டாத சேதநரிடத்தில, ஆர்ஜவகுணத்தோடே ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பரென்று அருளிச்செய்தார்.

க. நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை அருளிச் செய்தார.

உ. லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும் படியை அருளிச் செய்தார.

ங. இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்கைக் காகத்திருமலையிலே நிற்கிறபடியை அருளிச்செய்தார.

ச. அவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை யருளிச்செய்தார.

ரு. நானவன் குணங்களை விரும்புமாப்போல அவனு மென்தேஹத்தை விரும்பா நின்றானென்றார.

சு. என்னுடைய தேஹத்தினளவன்றி என்னுடைய வாத்மாவையும் கைக்கொண்டானென்றார.

எ. அவ்வளவுமல்ல நித்யவிபூதியில் பண்ணுமாதரத்தை யென்பக்கலிலே பண்ணினானென்றார.

அ. என்னைச் சுட்டி அவன்பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவில்லை யென்றார.

கூ. இப்படிப் பிறந்த பிறவிகள்தோறுந் தன்னை ஸ்வாயத்தோடே வந்தவதரித்தானெனறார.

கய. அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப் பேசும்போது வேதமே பேசவேண்டுமென்றார.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி ஸம்ஸாரிகளுக்கெப்போது மொக்கவநுசந்திக்கப்படு மென்றார.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—இவையும்.

ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தானம் பண்ணின தம்மிடத்தில், ஈஶ்வரன் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க, ஸர்வாவயவஸம்ச்லேஷம்பண்ணின அநுபவரஸத்தை யருளிச் செய்தார்.

க. என்னுடைய பாயந்தத்திலேவந்து நின்றானென்றார.

உ. அதுஸாத்மித்தவாறே அருகேநின்றானென்றார.

ந. தமமுடனேகூட நினறுெனனரா
ச. ஒககலையிலே வநதிருநதானெனனரா.
ரு. நெஞசிலேவநது புகுநதானெனனரா.
சா. தோளிலேவநது இருநதானெனனரா.
எ. நாவிலேவநது புகுநதானெனனரா.
அ கணணுளளே நினறுெனனரா.
கூ. நெறறியிலே நினறுெனனரா.
க0. திருமுடியிலே நினறுெனனரா.
கக. நிகமததில, ஆக இததால தமமுடனே சாநமிககுமபடி கலககையாலே அவனை வஙரஸாவஹிததா, பலஞசொலலித, தலைககடடிறுா.

க0-ம். திருவாய்மொழி—பொருமா.

ஸர்வேஸவரன பணணின ஸாவாஙக ஸமஸலேஷததுககு ஹேது வேதாகிலும தமமிடததிலே யுணடோவெனறு விசாரிதது, ஒரு ஹேதுவு மிலலாமையாலே ஈஸ வரனுடைய நிாஹேதுக உபகாரகதவததையு மருளிசசெயதாா.

க. மேலபரகக அருளிசசெயயப புகுகிறவாததததை ஸஙகரஹேண அருளிசசெயதாா.

உ. பரமபததிக்கும பரிகணனைககு மொககமுகங காடடுமெனறுா.

ந. கணடாயே அவனஸவரூப மிருநதபடி நீயுமுன ஸவரூபததுககுச சேர நிறகப பாராயென்றுா.

ச. ஸவரூபாநுரூபமாக நெஞசுதொழுதவாறே நெஞசைக கொண்டாடினுா.

ரு. கீழ "எணணிலுமவரும்" எனறது பலததோடே வயாபதமானபடியை நெஞசுககருளிச செயதாா.

சா. நாமிருவரும இபபடியேநிறகபபெறில நமககொரு அநாததமும வாராதெனறுா.

எ. கீழ்இவரஞசினபடியே விடிநதபடிச சொனனுா.

அ. திருநாமஸ்ரவணததாலே தமமுடைய கரணஙகளுககுப பிறநத விகருதியைச சொனனுா

கூ. விக்ருதராகாதே மறநதாலோவெனன, மறக்கவொண்ணுதெனறுர்.

க0. வருநதியாகிலும மறநதாலோ வெனன, எனஹிருதயததிலே இருககிறவனை மறககபபோமோ வெனறுா.

கக. நிகமததில, கறறாககுப பலஞசொனனுா.

உ - ம் பத்து.

கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறார்.

க-ம். திருவாய்மொழி—வாயுந்திரை.

பரத்வ ஸௌலப்ய ஸௌந்தர்யங்களை அநுபவித்து, அந்த வஸ்து பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷயோகமாக வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, அது அகப்படாமையால் ஆர்த்திமிகுந்து, ஆழ்வார் பராமொருபிராட்டி அவஸ்தையை யடைந்து, அசேதநங்களையும் திர்யக்குகளையும் நம்மோடே சமதுக்கிகளாக வெண்ணித்தந் நிமித்தமாகப் ப்ரலாபித்ததை யருளிச்செய்தார்.

க. நாரையைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

உ. அன்றிலைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

ந. கடலைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

ச. காற்றைகுறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

ரு. மேகத்தைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

சா. சந்திரனைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

எ. இருளைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

அ. கழியைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

௯. விளக்கைக்குறித்து அநுசோகிக்கிறார்.

க0. மிகவுந்தளர்ந்தவளவிலே அவன் வந்து முகங்காட்ட, இனியென்னை விடாதொழிய வேண்டும் என்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழிகற்றார்க்குப் பலத்தை சொல்லித்தலைக் கட்டினார்.

உ-ம். திருவாய்மொழி—திண்ணன்.

இந்தஆர்த்தி போக்குகைக்கு ஈஶ்வரன் ஸாந்நித்யம்பண்ணி நிற்கையாலே, அந்த ஆர்த்தியெல்லாம்போய் ஸகல கல்யாணகுண ஸமர்த்திஹேதுவான பரத்வம், அவதாரத்தி லுண்டென்று பரோபதேசம் பண்ணினதை யருளிச்செய்தார்.

க. மேல்பரக்க வருளிச்செய்கிற வித்திருவாய்மொழியில் ஆதரத்தைச் சங்ரஹேண வருளிச்செய்தார்.

உ. ௩. ௪. ௫. ௬. ௭. ௮. ௯. ௧0. துக்கநிவர்த்தகனாகையாலும், சீலவானாகையாலும், ஸுகுமாரனாகையாலும், புண்டரீகாக்ஷனாகையாலும், ஆபத்ஸகனாகையாலும், அகடிதகடநாஸமர்த்தனாகையாலும், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளைப் பண்ணுகையாலும், ஸம்ஹாரமாகிற செயலைச் செய்கையாலும், ஈச்வராபிமானிகளாயிருக்கிறவர்களுடைய ஸ்தோத்ராதிகளாலும், இப்படி பஹுப்ரகாரங்களாலே அவனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்

௩-ம். திருவாய்மொழி—ஊனில்.

ஈச்வரன் ஸாந்நித்யம் பண்ணுகையில் ப்ரகாசமாகப் பரத்வத்தையும் அருளிச்செய்து, இந்த பகவதநுபவத்துக்கு ஸம்ஸாரிகள் ஸஹாயரன்றென்று, இதற்கு ஸஹாயபூதரான நித்ய ஸூரிகளோடே எப்போது கூடப்போகிறோமென்கிற ப்ரார்த்தனையை யருளிச்செய்தார்.

௧. திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடினார்.

௨. அத்தையும் இசைவித்த ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டாடினார்.

௩. தம்நெஞ்சிற் பட்டதொரு உபகாரத்தைச் சொன்னார்.

௪. அதற்குப் ப்ரத்யுபகாரமாகவாத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணி அது தனக்கனுசயித்தார்.

௫. எனக்கு பரமசுக்ருதமும் நீயேயானபின்பு உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேனேயன்றோ வென்றார்.

௬. இன்றோ கிட்டிற்று தேவரெனக்கு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினவன்றே பெற்றேனே யல்லேனோ வென்றார்.

௭. அவனுடைய போக்யத்தையை அநுஸந்தித்து உன்னைப்பிரியில் தரியேனென்றார்.

௮. இப்படி நிரதிசயபோக்யனானவனை யெளியதொரு விரகாலே லபிக்கப் பெற்றேனென்றாராதல், அன்றியே அநேககாலங்கூடிப்பண்ணி லபிக்கக்கடவ தபப்பலத்தை அவனைப் பின்சென்று எளிதாக லபித்தேனென்னுதல்.

௯. என்னுடைய சகல க்லேசங்களும் போம்படி அநுபவித்துக் களித்தேனென்றார்.

க0. இப்படி இவனை அநுபவித்துக்களிப்பார திரளிலே போய்ப் புகப்பெறு வதெப்போ தென்றார.

கக. நிகமததில், இத் திருவாய்மொழியைச் சாபிப்பிராயமாக வப்யசித்து நாளுநாளும் நால்வரிருவர் உள்ளார கூடியிருந்து அநுபவிககப் பாருங்கோளென்றார.

ச-ம். திருவாய்மொழி—ஆடியாடி.

பிரார்த்தனை சித்தியாதபடியினாலே, இந்த ஆழ்வார் ஒருபிராட்டி அவஸ்தயை யடைந்து மோஹித்திருக்கையில், அந்த நாயகியினுடைய அவஸ்தையைத் தாய்சொல்லுகிறதாக வருளிச்செய்கிறார்.

க. ஆஸ்ரிதா ஆபத்தேச் செப்பேடாக உதவும் ஸவபாவனானவன் இவருடைய ஆபத்துக்கு வந்து தவுகிறில னென்றாள்.

உ. "விரோதியுண்டே" என்று நினைவாகவாணனுடைய பாஹுஸவனத்திலும வலிதோ இவள் விரோதி யென்றாள்.

ந. இப்படிச்செய்ய நினைத்த நீா முன்பச்செயலை யென்றிய செய்தீரொன்றாள்.

ச. அது பொறுக்கமாட்டாமல் அது தன்னையே உபகாரமாகச் சொல்லாநின்றா னென்றாள்.

ரு. அவ்வளவிலும் வாராமையாலே நிர்தய னென்றாள் திருத்தாயாா.

சா. அது பொறுக்கமாட்டாமல் கெடுவாய் ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ அது நங்குறை காணென்கிறாளென்கிறாள்.

எ. அவன குணஹானிதன்னையே குணமாகக் கொள்ளும்படி இவளை வஞ்சித்தா னென்றாள்,

அ. உம்மை அபாஸ்ரயமாகப் பற்றின விவள்படும் பாடேயிது வென்றாள்.

கூ. இவள் பேற்றில் நீா செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென் என்றாள்.

க0. சேஷித்தது நோக் கொன்றுமே யாயிற்று, இதொன்றையும் நோக்கிக் கொள்ளீரென்றாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யசித்தார்க்குப் பலஞ் சொல்லித்தலைக் கட்டினார.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—அந்தாமத்து.

இவ்வார்த்தி போககுகைககு ஈஸ்வரன ஸம்ச்லேஷிக்கையா லே, அந்ததததாபம நிவாததாமய், ஈஸ்வரனுடைய திவய பூஷண திவயாயுத திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தை யும நிதய ஸூரிசேவையையும அநுஸந்தித்த தை யருளிசசெய்கிறார்.

க. இவராசைபபட்டபடியே அடியாாகள குழாஙகளோடேவநது கலநத படி சொனனா.

உ. தம்மோடே கலநதபினபு அவனதிருமேனியும் திவயா வயவஙகளும் நிறமபெறற தெனறா.

ங. தம்மோடேகலநது தனசததைபபெறுதல் இல்லையாகி லில்லையாமபடி யாய்வநது கலநதானென்றா.

ச. கீழிவனுக்கு தருஷ்டாந்தமாகச சொனனவை நோில்லாமையாலே அவறறைச சிக்ஷித்துச்சோத தநுபவிததாா.

ரு. அதுதானும் உபமானமாக நோில்லாமையாலே அவற்றைக் கழிதது உபமேயந்தன்னையே அநுபவிததாா.

சு. இபபடி விலக்ஷணனானவன முக்தன தனனை அநுபவிக்குமாறுபோலே தானென்னை அநுபவிததா னென்றா.

எ. தமக்காக ராமகிருஷ்ணாத யவதாரஙகளைப் பண்ணினானெனறா.

அ அவனை யெனனுறபேச முடியாதெனறா.

கூ. துணைதேடிக்கொணடு திரியவும பேசுகையிலே உபகரமிததாா.

க0. "இபபடிகளா லெனனோடேகலநத விமமஹாகுணமொனறையும் பேச" எனறுல சாலமிறுக்குடைததெனறா.

கக. நிகமததில், இது கறறாக்குப பலஞ்சொலலித தலைககட்டினா.

சு-ம். திருவாய்மொழி—வைகுந்தா.

ஸாநநித்யம் பண்ணின எமபெருமானிடத்திலே ஆழ்வாா அதிசைசியஞ் செயய, அதைப்பார்தது ஆழ்வாா தம மை விடடுப பிரிவரோ வென்று ஈஸ்வரனதிசங் கை பண்ண, ஆழ்வார் உமமை ஒருககாலும விடத்தககதில்லை யென்ற பின்பு, ஈஸ்வ ரனுக கதிசஙகை நீஙகினதை யரு ளிசசெயகிறா

க. எமபெருமான "இவா நமமை விடிற செயவதென" என்கிற அதிசங கையைப போககினா.

உ. அது போனபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புதுக்கணிப்பைச் சொன்னூ.

ந. தமக்கவன் பண்ணின வெளதாரயத்தை அநுசந்தித்து விததராஞூ.

ச. அவன் உமக்குப்பண்ணின வௌதாரயமே தென்ன, இதர விஷய வைராக்ய மென்றூ.

ரு. இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாக ஆத்மாந்த தாஸ்யத்திலே அதிக ரித்த நான் இனியொருநாளும் விடேனென்றூ.

சு. ஆஶ்ரிதருக்கு உதவு வாயானபின்பு எனக்கொரு குறையுண்டோ வென்றூ.

எ. என்னுடைய சம்பந்தி சம்பந்திகளுக்கு மொருகுறையில்லையென்றூ.

அ. இதற்குத்தா மநுஷ்டித்த உபாயமின்ன தென்றூ.

கூ. "இவரகவாயறிய வேண்டும்" என்றேராடி பேரநிறக, இனிப்போக வொண்ணுதென்றூ.

கo. நாம் போகாதொழிகிறேரம் நீர் தாம் போகாதொழிய வேண்டுமே யென் னக், காலத்ரயத்திலும் ஸாவவித பந்துவுமான உன்னை விடச்சம் பாவனையில்லை யென்றூ.

கக. நிகமத்தில், இது கறறூாக்குப் பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டினூ.

எ-ம் திருவாய்மொழி—கேசவன்.

ஈஶ்வரனுக்குத் தம்முடைய விஷயத்தி லுண்டான ப்ரீதி யானது, தன்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளிலும் உண் டானதுகண்டு மிகவும் ப்ரீதராய், த்வாதச நாமப் ரதிபாத்யனை ஸர்வேஶ்வர னுடைய ஸம்பந் தத்தாலே, தம்முடைய ஏழேழு தலை முறையோரும் க்ருதார்த்தராஞுர்க ளென்கிறூர்.

க. தம்மோடு சம்பந்தி சம்பந்திகளுமெல்லாரும் தம்மைப்போலே விஷ யீக்ருத ராஞுகளென்றூ.

உ. அதற்கடி நாராயணனுகையாலே என்றும் அந்நாராயண சப்தார்த்தத் தையு மருளிச்செய்தார்.

ந. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுசொன்னூ.

ச. ஸாவகாலமும் தன்னையே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினுனென்றூ.

ரு. இப்படி தம்மை அநுபவிப்பித்ததாலே அவன்வடிவில் புகரைச்சொன் ஞூ.

சு. இபபடி யென்னை விஷயீகரிக்கைககு அடிநிரஹேதுககருளையெனருா.

எ. தனனையே ஸாவகாலமும அநுபவிககுமபடியான நெஞசைத தநதா னெனருா.

அ. தநதவளவினறி விரோதியான நெஞ்சையும் போககிஞனெனருா.

கூ. தனனுடைய கலயாணகுணஙகளையே நான அநுபவிககுமபடி என ஹ்ருதயததிலே புகுநதா னெனருா.

க0. அநுபவவிரோதியான இநதிரியஙகளையும தனவழி யாககிககொணடா னெனருா.

கக. ஏவமபூதனுனவன எனனையலல தறியாஞனெனருா.

கஉ. எனனைபபோலே காணபாாககுக காணலாமதொழிய ஸவயதனதா ல அறியபபோகா தெனருா

கங. நிகமததில, பலஞசொல்லித தலைககடடினா.

அ-ம். திருவாய்மொழி—அணை.

ஈஶவரன் தன ஸமபந்தி ஸமபந்திகளிலும வயாமோஹம பணணினதுகணடு, ஸமஸாரிகளையும தனனுடைய ஸம பநதிகளாகப பணணவேணடுமெனறு, அவர்க ளுக்கு மோக்ஷபர ததவததை உபதேசித் தருளுகிருா

க. இததிருவாயமொழியில் பரககசசொல்லுகிற "வாததததைச சஙக்ர ஹேணவருளிச செயயாநினறு கொணடு ஸம்ஸாரமாகிற விக கடலைக கடககவேணும்" எனறிருபபாாககுக கடததிக கொடுககு மெனருா.

உ. அவனவேணடுமோ அவனோடைடைச சம்பநதமே கடததுமென்ருா.

ங. அவனுடைய வதிமாநுஷ சேஷ்டி தஙகள் பரதயக்ஷிககலா மெனருா.

ச. "அநதமில பேரினபததைப பெறவேணடும" எனறிருபபாா அவனை யாஶ்ரயியுஙகோளெனருா.

ரு. கீழ் "இணைவனுமெபபொருட்கும்" எனறததை விவரிததாா.

சு. இவவுதகரஷ மெலலா மவனுககுணடோ வெனன நாமாராய வேண டாதபடி அாஜுநன பண்டே தெரிநது அறுதியிட்டா னெனருா.

எ. ஒருவன நுவாததனங கொணடறியவேணடுமோ அவனுககிஷட ஸாவ சேஷடா விஷயமாயனறே ஜகததிருககிற தெனருா

அ. வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய அபதானங்கள் ஒருவராலும் பரிச்சேதிக்கமுடியாதென்றார்.

௯. அவனுடைய வ்யாப்தியை இசையாதார ஹிரண்யன் பட்டது படுவ ரென்றார்.

௧0. ஏவம்பூதனானவனை நான்கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேனென்றார்.

௧௧. நிகமத்தில், இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

௯-ம். திருவாய்மொழி—எம்மா.

ஈச்வரன் ஆழ்வாருக்கும் அவருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் மோக்ஷம் ப்ரஸாதிக்கிறதற்கு உத்யோகமாயிருக்கையில், என்ப்ரீதிக்காக மோக்ஷம் ப்ரஸாதிக்கவேண்டாம், உம்முடைய ப்ரீதியினாலே மோக்ஷம் ப்ரஸாதிக்க வேண்டுமென்று கைங்கர்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணினதை யருளிச்செய்கிறார்.

௧. காயிகமானபேற்றை அபேக்ஷித்தார்.

௨. மாநஸமானபேற்றை அபேக்ஷித்தார்.

௩. வாசிகமானபேற்றை அபேக்ஷித்தார்.

௪. ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிஷ்கரித்தார்.

௫. நீராராய் இப்பேற்றை அபேக்ஷித்தீரென்ன, நானாராயிடுக உன்னை அநுபவித்து மகிழும்படி பண்ணியருளவேண்டு மென்றார்.

௬. த்ரிவித கரணங்களாலு முன்னை ப்ரீதி புரஸ்ஸரமாக அநுபவிக்கும்படிப்பண்ணியருள வேணுமென்றார்.

௭. அப்படிச் சடக்கெனச் செய்யாமையாலே இன்னாதானார்.

அ. ஸ்வரூபாநுரூபமாக க்ஷணகாலமென்னோடே அநுபவிக்கப் பெறில் பின்புள்ளகாலமெல்லாம் வேண்டேனென்றார்.

௯. உன்னை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்து வைத்து அது கிடையாதபடி நானே யநர்த்தத்தைச் சூழ்ந்துக் கொண்டேனென்றார்.

௧0. எனக் கொருநாளும், த்யானவிசேஷத்தைப் பண்ணித்தந்தோமிறே "என்று என்னை யென்கையில காட்டித்தாரா தொழியவேணு" மென்றார்.

௧௧. நிகமத்தில், இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித்தலைக் கட்டினார்.

க0-ம். திருவாய்மொழி—கிளரொளி.

முன்னிஷகர்ஷித்த கைங்கர்யஸித்திக்குத் திருமா லிருஞ்சோலைத் திருமலையை ஆஶ்ரயிக்க வேண்டுமென றருளிச்செய்கிறார்.

க. கடுக்கத்திருமலையாழ்வாரை யாஶ்ரயியுங்களென்றார்.

உ. திருமலையோடு சம்பந்தித்த ஸ்ரீபதியையாஶ்ரயிக்கச்சொன்னார்.

ங. அதந்தோடுசேர்ந்த அயனமலை யமையுமென்றார்.

ச. "திரிதந்தாகிலும்" என்கிறபடியே திரியவும் திருமலையை யாஶ்ரயிக்க சொன்னார்.

ரு. அதந்தோடுசேர்ந்த புறமலையை யாஶ்ரயியுங்களென்றார்.

சு. திருமலைக்குப்போம் மார்க்கசிந்தை பண்ணவமையு மென்றார்.

எ. அவ்வழியோடுசேர்ந்த திருமலையை யாஶ்ரயிக்கச்சொன்னார்.

அ. நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட ப்ராப்யமாகையாலே திருமலையே பரமப்ராப்யமென்றார்.

கூ. "திருமலையைத் தொழக்கடவோம்" என்கிற துணிவே வேண்டுவதென்றார்.

க0. எல்லாப்படியாலும் திருமலைஆழ்வாரை யாஶ்ரயிக்கையே புருஷார்த்தமென்று தலைக்கட்டினார்.

கக. நிகமத்தில், இது கற்றார்க்குப் பலமருளிச்செய்தார்.

ங-ம் பத்து

விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவதஶேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார்.

க-ம். திருவாய்மொழி—முடிச்சோதி.

திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற அழகருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹதிவ்யாபரண திவ்ய ஸௌந்தர்யங்களை அநுபவித்ததை யருளிச்செய்கிறார்

க. அழகருடைய திருவணி கலங்களுக்கும் திருமேனிக்கு முண்டான ஸம்ஶயத்தவத்தை அநுஸந்தித்தார்.

உ. அதற்கு நாட்டார் ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லு மவையெல்லாம் உபக்கவத்யத்தை விளைக்குமென்றார்.

ங. நாட்டாரை விட்டு "மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற நீர் சொல்லீர் ரென்ன" என்னுற சொலவிழுடியா தென்றார்.

ச. இப்படி விலக்ஷணனுய் நிரதிசயபோக்யனு யிருக்கிற உன்னை நாட்டார இழந்துபோம்படி அவாகளை மதிவிப் பரமங்களைப பண்ணினு யென்ருா.

ரு. நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்த ரல்லீரோ உம்மால் பேச வொண்ணுமைக்குக் குறை யென்னென்ன, என்னை வ்யாவ்ருத்தனுக்கின வோபாதி உன்னைச் சாவதியாக்கிற் றில்லையே யெனருா.

சு. வேதங்களும் நீருங் கூடப்பேசினுலோ வெனன, அவையும் உன்னைப் பரிச்சேதிக்க மாட்டாதென்ருா.

எ. வேதங்கள் கிடக்கிடும் வைதிக புருஷாகளெனறு சிலா உண்டே அவா களைத்தக் குறை யெனனென்ன, அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடென் ருா.

அ. காம பாவனையின்றிக்கே ப்ரமஹ பாவனையேயா யிருபபானெருு ப்ரம் ஹாவை யுத ப்ரோக்ஷித்து அவனைத்திலும் தேவாக்கு அவத்திய மென்ருா.

கூ. மேன்மை பேசவொண்ணு தென்கைக்கு நீாமையோதான் பேசலாயிருக் கிற தென்ருா.

க0. உன்னுலே ஸ்ருஷ்டனுன ப்ரமஹாவாலே ஸ்ருஜ்யரானவிவாகள்உன்னை யேத்துகையாவது உனக் கவத்யமன்ருே வென்ருா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தானே ப்ராப்யத்தைத் தருமென்ருர்.

உ-ம். திருவாய்மொழி—முன்னீர்.

அழகருடைய திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைப் பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கைக்கு அசக்தராய், அந்த அசக்திகு ஹேது தம்முடைய கரணஸங்கோசமென்று ஆழ்வார் வ்யாமோஹப்பட்டுநிற்க, ஸர்வேஶ்வரன் (யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் அபரிச்சேத்யமான தென் ஸ்வபாவம், இதற்கு ஹேதுகரண ஸங்கோசமென்று வ்யாமோஹப்படவேண்டாம். திருமலையிலே ஸர்வஸுலபனுய் நிற்கிறவென்னை யனுபவியு மென்று வ்யாமோஹந் தீர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிருர்.

க. நீ தந்தகரணங்களைக்கொண்டு அநாத்தத்தை விளைத்துக்கொண்ட நான் உன்னைவந்து கிட்டுகை என்றெுன் றுண்டோ வென்ருா.

உ. இப்படிச் சூழ்வித்துக்கொண்ட பாபங்களைப் போக்கித் தேவரீரை நானெப்போது வந்து கிட்டக் கடவேனெனருா.

ரு. இதுக்கு முன்புள்ளப் பெறுகைக்குத் தந்த கரணங்களைக்கொண்டு நான் சூழ்ந்துகொண்ட பாபங்களை "நான் போக்கிவா" என்றும் அது செய்யப்போகாது, இனி நான் அறியாததாய் நீயறிந்திருப்ப தொரு உபாயத்தை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்றார்.

சு. உன்னை யொழிந்த தவயத்திரிக்துங்களிலே என்னுடைய தாழ்ச்சியைத் தவிர்த்து, உன் திருவடிகளிலே வாழ்ச்சியே யாம்படி பண்ணவே ணுமென்றார்.

ரு. அப்படி செய்யப் பாரத்திலேயாகி லுன் போக்யதையை எனக்கென் றறிவியா யென்றார்.

சு. இல்லாதவன் றுண்டாக்கின வருமையுண்டோ, உண்டாக்கின விடுக் கொரு குறுந்தானம் பண்ண வென்றார்

எ. நம்படி அறியாதே நாமவனை வெறுக்கிறதென னென்றார்.

அ. தீரக்கழியச்சாத நானுஷ்டானம் பண்ணினேனோ! நான் இங்ஙனம் கூப்பிடுகைக் கென்றார்.

கூ. அந்தத்தை விகரமாப் தானத்துக்குத் தப்பின நான் இனி யெங்கே இட டப்போகிறே னென்றார்.

க0. அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்தார்.

கக. நிகமத்தில், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்

ரு-ம். திருவாய்மொழி—ஒழிவில்.

திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸகலவிதகைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை யருளிச்செய்கிறார்.

க. திருவேங்கட முடையான திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர் வாவஸ்தைகளிலும் எப்போப்பட்ட வடிமைகளுஞ் செய்யவேண் டுமென்று மனோரதித்தார்.

உ. அதொரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பெறுமதன்றோ வென்ன; அங் குள்ளாரு மிங்கேவந்து அடிமை செய்கிற தேசமன்றோ நமக்கிங் கேபெறத்தட டில்லை யென்றார்.

ரு. நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக்கொடுத்தவன் குறைவாளர்க்குத் தன்னைத் தரச்சொல்ல வேணுமோ வென்றார்.

ச. அவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தானென்றதோர் றேற்றமோ எனக்குங் கூடத் தன்னை தந்தவனுக்கென்றார்

ரு. எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்றதோர் றேற்றமோ என்னிலும் நலமி யாரைத் தேடிக் கிடையாமே நிற்கிறவனுக் கென்றார்.

௬. அவ் வடிமையிலே யிழிய விரோதிகளும் தன்னடையே போமென்ருர.

௭. இக் கைங்காயத்தை திருமலையாழ்வாா தாமே நமக்குத் தருவரொன்ருர.

௮. அத்திருமலையாழ்வாா தாமே நம் விரோதிகளைப் போக்கித் தம்மையும் தருவரொன்ருர.

௯. திருமலை யாழ்வாா எல்லாம் வேண்டுமோ நமக்கு ப்ராப்யத்தைத் தருகைக்கு, அவரோட்டை சம்பந்தமுடையாா அமையுமென்ருர.

௧0. ஶேஷிக்குத் தேஶயமாகையாலே ஶேஷபூதராளு ரெல்லாரும் திருமலை யாழ்வாரை ஆஶ்ரயியுங்க ளென்ருர.

௧௧. நிகமத்தில், பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினுா.

௪-ம் திருவாய்மொழி—புகழும்.

ஸகலவித கைங்கர்ய உத்யோகத்துக்கு அநுகுணமாக ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வாத்ம பாவத்தைக் காட்ட, அங்கே ஸர்வவித கைங்கர்யத்தையும் பண்ணு கைக்கிச்சித்து, அதற்கு அசக்தராய், ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணினமாத்திரமே போது மென்கிற வார்த்தையாலே வாசிககைங்கர்யம் பண்ணினதை யருளிச்செய்கிருர்.

௧. அவனுடைய குணங்களையும் விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சேரப்பிடித்து இத்திருவாய் மொழியிலே மேல்பரக்கச் சொல்லுகிற வாத்தத்தைச் சங்ரஹேண அருளிச்செய்கிருா.

௨. கீழ்சொன்ன பூதபஞ்சகங்களினுடைய காாயங்களை க்ரமத்திலே பேசுகிருா.

௩. ஜகத்சரீரனுய் நினறதோடு அசாதாரண விக்ரஹயுக்தனுய் நின்றதோடு வாசியற் றிருக்கையாலே ஜகதாகாரனுய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சோத்தநுபவிக்கிருா.

௪. உஜ்வலமான மாணிக்யாதி பதாாத்தங்களை விபூதியாக உடையவனென்ருா.

௫. ரஸவத் பதாாத்தங்களை விபூதியாக உடையனு யிருக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிருா.

௬. வேதம் துடக்கமான இயலும் இசையுமான ஶப்தராசியை விபூதியாக உடையனென்கிருா.

௭. ஐஶ்வாயாதி புருஷாாத்தங்களை விபூதியாக உடையனென்கிருர்.

௮. ஜகத்தில் ப்ரதானரான ப்ரம்ஹருத்திராதிகளை விபூதியாக உடையனென்கிருா.

௯. அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்களை தனித்தனியே பேசமுடியாமை யாலே காரியகாரண ரூபமான சேதநா சேதநங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் விபூதி என்று ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லலா மித்தனை என்கிறார்.

௧0. இவற்றுக்கு மந்த்ராத்மாவாய் வ்யாபித்து நின்றால் தத்கத தோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட னென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இது கற்றவர்கள் நித்திய கைங்கர்யத்தைப் பெற்று அயர் வறு மமரர்களாலே விரும்பப்படுவர்க ளென்கிறார்.

ரு-ம் திருவாய்மொழி—மொய்ம்மாம்.

பகவத்கைங்கர்யத்தில ஆதரமுடைய ஆழ்வார், பகவத்கைங் கர்யம் பண்ணுகிறபேறைக் கொண்டாடினதும், அல்லாதார் பேறை நிந்தித்ததும், அருளிச் செய்கிறார்.

௧. ஆச்ரிதனிட்ட பட்ட மடுவின் கரையிலே கலங்காப் பெருநகரில் நின்று மனைக்குலையத் தலைக்குலைய வந்துவிழுந்த நீர்மையை அநுஸந்தியா தார் விகர்த்தாகார வஸ்துக்க ளென்கிறார்.

௨. ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுக்குதவினது சூரிகளுக்குதவிற றென்னலாம்படி யன்றோ "தங்களுக்கு இடருண்டு" என் றறியாத சம்சாரிகள் விரோதியைப் போக்கும் நீர்மையென்று அநுசந்தித்தால் அவிக்ருதரா யிருப்பார், மஹா பாப மநுபவிக்கப் பிறக்கிறவர்க ளென்கிறார்.

௩. உபகார மறியாத பசுக்களுக்கும், தத்பராயர்க்கும் வந்தவாபத்தை நீக்கின மஹா குணத்தை யநுசந்தித்து அவிக்ருதரா யிருக்குமவர் கள் நித்திய சம்சாரிகளாயப் போவர்க ளென்கிறார்.

௪. நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக எருதேழடர்த்து அவளோடே சமஸ் லேஷித்த பரஸ்யித வகுணத்தை அநுசந்தித் திடுபடாதவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காகப் பிறந் தார்க ளென்கிறார்.

ரு. ஆச்ரித விரோதி நிரசனார்த்தமாக அசாதாரண திவ்யரூப விசிஷ்ட னாய்க் கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணின குணத்தை அநுசந்தித் தால், விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்க ளென்கிறார்.

௬. ஈச்வரபோக்யதையை அநுசந்தித்தால விக்ருதராவார்களாகில் அவர் கள் எல்லா அறிவின்பலமும் கைவந்தாரென்கிறார்.

௭. ஆச்ரித பக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்திலீடுபடாதே சரீரபோஷண பராயத் திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு கெதுக்குறுப் பாவப் பிறந்தார்களென்கிறார்.

௯. திருவேங்கடமுடையானுடைய நீரமைக் கேடபடுவாரை நித்திய சூரிகள் அன்ரே கொண்டாடுவாரகளெனகிருா.

௯. கைவல்லிய புருஷார்த்தனை நிந்தித்துட, பகவதகுணங்களை அநுசந்தித்து விக்ருதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள், இதுவேகாத்தவ்யம் என்கிருா.

௧0. அநந்ய ப்ரயோஜனராய்க் கொண்டு அவன்குணங்களை யநுசந்தித்து விக்ருதராகுங்கோள் உங்களுக்கிதுவே புருஷாரதநமென்கிருா.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்ருர் பகவத்குணாநு சந்தாநம் பண்ணிணுல் அவிக்ருதராயிருக்கைக்கடியான மஹாபாபத்தை யிது தானே நிஶ்ஶேஷமாக போக்குமென்ருா.

௬-ம். திருவாய்மொழி—செய்யதாமரை.

கைங்கர்யத்துக்கு பரவ்யூஹவிபவாந்தர்யாமிகளைக் காட்டில், அர்ச்சாவதாரமே சுலபவிஷயத்வ மென்றதை யருளிச்செய்கிருர்.

௧. ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதி குணங்களையுடையவனுர் ஶ்ரயணீயன், அவனை ஆஶ்ரயியுங்களென்கிருா.

௨. அப்படிப்பட்டவன்தானே உங்களோடு சஜாதியனுய்ச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுய்வந் தவதரித்தான், அங்கே ஆஶ்ரயியுங்க ளென்கிருர்.

௩. கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வமென்னும்படியான கிருஷ்ணவதாரத்திலே ஆஶ்ரயியுங்க ளென்கிருா.

௪. பிரம்ஹருத்திராதிகளுககும் தடையின்றிப் புக்காஶ்ரயிக்கலாயிருக்கிற சீலவத்தையைப் பேசுகிருா.

௫. வாத்சல்லியத்தாலே யெபபோதும் ஐஶ்வர்யாதிகளோடுவந் தவதரிக்குமென்கிருா.

௬. நிரதிசய போக்கியனுன நரசிம்ஹத்தை யொழிய வேருெருவனாத தாரகாதிகளாக உடையேனல்லேன் காலதத்வமுள்ளதனையு மென்கிருா.

௭. அவனை ஆஶ்ரயுங்கோள் உங்களுடைய ஸர்வதுக்கங்களும் போம்படியென்கிருா.

௮. ஸம்சாரிகளுக்கும் ருசிபிறக்கைக்காக நான் சக்ரவாத்தித் திருமகனை அல்லது ஆபத்தனமாகப்பற்றி யிரோனென்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிருா.

௯. அவதார திருமேனியையே அப்ராக்ருததிவ்ய ஸம்ஸ்தானத்தோடொக்க விரும்பும் ஆர்ச்சாவதாரத்தை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிருர்.

கo. தனதுறையான கிருஷ்ணாவதாரததிலேபோய நான கனைளுலேகனை டனுபவிககப பெறுவதெனறுவெனனுமநவாபதியோடே தலைக கடடுகிருா.

கக. நிகமததில, இதை அபபியசிககவே பகவதபரேம முணடாம இததை அபபியசியுஙக ளெனகிருா.

எ - ம். திருவாய்மொழி—பயிலும்

பகவத கைஙகாயம பணணுகிற போகள நமககு ஸவாமி களெனறு பாகவத சேஷதவமருளிச செயகிருா।

க. வடிவழகிலும குணஙகளிலும தோறறிருககும ஸ்ரீ வைஷணவாகள எனககு ஸவாமிகள எனறு இததிருவாயமொழியில அாததததை ஸஙகிரஹேண அருளிசசெயகிருா.

உ. அவனுடைய வவயவ சோபைககுத தோறறிருககுமவாகள எனககு நாதரெனகிருா.

௩. தோளும தோளமாலையுமான வழகிலே தோறறிருககு மவாகளுக்கு ஸேஷபூதரானவாக ளெனககு ஸவாமிகளெனகிருா.

௪. அவனுடைய வாபரண சோபையிலே தோறறிருககும ஸ்ரீ வைஷணவா களுககு ஸேஷபூதரானவாக ளெனக்கு ஸவாமிக ளெனகிருா.

௫. பரயோசநாநதர பராககு மபேக்ஷித ஸமவிதானம பணணுமவன ஔ தாாயததிலே தோறறவாகள ஸவபாவததுககுத தோறறவாக ளெனககு ஸவாமிகளெனகிருா

௬. அவன சவுநதாயாதிகளைத திரள வநுபவிககுமவாகள எனககு ரக்ஷக ரெனகிருா.

எ. ஆஸரித விஷயததில அவன் பணணும மஹோபகாரஙகளிலே விதத ரானவாகளுககுத தோறறிருககுமவாகள கிடீரெனககு எறறைக குமஸவாமிக ளெனகிருா.

அ. அவனுடைய ஸ்ரீ: பதிதவததிலே தோறறிருககுமவாகள எனககு நாத ரெனகிருா

௯. கையும் திருவாழியுமான வழகிலே தோறறிருககும ஸ்ரீ வைஷணவா களுககு ஸேஷபூத ரானவாகள எனககு ஸவாமிக ளெனகிருா.

கo. அவனுடைய அகடிதகட நாஸாமாததியததிலே தோறறிருககும ஸ்ரீவை ஷணவாகளுடைய சேஷதவததி னெலலை நிலம நான யெனகி ருா.

கக. நிகமததில, பாகவத ஸேஷதவ பரதிபாதகமான இததிருவாயமொழி யை அபபியஸிதத்வாகள இப புருஷாாததததுககு விரோதியான ஸமஸாரததைக கடபபாகள எனகிருா.

அ - ம். திருவாய்மொழி—முடியானே.

பாகவதசேஷத்வம் ப்ரதிபாதித்த ஆழ்வார், இந்தப் பாகவதசே ஷத்வம் பரஸ்பரபோதநத்துக்கு உபயுக்தமாகாமல, பகவத் குணஸ் மாரகமாய், அக்குணாநுபவத்தில் ஒரோரிந்திர் யமே பஞ்சேந்திரிய க்ருத்யங்களை யாசைப்பட்ட தென்றருளிச் செய்கிறார்.

க. தம்முடைய திருவுள்ளத்துக் கவன் பக்கலுண்டான சாபலாதிசயத் தைச் சொல்லுகிறார்.

உ. மநஸ்ஸுக் கனந்தரமான வாக்கு மநோவ்ருத்தியையும தன வருத்தி யையு மாசைப்படா நின்றதெனகிறார்.

௩. கைகளானவை வாக்வ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைபபடா நின்றன வென்கிறார்.

ச. கண்களானவை கைகளின் வருததியையும் ஸ்வவ்ருததியையும ஆசைப் படாநின்ற தென்கிறார்.

௫. செவிகளானவை கண்ணினுடைய வருததியையும் தன்னுடைய வ்ருத தியையும் ஆசைபபடா நின்றன வென்கிறார்.

௬. என்னுடைய ப்ராணனனது உன்னுடைய கீாத்தியைத தன்செவியா லே கேட்க வாசைப்படாநினற தென்கிறார்.

எ. கரணங்க ளொழியத் தம்முடைய விழவு சொலலுகிறார்.

அ. உம்முடைய வபேக்ஷிதம் செய்கைக கொருகால மில்லையோ, அது வருங் கிடீரெனன ; அதுவும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ வெனகிறார்.

௯. ரக்ஷணோபாய க்யனுமாய் விரோதி நிரசன சீலனுமான உன்னை நான் கிட்டுவதென்றெனகிறார்.

க0. உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே கிலேசப்படுகிற நான், இன் னம் எததனை காலங் கூப்பிடக் கடவேனென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழியில் ஸப்தமாத்ரததாலே பரமபதத தைச் செல்லப் பெறுவரென்கிறார்.

---

௯ - ம். திருவாய்மொழி—சொன்னால்.

பகவத் குணாநுபவத்திலே ஆசையுடைத்தான ஆழ்வார், லௌகி கரைப்பார்த்து இதரஸ் தோத்ரம் பண்ணினலெ துண்டா கிறது, என்னோடே கூட ஸ்ரீய:ப்பதியை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால் ஸர்வாபீஷ்டங்களு முண்டாகு மென் றதை யருளிச் செய்கிறார்.

க. க்ஷுத்ர விஷயங்களைக் கவிபாடுகை உங்களுக்கு ஹிதமல்ல வென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவருத்தரானவா அவாகளுக்கு ருசிபிறக்கைக்

காக நானிருக்கிறபடி கண்டீகோளே யென்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

உ. க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடி என்ன பரயோஜன முண்டென்கிறார்.

ங. விலக்ஷணனாய உபகாரகனாயிருக்குமவனை யொழிய க்ஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடி யென்ன பரயோஜன முண்டென்கிறார்.

ச. மந்தாயுஸ்ஸுக்களான க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடிப் பெறுவ தென்னென்னென்கிறார்.

ரு ஸமஸ்த கல்யாண குணத் மகனுமாய ஸர்வாபேக்ஷித பரதனுமான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாட வாருங்களென்கிறார்

சு. மநுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்பு நோவப் பணிசெய்து ஜீவிக்கை நன்றென்கிறார்

எ. பகவத் விஷயத்தை யொழிய வேறு சிலரைக் கவிபாடுகைக்கு நான் க்ஷமனன்றிக்கே ஒழியப் பெற்றேனென்று பரீதராகிறார்.

அ. நான் பிறரைக் கவிபாடுவேனென்னிலும் என் வாக்கான தவிலை யொழியப்பாடா தென்கிறார்

கூ இதரஸ தோத்திரத்துக்கு அதிகாரி அல்லேனென்கிறார்.

க0. சர்வேஶ்வரன் கவியான வெனக்கு இதரஸ தோத்ரகரண மநுரூபமன்றென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியி னியலமாத்ரத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்குப் பிறரைக் கவிபாட யோக்யமான நீச ஜன்மமில்லை என்கிறார்.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—சன்மம்.

இதர ஸ்துதிபண்ணுகிற கவிகளைப் பகவத்விஷயத்திலே பரவர்த்திக்கும்படி உத்யோகித்து, அவர்கள் புத்தி திருமபாதபடியாலே, அவர்களைப்போலன்றி, ஸகல பரகாரத்தாலும் ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரியிக்கையாலே தமக்கொரு குறையின்றி ஸர்வாபீஷ்ட முண்டாச்சுதென்றருளிச் செய்கிறார்.

க. இத்திருவாய் மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தைச் சங்க்ரஹேண வருளிச் செய்கிறார்.

உ. ஆஶ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்த கிருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக் கொரு தட்டில்லை யென்கிறார்.

ங. அவனுக்கு அடிமை செய்கையிலே பரவருத்தனான எனக்கு க்ஷுத்ர விஷய பராவண்ணியத்தால் வரும் ஹ்ருதய துக்கமில்லை யென்கிறார்.

ச. தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினூக் கவாகள் தஞ்சமல்ல ரொன்னு மிடத்தையும் தன்னைப் பற்றினூகளைத் தான விட்டுககொடா னென்னு மிடத்தையும் காட்டின இவனை பற்றின எனககொரு துக்கமில்லை யென்கிறூ.

௫. வைதிக புத்ராநயநததை அநுசந்தித்து இவனைப்பற்றின எனக்கொரு துக்கமுமிலலை யெனகிறூ.

௬. கிருஷ்ண குணங்களை அநுபவிககப்பெற்ற வெனக்கொரு துககநத மில்லை யென்கிறூ.

எ. அகாமவஶ்ய ஞைகையாலே ஈஶ்வரனுக் கிவ் விபூதியிநுள்ளதுலீலா ரசமாத்ரமாகையாலே அததை அநுசந்திதத எலகைகு காம வஸ்யதையு மில்லை, இந்த லீலா விபூதியில ந்தாப்ப விக்கவும் வேண்டா வென்கிறூ.

அ. ஜகதரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அநுசந்திக்கப்பெறற எனக்கொரு துக்கமில்லை யென்கிறூ.

௯. அகடிதகடநா சமாத்தனை வடதள சாயியை யநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தளாவுமில்லை யென்கிறூ.

க0. அவனைப்பற்றின எனக்கொரு கேடில்லை யென்கிறூ.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழியை அப்யசித்தாரை சாவலோக ப்ரசித்தமாம்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்தி, மேலே பரம பதத்திலேசென்றால் தன் ஐஶ்வாய மிவாகளிட்ட வழக்காகு மென்கிறூர்.

ச - ம். பத்து.

கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி, ஐஸ்வர்ய கைவல்யமென்றூர்.

க-ம். திருவாய்மொழி—ஒருநாயகம்.

பகவதாஶ்ரயணத்தாற்றமக் கொருகுறையிலலை யென்ற ஆழ்வார், அன்யருடைய குறையையுந்தீர்க்க உத்யோகித்து, இஹலோக ஐஸ்வர்யமும் ஸ்வர்க்காதி போகமும் அஸ்திரம், கைவல்யாநுபவ மல்பம், பகவதநுபவமே நிரபாயமான பரம புருஷார்த்த மென்று பரோப தேசம் பண்ணினதை அருளிச்செய்கிறூர்.

க. சாாவ பௌமராய்ப் போந்த ராஜாக்கள் அநத ராஜ்ய ஸ்ரீயை யிழந்து இரந்து ஜீவிக்க வேண்டுமெபடி தாகத ராவாகள். ஆனபின்பு நித்ய ஸ்ரீயான ஸாவேஸவரனைப பற்றப் பாருங்கோளென்கிறூ.

உ. ராஜயம் பண்ணுகிறநாளில் போக்யைகளாகப் பரிகர ஹித்த ஸ்ரீகளையும் சத்துருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப்படுவ ரொன்கிறூ.

ந. ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்து கிடந்தால் ஞெரிந்திருக்கும் மதிப்பை யுடையவர்கள் "ஒரு சேதனன்" என்று நினையாதபடி மதிப்பறுவர்கள் என்கிறார்.

ச. போகத்தாக்களுடைய நிலையாமையாலும் அவனைப் பற்றவேண்டு மென்கிறார்.

ரு. செல்வக்கிடப்போபாதி அங்கநா பரிஷ்வங்கமு மஸ்திரமென்கிறார்.

சு. வைத்தியர்கள் பிழைத்தாரை எண்ணுமாப்போலே முடிந்தவர்களை யெண்ணுகிறதென், ஜீவித்தவர்களும் சிலர் இல்லையோ வென்னார் அதிருந்தபடி கேட்கலாகாதோ பின்னை யென்கிறார்.

எ ஐஸ்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷமுண்டேயாகிலும் அன்ன பானாதிகள் தாரகமுமாய்ப் போக்யமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண் டே! என்ன, அதுவும் நிலை நில்லா தென்கிறார்.

அ. ராஜ்யஸ்ரீ அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலை நில்லா, ஆனபின்பு அவ னன்னையே பிரயோஜனமாக ஆஸ்ரயுங்கோ ளென்கிறார்

கூ. காயிக்க க்லேசாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்த தப்பலம் ஸ்வர்க்க மாகக்கொண்டு சுவர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்போது பகவத் பிரசா தம் வேணும் அதுண்டாய் ப்ராபித்தாலும் அது தன்னின் ஸ்வ பாவத்தாலே நிலைநில்லா தென்கிறார்

கம. இவைபோ லன்றிக்கே ஆத்மலாபம் நிலைநின்ற புருஷார்த்தமே யென் னில், கீழ்ச்சொன்னதைக் குறித்தொரு நன்மையுண்டே யாகிலும் பகவதா நந்தத்தைப்பற்ற இது ஏகதேசமா யிருக்கையாலே அது வும் தண்ணிது, ஆனபின்பு அவனைப் பற்றப் பாருங்கோ ளென்கி றார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி பத்துங்கற்றார் ஐஸ்வர்யாதி க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்ந்து பகவத் கைங்கர்யைகபோகராவ ரென்கிறார்

உ - ம். திருவாய்மொழி—பாலனாய்.

முன்சொன்ன பரோபதேசம் வ்யர்த்தமாய்ப் போகையாலே, தாம் பகவத் விஷயத்தில் மிகவும் அபிநிவேசத்தையடைந்து, முன்பு செய்த அவதாரங்களெல்லா மிப்பொழுது தமக்குக்காட்ட வேணு மென்கிறதை யருளிச்செய்கிறார்

க. வடதளசாயியினுடைய திருவடிகளில் சாத்தின திருத்துழாயைச் செவ் வியோடே யிப்போதே பெறவேணுமென்று ஆசைப்படா நின்றா ளென்கிறாள்.

உ. என் பருவத்தில் பெண்களுக் குதவின விடத்திலே எனக்குதவத் தட டென் னென்று நின்றா ளென்கிறாள்.

ங. ஒரு ஊருக்காக உதவினதேயனறிக்கே ஒரு நாட்டுக்காக உதவினவன் பக்கல் உள்ளது பெறத் தட்டென னென்று நின்றாள் என்கிறாள்.

ச. என்றுமொக்கவேகரூபமா யிருக்கிற பரமபத நிலையன் திருவடிகளில் திருத்துழாய் பெறத் தட்டென் னென்று நின்றா ளென்கிறாள்.

ரு. ஆனால் இங்கே என்னோட்டையா ளொருத்திக்காகத் தன்னைப் பேணாதே எருதேழடர்த்த கிருஷ்ணன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாய்பெறத் தட்டென் னென்று நின்றா ளென்கிறாள்.

சு. நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு உதவினாப்போ லனறிக்கே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்காகத்தன்னை அழிய மாறியுமுதவினவனுடைய திருவடிகளின் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றா ளென்கிறாள்.

எ. பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவ னுடைய திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றாளென்கிறாள்.

அ. ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகளுடைய விரோதியைப் போக்கின சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாயை ஆசைப்படாநின்றா ளென்கிறாள்.

கூ. "அவனுடைய ஆயுதாதிகளைக் காணவேணும்" என்று சொல்லப்புக்கு முடியச் சொல்லமாட்டாதே நோவுபடா நின்றா ளென்கிறாள்.

க0. உன மகள் நீயிட்ட வழக்கன்றோ அவளுக்கு ஹிதம் சொல்லி மீட்கத் தட்டென் னுனக் கென்றவர்களைக் குறித்து; நான சொல்லிறறுக் கேளாதே அவனையே யாசைப்பட்டு மிகவும் அவசன்னையாகா நின்றாளெனகிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யசிக்க வல்லார நித்திய சூரிகளுக்குச் சதரு ஸராவ ரென்கிறார்.

ங - ம். திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள்.

ஆழ்வார்ர்த்தித்தபடியே ஏககாலத்தில் அவதாரங்களை யெல்லாங் காட்ட ப்ரீதியடைந்ததை யருளிச்செய்கிறார்.

க. ஆச்ரித விரோதிகளை நிரசிக்கிற விடங்களில் அவ்வவ் சமயங்களில் வந்து முகங்காட்டி அடிமைசெய்யப் பெற்றிலேன் நான், இங்ஙனேயிருக்கவு மென் ஹ்ருதயத்தையே யுனக்குப் போக்கிய மாகக் கொள்ளுவதே யென்கிறார்.

உ. என்னுடைய கரணகாயமான ஸ்மருதியாதிகளே பரிபூரண ஞானவனுக்குப் போகோப கரணங்கள் எல்லா மாயிற்றென்கிறார்.

௩. இத்தலையை யுனக்காக்கி அத்தாலே கருத்தக் குறைந்தியனா யிருக்கிறாயே யென்கிறாள்.

௪. உன்சுகுமாரமான திருமேனிக்குச் சாத்துமமாலையெல் சத்தையேயாய் விடுவதே யென்கிறாள்.

௫. தம்முடைய சிநேகாதிகளோ ரொன்றே ஆபரணாதி சர்வபரிச்சதங் களு மாயிருக்கிறவனுக் கென்கிறாள்.

௬. அவன் பரணயித்வாதி சயம தம்மையும் பரணயியாக்கிற றென்கிறாள்.

௭. என் சத்தையே உனக்கு ஜீவன ஹேதுவாவதே யென்கிறாள்.

௮. ஒருவனையொழிய ஒருவர்க்குச் செல்லாதபடி பிறந்தகலவி, பேச்சுக்கு நிலமன் றென்கிறாள்.

௯. உன் பரணயித்வபரகாஷ்டம் என்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமன் றென்கிறாள்

௧௦. நானும் சமஸ்தலோகங்களும் ஸர்வேச்வரனும் ஏககண்டராய் ஏத்திறு லும் ஏத்தப்போகாத விஷயத்தை என்செல்லாமையாலே ஏத் தினேனென்கிறாள்.

௧௧. நிகமத்தில், ஈஸ்வரனுடைய உபய விபூதியும் இத்திருவாய்மொழி அப் பியஸித்தாரிட்ட வழக்கென்கிறாள்.

௪-ம். திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து.

அவதாரங்களைக் காட்டி மறைந்தபடியாலே, ஆழ்வார் நாயகி தன்மையை யடைந்து, மோஹித்து, ஸம் பந்தி ஸத்ரு ஸ்வஸ்துக்களைப் பார்த்துக் கூ றுகிறாளென்று, தாய் சொல்லுவதாக வருளிச் செய்கிறார்.

௧. வினவ வந்தவர்களுக்குத் தன்மகள் செய்தியை அறிவியா நின்றுகொ ண்டு, இப்படி இவளை எம்பெருமான் பிச்சேற்றினான், நானிதுக் கென்செய்வேன் என்கிறாள்.

௨. அபராகருதரூபையான இவள் செய்கிறன வொன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிறாள்.

௩. இவளுடைய அதிப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லப்புக்கு அவற்றுக் கெல் ணில்லை யென்கிறாள்.

௪. வ்யசனஸஹை அல்லாத இவளை இப்படி நோவு படுத்துவதே யென் கிறாள்.

௫. இவளுக்கு இவ்வவசாத மெவ்வளவாய் முடியக் கடவதென் றறிகிறிலே னென்கிறாள்.

சு. தன்மகள் பிச்சுக்கு நிதானத்தையும் அதடியாக வந்த பிச்சு தன்னையும் சொல்லுகிறாள்.

எ. தேறின போதோடு தேறாத போதோடு வாசியற எப்போதும் அவன் திறமல்ல தறியாளே என்கிறாள்.

அ. அத்யந்த தூதசைவாததியா கினறாலு மிவள் ததேகபராயா யிருக்கு மென்கிறாள.

கூ. பெறுதற்கரிய விவள் தன்னையே வாய்வெருவி மோஹிக்கும்படி பண்ணுகின்ற னெனகிறாள.

க0. சதரு ரூபதாரத்தங்களை அநுசந்திக்க க்ஷமமல்லாத வ்யசநாதிசயத்தாலே இவளுக்குப் பிறந்த விக்ருதிகளைச் சொல்லி நானென் செய்வே னென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழி கறறா சம்சார துரிதமும் போய், பகவத் விஸ்லேஷகந்த மில்லாத் திருநாட்டிலே யெல்லாருமசிர சாவகிக்கு மேன்மையோடே இருக்கப்பெறுவ ரென்கிறா.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—வீற்றிருந்து.

அந்தமோஹந்தீரும்படி ஸர்வேஶ்வரன் நித்திய சூரிகளோடே கூட ஸாந்நித்யம் பண்ணுகையில், மங்களாசாஸநம் பண்ணிப் ப்ரீதியடைந்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

க. கிருஷ்ணனைக் கவிபாடப் பெற்ற வெனக் கொருநாளுமொரு குறையில்லை யென்கிறா.

உ. இம்மஹைஶ்வரியததுக்கு அடியான ஸ்ரிய: பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறா.

ங. ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டிக்கவிபாடுகையாலே அவனுடைய வாநந்தத்தையும் விளாக்கொலை கொள்ளும் படியான வாநந்தத்தை உடையனானேன் என்கிறார்.

ச. நித்ய சம்சாரியான வென்பக்கல் பண்ணின மஹோபகார மென்னால் பரிச்சேதிக்க வொண்கிறதில்லை யென்கிறா.

ரு. எனக்குத் தன் படிகளைக் காட்ட, கண்டநுபவித்து நான் என்னுடைய ப்ரதி பந்தங்களெல்லாம் போம்படி திருவாயமொழி பாடி நிரதிசயாநந்தியானே னென்கிறா.

சு. இதுக்கு முன்புப் பெறாததா, இனிப்பெறவேண்டுவது ஒன்றுண்டோ வென்கிறா.

எ. "அரியதுண்டோவெனக்கு"என்கிற இப்பூர்த்தி உமக்கெத்தாலே வந்ததென்ன, பகவத் கிருபையாலே வந்த தென்கிறா

ரு

அ. எம்பெருமான் சௌகுமார்யத்துக்குத் தகுதியாகக் கவிசொல்ல வல்லவனுக்குத் திருநாட்டிலும் நிகரில்லை யென்கிறார்

கூ. ஸர்வேஸ்வரனை யெங்கும் புக்குக் கவிபாடப்பெற்ற என்னோடொப்பாருண்டோ வென்கிறார்

க0. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆநந்தாவஹனானே னென்கிறார்

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாருடைய பெரியபிராட்டியார் தமக்கே பரமாகக்கொண்டு சமஸ்த துக்கங்களையும் போக்குவ ரென்கிறார்

---

௬ - ம். திருவாய்மொழி—தீர்ப்பாரை.

ஸாந்நித்யம் பண்ணின ஈஸ்வரனந்தர் ஹிதனாமையாலே ஆழ்வார் மோஹிக்க, இதர தேவதா வேசமென்று க்ஷுத்ரதேவதாராதநம் பண்ணுவதைப் பரிஹரித்து, பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தநமும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாததூளிகளும், இதற்குப் பரிஹாரமென்று, ஆப்தஸகி சொல்ல, வப்படியே பரிஹாரம் பண்ண, மோஹந் தீர்ந்ததை யருளிச் செய்கிறார்

க. தோழி இவள் நோய்க்கு நிதானத்தைச் சொல்லி நீங்கள் செய்கிறவை பரிஹார மன்றென்று விலக்குகிறாள்.

உ. க்ஷுத்ரதேவதா சாந்தியா லிந்நோய் போக்குகை அரிது பகவத்விஷயத்தைச் சொல்லி லிவளைப் பெறலாமென்கிறாள்.

௩. அயுக்தங்களைச்செய்யாதே அவன் திருவடிகளை யேத்துங்கோள் அதுவே இந்நோய்க்கும் பேஷஜ மென்கிறாள்

௪. ஆப்தஸகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லவல்லிகோளாகில் இவளைக் கிடைக்கு மென்கிறாள்.

ரு. நோய்க்கு யோக்கியமான பரிஹாரத்தைப் பண்ணுங்கோ ளென்கிறாள்.

௬. "தவளப்பொடி" என்று சொன்னது இன்னதென்று விசேஷித்து அத்தைச் செய்ய உத்தியோகிக்கவே இவள் நோய் தீருமென்கிறாள்.

எ. இவள் பிழைக்கவேண்டி யிருந்திகோளாகில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறாள்.

அ. க்ஷுத்ர தேவதாஸமாஸ்ரயணம் உங்களுக்குக் கீழ்மையை விளைக்கு மென்கிறாள்.

கூ. கிருஷ்ணன் திருவடிகளை நினைத்து வாழ்த்துங்கோள் இவள் பிழைக்க வேண்டி யிருந்திகோளாகி லென்கிறாள்.

க0. இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலுண்டான வைகாந்தியத்தை அநுசந்தித்து அவனையேதஞ்கோள இவள் உஜ்ஜீவிக்குமென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், பலம் சொல்லித தலைக் கட்டுகிறார்.

எ-ம். திருவாய்மொழி—சீலமில்லா.

மோஹந்தெளிந்து, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று அஹோராத்ரம் விழித்தமையையருளிச்செய்கிறார்.

க. நெடுங்காலம் கூபபிடச்செய்தேயும் விஷயீகரியாதபடியாக நான் பண்ணின பாபத்தின் மிகுதியிருக்கிறபடி யென்னென்கிறார்.

உ. பண்டுபண்ணின உபகாரங்களைச்சொல்லி; அப்படி உபகரித்தன் சுவட்டை அறிவிதது இப்போது நான் கூப்பிட, முகங்காட்டாதே யெழுவாங்கி யிருக்கைபோருமோ என்கிறார்.

௩. எனக்குன்னைக் காட்டாதொழிந்தால் "நீ என்னைக் காண்கைக்குப் பாக்கியம் பண்ணிற்றில்லை" யென்றாகிலும் என்கண்முகப்பேவந்தொன்று சொல்லுகிறிலை யென்கிறார்.

ச. தாம் காணும்படியாக வரவேண்டு மென்கிறார்.

ரு. ப்ரம்ஹாதிகளுக்குங் காணமுடியாதிருக்கிற உன்னுடைய வடிவழகைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றேன் என் சாபலமிருந்தபடியென் னெனகிறார்.

சு. "என்பக்கலிலேசதாசந்நிஹிதனுயிருந்தே யுன்னைக்காட்டாதொழிகிறது நீ நினையாமை" என்றறிந்துவைததேகாண வாசைப்படா நின்றேன், அதுககடி என்னறிவுகேடென்கிறார்.

எ. எனக்கு நீ சிறிதுசெய்தமையுண்டு இவ்வம்சம் பெற்றேன், எனக்கித்தால் போராதென்கிறார்.

அ. பெற்றவம்சம் சொன்னாய்ப் பெறுதவம்ச மிதுவென்கிறார்.

கூ. உபாயங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் "காணவேண்டும்" என்றாசைப்பட்டால் காண்கைக் குபாய முண்டோ வென்கிறார்.

க0. காணப்பெறுவிட்டால் மறந்துபிழைக்க வொண்ணுதபடி எனக்குததக்கதொரு ஞானதிருஷ்டி எங்ஙனே உண்டாயிற் றென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில, இத்திருவாயமொழி கற்றார எம்பெருமானோடே நிததிய ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணலாந் திருநாட்டிலே செல்லப்பெறுவ ரென்கிறார்.

௮-ம் திருவாய்மொழி—ஏறாளும்.

கூப்பிட்டும் வாராதபடியாலே, இந்த ஸர்வேச்வரனுக்கு உபேக்ஷா விஷயமான ஆத்மாத்மீயங்கள் தமக்கு வேண்டாமென் றருளிச்செய்கிறார்

௧. எம்பெருமான் விரும்பாத சிலாக்கியமான நிறங்கொண்டென்க் கொரு காரியமில்லை யென்கிறாள்

௨ அவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்னகாரிய முண்டென்கிறாள்

௩. அவன் விரும்பாத வடக்கம் எனக்கு வேண்டா வென்கிறாள்.

௪. பெண் பிறந்தாரைப் பேணும் கிருஷ்ணன் விரும்பாத நிறமெனக்கு வேண்டா வென்கிறாள்.

௫. தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டெனக் கென்கிறாள்.

௬. அவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன காரிய முண்டென்கிறாள்.

௭. நான் ஆபரணம்பூண் டொப்பித்திருக்கிற விவ்வொப்பனை யார்க்கென்கிறாள்.

௮. அவன் என்னை யுபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையாலென்ன ப்ரயோஜந முண்டென்கிறாள்.

௯ அவன்விரும்பாத உடம்புகொண்டு காரியமென் னென்கிறாள்.

௧௦. சீலகுணத்தையும் விரோதிநிரசநத்தையுஞ்சொல்லி அவன் விரும்பாத சத்தையாலென்ன காரியமுண்டென்று க்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப்பலம் பரமபதமென்கிறார்.

௯-ம். திருவாய்மொழி—நண்ணாதார்.

உன்விச்லேஷமானாலும் ஸஹிக்கிறேனொழிய, உன்னிடத்தில் விமுகரான ஜீவனைப்பார்க்கமாட்டோம், இந்த தேஹம் விடும்படி செய்யவேண்டுமென்று ஸ்வாமியை ப்ரார்த்தித்ததை யருளிச்செய்கிறார்.

௧. நானுன் திருவடிகளிலேவந்து கிட்டும்படி எனக்கு இச்சரீர விச்லேஷத்தைப்பண்ணித் தந்தருள வேணுமென்கிறார்.

௨. இவர்கள் துக்கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை யுன் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணுமென்கிறார்.

௩. துக்ககந்தமில்லாத உன் திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளவேண்டு மென்கிறார்.

௪. என்னை முன்னம் சம்சாரிகள் நடுவில்நின்றும் வாங்கவேணு மென்கிறார்.

௫. ஜன்மஜரா மரணாதிகள் நடையாடாததேசத்திலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்

௬. ஜீவநாசத்தமாக பரஹிம்சைபண்ணுகிற ஸம்சாரிகள் நடுவினின்று மென்னையுன் திருவடிகளிலே அழைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

௭. சகலபதார்த்தங்களும் த்வததீநமானபின்பு நீயே யுனைக்கிட்டும் வழி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

௮. நாமே செய்யப்புக, நீர் "வேண்டா" என்றவாறே யன்றோ தவிர்ந்தது; இதுக்கு நம்மைக்காற் கட்டவேணுமோ வென்ன; செய்யக்கடவதாகி லதென்று செய்வதெனகிறார். "எம்மா வீட்டுத்திறமும் செப்பம்" என்றாரே.

௯. திருநாட்டிலிருந்த விருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

௧0. விட்டதிது பற்றின திதுவென்று வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி அப்யசித்தாரை இதுதானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

௫0-ம். திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும்.

பின்னும தேவதாந்த்ரபரரான சேதனரிடத்தில் க்ருபையாலே, ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரத்வமாகையாலே, தேவதாந்த்ரத்தைவிட்டு ஜகத்காரண பூதனை ஸர்வேஶ்வரனை, யாஶ்ரயியுங்களென்று பரோபதேசம் பண்ணினதை யருளிச்செய்கிறார்.

௧. "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்கிற காரணவாக்ய ப்ரக்ரியையை அநுசந்திக்கிறார்.

௨. எல்லாரையும் உண்டாக்கினவன் நின் றருளுகையாலே ப்ராப்யமான திருநகரியை ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

௩. ஜகந்நிகரணாதி திவ்யசேஷ்டி தங்களாலு மிவனே பரன், இதிசையாதாரொன்றோடு வந்து கலந்து பேசிக காணுங்கோ ளென்கிறார்.

௪. சகலோப நிஷத் ப்ரஸித்தனை நாராயணனே பரதத்வம் என்று நிஷ்கரிஷிக்கிறார்.

௫ லைங்கபுராணமதுடக்கமான குதிருஷ்டி ஸ்மருதிகளையும பாஹியாஸ்மரு திகளையும பரமாணமாகக கொணடு வநதவாகளை நிஷேதிக்கிறா.

௬. எமபெருமானைச சமாஶ்ரயிததது அவன வஞ்சனத்தைத் தப்புங்கோ ளெனகிறா.

௭. தேவதாநதரசமாஶ்ரயணம செயது கணடிகோளீரோ இனிப பகவத சமாஶ்ரயணததால அமையு மவறறைக காணுங்கோ ளெனகிறா.

௮. இதர தேவதாசமாஶ்ரயணம பணணியனறோ மாாககணடேயாநிகள ஸ்வாபிலஷிதம பெறறதெனன, ஆகில திருநதபடியைக கேடக லாகாதோ வெனகிறா.

௯. அவன வாததிக்கிற திருநகரியை உஙகள கயாாநதுக்கு விஷயமாகக வமையு மெனகிறா

௰ பொலிநது நினற பிரானுககடிமை செயகையே உசிதமெனகிறா.

௧௧. நிகமததில, இததிருவாய மொழி கறறாாககு பரமபதம சுலபமெனகி றா.

௫-ம பதது.

விரோதியைப போககுவானுமவனே யெனறா

௧-ம். திருவாய்மொழி—கையார்.

பக்தியில்லாமல பகதனபோல வஞ்சகோகதிகள சொலலிப பாஹயவிஷயஙகளிலே பரவணனான வெனககு, ஸவாநு பவததை யுபகரிததானெனறு, உபகார ஸமருதி பணணினதை யருளிசசெயகிறா

௧. எனபக்கலுளள தஹருதயமான வுகததியாயிருகக இதனை ஸஹருதய மாககொணடு விருமபி, "இனியிதுககவவருகில்லை" யெனனும படியானபேறறைப பணணித தநதானெனகிறா.

௨. ஸாவஞயனனவ னததை மெயயாககொணடு தனவிபூதியோடேகூட நானிடட வழக்காணுனெனகிறா.

௩. இப்படி வாஙமாததிரததாலே உனனைபபெறற நான உனனையொழிய வேறொனறை ஆசைபபடேனெனகிறா.

௪. நீயேயென விரோதியைப்போககி உன திருவடிகளிலே அழைததுக கொணடருளவேணு மெனகிறா.

௫. நீா "நீா மலினம" எனகிற தெததையெனன, இனனதெனகிறா.

௬. வடிவழகைககாடட அதைககண்டவாறே தம்முடமபை மறநது பரிது ராய்க கண்டுகொணடேனென்கிறா.

எ. பகவத் க்ருபை நடையாடாநிற்கச் சிலாக்கு "நானயோக்யன" என்றிழக்கவேண்டாகிடிகோ ளெனகிறா.

அ. நான் நித்யஸூரிகளைப்போல நிதயசம்சாரததை விட்டு அவனையே யெல்லா உறவுமுறையுமாகப்பற்றப் பாரத்தே னென்கிறா.

௯. என் க்லேசமெல்லாந திரும்படி தன் க்ருபையாலே அப்ராக்ருதமான வடிவோடேவந்து கலந்தா னென்கிறா.

௧0. அவன் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்த மஹோபகாரத்தை அநுசந்திதத க்ருதஜ்ஞதையே பறறுசாகவந்து என்னோடே நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷததைப் பண்ணினு னென்கிறா.

௧௧. நிகமத்தில், இதை அப்யஸித்தவாகள் நிரவதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை யுடையராய் அவன் திருவடிககீழே புகப்பெறுவ ரென்கிறா.

உ-ம். திருவாய்மொழி—பொலிகப்பொலிக.

தம்முடைய உபதேசத்தால் சிக்ஷிதராய்ப், பகவத்பரரான சேதநரையும், தம்முடைய ப்ரபாவத்தைப் பார்க்க வந்த நித்யஸூரிகளையும், பார்த்து, மங்களாஶாஸநம் பண்ணினதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமுருத்தியைக்கண்டு மங்களாஶாஸனம் பண்ணுகிறா.

உ. இவ்வைஷ்ணவ சமுருத்தியை அநுபவிக்கைக்கு அநுகூல ரெல்லாரும் வாருங்கோ ளென்கிறா.

௩. நித்ய ஸூரிகளுக்குமபுகுந்து பரிமாறலாம்படி சம்சாரமடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளே யாயிற் றெனகிறா.

௪. அவிசால்லியமான பாஹ்ய சமயங்களை வேரோடே அறுப்பாரைப் போலே யெங்கும் வைஷ்ணவாகளே யாய்ப் பகவத் குணநுபவ ஜநித ஹாஷத்தாலே களிததுத் திரியாநின்றாக ளெனகிறா.

ரு. ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள் அசுரராக்ஷசரான உங்களையும் முடித்து யுகத்தையும் போப்பர்க ளென்கிறா.

௬. சகல துக்கங்களையும் போக்குகைக்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவாகள் லோகமடங்கப் பரநதாாகள், அவாகளோடே நீங்களு மவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுஙகோ ளெனகிறா.

எ. நாங்கள் நெடுநாள் தேவதைகளுக்குப் பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயித்துப் போந்தோம், அதின் முடிவுகண்டு பின்னைப பகவத் ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணுகிறோமெனன; நீங்கள் ஆஶ்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன் பக்கலிலே கொண்டு சென்று காட்டிக்கொடுததாயிற்று, ஆன பின்பு அவனையே ஆஶ்ரயிக்கப் பெறி

லழகிது, அதுவும மாட்டிகோளாகில நீஙகள் அவாகளுக கிடுகிற வறறை "இவாகள அவனுககுத தநுபூதா இவாகள முகததாலே நாம பகவத ஸமாராதனம பணணுகிறோம" எனறு புததிபணணி யாகிலும் இடபபாருஙகோ ளெனகிறா.

அ. அவனுடைய வசாதாரண விககிரஹததிலே தோறறிருககும் ஸ்ரீவைஷ ணவாகள லோகமடஙகப பரந்தாாகள. அவாகளைபபோலே நீங ளும அவனை ஆஶ்ரயிககப பாருஙகோ ளெனகிறா.

௯. பகவதகுண நிஷடரும கைஙகரிய நிஷடருமான ஸ்ரீவைஷணவாகள பூமி யெஙகும் பரநதாாகள. நீஙகளும அவாகளோடொககு அநந நிய பரயோஜநராய ஆஶ்ரயியுஙகோ ளெனகிறா

௧0. நீஙகளா ஶ்ரயிககிற தேவதைகள செயகிற விததை, நீஙகளும செய திகோளாகில யுகபரயுகதமான தோஷஙகளும போமென்கிறா

௧௧. நிகமததில், இததிருவாயமொழி கறறாககுத தேவதாநதரஙகள பகக லுண்டான பரதவசஙகையும, எமபெருமான பககல பரயோஜ நாநதர பரதையுமானசதோஷம போமெனகிறா

௩-ம். திருவாய்மொழி—மாசறுசோதி

எங்கும பகவதவிஶ்லேஷத்தை ஸமரித்துககொண்டு அதனாலே நாயகி தனமையையடைநது, லோகத்தார் நிநதிககுமபடி யான மடலூருமபடியை, உதயோகித்ததை யருளிச்செய்கிறார்

௧. "சவுநதரியததாலும சீலததாலும மதிபபாலும் பழிபபறற தொருவிஷ யமாயிறறு அது. நீ செயயபபுகுகிறவிது, அவவிஷயததிற்குப பழிபபைவிளைககப புகுகிறாயகிடாய்" எனறு தோழிசொலல, நான அவவிஷயததுககுப பழிபபுவிளைககப புகுகிறேனலலேன, பழிபபறுககப புகுகிறேனகாண எனகிறாள.

௨. கீழே வடிவழகை அநுசநதிதது அநநதரம பாஹ்யஸம் ஶ்லேஷ பே க்ஷை பிறநது அபபோதே பெருமையாலே வழியிலலா வழியே மடலூாநதாகிலும பெறபபாாககிறாள.

௩. எனசெயயும "ஊரவாகவவை" எனறாள. அவாகள சொல்லுகிறததை சொல்லுகிற தோழியான நீதான எவவளவிலே நிறகிறாயெனா கிறாள்.

௪. அவனிபபோது வநது முகஙகாட்டிற றிலனாகிலும தான முகஙகாட் டாத போதும் தனனை யொழிய நமககு மறறொனறில பொருந தாதபடி பணணினானே! அவன செயதபடி பொலலாதோ வென கிறாள.

ரு. நீயவனுக்குக் குணஹானி சொல்லுவது என்னே மீட்கைக்காகவிறே அதுவும் நான் அவனைப்பற்றுகைக்கு உறுப்பாகச் சொன்னது யான வித்தனே யெனகிறாள்.

சு. நியிப்படி வ்யவஸிதையானபடி அறிந்தால் அவள் ஜீவியாள் கிடாய் யென்ன, அவள் ஜீவிக்கிலென முடியிலென் என்கிறாள்.

எ. அவன் குணஹானி சொல்லுகிற ஸ்ரீகள வாயடங்கும்படி நாமவனே வரக்கண்டு அந்த உபகாரத்துக்காகத் தலையாலே வணங்கவல்லோமே யெனகிறாள்.

அ. அவன் தன்சத்தையை யுண்டாக்கி நம்சத்தையைத் தந்தான; நாமவன சத்தையாலுண்டான பலம்பெறுவதெனறோ வெனகிறாள.

கூ. தன் ஸ்ரீத்வததாலே யிதுக்குமுன்பு மறைததுககொண்டு போந்தாள்; இனி "அவனே அழிக்கப்புகுகிற நாமார்க்கு மறைப்பது" என்று அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

க0. ஜகத்க்ஷோபம் பிறக்கும்படி மடலூர்ந்தாகிலும் நிரதிசய போக்யனுன வனைக் காணக்கடவே னென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி அப்யசிக்க வல்லாரிருந்த தேசத்தே அவன் தானேவந்து நித்ய ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுமென்கிறா.

ச-ம் திருவாய்மொழி—ஊரெல்லாம்.

மடலூர்தற்கு அசக்யமாய் அந்த காராக்ராந்தமான இரவில், ஆழ்வார் அத்யந்தம் துக்கப்பட்டதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. ப்ரளயாபததிலேவந்து உதவினவன் என்னே விரஹப்ரளயங் கோக்க வந்துதவாதபினபு இனி நான ஜீவிக்கையெனறொரு பொருளுண்டோவெனறு தன ஜீவநததிலே நசையறுகிறாள்.

உ. இத்தசையில் கிருஷ்ணனும வருகிறிலன்; எனனோடுடை சம்பந்தத்தாலே அவனைப்போலே நெஞ்சேநீயும்பாஙகன்றிககே யொழிந்தா யென்கிறாள்.

ந. பரதநதனா யாகையாலே முடியவும் விரகறிகிறிலே னெனகிறாள்.

ச. வளையாதே ரக்ஷிக்கும ஸ்ரீவாமனனும் வருகிறிலன என் சிந்தாவ்யசநத்தைப் போக்குவார் யார என்கிறாள்.

ரு. கிருஷ்ட்ணனும் வருகிறிலன் நான் சப்தாவசேஷை யானேன் என கிறாள்.

சு. முடியப்பெறாத ப்ராணனே ரக்ஷிப்பார் ஆரெனகிறாள்.

எ. உறங்காத தெய்வங்களைக்குறித்து நானென்செய்வேனென்கிறாள்.

௮. ஏகராத்திரி அநேகயுகமாய் மிகவும் நலியாநின்றது, எம்பெருமானும் வருகிறிலன், அதுக்குமேலே தென்றலும் நலியாநின்றதென்கிறாள்

௯. ரக்ஷகனானவனும் தோற்றுகிறிலன் என் மநோதுக்கத்தை இனிப்போக்குவார் ஆரென்கிறாள்.

௧௦ இந்த்ராத்திரியில் என்னுடைய வ்யஸநத்தைக் கண்டுவைத்து அவன் திரமாக ஒருவார்த்தை சொல்லாதே லோகமாக உறங்குவதே! யென்கிறாள்.

௧௧. நிகமத்தில், இவர் பாசுரங்கேட்டார்க்குப் பரமபதம் ப்ராப்தி யென்கிறார்.

௫-ம் திருவாய்மொழி—எங்ஙனேயோ

அதன் பின் சூர்யோதயமாய் திருக்குறுங்குடி நம்பி பகவான் ப்ரத்யக்ஷமாகா நிற்க, தத்பரவணரான ஆழ்வாரைப் பார்த்துத் தாய் விலக்கியும், அவனிடத்தில் தன் மனதுலக்நமா யிருக்கிறது, நீ கோபிக்கவேண்டாமென் றருளிச்செய்கிறார்

௧. திருக்கையில் ஆழ்வார்களோடே சேர்ந்த நம்பி திருமுகத்தி லழகிலே என் அந்தக்கரணம் மிகவும் பரவணமாகா நின்றதென்கிறாள்

௨. நம்பியுடைய தோளழகு மாபரண ஸ்ரீயும் ஸர்வதோமுகமாக நின்று நலியா நின்றதென்கிறாள்

௩. நம்பியுடைய திவ்யாயுதவர்க்கம் உள்ளும் புறம்புமொக்க நிரந்தரமாகத் தோற்றாநின்றதென்கிறாள்.

௪. ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியும் தனிமாலையும் பரிவட்டப் பணியும் பார்ச்வத்திலே நின்று என்னை நலியாநின்றன வென்கிறாள்

௫. ஒன்றுக்கொன்று தகுதியான நம்பியுடைய திருமுகத்தி லழகுகள் என் னுயிர் நிலையிலே நலியா நின்றன வென்கிறாள்.

௬. நம்பியுடைய திவ்யாவயவ சோபைகள் என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்து நலியா நின்றன வென்கிறாள்.

௭. நம்பியுடைய திருமேனியி லழகுவெள்ளம் என்னெஞ்சிலே வேர்விழுந்ததென்கிறாள்.

௮. ஸார்வத்ரிகமான அங்கசோபை என் முன்னே நின்று நலியா நின்றதென்கிறாள்.

௯. நம்பி போக்யதைகள் எல்லாவற்றோடுங்கூட என்னெஞ்சிலே புகுந்து விடுகிறிலன என்கிறாள்.

௧0. நம்பியுடைய திருமேனி என்னெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிறபடி ஒருவருக்கும் கோசரமன்றென்கிறாள்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தே வைஷ்ணவாக ளென்கிறா.

சா-ம். திருவாய்மொழி—கடல் ஞாலம்.

பாவநாப்ரத்யக்ஷம் போகையால, மிகவும ஆர்த்தியை யடைந்து, கோபிகைகள் கிருஷ்ட்ண லீலைகளை யநுபவித்தாற்போல், பகவத்லீலைகளை யநுகரித்துத் தரித்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

௧. எனமகள் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாதிவ்யாபாரங்க ளெலலாம் பண்ணினேன் நான் என்று நின்றாள், எம்பெருமான தன் டக்கலிலே ஆவேசித்துச் சொல்லுகிறாள் போலே யிராநின்ற தென்கிறாள்.

௨. ஸகல வித்யாவேதனமும் அவ்வித்யா ப்ரவாததக்த வாதிகளும நானிட்ட வழக்கென்கிறாள்.

௩. காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூத பஞ்சகங்களும் நானிட்ட வழக்கென்று நின்றா ளென்கிறாள்.

௪. காலத்ரயத்திலு முண்டான க்ரியாஜாதமெல்லாம் நானிட்ட வழக கென்று நின்றா ளெனகிறாள்.

௫. ஜகத்ரக்ஷண ப்ரமுகமான சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் பண்ணினேன நான் என்று நின்றாள் என்கிறாள்.

௬. கோவர்த்த னோத்தரணம் முதலான கிருஷ்டண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் பண்ணினேன் நான என்று நினறாள் என்கிறாள்.

௭. எம்பெருமான் ஆஶ்ரித விஷயத்தில் இருக்கிற விருப்பைத் தனபடியாகப பேசாநின்றாள் என்கிறாள்.

௮. ஜகத் ப்ரதானரான பரம்ஹாதிகள் நானிட்ட வழககென்று நின்றா ளென்கிறாள்.

௯. அகாமவஶ்யத்வப்ரமுகமான பகவதுக்தி களைத்தன நிலைவாகப பேசா நினறா ளென்கிறாள்.

௧0. ஸவாக்க பரமுகமான பதாாததஙக ளெல்லாம் நானிட்ட வழககென்று நின்றா ளென்கிறாள்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யசிக்க வல்லவாகள், ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளுக கடிமைசெய்யப் பெறுவாகள் என்கிறா

கதூ

எ - ம். திருவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு.

அந்த அநுகாராவஸ்தைபோய், உன்னை விட்டிருக்க மாட்டேன், உன் திருவடிகளே யெனக்குபாயமென்று, வானமாமலைப் பெருமாளிடத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணினதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. பரிபூரணரான தேவரே என் அபேக்ஷை செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

உ. பிராட்டிக்குவந்த ப்ரதிபந்தங்களைப் போக்கினாப்போலே அடியேனுடைய விரோதியையும் போக்கியருள வேணு மென்கிறார்.

ந. இத்தலையில் கிஞ்சித்காரத்தை விட்டு உன் க்ருபையாலே செய்தருளா யென்கிறார்.

ச. உதா ஹரணத்தை யெடுத்துக்காட்டி இங்ஙனே செய்ததில்லையோ எனக்கும் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

ரு. செய்த வம்சம் அறிந்தேன் அத்தாலே பரியாப்தனாகிறிலே னென் கிறார்.

சூ. அந்தவாக்ய சேஷத்தாற் சொன்ன கைங்கரியத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்.

எ. என்னை அகற்றுதொழிய வேணுமென்கிறார்.

அ. அடிமைக்கு விரோதியான சப்தாதிகள் நடையாடுகிற சம்சாரத்திலே வைத்தபோதே என்னை அகற்றினையல்லையோ வென்கிறார்.

கூ. என் விரோதியைப் போக்கி உன் திருவடிகளில் கைங்கரியத்தைத் தந் தருளவேணு மென்கிறார்.

கo. "உன் திருவடிகளே சரணம்" என் றிருக்கும்படி என்னைப் பண்ணி யருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகார மில்லையென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார் நித்திய சூரிகளுக்கென் றும் போக்யராவ ரென்கிறார்.

அ - ம். திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே.

பலஸித்தி யாகாமையால், ஆராவமு தாழ்வாரிடத்தில் ஆக்ரந்தநம்பண்ணி, ப்ரபத்தி பண்ணினதை யருளிச் செய்கிறார்.

க. உன்னழகாலே என்னை யுருக்குகிற உன்னைக் கண்வளர்ந் தருளக்கண் டேன், குளிரநோக்குதல் அணைத்தருளுதல் செய்யக் காண்கி றிலே னென்கிறார்.

உ. ப்ரதிவசனம் பண்ணுமையாலே முன்பு பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

ந. நான் என்காரியம் செய்கையென் றென்றுண்டோ நீ செய்து தலைக் கட்டித் தரவேணுமென்கிறார்.

ச. நினைத்த பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நோவுபடா நின்றே னென் கிறார்.

ரு. உன் திருவடிகளை நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

சு. உன்னைப் பெறுவதொரு விரகுபார்த் தருளவேணு மென்கிறார்.

எ. உன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னை சம்சாரத்தை அறுக்கவேணுமென் கிறார்.

அ. உன் அநுபவம் பெற்றிலேனே யாகிலும் "உன் திருவடிகளே தஞ்சம்" என்று பிறந்த விஶ்வாஸம் "குலைகிறதோ" என்று அஞ்சாநின் றேன் அது குலையாதபடி பார்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

க. நீ கண்ணாலே காணலாம் படி வரவேணு மென்கிறார்.

கo. இன்னமும் எத்தனை திருவாசல் தட்டித் திரியக் கடவேன் என்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றார் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யராவ ரென்கிறார்.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—மானேய்நோக்கு.

ஆராவமு தாழ்வாரிடத்திலும், பலஸித்தி யடையாமலித் திருப்பதிக்குப் போகவேண்டுமென்று, திருநகரி பாஹ்யோத்யாந பர்யந்தமும், வந்த விடாயால் விடாய்த்து விழுந்து, ஸகியோடே அந்தத் திருவல்லவாழ் ஸ்வாமியை என்றடைவே னென் றருளிச் செய்கிறார்.

க. தோழிமாரைக் குறித்துத் திருவல்ல வாழிலே நின்றருளின சர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டப் பெறுவதென்றோ வென்கிறாள்.

உ. நிஷேதிக்கிற தோழிமார்கள் தங்களையே, அவன் பாதரேணுவை நான் சூடுவதென் றென்கிறாள்.

ந. தோழிமாரைப்பார்த்து நான் அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்றென்கிறாள்.

ச. என்னுடைய நற்சிவ நவன் பக்கலது, உங்களுடைய ஜல்பம் வ்யர்த்த மென்கிறாள்.

ரு. நான் செய்தபடி செய்ய இக்கண்களின் விடாய்தீரக்காணப் பெறுவ தென் றென்கிறாள்.

சு. திருவல்லவாழிலே நின்றருளின ஸ்ரீவாமனனுடைய போக்யமான திரு வடிகளை நான் காண்பதென்றோ வென்கிறாள்.

எ. அவன் திருவடிகளிலே நித்யமாகப் பூவை அணிந்து தொழவல்லோமே யென்கிருள்.

அ. அவன் திருவடிகளிலே சாவகாலமு மிடைவிடாதே அடிமைசெய்யக் கூடவற்றே யென்கிருள்.

கூ. அவனைக் கண்டு தொழும்படி அவன் அருள்கூடவறறே யென்கிருள்.

கo. அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லக் கூடவறறே யென்கிருள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யசிக்க வல்லார சம்சாரத்திலே இருந்துவைத்தே பகவத் குணநுபவத்தாலே யெல்லாறிலும் சிறந் தவாக ளென்கிரு.

கo - ம். திருவாய்மொழி—பிறந்தவாறு

அர்ச்சாவ தாரத்தில் பலசித்திபாகாமையாலே, அவதாரங் களில் ப்ரவேசித்துக் குணநுபவத்தில் மநச்சைதில்யம் வராமற் செய்யவேண்டுமென்று, எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்ததை யருளிச் செய்கிருர்.

க. சைதில்லியம் நீங்கி உன்னைத் தரித்து நின்று நான் அநுசந்திப்ப தெப் போ தென்கிருர்.

உ. வளர்ந்தவாறுதானிருக்கிறபடி சொல்லுகிரு.

ங. உன்பாலசேஷ்டிதங்கள் என்னை நலியாநின்ற தென்கிருர்.

ச. பவுத்தாவதார வ்ருத்தாந்தம் மிகவும் என்னை நலியாநின்ற தென்கிருர்.

ரு நீ பண்ணின சேஷ்டிதங்களை அநுசந்திக்குந்தோறும் மநஸ்ஸூமிகவும் அழியாநின்ற தென்கிருர்.

சா. உன் சேஷ்டிதங்களை அநுசந்திக்க வல்லேனும்படி பண்ணி யென்னை ரக்ஷிக்க வேணு மென்கிருர்.

எ. கண்ணாலேகண்டநுபவிக்க வல்லேனும்படி பண்ணி யருளவேணுமென் கிருர்.

அ. உன் குணசேஷ்டி தாதிகளைக் கேட்ட கேட்டபோது தோறும் சிதில ஞகா நின்றேன் என்செய்கேனென்கிரு.

கூ. நானுன்னைத் தரித்துநின்று அநுபவிபபதென் றென்கிரு.

கo. சமுத்திரமதனவை சித்திரியத்தை அநுசந்தித்து சிதிலஞகாநின்றேன், உன்னைத் தரித்துநின்று அநுசந்திக்க வல்லேனும்படி விரகு சொல்லவேணு மென்கிருர்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்ருர் பரமபதத்திலே போய் நித்தியாநு பவம் பண்ணப் பெறுவரென்கிருர்.

௬-ம் பத்து

விரோதி நிரஸநசீலனுள்ளவன் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கார்

௧-ம் திருவாய்மொழி—வைகல்

அவதாரங்களாலும், இஷ்டஸித்தி யில்லாமற் பின்னையும் அர்ச்சாவதாரங்களிலே இறங்கி, திருவண்வண் டூர்ஸ்வாமி விஷயமாய்ப் பக்ஷிகளைத் தூது விட்டதை யருளிச் செய்கிறார்

௧ சில குருகுகளை நோக்கி, திருவண்வண்டூரிலே சென்று எம்பெருமானுக்கு என் தசையை அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்

௨ ஆபத்ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனானவனுக்கு என் ஆற்றாமையை அறிவியென்றொரு நாரையை யிரக்கிறாள்

௩ திறந்திறமாகச் சஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக் கண்டு, என் வ்யஸநத்தை அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்

௪ சில அன்னங்களைக் குறித்து, சரீரம் கட்டழிந்து சிதிலையாய் நின்றாளென்று சொல்லுங்கோள் என்கிறாள்

௫ திரியவும் சில அன்னங்களைக் குறித்து, அத்தேசம் புக்காரை மறப்பிக்கும் நீங்கள் புக்கால் என்னையும் நினையுங்கோள் என்கிறாள்

௬ சில குயில்களைக் குறித்து, அவனுக்கு என் தசையை அறிவித்து அங்கு நின்றும் ஒரு மறுமாற்றங்கொண்டு வந்தருளிச் செய்யவேணும் என்கிறாள்

௭ சில கிளிகளைக் குறித்து, அவனுடையாளங்களைச் சொல்லி இவ்வுடையாளப்படியே கண்டு எனக்காக வொருவார்த்தை சொல்லுங்கோள் என்கிறாள்

௮ சில பூவைகளைக் குறித்து, மீண்டுவந்தெனக்குச் சொல்லலாம்படி வ்யக்தமாகக் கண்டு ஒரு மறுமாற்றம் கேட்டுவந்து சொல்லவேணும் என்கிறாள்

௯ சில வண்டினங்களைக் குறித்து, ஏகாந்தத்திலே "நகச்சிந்நாபராத்யதி" என்பார் முன்பாக என்னிடை யாட்டத்தை அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்

௧௦ சில வண்டுகளைக் குறித்து, அவர் இத்தலையில் சத்தையு மில்லையென்றிருப்பர், அவளு முள்ளளென்று சொல்லுங்கோள் என்கிறாள்

௧௧ நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹாவிஷய மாவர் என்கிறார்

உ-ம். திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார்.

தூதிகோகதியால ஸர்வேஶவரன விளமபிதது வருகையாலே, யுமககுவேணடின ஸ்தரீகளிருகக, இஙகே வரவே ணடாமெனறு, ப்ரணய கலஹததாலே நிரஸ காரம பணணினதை யருளிச செயகிறா

க. இபபடி வரவுதாழததது மிததலையை யொழியசசெலலுவதா யனறி றே, கடுகவநதுகொணடு நினறான பநதையும கழலையு மெடுததுக கொணடான, அலபபிய லாபமெனறு நேரறறுமபடி நினறான, இததலையில பணணககட வவயாமோஹ மடஙகலு மிவறறின பக கலிலே பணணினான. அவனபடுகிற வலமாபபைககணடு "இவை யெலலாம நமமைககுறிததுசசெயகிறா னலலவா, நாஙகலநது பிரிநதவாகளுடைய உபகரணஙகளாகக கொணடுசெயகிறா னித தனை, இவனுடன வாாததைசொலலாதே யிருககிறதென" எனறு "வாராய நீநினைககிறவாக ளதனறு காணிவை உனககு பேகஷா விஷயமான எஙகளது காணிவை, இவறறைததநது அவாகள பககலி லேறபபோ" வெனகிறாள.

உ. நொககுபபெறுதவன முகமபாாககப பெறறாள, வாாததைகேடகப பெறுதவன"போ" யெனனவுமபெறறான, இனிஇதறகு மேறபட கருதாாததனைகையிலலை யிறே "போ" எனறால அவவாாதையே யனறிறே அவன புததிபணணுவது, அதிலககவாயி லோடுகிறது மறியுமவனிறே "இனனமெனகை யகததீங கொருநாள வருதி யேலெனசினநதீாவனானே" எனறிததை உயநதபிளளை பாடாநிற கசசெயதே, காலாலே யுதைபபது கையாலே தளளுவதாய அபி நயிததுககாட்டினா.

ங. "குழலூதுபோயிருநது" எனறிறே எனனைசசொலலுகிறது உகதமா னதுதனனை அநுஷடிககு மததனையிறே இனிததான "உனக குப பெண்களபடும் நீாவாயபபுளள விடஙகளிலே போயிருந தூது" எனறிறே நீஙகள சொலலிறறு, அழகிது இததனையிறே நீாவாயபபுளளவிடநதான எது அததைச சொலலலாகாதோ" எனறு இரணடடி உடபுகுரவிடடு நறறரிககவிருநது குழலிலினிய பேசசிலே கைவைததான. குழலோசைபோ லனறிறே பேசசி லினிமை யிருககுமபடி "நானசெயதபடி செயகிறேன" செவி யோசை வைததெழ குழலூது போயிருநது" எனறு நீஙகள சொனன விதுககுக கருதது எனககுபபோசசுதிலலை இதெனககு ஜாதயுசித வருததியனறோ" எனறான

௪. "நான் சொன்னவையெல்லா மிவாக ளங்யதாவாக புத்திபண்ணுகிறது; நம்மையொழியச் செல்லாமை பிறந்து ஈாமனாக்ஷணம் தாழ்த்தது பொறுக்கமாட்டாமை யிறே" யென்றுபாரதது ; "நீங்கள் என்னை யிங்ஙனே சொலலலாமோ நான் பித்ராதிகளுக்கு பரதந்திர னன்றே அவாக ளனகையிலே கோலேத்தந்து "நீபோயப்பசு மேய்த்துவா" என்றால், என்னால, "மாட்டேன" என்னபபோமோ" என்றான ; பித்ராதிகளுககு பரதந்தரராய்க்கொண்டு பசு மேய்ப்பாா மேயகரும்படி யிதுவோ. நீசெய்யும் செயல் சோங்திருககிலிறே நீசொல்லும் சொலவும் சோநதிருப்பது எனறாள்.

௫. "ஸநேஹிகளா யிருபபாாக்குக் குறறத்தைக் குணமாகக் கொளளவுமாம், நிஸ்நேஹிகளுககுக் குணநதனனேயே குறறமாகக் கொளளவுமாம், விஷயாநுகுணமாயிறே குணதோஷஙகளிருபபது, ஆகையாலே நான் சொனனவையெல்லா மிப்போ தித்தலேக்குக் குறையாய்த் தோறறுமிறே ; ஆனாலும் மததியஸதா சொன்னதிறே ஆததமாய்த் தலேக்கட்டுவது" என்றான்.

௬. தங்களகவாயிலோடுகிறது தெரியாமல் மறைததுக்கொண்டு அநபிபவநீயைகளா யிருககிற விபபிராட்டியையுந் தோழிமாரையுஙகண்டு, அவன் தனமுகமுததிரைகளாலும் பாவகாப்பமான வுக்திகளாலும் அததை அநுவதிததாபபோலே யிருககிற விலாசசேஷ்டிதங்களாலுமாக இவாக ளபிசநதியைக்குலேதது இனி யிவாகள் நான சொன்னவையெல்லாம் "வேண்டா" எனனமாடடாதவாகள் எனனும்படி வாய்மாளப்பண்ணி அவ்வளவிலே சென்று இவளுடைய லீலோபகரணமான குழமணனே யெடுததுக்கொணடான.

எ. ஸாவோபாயங்களேய மநுஷ்டித்து ஸ்ரீபரதாழ்வான் தன பககல்பட்டதெல்லாம் தான இவாகள்பக்கலிலே பட்டான. "விணிவாததயிதும்பலாத"என்று மீடகையிலே போரவருநதினனிறே "சேஷயே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவன்மேன பரசீதநீ" தாமேயிரங்கி மீளும்படி பண்ணுகிறேன , அதுதான கேட்டாா வாயகேடகவேணுமோ புரஸ்தாத என்றானிரோ. அபபடியே இவனும் ஸாவோபாயங்களேயும் ப்ரவிாததிபபிததவிடததிலு மணுகவொன்றுதபடி கடுமைதோற்ற விருந்தாாகள் ,* இனிச் "செய்யலாவதென்" எனறு பாாத்தான் ; "பலத்தாலே காாயங்கொள்ளுவோம்" என்று நிச்சயிதது இவாகள் பாவையை யெடுப்பானாகக் கணிசிததான் , "பரோக்ஷிததஞ் ஞாஸதுகோஸலா:" என்று நினேவறியுமவாக ளாகையாலே, எல்லாருங் கூடவைததபாவையைச சென்றெடுததுககொண்டாாகள்; அதுதான "நங்காாயம" என்றேயிருந்தான. "பருதக்ப்ரயதநா பேக்ஷிதமினறிக்கே யொழியப்பெறறோம்" எனறு பாாத

தான. திருககுரவைபோலே ஆளுககாளாயநின்று கைபபிடிகக வேணடாவா யிருநதது "நலலவாயபபு" என்று இவாகள பாவை யைச சென்று பறறினன.

அ. கிடடிநின்று இவாகளை சிலமிறுககுககளைப பணணபபுககான, "இஙகே யிருககிலனறே விதெலலாம வேணடுவது" என்றுபாாதது ஒருவ ரொருவராகபபோகப புககாாகள, "இதுவோ! பாாததபடி" என்று வழியைபபறறி யிருவிலஙகாகக கிடநதான, உததியான மாகையாலே வழியோரடிபபாடா யிருககுமிறே

சு. "இவன 'போக வொடடேன' என்று வளைததுககிடநதுககு பரயோ ஜந முளளது இவனுககு நினைததபடி பரிமாறபெறறுமனறே, இவன முகமபாராதே யிருககிறோம" என்று அறயவஸிதது, 'பேசாதேயிருநதவாறே தனனை நினைததுசகொணடிருநதோ மென றிருககுமிவன" என்று "அநயபரதை தோறறச சிறறி லிழைபபோம" என்றிழைககபபுக, "என்னைபபாராதே யிருபபது மனறிககே சிறிதனனிய பரதைபணணுவதே" யென்று சிறறிலை யும சிறுசோறறையும் தன திருவடிகளாலே யழிகக, அதனாலே யவாகளுககுச சீறறமபிறநது, தஙகள சஙகலபததை மறநது அவன முகததைபபாாததுச சொலலுகிறாாகள

கo. "நின முகவொளிதிகழ முருவலசெயது நினறிலையே" என்று விழககா டறியாதே வாயதபபச சொலலிககொணடு நின்றாாகள, காலா லழிததது சிறறிலையனறே இவாகள நெஞசிலமறததையே யிறே அநதமறமபோனவாறே மேலநோககிப பாதாதி கேசாநதமாகப பாாததாாகள, தஙகளை ஜயிககையாலுணடான ஹாஷமவழிவிலே தோறறுமபடி நின்றன, அவவழிவில பிறநத வேறுபாடடைச சொலலுகிறாாகள.

கக. நிகமததில, இததிருவாயமொழியைச சாதரமாகச சொலலவலலாாக குப பகவததாரிததிரிய மிலலையெனகிறா.

ந-ம். திருவாய்மொழி—நலகுரவும்.

பரணய கலஹததில விருததமாயிருககிற தமமை, வசீகரிககிற விருதத விபூதிகனன ஸாவேஸவரன, கைகக கொணடதை யருளிசசெயகிறா

க. விருதத விபூதிகனன ஸாவேஸவரனைத திருவிணணகரிலே காணப பெறறேனெனகிறா.

உ. ஸவயதநததாலே யொருவாககும காணவொணணாத பெருமையையு டையவனாய வைததென்னை அடிமை கொளளுகிறவனாரான திரு விண்ணகா ஸாவ விலகஷண மெனகிறா

௩. திருவிண்ணகரப்பனுடைய கல்யாண குணங்களை யொழிய வேறொரு வருகைகும் உத்தாரக மில்லை யென்கிறார்.

௪. புண்ணிய பாபாதியாய் எமபெருமானுக்கு விசேஷணத்வேன தோற்றுகிற விபூதியெல்லாம் அவன் க்ருபையாலே உண்டாயிற றென்கிறார்.

௫. சிறியார பெரியா ரொன்னுதே சாவருக்கும் ரக்ஷகன் திருவிண்ணகாச் சேரந்தபிரா னெனகிறார்.

௬. "நானல்லேன" என்னச் செய்தே தன்குண சேஷடிதங்களைக் காட்டி மறக்க வொணணுதபடி கலநது அததாலே யுஜ்ஜவலனு யிருககிற வன் திருவிண்ணகரிலே நின்றருளின சாவேபாவரன் கிடீா என கிறார்.

௭. எததனையேனு மளவுடையாாக்கும் வலியபுகலவ னல்லதில்லை யென்கிறார்.

௮. எனக்குப புகலான மாததிரமன்றிக்கே மறறுமெல்லாம் திருவிண்ணகாச்சேரந்த பிரானெனகிறார்.

௯. எனக்குச் சரணமான மாத்திரமல்ல மற்றுமெல்லா மவனே யென்கிறார்.

௧0. அவன் திருவடிகளல்லது மறறு ரக்ஷக மில்லையெனனு மிடத்தைப புத்திபண்ணுங்கோ ளென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இது கற்றா நித்திய சூரிகளுக்கு நாளதோறும் கவுரவ்ய ராவரொன்கிறார்.

---

௪ - ம். திருவாய்மொழி—குரவை.

அவ்வாறு கூட்டிக்கொண்ட கிருஷ்ணனுடைய குரவை முதலான லீலைகளும், அநுஸந்தித்து ப்ரீதி யடைந்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

௧. அஹோராாதரம் கிருஷணகுணங்களை பரீதி பூரவகமாக அநுபவிக்கப் பெற்ற வெனக் கினி யொருகுறை யில்லை யென்கிறார்.

௨. ப்ராாததித்தபடியே பெறுகையாலே திருநாட்டிலே தான் என்னே டொப்பா ருணடோ வென்கிறார்.

௩. கிருஷ்ண சேஷடிதங்களையே அநுபவிததுக்கொண்டு காலம்போக்கப் பெற்ற வெனக்கு "இன்னது பெறறிலேன்" என்று நோவவேண்டுவதில்லை யென்கிறார்.

௪. கிருஷணனை அநுபவிக்கப்பெற்ற வெனக் கவாப்தவய முணடோ வென்கிறார்.

ரு கம்ஸனை மாயத்தப்படியையின்றிருந் தநுபவிக்கப்பெற்ற வெனக்கோ ரெதிரில்லை யென்கிறார்

கூ. க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரதிகூல நிரஸந பரம்பரையை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கொரு மநோதுக்கம் இல்லை யென்கிறார்.

எ. அவனுடைய சேஷ்டிதங்களை நினைக்கும் நெஞ்சுடைய வெனக்குப் பூமியில் நிகரில்லை யென்கிறார்

அ க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களையே அநுஸந்திக்கும் நெஞ்சையுடைய வெனக்கொரு கலக்கமில்லை யென்கிறார்

கூ ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கும் நாவீறுவுடைய வென்னோ டொப்பாருண்டோ வென்கிறார்

க0 பரமபதத்திலே போய்ப்புக்கப் படியை அநுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு வேறே சில நிர்வாஹகர் வேண்டும்படி குறையுடையவனோ நானென்கிறார்.

கக நிகமத்தில், இதைக் கற்றார் தம்மைப்போலே க்ருஷ்ணபக்தராவ ரென்கிறார்

ரு - ம் திருவாய்மொழி—துவளில்.

பகவதநுபவத்தாலொரு ப்ரீதி விசேஷம் வந்து, அதிலே நாயகி தன்மையடைந்து, தொலைவில்லி மங்கலஸ்வாமி யிடத்தில் அதி ப்ராவண்யம் பிறந்திருக்க, அதுகண்டு தாய்மார் கோபிக்க, இப்ராவண்யத்தைப் போக்கப் போகாது, இவளிடத்தி லாசைவிடுங்க ளென்று, தோழிமார்கள் தாய்மாரோடு சொல்லுஞ் சொல்லாக வருளிச்செய்கிறார்.

க. இவள் ப்ரக்ருதி அறியாதே திருத்துலைவில்லிமங்கலத்தைக் காட்டின பின்பு உங்கள் ஹிதவசநத்துக்கு இவள் மீளுமோ வென்கிறாள்.

உ. அவ்வூரில் கொண்டுபுக வேண்டில் திருநாளிலே கொண்டுபுகுவாருண்டோ வென்கிறாள்.

ங. திருநாளிலே தான் கொண்டுபோக வேண்டில் திருச்சோலை யுள்ளிட்டுக் கொண்டுபுகுவாருண்டோ வென்கிறாள்

ச. அவ்வூரையும் அங்குள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் யாதொரு நாள் கண்டாள் அன்று தொடங்கித் தடைநிற்கை தவிர்ந்தா ளென்கிறாள்.

ரு. இவள் ஸ்வபாவத்தை அறிந்து வைத்துத் தேவபிரானுடைய வழகைக் காட்டிக் கெடுத்திகோ ளென்கிறாள்.

கூ. தௌர்ப்பல்யத்தாலே முதலிலே பார்க்கமாட்டாள், பார்த்தாளாகில் மற்றோரிடமும் பாரா ளென்கிறாள்.

எ. அவன சின்னமும் திருநாமமும் இவள் சொல்லப்புககவாறே நிறம்பெற றன வெனகிருள.

அ. அவ்வூராத தொழுதவன்று தொடங்கி யினறளவுமுண்டான விவளுடைய சைதில்யததைச் சொல்லுகிருள்.

கூ. இவள மநோவாககாயங்கள முதலிலே தொடங்கி அவன பககலிலே பரவணமாயிற்றின வெனகிருள்.

கO. அவனலல்லது செல்லாத விவளுடைய ப்ராவண்யாதிசயததைக கணடு பிராட்டிமாரிலே யொருததியோ! வெனறு சங்கிக்கிருள்.

கக. நிகமததில், இததைக கற்றவாகள் இதுககநுரூபமான கைங்கரியததைப் பண்ணப்பெறுவ ரெனகிருா.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—மாலுக்கு.

இவ்வணணம் வ்யாமோஹப்பட்டாலு மநுபவம் ஸித்தியாதபடியால், அந்த விரஹார்த்தியால மிகவும் கருசையாய், பெண ணுககு ஆபரணங்களும் காந்தியு முதலானதுகள் நழுவிப் போயிற்றென்று, தாய்சொல்லுஞ் சொல்லாக வருளிச்செய்கிருர்.

க. இவள் ஸ்ரீவாமநப்ராதுா பாவததில் குணசேஷ்டிதங்களிலே அகப்பட்டு வளையிழந்தா ளென்கிருள்.

உ. திருஉலகளந் தருளினபோதை திவ்யாயுதாதிகளி லழகிலே அகப் பட்டுத் தன்னுடைய வழகிய நிறத்தை இழந்தா ளென்கிருள்.

௩. வடதளசாயிபடிகளிலே அகப்பட்டு இவள் தன்பெருமையை யிழந்தா ளென்கிருள்.

ச. சதுர்முக ஸ்ரஷ்டாவான மேன்மையைப் பாராதே ஆச்ரிதார்த்தமான மஹாகுணத்தை யுடையவனுககு இவள் நீரமையை யிழந்தா ளென கிருள்

ரு. வேதப்ரதாநம் முதலான உபகாரங்களைப் பண்ணினவனுக் கென்மகள் கறபிழந்தாள் என்கிருள.

சூ. ஏகாரணவ சாயியானவனுடைய அவயவ சவுந்தரியததிலே அகப்பட்டு இவள் தன்னுடைய மெய்யிழந்தாள் என்கிருள்.

எ. க்ஷீரார்ணவ சாயியுடைய வாபரண சோபாதிகளிலே அகப்பட்டு இவள லாவண்ணியத்தை யிழந்தாள் என்கிருள.

அ. கிருஷ்ணனுடைய விரோதி நிரசநததுககுத்தோறறு இவள் தனனுடைய ஸ்ரீத்வத்தை யிழந்தாள் என்கிருள்.

௯. ஸ்ரீவாமநாதயநேகாவதாரஙகளிலே அகபபடடு இவள தனனழகை யிழநதா ளெனகிருள.

௧0 பரதவமெனன, அவதாரமெனன, ஜகதாகாரதையெனன, இவறறை அடஙகக காடடி இவளுடைய தெலலாவறறையும கொணடானெ னகிருள

௧௧ நிகமததில, இததிருவாயமொழி வலலவாகள நிதயஸூரிகள போகத தைப புஜிககபபெறுவ ரெனகிருா

எ-ம திருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு.

இவவணணஙகுசொனன தாயானவள ஜூசசிததிருக கையாலே, பெணணானவள மோஹநதெளிநதெ ழுநதிருநது, எனககுத தாரகபோஷக போகயமெ லலாங கணணனேயெனறு, திருககோளுாககே போகையில, தாய தெளிநதெழுநதிருநது, நன பெண திருககோளுாககுப போனது நிசசயமெ னறு, தாயசொலலுஞ் சொலலாக வருளிச செயகி ருா

௧. தன வயிறறில பிறபபாலும இவள தன ஸபாவததாலு மிவளிஙகு நின றும போயபபுகுமோ திருககோளுாெனறு அதயவசிககிருள.

௨. திருககோளுருககே போயபபுகக என பெண பிளளை மீள வருமோ? சொலலுகோளெனறு பூவைகளைத திருததாயாா கேடகிருள.

௩. திருககோளுா பரதயாசனனமாகுல எஙஙனே யுடைகுலைபபடக கடவ ளெனகிருள.

௪. இவளைககணட நாடடாா குணஹீனை யெனபாகளோ! குணதிகை யெனறு கொணடாடுவாகளோ எனகிருள

௫. திருககோளூரிற சோலைகளையும அஙகுளள பொயகைகளையும அவன கோயிலையுங கணடா லெஙஙனே யுககுமோ வெனகிருள.

௬. அவனுடைய சிநேஹ பஹுமான வீக்ஷிதாதிகளைக கணடு பரிதபரகா ஷததாலே சிதிலையாகக கடவளாகாதே யெனகிருள.

௭. இவள பரகருதிமாாதவததையும பிரிவிலவநதசைதிலயததையு மநு சநதிததது, இவையெலலா மவவளவும செலலபபோக வலலளாகு லிறே எனகிருள.

௮. திருககோளுாரில சஙகததாலே எனனைப பொகடடுபபோன வென பெணபிளளை அசஙகமே துணையாகப போயபபுக வலலளேயோ வெனகிருள.

க. அவன் பக்கலிலே அத்யந்த ப்ரவணையாயிருக்கிற விவள் சேரியிலுள்ளார சொல்லும்பழியே பாதேயமாகத் திருக்கோளூர்க்கே போனாளென்கிறாள.

க0. இக்குடிக்கு வரும் பெரும்பழியை நினையாதே திருக்கோளூரிலே புக்கு அவனை யொருகாலும் விடுகிறில ளென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இபபததும் கற்றாரிட்ட வழக்குத் திருநாடென்கிறார்.

அ-ம். திருவாய்மொழி—பொன்னுலகு.

திருக்கோளூர்க்குப் போகிறோமென்று பலஹானியாலே போகமாட்டாமல், நடுவே யருகேயிருந்த பக்ஷிகளைக் குறித்து, உங்களுக்கு உபயவிபூதியுந் தருகிறோம், என்னவஸ்தையைப் பரமபத நாதனுக்குச் சொல்லுங்களென் றருளிச்செய்கிறார்.

க சில புள்ளினங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக் கென் தசையை யறிவித்து விபூதித்வயத்தையும நான்தர நீங்களாள வேணுமென்றிரக்கிறாள்.

உ. சில கிளிகளைக்குறித்து, என்னாற்றாமையை அவனுக் கறிவித்து வந்து நானு மென் தோழிமாருங் கொண்டாட அத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்கிறாள்.

ந. சில வண்டுகளைக்குறித்து, அவனுக் கெனதசையை அறிவித்துவந்து என் தலைமேலே வாதியுங்கோ ளெனகிறாள்.

ச. என்னை நோவுபடுததிப போய் எட்டாநிலத்திலே யோலக்கமிருக்கை தக்கோமையோ வென்று திருநாட்டிலே சென்று சொல்லுங்கோ ளென்று சில தும்பிகளைக்குறிததுச் சொல்லுகிறாள்.

ரு. தன்னுடைய கிளிகளைக்குறித்து, எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக் கண்டு, இதுவோ உம்முடைய தக்கோமையிருக்கும்படி என்னுங்கோ ளென்கிறாள்.

சா. ஆஸ்ரிதரோடே கரசனுகையால் நம்மபேக்ஷிதங்கள செய்யு மவன் பாடே சென்று, இதுவோ தக்க வாறென்னுங்கோளென்று சிலபூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

எ. "பரமசேதநன் பொகட்டுபபோனான், சைதன்ய லேசமுள்ள பக்ஷிகள் பறந்துபோவனவும் அன்னியபரமாவனவு மாயிற்று, இதுக்கு ஹேது, சேதநங்க ளாகையோ" என்று பாாதது, அசேதநமான பாவையை யிரக்கிறாள.

௮ - ம் திருவாய்மொழி—ஏறாளும்.

கூப்பிட்டும் வாராதபடியாலே, இந்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு உபேக்ஷா விஷயமான ஆத்மாத்மீயங்கள் தமக்கு வேண்டாமென் றருளிச்செய்கிறார்.

௧. எம்பெருமான் விரும்பாத லாவண்யமான நிறங்கொண்டெனக் கொரு கார்யமில்லை யென்கிறாள்.

௨. அவன் விரும்பாத பவ்யமான நெஞ்சால் என்னகார்ய முண்டென்கிறாள்.

௩. அவன் விரும்பாத வடக்கம் எனக்கு வேண்டா வென்கிறாள்.

௪. பெண் பிறந்தாரைப் பேணும் கிருஷ்ணன் விரும்பாத நிறமெனக்கு வேண்டா வென்கிறாள்.

௫. தசரதாத்மஜன் விரும்பாத அறிவினால் என்ன ப்ரயோஜந முண்டெனக் கென்கிறாள்.

௬. அவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்ய முண்டென்கிறாள்.

௭. நான் ஆபரணம்பூண் டொப்பித்திருக்கிற விவ்வொப்பனை யார்க்கென் கிறாள்.

௮. அவன் என்னை யுபேக்ஷிக்குமாகில் என்னுடைய மேகலையாலென்ன ப்ரயோஜந முண்டென்கிறாள்.

௯. அவன்விரும்பாத உடம்புகொண்டு கார்யமென் னென்கிறாள்.

௧௦. சீலகுணத்தையும் விரோதிநிரசநத்தையுஞ்சொல்லி அவன் விரும்பாத சத்தையாலென்ன கார்யமுண்டென்றுப க்ரமத்தோடேசேர உபஸம் ஹரிக்கிறாள்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப்பலம் பரமபதமென்கிறார்.

௯-ம். திருவாய்மொழி—நண்ணாதார்.

உன்விஶ்லேஷமானாலும் ஸஹிக்கிறேமொழிய, உன்னிடத்தில் விமுகரான ஜீவரைப்பார்க்கமாட்டோம், இந்த தேஹம் விடும்படி செய்யவேண்டுமென்று ஸ்வாமியை ப்ரார்த்தித்ததை யருளிச்செய்கிறார்.

௧. நானுன் திருவடிகளிலேவந்து கிட்டும்படி எனக்கு இச்சரீர விஶ்லேஷத்தைப்பண்ணித் தந்தருள வேணுமென்கிறார்.

௨. இவர்கள் துக்கத்தைப் போக்காயாகில் என்னை யுன் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணுமென்கிறார்.

வேணுங்காணு மென்ன , இந்த மரியாதையென்று துடங்கிக் கட டிறறென்கிருா.

எ. "உலகில் திரிவேனே" என்கிற உறைப்பாலுண்டான ஸ்வாதந்திரிய மும்முடைய தலையிலே கிடந்ததே! என்ன , சாதனமும் சாதகரு ம் த்வததீன மானபின்பு, இவ்வாற்ருமை யெனக்கு ஸவரூபமாய் அநவயிக்கு மித்தனையன்ரே வென்கிருா.

அ. "அருளாய்" என்றவாயோடே வந்தருளக் கண்டிலா தன்பக்கல் நின் றும் பிரித்தெனனைக் கைவிடப்பாததா ஞகாதே யென்கிருா.

௯. உம்மை யிங்கு கெடுத்ததென் என்ன ; கண்டகாட்சியிலே யிழுத்துக் கொள்ளக் கடவதான விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்தே வைத தாயாகி லினிக் கெடுக்கை யென்ருெனறுண்டோ வெனகி ருா.

௧௦. "ஐஶ்வாயாதிகள் அல்பாஸ்திரங்கள்" என்று "வேண்டா" என்கிறீ ராகில் அவ்வளவனறிறே அநந்தமுமாய் ஸ்திரமுமா யிருக்கு மிறே ஆத்மாநுபவம், அத்தை அநுபவித்தாலோ வென்ன ; நீ சொன்னது உபபத்தியாகிற செய்யலாயிற்று "அவை அல்பம் அஸ்திரம்" என்ற விடம் ஸ்வரூபகதநம் பண்ணினே னத்தனை, உன்னுடைய போக்யதையைச் சொல்லிறறும், ஸ்வபாவ மிருந்த படி சொன்னே னத்தனை ; "அது தீது" என்று விடும் "இது நன்று" என்று பற்றுகிறேனுமல்லேன், உனனைப் பறறிற்றும் நீயாகையாலே அவற்றை விட்டதும் நீயல்லாமையாலே யென் கிருா.

௧௧. நிகமத்தில், இப்பத்தும் கறறவாகள் சாவேஶ்வரனுக்கு அந்தரங்க கிங் கரராவ ரென்கிருா.

௧௦-ம். திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட.

ஆழ்வாரா க்ரந்தநம்பண்ண, உமமுடையபொருட்டே பரம பதத்தைவிட்டு இதுவே பரமபதமாக்கிக்கொண்டு திரு மலையிலே வந்திருக்கிரேமென்ன, அலாமேல் மங் கைநாச்சியாரை புருஷகார மாக்கிக்கொண் டு, திருவேங்கட முடையானை ப்ரபத்தி செய்ததை யருளிச்செய்கிருர்.

௧. உன்னையொழிய வேறுகதியின்றியே யிருக்கிற வென்னை உனதிருவடி களிலே சேரும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிருா.

கூ. அவன் பக்கலிலே அத்யந்த ப்ரவணையாயிருக்கிற விவள் சேரியிலுள்ளார் சொல்லும்பழியே பாதேயமாகத் திருக்கோளூர்க்கே போனுளென்கிருள்.

கo. இக்குடிக்கு வரும் பெரும்பழியை நினையாதே திருக்கோளூரிலே புக்கு அவனை யொருகாலும் விடுகிறில ளென்கிருள்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்ருரிட்ட வழக்குத் திருநாடென்கிருர்.

அ-ம். திருவாய்மொழி—பொன்னுலகு.

திருக்கோளூர்க்குப் போகிருமென்று பலஹானியாலே போகமாட்டாமல், நடுவே யருகேயிருந்த பக்ஷிகளைக் குறித்து, உங்களுக்கு உபயவிபூதியுந் தருகிருேம், என்னவஸ்தையைப் பரமபத நாதனுக்குச் சொல்லுங்களென் றருளிச்செய்கிருர்.

க. சில புள்ளினங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக் கென் தசையை யறிவித்து விபூதித்வயத்தையும் நான்தர நீங்களாள வேணுமென்றிரக்கிருள்.

உ. சில கிளிகளைக்குறித்து, என்னுற்ருமையை அவனுக் கறிவித்து வந்து நானு மென் தோழிமாரும் கொண்டாட அத்தை அங்கீகரிக்க வேணுமென்கிருள்.

ங. சில வண்டுகளைக்குறித்து, அவனுக் கென்தசையை அறிவித்துவந்து என் தலைமேலே வர்தியுங்கோ ளென்கிருள்.

ச. என்னை நோவுபடுத்திப் போய் எட்டாநிலத்திலே யோலக்கமிருக்கை தக்கோர்மையோ வென்று திருநாட்டிலே சென்று சொல்லுங்கோ ளென்று சில தும்பிகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிருள்.

ரு. தன்னுடைய கிளிகளைக்குறித்து, எங்கேனும் போயாகிலும் அவனைக் கண்டு, இதுவோ உம்முடைய தக்கோர்மையிருக்கும்படி என்னுங் கோ ளென்கிருள்.

சு. ஆஸ்ரிதரோடே கூசனுகையால் நம்மபேக்ஷிதங்கள் செய்யு மவன் பாடே சென்று, இதுவோ தக்க வாறென்னுங்கோளென்று சிலபூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிருள்.

எ. "பரமசேதநன் பொகட்டுப்போனுன்; சைதன்ய லேசமுள்ள பக்ஷிகள் பறந்துபோவனவும் அன்னியபரமாவனவு மாயிற்று; இதுக்கு ஹேது, சேதநங்க ளாகையோ" என்று பார்த்து, அசேதநமான பாவையை யிரக்கிருள்.

எ - ம். ப த் து.

இப்படி பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாக சரணம்புகக விடத்திலும், தத்தபடங்யாயம் போலே ஸம்ஸார மநுவர்த்திக்கிற படியைக்கண்டு விஷண் ணராகிறார்.

க-ம். திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய.

ப்ரபத்திபண்ணிறுலும், பரபந்த பரிஸமாப்தி நிமிததமாக ஈஸ்வரன் பலத்தைக் கொடாமல் விளம்பிக்க, மிகவுமார்த்தராய், தன் திருவடிகள் சேராதபடிககு இன்னு மிந்தரியங்களாலே எத்தனைநாள் பாதிபபிப்பனே வென்று, ஆக்ரந்தநம் பண்ணினதை யருளிச்செய்கிறார்

க. உன்னையல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்த என்னை இந்திரியங்களாலே நலியப் பாராநின்ற யென்கிறார.

உ. தாப்பலனை வென்னை இந்திரியங்களாலே சாவகாலமும் நலிவித்து இன்னேவை யறிவிக்க வொண்ணுதபடி போதியென்கிறார.

ந. ஜகத்துக்கு சாவவித ரக்ஷகனுய் வைத்து என்னை யுன் திருவடிகளிலே கிட்டாதபடி யிந்திரியங்களாலே நலிவித்தா லுனக்கென்ன ப்ரயோஜன முண்டென்கிறார.

ச. நீயே யிவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்தமென்னு மிடததை நான றியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக்காட்டி யென்னை ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்ற யென்கிறார.

ரு. விஷயஙகளாலும் இநதிரியங்களாலும் ப்ரதிக் ரியமாம்படி நலிந் தென்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகருண்டோ வெனகிறார.

சா. அளவுடையாரையும் நலியக்கடவ விந்த்ரியங்கள் நீயும கைவிட்டால் தாலபனை வென்னை என்படுததா வெனகிறார.

எ. நீயுபேக்ஷித்தால் அதிகலமான விந்திரியங்களை என்னாலே வெல்ல வுபாயமுண்டோ வென்கிறார·

அ. என் ப்ரக்ருதி சம்பந்தத்தை அறுத்து நான் மனோவாக்காயங்களாலே யுன்னை நிரந்தரமாக வநுபவிக்கும்படி பண்ணியருள வேணு மென்கிறார·

கூ. விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளுமிந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாத படி பண்ணவேணு மென்கிறார·

க0. அடிமைக்கு விரோதியாய விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம் பைத் தந்தாய் அதுவே ஹேதுவாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் நலி

யார் நின்றன, அவற்றைப் பரிஹரித்தருள வேணுமென்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக இந்த்ரியங்களால் ஆத்மாவுக்கு வரும் நலிவு போமென்கிறார்.

உ-ம் திருவாய்மொழி—கங்குலும்

இவ்வண்ணம் அழைத்த ஆழ்வார் மோஹித்திருக்க, திருத்தாயார் பெரிய பெருமாளைக் குறித்து, இந்நாயகி விஷயமாக ஏது ஸங்கல்பித்திருக்கிறீரென்று கேட்டதாக அருளிச்செய்கிறார்.

க. இப்பிராட்டியுடைய பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற தசையைப் பெரிய பெருமாளுக்கறிவித்து இவள் திறத்தில் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்ன என்கிறாள்.

உ. இப்பெண்பிள்ளையுடைய தசை யென்னுடைய வினையக்கடவ தென்னென்கிறாள்.

௩. இவளிவ்வவஸ்தையைப் ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்த தென்னென்னென்கிறாள்.

௪. உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாத இவள் திறத்து செய்தருள நினைத்திருக்கிற தென்ன என்கிறாள்.

௫. இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்து தொன்றோடொன்று சேராதே வருகிற அவஸ்தா பேதங்களை யறிவித்து இவளை யிப்படிப் படுத்துகை உம்முடைய நீர்மைக்குப் போதுமோ வென்கிறாள்

௬. இவ் ளிவ்வளவாபன்னையாயிருக்க இவளார்த்தி தீர்த்தருளா தொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய காமவிபாக மென்கிறாள்.

எ. ஆஶ்ரயங்களை அநுஸந்தித்துப் பொறுக்கு மளவுகளிலே யன்றோ சுகதுக்கங்களைச் சுமத்துவது, இப்படி என்னைப் படுத்தலாமோ வென்னுகின்றா ளென்கிறாள்.

அ. இவளுக்கு மென்மேலன வருகிற நோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வ தென்னென்கிறாள்.

௯. இவளுடைய துக்கத்துக் கொரு முடிவுகாண்கிறிலே னென்கிறாள்

க0. இனிக் கிட்டமாட்டாளோ! வென்னும்படி அவஸன்னையான விவள் பெரிய பெருமாள் திருவடிகளைச் சம்ஶ்லேஷிக்கப் பெற்றாளென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்தை அப்யஸிக்கவல்லார் இவர் பட்ட க்லேசம் படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்த யுக்தராய நித்யஸூரிகள் சூழவிருக்கப் பெறுவரென்கிறார்.

௩-ம். திருவாய்மொழி—வெள்ளைச்சுரிசங்கு.

தாய்ப்ரஸங்க வஸாதபண்ணின நம்பெருமாள் கீர்த்தனத்தால், ஆழ்வார் மோஹத்தைவிட்டுக் கிட்டவிருக்கிற திருப்பேரையில் திருப்பதிக்குப் போவேனென்று, உத்யோகிக்குமளவில் தாய்தவிர்க்க, வீரத்தாலும் போவேனென்றுசொன்னதை அருளிச்செய்கிறார்.

க. இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாம்படி தனக்கு வாத்திகிற வியசநத்தாலே தென் திருப்பேரையிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த தசையை வினவுகிற திருத்தாயமாருக்குச் சொல்லுகிறாள்.

உ. தாயமாரோடு தோழிமாரோடு அயற்சேரியுள்ளாரோடு வாசியற வந்து திரண்டு ஹிதஞ்சொல்லப் புக்கார்கள். உங்கள் ஹிதவசநங் கேளாதபடி நிரவதிகமான பரத்வ சௌலப்யங்களையுடையவன் பக்கலிலே சக்தமாய்ப்போன வென்னெஞ்சைத் தகைய மாட்டுகிறிலேன், என்னெஞ்சைக் கடல் கொண்டது காணுங்கோளென்கிறாள்.

௩. நெஞ்சுதானினிச் செய்வதென், அவயவாதி சோபைகளிலே யகப்பட்டு அதுவும் தனக்குள்ள தடங்கலும் இழந்தது காணென்கிறாள்.

௪. என்னெஞ்ச மவனாலே யபஹ்ருதமாயிற்று நான் எத்தைக்கொண்டு போது போக்குவதென்கிறாள்.

௫. ஸ்ரீத்வம் பண்டேபோயிற்று ப்ரயோஜந மில்லாத தசையிலே கொடு போக நில்லாதே என்னை யிறக்கவே கொடுபோய்த் தென் திருப்பேரையிலே விடுங்கோளென்கிறாள்.

௬. எனக்கிங்குத் தரிப்பதரிது, என்டென வென்னைத் தென் திருப்பேரையிலே கொடுபுக்கு மகர நெடுங்குழைக்காதனைக் காட்டுங்கோளென்கிறாள்.

௭. என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகு பார்த்துத் திருப்பேரையிலே புக்கார்ப் போலே நானு மங்கே புகுமத்தனை யென்கிறாள்.

௮. நீங்களாக விசையீகோளாகில் தன்னை வேண்டப்பாடு தோற்ற வெழுந்தருளியிருக்கிற தென் திருப்பேரையிலே நான்போய்ப் புகுவேனென்கிறாள்.

௯. நீங்களினி என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜநமில்லை, தென்திருப்பேரையிலே போய்ப்புகக் கடவேனென்கிறாள்.

க0. நாட்டாரன்றே எனக்குத் தேட்டமென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத் கைங்கர்யத்திலே மிகவு மவகாஹித்தாரென்கிறார்.

௪-ம். திருவாய்மொழி—ஆழியெழ

விஸ்லேஷ வ்ஸனத்திலிருக்க, ஈஸ்வரன் தன்அவதார விஜயங்களெல்லாவற்றையுங் காட்ட, தரித்தவையெல்லாம அநுஸந்தித்ததை யருளிச்செய்கிறார்

க. அவையெல்லாவற்றுக்கு மடியாகத் திருவுலகளந்தருளின பெரிய விஜயத்தை அநுசந்திக்கிறார்.

உ சமுத்திரமதநவைசித்திரியை அநுசந்திக்கிறார்

ந. மஹாவராஹ வருத்தாந்தத்தை அநுசந்திக்கிறார்

௪ மஹாபரளயத்தில ரக்ஷணபரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார்

௫ பாரதசமர வருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்

௬. ஹிரண்யவத வருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

எ ராமவருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்

அ பாணவிஜய வருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்

௯. சிருஷ்டியும விசஜாதீய மாகையாலே அதனையும விஜயமாக அநுசந்திக்கிறார்.

க0. கோவர்த்தநோத்தரணமபண்ணி ரக்ஷித்தசெயலை அநுசந்திக்கிறார்

கக. நிகமத்தில, இதை அப்யசித்தவர்களுக்கு இதுதானே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

௫-ம் திருவாய்மொழி—கற்பார்

விஜயோபாதாநங்களுக்கு மூலமான ராமகிருஷ்ணாத்யவதாரங்களை விட்டு, சேதநரிதர தேவதைகளை யாஸ்ரயித்துக் கெட்டுப்போகிறார்களென்று சசரியப்பட்டு, தாம பகவத குணாநுபவத்தால பரீதரானதை யருளிச்செய்கிறார்

க சக்கிரவர்த்தித் திருமகனை யல்லது கற்பரோ வென்கிறார்

உ. கீழ்ச்சொன்னதிற காட்டில அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ந. கேசிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியையொழிய வேறொன்றைக் கேழ்ப்பரோ வென்கிறார்.

௪. சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததோ ரேற்றமோ பரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை யுண்டாக்கின விமமஹா குணத்துக் கென்கிறார்

௫. ஜகத் சிருஷ்டிபண்ணின தோரேற்றமோ ஸருஷ்டமான ஜகத்தை பரளயங்கொள்ள மஹாவாராஹமாய் எடுத்து ரக்ஷித்த குணத்துக்கென்கிறார்.

சு. கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள் தானோரேற்றமோ அலம்புரிந்த நெடுந்தடக் கையைக் கொண்டு கோடடங்கை வாமநனு யிந்தப் பூமியை ரக்ஷித்த மஹாகுணத்துக் கென்கிறார்.

எ. ஸ்ரீயஃபதியான தன்னைத் தாழவிட்டிரந்து ரக்ஷித்தது பெரிய வேறறமோ தேவதாந்திர பஜநம் பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயீகரித்த விம்மஹா குணத்துக் கென்கிறார்.

அ. நரத்வஸிம்ஹத்வங்க ளிரணடையு மேலிட்டுக் கொண்டாஶ்ரிதரக்ஷணம் பண்ணின மஹாகுணத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

கூ. ஆஶ்ரிதனுக்காக நரசிம்ஹமானவதிலு மதிக குணமான சாரதய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுசந்திக்கிறார்.

கo. சம்சாரம் மறுவலிடாதபடி பண்ணித் தன் திருவடிகளிலே சோத்துக் கொண்ட தொரு மஹோபகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இதை அப்யஸித்தார சம்சாரத்துக்குள்ளே யிருந்துவைத்தே சுத்தபாவ ரெனகிறார்.

சு - ம். திருவாய்மொழி—பாமரு.

குணநுபவம் பண்ணி, அப்படிப்பட்ட ஈஶ்வரனை, ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கவேண்டுமென் றாசைப்பட்டு, லபியாமையால், எப்போழ்தும்மை யடைவேனென்று ஆக்ரந்தநம் பண்ணினதை அருளிச்செய்கிறார்.

க. ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாதிகளைப்பண்ணி யுபகரித்து நிரதிசய போக்யனுயிருக்கிற வுன்னை உன்னாலே யுபகாரங்கொண்டுன் சுவடறிந்தநான் கிடடுவதென்றோ வென்கிறார்.

உ. உன் திருவடிகளை அனன்யபரனுயிதுவே ப்ரயோஜனமாக விருக்கிற நான்என்று பெறக்கடவே னென்கிறார்.

ங. நீ நிர்ஹேதுகமாகவந்து த்வதேகதாரகனும்படி யென்னைப்பண்ணியருளினுய்; ஆனபின்பு நீயேகுறையும் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

ச. என் அபேக்ஷிதம் நீயேசெய்தருளும தொழிய என்னுற செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை யென்கிறார்.

ரு. உன்னைப்பெறுகைக் கொருசாதனத்தை யநுஷ்டித்துவந்து பெறுகை யென்றொன்றுண்டோ வென்கிறார்.

சு. உன்னைவந்துகிட்டும் உபாயம் அறியே னென்கிறார்.

எ. "நானிவ்விழவோடே கிடந்து முடிந்துபோ மித்தனையாகாதே" யென கிறார்.

௮. ப்ரதிகூலவாக்யத்தைக் கொண்டருளின ஸர்வேச்வரனைக் காணவல்லோமே யென்கிறார்

௯. ராவணாதிகளை நிரஸித்த தசரதாத்மஜனை நெஞ்சே காணவல்லோமே யென்கிறார்

௰. இப்படி நமக்குப் பேற்றுக்குக் கண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தபின்பு அவன் தானே நமக்குத் தருமென்று தறுதியிடுகிறார்

௧௧. நிகமத்தில், இதைக் கற்றார் மதிமுகமடந்தையார் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டுபாடிச் சிலாகிப்பார்க ளென்கிறார்.

௭-ம் திருவாய்மொழி—ஏழையர்

இவ்வண்ணம் ஆக்ரந்தம் பண்ணியிருக்க, ஈச்வரன் பாஹ்யாபாத்ய ஸூக்ஷ்மம் பண்ணுகையிலந்த திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யங்களுக்கு பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேக்ஷை யில்லாமையால், வருந்தமா யிருக்கிறதென்று தாய்மாரோடும் தோழிமார்களோடுஞ் சொன்னதாக அருளிச்செய்கிறார்

௧. இம்முகத்துக்கு நேத்ரபூதா தாமரையென்று முற்பட்டுத் திருக்கண்களில் அழகு வந்து தம்மை நலிகிற படியை யருளிச்செய்கிறாள்.

௨. "இரண்டுக்கும் நடுவே நாமிருக்க விளைவுற பங்கையாவதென அந்தனையோ நமக்கு வலி" என்று திருமூக்கிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

௩. அது தன் மூக்கு வலிகாட்ட நாம் பேசாதே யிருந்தால் "அந்தனையோ விதின வாயவலி" யென்று நம்மை யேசுவார்களென்று திருப்பவளத்தி னழகுவந்து நலிகிற படியை யருளிச்செய்கிறாள்.

௪. திருப்புருவத்தி லழகுவனைந்து கொண்டுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறாள்

௫. திருமுறுவலி லழகுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறாள்

௬. திருக்காதி லழகுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறாள்.

௭. திருநுதலி லழகுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறாள்.

௮. கீழ் நலிந்தவை யெல்லாம் சேரவொரு முகமாய் வந்து நலிகிறபடி சொல்லுகிறாள்.

௯. திருக்குழற் கற்றையி லழகுவந்து நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

௰. திருவபிஷேகத்தி லழகுவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளோடே கூடி நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவ ரென்கிறார்.

அ - ம். திருவாய்மொழி—மாயா.

அவ்வாறுபத்ர வப்படுகிறவென்னை, இந்தலீலாவிபூதியிலே நிறுத்தின தெப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமோவென்ன, ஒன்று கேட்க வேறே வொன்று சொலலிப் பரிஹரிப்பாரைப்போலே, என்ப்ரகார மிவ்வளவோவென்று, தன்னுடையவிசித்ரவிபூதியெல்லாங் காட்ட, வதைக்கண்டாச்சரியப்பட்டதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. விசித்ரமான காரயகாரணங்களை யெல்லாம விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிற விருப்பை அநுசந்தித்து இவையென்னபடிகளென்று ஆச்சரியப்படுகிறார.

உ. சந்திரசூர்யாதி பதார்த்தங்க ளடைய தனக்கு விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார.

ங. யுகங்களையும் அவ்வவ்க்காலங்களிலுண்டான தேவ மநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவ னென்கிறார

ச. நித்யாநித்யபதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார.

ரு. மயாவறமதிநலமருளி, பின்னையும் எனக்குப் பொருந்தாதபடியான சம்சாரததிலே எனனைவைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுபோருகிற விவ வாச்சரிய மிருந்தபடியை எனக்கருளிச செய்யவேணு மென்கிறார.

சு. விரஹமரணுதிவிருதத பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனு யிருக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார.

எ. துக்கஹேதுவான வபிமானாதி துடக்கமான விசித்ரபதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனுயிருககிறபடியை அருளிச்செய்கிறார.

அ. சகலஜகததையும் ஸ்ருஷ்டித்து, அந்தாபஹிச்ச வ்யாபித்து, இப்படி நிர்வஹித்துவைததுத தானேயனுயிருக்கிற விதென்ன வாச்சரிய மென்கிறார.

கூ. ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுசந்திக்கிறார.

க0. வேதைக சமதிகம்யனுய்க் காரணமாய அதி சூக்ஷமமாயிருந்துள்ள சேதனு சேதநங்களை விபூதியாகவுடையனு யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார.

கக. நிகமத்தில், இதைக்கற்றார் என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்ய ரென்கிறார.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—என்றைக்கும்.

அஸஹ்யமான லீலாவிபூதியிலென்னையேன் வைத்தாயென்று கேட்க, ஈஶ்வரன் எனக்கு மென்னடியார்க்கும் ஸாரஸ்யமான ப்ரபந்தம் பண்ணிவைக்க வேண்டுமென்று வைத்தோமென்று சொல்ல, அந்த உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகார மேது சொல்லப் போகிறோமென்று நடுமாறினதை யருளிச்செய்கிறார்॥

க. என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரத்தை அநுசந்தித்துத் தரிக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

உ. தான் தன்னைக் கவிபாடி நான் பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்குவதே! என்று அவனுடைய வாச்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

ந. ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுதொழியவு மாங்கிடா! நான்மறந்து பிழைக்கப் பெற்றேனாகிலென்கிறார்.

ச. பாங்கனறிக்கேயிருக்கிற வென்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை யினிமறக்க வுபாயமில்லை யென்கிறார்.

ரு. லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவியை என்னைக்கொண்டு பாடுவதே! என்ன ஸர்வேஶ்வரனோ வென்கிறார்.

சு. வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரமுகரான கவிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொள்ளாதே என்னை யுபகரணமாக்கக்கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

எ. என்னைக்கொண்டு கவியைப்பாடுவித்துக் கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு இவனைக் காலத்தவ முள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேனென்கிறார்.

அ. ஸமஸ்தசேதநரும் என்னுடனேகூடி நெடுங்காலமெல்லாம் நானு மவர்களுங் கூடிநின்றநுபவித்தாற்றுனாவனோ வென்கிறார்.

கூ. ஸகலசேதநருடைய போகத்ருத்வ சக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் புஜித்தாலு மாறேனென்கிறார்.

க0. உம்மதாயிருப்ப தொருவஸ்துவை யவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுத்துப் பிழைத்துப்போக மாட்டீரோவென்ன, அப்படி செய்ய லாயிற்றிறே ஈஶ்வரனைப்போலே நானு மெனக்குடைமையா யிருப்பதொரு வஸ்துவும் பெற்றேனாகி லென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி ஏதேனு மொருபடிசொல்லிலு மானந்தத்தை யுண்டாக்கு மென்கிறார்.

கO - ம். திருவாய்மொழி—இன்பம்

இவ்வண்ணமென்னுல் ப்ரபந்தஞ் செய்வித்தஸர்வேஶ்வரன், எழுந்தருளியிருக்கிற திருவாறன்விளை என்கிற திருப் பதிக்குப்போய், ப்ரபந்தம் விண்ணப்பஞ்செய்ய வேண்டுமென் றபேக்ஷித்ததை அருளிச்செய்கிறார்.

க. திருவாறனை விளையிலேபுக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க் கொண்டடிமைசெய்யுங் காலமாகவற்றே! யென்று மநோரதிக்கிறா.

உ. திருவாறன்விளையிலேமிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான நீரைக்கொண்டு திருநீராவிட்டு பரதக்ஷணம் பண்ணிக்கையாலே தொழவுங் கூட வற்றே! யென்கிறா.

ங. திருவாறன்விளையி லெம்பெருமான் பெரியதிருவடிமேலேஏறி யெழுந் தருளக்கண்டாலும், அவனைத் தவிர்ந்து திருவாறனவிளையைத தொழக்கூடவறறே! யெனகிறா.

ச. அங்குப்போயநுபவிக்கவேண்டா இஙகேயிருந் தங்குததைப பரிமாற் றஙகளை மநோரதிக்கும் மநோரதம் நமக்கு கூடுவதுகாணென கிறா.

ரு. திருவாறன்விளையிலே புக்கடிமை செய்கைக்கு விரோதியானவை யெல் லாம அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப் பறந்துபோ மெனகிறா.

சு. எம்பெருமான் பக்கல்சாபல முடையாா உங்களுடைய சமஸத துக் கங்களும் போம்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலே நினையுங் கோ ளென்கிறா.

எ. திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்று நின்றீா அவனன்றோ ப்ராபய னெ ன்ன; அனறெனன வல்லேனோ என்சித்தாந்த மிருக்கும்படி கேட்கலாகாதோ வென்கிறா.

அ. திருவாறன் விளையிலேபுக நம்முடைய சகலதுக்கங்களும்போ மென் கிறா.

கூ. எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டமும் திருவாறன்விளையு மிரண்டும் கிடைப்ப தாலுல் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் "திருவாறன்விளையே யமை யும்" என்னுமென் னெஞ்சமென்கிறா.

கO. திருவாறன் விளையொழிய வேறொனறில் ப்ராப்ய புத்தியில்லையெனனு மிடம் ஸாவேஶ்வர னறியுமென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழி கற்றவாகள் அயாவறு மமராகளுக்கு ஸ்லாகநீய ரென்கிறா.

அ-ம். பத்து.

"இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச் செய்தேயும், தக்நபட ந்யாயம் போலே நம்மை விடாதே யநுவர்த்திக்கிறது, நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுதபடியாலே" என்று பார்த்து, அவற்றிலொரு நசையில்லை யென்கிறார்.

க-ம். திருவாய்மொழி—தேவிமார்.

சக்திஹாநியாலே அந்தத் திருப்பதிக்குப் போகமாட்டாமல், நடுவே நின்று, புருஷகார பூதையான பிராட்டி கிட்டவிருக்கவும், ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யாதி குணங்களிருக்கையாலும், தமக்குப் பல ஸித்தியான தில்லை யென்று, குணங்கள் மேலே அதிசங்கை பண்ணுகையில், ஸர்வேஶ்வரன், விஶ்வாஸ ஹேதுவான கல்யாண குணங்களைக் காட்டுதலால், அந்த அதிசங்கை தீர்ந்து, ப்ரீதரானதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. பிரியில் தரிக்க வொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யனான நீ உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறா.

உ. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கு மிருப்பேயோ என்றிறத்துச் செய்தருளப்பார்த்தது நானிங்ஙன் படாமே யுன்னைக் காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

ங. ஆஶ்ரித சுலபனாயிருக்கிற நீ யின்றுவந் தென் னுபத்தை நீக்காதொழியில் உன் குணமே ஜீவனமாயிருக்கிற வாஶ்ரிதருன்னை எங்ஙனே விஶ்வஸிக்கும்படி யென்கிறா.

ச. "உன்னை ஆஶ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி வைக்குதி" என்று மறிவொன்றுமே தரித்திருக்கிற நான் அதுவும் பொய்யோவென்று சங்கியாநின்றே னென்கிறார்.

ரு. "சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி" என்று பேறும்மதானால் சாதனமும் முடைய தலையிலே யாகவேண்டாவோ வென்ன; நான் யத்னம் பண்ணிவந்து காண வென்றொரு பொருளில்லை காண் என்கிறா.

சு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்.

எ. சகல பதார்த்தங்களு முனக்கு ப்ரகார தயாசேஷமாய் நீ ப்ரகாரியாய் நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனென்னு மறிவொன்றுங் கொண்டு தரித்திருக்கிற நானென் பாபத்தாலே அதிலு மதிசங்கை பண்ணாநின்றே னென்கிறார்.

அ. ஆத்மாத்மீயங்களுடைய உன்னதிநமான பின்பென்னுல் செய்யலாவ தொன்றில்லை நீயே ரக்ஷிக்க வேணு மென்கிறுர.

கூ. க்யாநத்துக்கு விரோதியான சம்சாரத்தி லிருக்க வஞ்சா நின்றேன இதுக் கநுகூலமான பரமபதத்திலே எனனைக் கொடுபோகவேணு மென்கிறுர.

கo. தாம மனோரதித்தபடியே திருவடிகளைத் தந்தருளின மஹோபகாரத் திககு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்ம வஸ்துவை உனக்குத தந்தே னென்கிறுர.

கக. நிகமத்தில், இத்தை அப்யஸிப்பார்க்கு சாவேஸ்வரனை லபித்து உஜ்ஜீ விக்கலா மெனகிறுர.

உ-ம். திருவாய்மொழி—நங்கள்.

உபாயபூதனுன ஈஸ்வரன்வந்து, முகங்காட்டாமலிருக்கைக்கு ஹேது, ஈஸ்வரனறியுமபடி ஸம்சார ஸம்பந்தமுண்டா யிருககுமென்று, சங்கித்து, தமககு ஸம்ஸாரம் நைராச்யமென்று, நாயகி, ஸகி, தாய்களைக குறித்து, உங்களோடு ஸம்பந்தமிலலை யென்று, சொன்னதாக வருளிச்செய்கிறுர்

க. பிறாக்கு மறைத்துங்களுக்குச் சொலலலாம் வார்த்தைபார்தத விடத தொன்றுங் காணகிறிலே னென்கிறுள்.

உ. துக்காநுபவத்தால் வநதவிளைப்பின் மிகுதியாலே யுங்களுககுச் சொல் லும் பாசுரமறிகிறிலே னென்கிறுள.

ங. காலதத்வம் முடியிலும் நானஅவனைக் கண்டல்லது விடேனெனகிறுள்.

ச. இனிநான் எத்தையிழபப தென்கிறுள்.

ரு. அவனை ஆஶ்ரயிக்கையுமவனுலே விஷயீக்ருதராகையுமான விம்மரியா தை நம்மைநதோற்றி உணடாயிறறே அநாதியன்றே வென கிறுள்.

கா. நம்மைபபுகுர நிறுத்தினவன வாசலிலே கூப்பிடாதே சம்பந்த மிலலா தார வாசலிலேயோ கூப்பிடுவ தெனகிறுள.

எ. அவன் குணங்களிலே அகபபட்ட நான் காலமெல்லாங கூடவாகிலும் அவனைக்கண்டலலது விடேன், தத்விரோதிகளான உஙகளோட் டை சம்பந்தமெனக்கு வேண்டா வென்கிறுள.

அ. கிளிகள துடக்கமான லீலோபகரணஙகளில் தனக்குண்டான வநாதரத் தைச் சொல்லுகிறுள்.

௯. முன்பேயுடைய விழந்திலேனோ இனியெத்தை யிழப்பனென்கிறாள்.

௧0 நீங்கள் சொன்னவார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே அதுவன்று பக்கல்போயிற் றென்கிறாள்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் அவித்யாதி ஸகலதோஷங்களும் நீங்கி இஹலோக பரலோகங்களில் தாங்களே கர்த்தக்கருத்தயராவ ரென்கிறார்.

௩-ம். திருவாய்மொழி—அங்குமிங்கும்.

ஸம்ஸார ஸம்பந்தமில்லை யென்று சொல்ல, ஈச்வரன் ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ண, அவன் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளைப் பார்த்துத் தாம்பட்ட துக்கமும் மாறாது, இப்படிப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடே யவதரித்த ஸர்வேச்வரனுக்கு, மங்களாசாஸனம் பாரொருவருமில்லையென்றும், தாமொருவருமே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கு இருந்தோமென்றும், இப்படிப் பயப்படுகையில், ஈச்வரன் நமக்கு மங்களாசாஸனபரராய நித்யமுக்தரிருக்க, முமுக்ஷுக்களிருக்க, நீரேன் பயப்படுகிறீரென்று சொல்ல, பயந்தீர்ந்ததை யருளிச் செய்கிறார்

க. உன்சக்ர குமார யதனைதயறிந்து பரிகையன்றிக்கே, தங்களுக்கு இஷ்டப்ராப்தி ஸாதனமென் றிருப்பார்களென்று ஐச்வர்யார்த்திகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

௨. ஆத்மலாபத்துக்காக உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்து தோற்ற அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார்.

௩. ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியா நிற்கும் அங்குத்தைக்கு ரக்ஷையாக நானுதவப் பெறுகிறிலேனென்றினைந்தாகிறார்.

௪ ஸர்வரக்ஷகமான வஸ்துவாகாதே ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டப் புக்க தென்று அதுக்கு மஞ்சுகிறார்.

௫. பலவிடங்களிலும் படுக்கை படுத்தது அலைப்பலிவின மிகுதியென்கிறார்.

௬. நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கக் கடவவன் ஸம்ஸாரத்திலே யாவடியோடே வந்துலாவாநின்றால் காணிப்படிப்படாதே செய்யவொன்னென்கிறார்

௭. இங்கே வந்து திருப்பரிசாரத்திலே யெழுந்தருளியிருக்க நானுதவப் பெறாதே அவசங்களுல் ஓரடியானுமுளனென்று அவனுக்குக் கறிவிப்பாரையும் பெறுகின்றிலோமென்கிறார்.

அ. பிறரைவிடா உன் திருவடிக்கீழே பரிகைக்கு நிலேயாளாக வென்னைக் கொளவ தென்றென்று அவன் றன்னைக் கேட்கிறார்.

௯. ப்ரம்ஹாதிகள் உன்சவுகுமாரய மறிவாகளோ வெனகிறார்.

௧௦. முனபு பய ஹேதுக்களானவை தானே பயநிவாததிக் குடலாய், அத்தை அநுசந்தித் தினியராகிறார்.

௧௧. நிகமத்தில, இததிருவாயமொழி அப்யசிப்பார சம் சாரததில் பிறவா ரெனகிறார்.

ச-ம். திருவாய்மொழி—வார்கடா.

அஸ்தானபயசங்கை பண்ணுகிற, ப்ரேமஸ்வபாவமுடைய ஆழ்வார்க்கு, இன்னம் பயமெங்கே வருமோவென்று விசாரித்து, ஈஸ்வரன் தன் வீர்யஸக்த்யாதி குணங் களேயும், மங்களாஸாஸனபர ஸமர்த்தியையுங் காட்டி, திருச்செயகுன்றூரில் ஸ்வாமிபயம் போக்கினதை யரு ளிச் செய்கிறார்.

௧. திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறெங்களுக்கு நிரப்பயமான புகலென் கிறார்.

௨. திருச்செங்குனறூரிலே நின்றருளினவனல்ல தெனக்கு நற்றுணையில்லை யென்கிறார்.

௩. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு மநோ ரதததிலு மெனக்கு சரணமில்லை யெனகிறார்.

௪. திருச்செங்குனறூரிலே நினறருளினவனுடைய திருவடிகளல்லது வே றெனக் கரணில்லை யென்கிறார்.

௫. திருசசெங்குன்றூரி லல்லதெனக்கு ஹ்ருதயஞ்சேரத் தணையாதென் கிறார்.

௬. திருபபாறகடலிலே கண்வளாந்தருளுகிற விஷ்ணு நிரப்பயமான திருப செஙகுன்றூரிலே காணப்பெறறே னென்கிறார்.

௭. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்றாயன் தன்னழகோ டே மறக்கவொண்ணாதபடி என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தா னென் கிறார்.

௮. சிற்றாயனுடைய விலக்ஷணமான குணங்களிலும் அழகிலுமழுந்தி அவ ளைச் புகழும்படி அறிகிறிலே னென்கிறார்.

௯. ஸருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுவான் திருசசெங்குன்றூரிலே நினறருளி னவன் என்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய்யெனகிறார்.

௰. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனை அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இதை அப்பியசிப்பார்க்கு இதுதானே முதலிலே பரமபதத் தேறக் கொடுபோய்ப் பின்னைச் சம்சாரமாகிற மஹாநாடகத்தை அறுக்குமென்கிறார்

௫ - ம். திருவாய்மொழி—மாயக்கூத்தா.

இவ்வாறு பயம்போக்கின தெல்லாம் மானஸாநுபவ மாத்ரமாகை யால், பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷாபேக்ஷையாலே, முன்புண்டான ப்ரீதியெல்லாம் போய், அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து ப்ரத்யக்ஷமாக வேணுமென்று, தாமும் தம்முடைய இந்த்ரியங்களும் கூப்பிட்டதாக வருளிச் செய்கிறார்

௧ என் விடாயெல்லாம் தீரும்படி ஒரு தாமரைத் தடாகம்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

௨. என் விடாய் கெடும்படி அழகிய மயிர்முடியுடனே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

௩. பரமஹாரமான வடிவோடே என் ஆர்த்தி தீரவந்து தோற்றவேணுமென்கிறார்.

௪. உன்னுடைய வடிவழகு வந்து என் மனஸ்ஸிலே நிறைந்து நலிகிறபடி என்னால் பேசிமுடிகிறதில்லையென்கிறார்

௫. உன்னுடைய வழகு என் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதி விஷயமாய் நலியா நின்றது இது மறக்க ஒரு விரகு சொல்லவேணுமென்கிறார்.

௬. உன்னுடைய சௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து "காணவேணும்" என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி ஏதேனும் மோரிடத்திலே வந்து தோன்றியருளவேணுமென்கிறார்

௭. இங்கேவந்து தோற்றியருளுதல் அது திருவுள்ளமல்லவாகில் அங்கே அழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

௮ வந்து முகங்காட்டுகிறிலை இதுவோ உன் சங்கசுவபாவமென்கிறார்

௯. இருந்ததே குடியாக ரக்ஷிக்கவந்த கிருஷ்ணன் தன்னைக் காண்கையே தேட்டமான வெனக்கென் செய்தருளுமென்று நினைக்கிறார்.

௰ உன்னை நான் எவ்விடத்தே காண்பதென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாகச் சுகிப்பரென்கிறார்.

சு - ம். திருவாய்மொழி—எல்லியும்.

ஆழ்வா ரவ்வாறு கூப்பிடுகையில, ஆழ்வாரைக் காட்டிலீஶ்வரனுக்கு ஆழ்வாரிடத்தில த்ருஷ்ணை அதிகமாய், ஆக்ரோசம் பணணுகைக்கு முன்னே வந்தோ மில்லையென்று லஜ்ஜித்து, ஆழ்வாரார்த்திதிரும்படி ஸகல ஸங்காஹத்தோடே அதாகிதமாகப் போனுல், மோஹிப்பனென்று, திருககடித் தானத திருப்பதியி லெழுந்தருளின தறிவித்து, ப்ரீதிஸாத்மித்தவாறே, முகங்காட்டுவோமென் றிருந்ததைக்கண் டாழ்வார் ப்ரீதியடைந்ததை யருளிச் செய்கிருர்.

க. என்னுடைய வாாத்திதீாத்தருளுவான் ஸாவேபாவரனே, அவனூா திருககடிததான மென்கிருா.

உ. திருக்கடித தானததிலுமென் ஹருதயத்திலுமொக்க அபிநிவேசித்தெனுள்ளே வாத்தியானின்ரு னென்கிருா.

ந. பிராட்டியோடுகூடத் திருக்கடித்தானததிலே நிததியவாசம்பண்ணுகிற வாச்சாய பூதனை உபகாரகனநுசந்திக்குந் தோறும் இனியனுகாநின்ருனென்கிருா.

ச. திருக்கடித்தானத்தைப பகலிருக்கை மாத்திரமாகக்கொண்டு சங்காதிசயத்தாலே என்நெஞ்சையே நிரந்தர வாசஸ்தானமாகக் கொண்டா னென்கிருா.

ரு. என்பக்கல் ப்ரேமாதிசயததாலே திருக்கடித்தானததோடேகூட வென் ஹருதயத்திலே புகுந்தருளினு னென்கிருா.

சு. தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகாஷத்தாலே திருக்கடிததானததை யெல்லாரும் ஆஶ்ரயுங்கோ ளென்கிருா.

எ. உங்கள் துககநிவ்ருததிக்கு ஏத்தவேண்டா, திருக்கடித்தானத்தைநெஞ்சாலே நினைக்கவமையு மென்கிருா.

அ. என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடிததானத்தையும்தாயப்ராப்தமான ஸ்தானமாக விருமபியிருக்குமெனகிருா.

கூ. "என்னேடே கிட்டுகைக்குறுப்பானநிலம்" என்று திருக்கடித்தானத்திலே அத்தியபிநிவிஷடனு னென்கிருா.

க0. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானததிலே நின்ருன், எனனைப் பெற்றபினபு நிற்பதுமிருப்பதும என்னெஞ்சிலே யென்கிருா.

கக. நிகமததில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவாகளை இதுதானே திருநாட்டிலே கொடுபோய் விடுமென்கிருா.

எ-ம். திருவாய்மொழி—இருத்தும்.

திருக்கடித்தானத்தில் ஈஶ்வரன் ஆழ்வார் மநோரத மெல்லாம் தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷிக்க, இது ஸ்வப்நமோ, மோஹமோவென்று சங்கித்து, இது ஸ்வப்நமன்று, யதார்த்தமென்று தெரிந்து, அதிப்ரீதி யடைந்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

க. இத்திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான லாபத்தை சங்க்ரஹேண வருளிச் செய்கிறார்.

உ. என்னை விஷயீகரித்த உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய வாபந் நிவாரணமு மென்கிறார்.

ந. சர்வேஶ்வரன் தன்பக்கலிப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்றென்று சங்கித்து இவ்வநுபவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோ வென்கிறார்.

ச. அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானல்லன் என்னுள்ளே கலந்தருளினனே ; இதிலொரு சம்சயமில்லையென்கிறார்.

ரு. அத்தால்வந்த புகழை யல்லதிவனுடைய மற்றுள்ள புகழையு மொன்ருக மதியேனென்கிறார்.

சு. என்பக்கல் அபிநிவேசத்தாலே தந்தருளின னென்கிறார்.

எ. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய் அது தன்பேருக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறா.

அ. அவன் தம்மோடேவந்து கலக்கைக்கடி யவன் க்ருபையென்கிறார்.

கூ. அநுமதிமாத்திரம் பண்ணினே னித்தனை யென்கிறார்.

க0. எம்பெருமான் சபரிகரமாக வென்னுள்ளே புகுந்தான் அவனை நானினி ஒரு நாளும் விஶ்லேஷித்துத் துக்கப்படே னென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தானது தன்னைக் கற்றவர்கள் சம்சாரத்துக்கு த்ருஷ்டி விஷமென்கிறார்.

அ-ம். திருவாய்மொழி—கண்கள்சிவந்து.

ஸ்ரீயஃப்பதியினுடைய ஸர்வஸ்வாமித்வத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

க. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே புதுக்கணித்த திவ்ய சவுந்தர்யாதிகளோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தா னென்கிறார்.

உ. என் சரீரத்திலேயும் புகுந்து கலந்தா னென்கிறார்.

௩. என்னோடே சம்ஸ்லேஷித்து சம்ஸ்லேஷஸ்தாயார்த்தமாக விலக்ஷணமுமாய்த் தனக்கசாதாரணமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினானென்கிறார்.

௪. இவ்வாத்மா தனக்கத்யந்த போக்யமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தானென்கிறார்.

௫. பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே நானறிந்த இவ்வாத்ம வஸ்து வொருவர்க்குமறியப்போகாது வருந்தியிருந்தாலும் சாக்ஷாத் கரிக்கப்போகிறதன்றென்கிறார்.

௬. யோகத்தாலே ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபத்தைத் துக்கேந சாக்ஷாத்கரிக்கலாமென்கிறார்.

௭. கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தின்படியே யவ்வஸ்துவை ப்ராபிக்கமாட்டாதே அதிலே சம்சய மநுவர்த்திக்குமவர்கள் உறுவக்லேசப்பட்டே போமித்தனை யென்கிறார்.

௮. இப்படி துஸ்ஸம்பாத மானயோகம் கைவந்தாலும் அந்திமஸ்ம்ருதியில்லையாகில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

௯. நித்ய சம்சாரியான சேதநனையேபரம்ஹமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

௧௦. மனஸ்ஸிலே நித்யவாசம் பண்ணுகையாலே எனனுடைய சகல துரிதங்களும் போயிற்றென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றாரை தன் திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளு மென்கிறார்.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—கருமாணிக்கமலை.

இதுவுமது.

௧. திவ்யாவயவ சவுந்தர்யத்தைக்கண்டு மறவொன்றறியாதபடி யீடுபட்டா ளென்கிறாள்.

௨. அவனுடைய வாபரணசோபையி லகப்பட்டாளென்கிறாள்.

௩. வீரவாசிகண்டனைகடும் பிராட்டிபாசுரமாயன்றோ இவள்வார்த்தையிருக்கிற தென்கிறாள்.

௪. வெறுமான்பிள்ளைத்தனமேபோராதே, ஆபத்சகனாக வேணுமேயென்ன; அக்குறைதான் உண்டோ இவனுக் கெனகிறாள்.

௫. வெறும் ஆபத்சகத்வமே போருமோ, இவளுக்குத்தக்கவை ருவாயமுமுண்டாக வேணுமேயென்ன; அதுவு முண்டென்கிறாள்.

சு. ஐஶ்வர்யமே போருமோ உதாரனுக்வேண்டாவோ வென்ன, அவனு டைய ஔதார்யகுணத்திலே அகப்பட்டு ஸம்ருத்தைமைக் கடையாளம் வயக்கமாக வுண்டென்கிறாள்.

எ கேவலமுதாரனுகப் போராதே, பரண்யிருவ குணமுண்டாக வேணு மேயென்ன, அவனூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூட பரஸ்பர மாஸ்ரய மாமபடி யன்றோ வவனுடைய பரணயித்வகுண மிருந்தபடி யெ ன்கிறாள்.

அ வெறும் பரணயித்வமே போராதேயென்ன, ஆறுலவலூரிலுள்ளாரு டைய வாசாரமிருக்கிறபடியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறாள்

கூ. ஆசாரமே போருமோ, இதுக்குத்தக்க வேதாந்த நந்துவ ஞானமுண் டாகவேணுமே யென்ன, அதுக்கு மொருகுறை யில்லையென் கிறாள்

கo. நீ சொல்லுகிறவை எல்லாம் கிடக்க இவ்வா அவனுக்கு கொடுக்க வேண்டுமபடியசாதாரண லக்ஷண மேதேனு முண்டாகில் சொல் லென்னச் சொல்லுகிறாள்.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தைக்கற்றவா ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கரியத் தைப் பண்ணப்பெறுவ ரென்கிறார்.

கo-ம். திருவாய்மொழி—நெடுமாற்கடிமை.

இதுவுமது

க. நாட்டார் விரும்புகிற வைஶ்வர்ய புருஷார்த்தமும், நானபற்றின புரு ஷார்த்தத்தோ டொவ்வாதென்று எடுத்துக்கழிக்கவும் போரா தென்கிறார்.

உ. கீழ்ச்சொன்னவை ஶ்வர்யத்தோடே ஆத்மாநுபவத்தைச் சேர்த்துத் தந்தாலும் பாகவத சேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோ டொவ் வாதென்கிறார்.

ந. ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான பகவல்லாபமுண்டானு லும் இங்கேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கடிமை செய்கையோ டொவ்வா தென்கிறார்.

ச. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குகப்பான பகவத்கைங்கரியம் சித்திக்குமாகில் அவர்கள் சஞ்சாரத்தாலே ஸ்லாக்கியமான விஜ்ஜகத்தி லிருப்பே புருஷார்த்த மென்கிறார்.

ரு. இப்படிப்பட்ட ப்ராப்தியும் பாகவதர்களுக்கு ப்ரியமாகத் திருவாய் மொழிபாடி அடிமைசெய்யு மித்தோடொக்குமோ வென்கிறார்

சு. பாகவத ப்ரீதிரூபமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அநுபவிக்கும் ரஸத்தோ டொவ்வா தென்கிறார்.

எ. பாகவதர்களோடேகூடி அநுபவிக்கும் பகவதநுபவமே காலதத்வ முள்ளதனையும் எனக்குண்டாக வேணுமென்கிறார்.

அ. அவர்கள் திரளைக்கண்டாலே காணவமையு மென்கிறா.

கூ. அவர்களுடைய சேஷத்வத்திலே முடிந்த நிலமாகவமையு மென்கிறா.

க0. இப்ராப்யம் எனக்கு மென்பரிகரத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணு மென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இதிற்சொன்ன பாகவத சேஷத்வத்தைப் பெற்றுச்சபரிகரமாக வாழப்பெறுவ ரென்கிறார்.

கூ - ம். ப த் து.

"இப்படி நசையற்ற பின்பும் ரக்ஷியா தொழிவானென்" என்று அதிசங்கைபண்ண, "நான் நாராயணன், ஸர்வசக்தி யுக்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்" என்றருளிச் செய்ய, அவனுடைய சீலகுணத்திலே யா ழங்காற் படுகிறார்.

க-ம். திருவாய்மொழி—கொண்டபெண்டிர்.

ஈப்வரனுக்குச் சேதநன் செய்யும் நித்திய கைங்கரி யத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

க. "ஔபாதிக பந்துக்களான தாரபுத்திராதிகளா லொரு ப்ரயோஜந மில்லை, நிருபாதி பந்துவானவனே ஆபத் சகன், அவனையேபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள், வேறுதுணை யில்லை" யென்கிறார்.

உ. உபகாரகனைப்போலே யிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜநங்களைத் தலைக்கட்ட நினைக்கு மவிஸ்வஸீய ரானவர்களையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக விஸ்வாஸ ஜநகனாய், ஆபத்ஸகனானவனைப் பற்றுமதன்றி ப்ரயோஜந மில்லை யென்கிறார்.

௩. அவனை யொழிந்தார், ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை; ஆனபின்பு, நிருபாதிகமாக வாபத்ஸகனான கிருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ர மாகையொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார்.

ச. சிலரை ஆபத்ஸகரென்று ஆர்த்தாதிகளாலே நெடுநாள் ஆஸ்ரயித்தால், ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று பேக்ஷிப்பாகள்; நிர்ஹேதுகமாக வந் தவதரித்த ஆபத்ஸகனானவனே ஆஸ்ரயணீய னெனகிறார்.

ரு. தங்களை பெருவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸங்கதைகளான ஸரீகளாலே யாபத்துவந்தா லிகழப்படுவா, ஆனபின்பு, யேகபரகாரமாக ஸங்கதனுனவனை ஆச்ரயிக்குமதொழிய வேறு சுகமில்லை யென்கிறா.

சு. நிரதிசய புருஷோத்தமத்தை யுணராதே முன்புள்ளா ரனேகா முடிந்து போனாகள், அப்படியே நீங்களும நசியாதே ஆஸரிநாககாக வவதரித்து ரக்ஷிக்கு மவனையே யாச்ரயிக்கு மதுதனையல்லது, ஆதமாவுக்கு ஹிதமில்லை யென்கிறா

எ. பகவத ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய வெளிமையைய மினிமையையும அருளிச் செய்கிறா

அ. அவதாரத்துக்கு நிதானத்தைச சொல்லி, அவனையே ரக்ஷகனுகப பற்றுமிதொழிய வேறு விலக்ஷணமா யிருப்பதோ ரபாச்ரயமில்லை யெனகிறா.

கூ. இவனை யொழிய வேறே யொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவாகள, பணடு நின்ற நிலையுங்கெட்டு அனாதத்தப்பட்டுப போவாகள, ஆனபினபு இவனல்லது சரணமில்லை யெனகிறா

க0 தான சரணமென்னு மாத்ததை பரதிஷ்டிக்கைக்காக அவதரித்த கிருஷ்ணன திருவடிகளை ஆச்ரயுங்கோ ளெனகிறா

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாயமொழி அப்யசிப்பா ரெனக்கு பரியா ரெனகிறா.

உ - ம் திருவாய்மொழி—பண்டைநாள்.

என்னுடைய ஆாத்தியெல்லாம தீருமபடி திருக்கணகளாலே குளிரநோக்கி யருளவேணு மெனகிறா.

க. அனனனிய கதிகளான வடியோங்களைக குறித்து, ஒருவாாததை யருளிசசெய்து, விடாயகெடுமபடி குளிரநோக்கி யருளவேணு மெனகிறா.

உ. சாவ சுலபமான உனதிருவடிகளை எனதலையில வைத்தருளவேணு மெனகிறா.

ங. திருவடமபசைய வொருபடியே கணவளாந்தருளாதே, அடியோமுக்காகப பிராட்டியும தேவரு மெழுந்திருந்தருளவேணு மெனகிறா

ச. திருப்பதிகளிலே சந்நிஹிதனு யென்னை யிவவளவாக்கினறபோலே, மேலுமெனனபேக்ஷிதஞ் செயதருளவேணு மெனகிறா

ரு. ஸ்ரீ கஜேநதிராழவானுக்கு வநது தோறறினறபோலே, வநது தோறறி யருளவேணு மெனகிறா.

கூ. உம்முடைய வபேக்ஷிதங்கள் செய்ய வொண்ணுதபடி ப்ரதிபந்தகங்கள் ப்ரபலமன்றேவென்னில், மாலி, சுமாலி, மால்யவான், இவர்களிலும் வலிதோவென் ப்ரதிபந்தகமெனகிருர்.

எ. துர்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகனுன நீ நாங்கள வாழும்படி கண்ணெதிரே ஒருநாளிருக்கவேணு மென்கிருர்.

அ. பரமபதத்திலே யன்றே விருப்பழகு காட்டலாவதென்ன; அவ்விருப்பைத் திருப்புளிங்குடியிலே ஒருநாள இருந்தருளவேணு மென்கிருர்.

க. இவ்விருப்பில் வாசியறியாத சம்ஸாரததிலே யிருக்கிறதென்னென்னில், ருசியுடைய நாஙகள்கண் டனுபவிக்க வென்கிருர்.

க0. நிரதசய போக்கியமான உன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி, என்னை அங்கே அழைத்தல், நீ யிங்கே வருதல் செய்யவேணு மென்கிருர்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்ருர அவனை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப் பெறுவரென்கிருர்.

ங-ம். திருவாய்மொழி—ஓராயிரம்.

அவன்சீலகுண ப்ராசுர்யத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிருர்

க. "அவன் நாராயணனன்றே, நம்மபேக்ஷிதஞ் செய்கைநிருசிதம்" என்று திருஉள்ளத்தைக் குறிததருளிச் செய்கிருர்.

உ. கீழ்ப்ரஸ்துதமான நாராயண சப்தத்திற்கு அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிருர்.

ங. வேதங்களும், வேதார்த்த வித்துக்களான ருஷிகளு மறிந்தவளவன்றிக்கே, தன்னை யெனக்கு பூரணமாக வரிவித்தானென்று பரீதராகிருர்.

ச. நித்தியசூரிகளுக்குப் போக்கியனுய்வைதது, கிருஷ்ணனுய் வந்தவதரித்து, நம்மையு மவர்கள் நடுவேவைப்பானுக விருக்கிறவனை, விடாதேகிடாய்யென்று திருவுள்ளததைக்குறித்து அருளிச்செய்கிருர்.

ரு. நெஞ்சேயவனை விடாதேகிடாய் யென்ருர கீழ்; அவ்வார்த்தை தன்னை யோலக்க வார்த்தையாக நினைததிராதேகிடாய் யென்கிருர்.

கூ. தம்முடைய உபதேசம்பலித்து, இவ்விஷயத்திலே திருஉள்ளம சிதிலமாகாநின்றதென்று பரீதராகிருர்.

எ. அவன் நித்தியவாசம பண்ணுகிற பரமபதத்தைச்சென்று காணவேணு மென்னுநின்றதென் னெருசென்கிரா

அ இச்சரீரசமபந்த மற்ருலபோய அனுபவிக்கும பரமபதம வேணுமோ, இச்சரீரத்தோடே அநுபவிக்கும் திருமலைபபூமியதனரே, அது வும நமக்கு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியறறிறே யெனகிரா.

கூ இபபடி சுலபனுன உனதிருவடிகளிலே கிட்டிபபெறருலும ஆசூர யணததில அபிமுகயததிலே சந்துஷ்டனுமுன சீலவத்தையை அநுசந்தித்து, ஒரு பரவருத்தி பணணக்ஷமனுகிறிலே னென கிரா

கo. தாஸ்யசுவட்டறியாத பரமஹாதிகளுக்கும சமாஸ்ரயணீயனு யிருக்கிற உன்னுடைய சீலமென்னுல புகழ்ந்து முடிக்கவொணணு தென கிரா.

கக. நிகமத்தில, இத்திருவாயமொழி கற்ருர பரமபதத்தே செல்லுகை, ஆச சரியமனறு, பராபதமெனகிரா

சு - ம். திருவாய்மொழி—மையார்

தாம்பெற்ற பேற்றைபபேசி ஹருஷடராகிருர்

க "ஸ்ரீயঃபதியானவனைக காணவேணும" என்று தமமுடைய சக்ஷுரிந் திரியத்துக்குபபிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செயகிரா.

உ. தமக்கும தமமுடைய நெஞ்சுக்குமுணடான சாபலத்தை யருளிச்செய கிரா.

ஙு. இபபடிக் கூபபிட்டுச்செயதேயும வரககாணுமையாலே, ஆரததியே கைம முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ வன குணத்துக்குப புறமபானேரு வெனகிரா.

ச. நீரிங்ஙன பயபபடுகிறதெனறென்ன, "தேவாதிகளுக்கரிய ராகையாலே யெனக்கு மரியையாகிருயோ" என்றன நெஞ்சுகலங்காநின்றதென கிரா.

ரு. நாமெளியோமான கோடியிலே யனரே, நீருமக்குப பேறுகை புகும் திருக்க நீரிங்ஙனபடுகிற தெனறென்ன, என்னெஞ்சு காணகை யிலேதவரியா நின்றதெனகிரா

சா. காணவாசைபபட்ட வளவிலே அவன தமமுடைய திருவுளளத்திலே புகுந்தருள, தமமுடைய நெஞ்சுகந் தநுபவிக்கிறபடியை யரு ளிச்செயகிரா.

எ. தூணிலேதோற்றி ப்ரக்லாதனுடைய வார்த்தியைத் தீர்த்தாற்போலே தம்மார்த்தியைத் தீர்த்தபடியை அநுசந்தித்து ஏத்துகிறார்.

அ. சகலபதார்த்தங்களுக்கு மந்தராத்மாவாய் ப்ரம்ஹாதிகளுக்குக் காரண பூதனானவனைக் காணபெற்றே னென்றினிய ராகிறார்.

கூ. தன்னை அநுபவிக்கப்பெற்று, அதுக்குமேலே,ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போக்யமாம்படி திருவாய்மொழிபாடவும் பெற்றே னென்கிறார்.

க0. இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனானே னென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்போக்யதையாலே நித்யசூரிகள் ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்து மென்கிறார்.

ரு-ம் திருவாய்மொழி—இன்னுயிர்.

கத்யந்தர மில்லாமையாலே, அவன் குணங்களையே அநுசந் தித்துத் தரித்தாளாய் நலேக்கட்டுகிறாள்.

க. சில குயிற்பேடைகளைக்குறித்து, என்னை முடிக்கைக் கித்தனைபாரிப்பு வேண்டுமோ வென்கிறாள்.

உ. சிலவன்றிற் பேடைகளைக்குறித்து, உங்கள் சேவல்களும் நீங்களுமாய் ப்ரணய கூஜிதங்களாலே என்னை நலிகிறதென் னென்கிறாள்.

ஙா. அவ்வன்றிற் பேடைகள் தன்னையே, திரியவும் தன்செய லறுதியாலே யிரக்கிறாள்.

ச. சில மயில்களைக்குறித்து, நீங்களுச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றி கோளென்கிறாள்.

ரு. தன்னினவாயிருந்து நலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, அவன்முன் என்னை முடிக்கைக்கு நல்லவிறகுபார்த்தான், இனி யுங்களுக் கிங்குவிஷய மில்லை யென்கிறாள்.

சு. தன்தசையறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளிப்பிள்ளையைக் குறித்து, எனக் கசஹ்யமான தசையிலே சொல்லவோ வுன்னை வளர்ந்ததுஎன்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

எ. அவன்வடிவுக்குப்போலியான மேகமாலையைக்கண்டு, உங்கள் வடிவைக் காட்டி யென்னை முடியாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறாள்.

அ. சிலகுயில்களைக்குறித்து, திருநாமம் சொல்லவேண்டாவென்று நானிறக்க, அத்தையேசொல்லி நலிந்திகோள், உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜநம் பெறறேன்! என்கிறாள்.

கூ. மதுபானமத்தமாய்ப் பாடுகிறன, சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, உங்கள்த்வனி எனக்குத் துஸ்ஸஹமாயிருந்தது, நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள், என்கிறாள்.

௧௦. திரளவிருக்கிறநாளைக குழாஙகளை தனனைமுடிகக மநதிரிககிறனவா ககொணடு நான முடிநதேன, இனிநீஙகள திரணடு பரயோசன மென ? எனகிறாள.

௧௧. நிகமததில, இததிருவாயமொழியிற பாசுரம ஹருதயததிலேபடில ஆரோனுமாகிலும தரியாரொனகிறார.

---

௯ - ம். திருவாய்மொழி—உருகுமால்.

ப்ரீதிபர காஷ்டதாலே சிதிலராகிறார்.

௧. திருககாட்கரையி லெமபெருமானுடைய ஆச்சரியஙகளான பரிமாற்றங் களை நினைதொறு மெனனெஞ்சு சிதிலமாகா நினறதெனகிறார.

௨. திருககாட்கரையி லெமபெருமானைககுறிதது, உனனோடு நானபரிமா றின பரிமாறறததை நினைகக க்ஷமனுகிறிலே னெனகிறார.

௩. அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து, தனபடிகளைககாட்டி சாவஸ்வஹரணம பண்ணினபடிகளை அநுசநதிகக க்ஷமனுகிறிலே னெனகிறார.

௪. தான சேஷியான முறைதப்பாமே எலலாரோடுங கலககிறவன, அதிக்ஷுத்ரனு னெனபக்கல் பண்ணினவியாமோஹமெனக கறிய நிலமன றெனகிறார.

௫. என்னை அடிமைகொளவாரைபபோலே புகுந்து, எனசரீரததையும ஆத்மாவையுங்கூட புஜிததான, ஒருவன வயாமோஹ மிருநதபடி யென ! என்று விஸமிதராகிறார.

௬. “அவன க்ருதரிமனென்றறிந்தால அதிலே கிடநது நெஞ்சாறல்படாதே அகனறுலோ நீர்” எனன, அவனைக்கணடவாறே, அவவஞ்சனை களை மெய்யெனறிருபப னெனகிறார.

௭. அடிமை கொளவாரைபபோலேபுகுநது, எனனுயிரை நேராகபுஜிதது, பினனையும புஜியாதாரைபபோலே யிருககுமெனகிறார

௮. நாளதோறும எனனை அநுபவியாநினறாலும பெறறபபேறு பெறறாற போலே புஜிககிறவிவனுடைய குணவததை பொறுகக வொண கிறதிலலை யெனகிறார.

௯. “நீரேயோவிப்படிபட்டீர், குறுநுபவமே யாதனாயான நிததிய சூரிக ளும் படும்பாடிதுவனறோ” எனன, அவாகளதான நான்பட்டது பட்டார்களோ வெனகிறார.

௧௦. தம்மோடுகலந்த வெம்பெருமானுககுத தமமிலும் அபினிவேசம் மிக இருநதபடியைச சொலலுகிறார.

௧௧. நிகமததில, இத்திருவாயமொழி அபபிய சிபபாாக்கு ஜனமம் முடிந்து அதுககடியான சமசாரமும நசிககு மெனகிறார.

எ - ம் திருவாய்மொழி—எங்கானல்.

வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்

க. சிலநாரைகளைக்குறித்து, அவன்தன் அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னை தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி, என்தசையை அவனுக்கு அறிவித்துவந் துங்கள்திருவடிகளை என்றலைமேலே வைக்கவேணுமென்கிறாள்.

உ. சில குருகினங்களைக் குறித்து, "தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்த விருப்பை நானிழந்தேபோ மிததனையோ" என்றறிவியுங்கோளெனகிறாள்.

ங. சில கொக்கினங்களையுங் குருகினங்களையும நோக்கி, தன்னழகு காண்கைக்கு நாஙகள் யோக்கியரல்லோமோவென்றுகேளீர என்கிறாள்.

ச. சிலமேகங்களைநோக்கி, என் வாாத்தையை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களை தண்டிககுமோ வெனகிறாள.

ரு. "எங்கள் வாாத்தையை அவனங்கீகரிக்குமோ" என்றிருந்தனவாக; பரமபதத்திற பண்ணின வாதரத்தை யெனபக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதொழியான், ஆனபின்பு எனக்காக ஒருவாாததைவிண்ணபபரு செய்யவேணு மென்கிறாள்.

சு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, உங்கள் வாாத்தை விலைச்செல்லும்படி பிராட்டிசந்நிதியிலே சொல்லுங்கோளென் தூதவாககியத்தை யென்கிறாள்.

எ. சில குருகினங்களைக்குறித்து, சிலரோடேகலந்து அவாகளைத்துறந்து அதுவே புகழாகவிருககை போருமோவென்று அவாக் கறிவியுங்கோ ளெனகிறாள்.

அ. சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறிதது, அங்குததைக்கு பயப்படவேண்டாதபடி சுரக்ஷிதமான தேசததிலே யிருக்கப்பெற்றோம், இனி யென்னாாத்தியை அறிவியுங்கோ ளெனகிறாள்.

கூ. ஒரு குருகைக்குறிதது, நிரதிசயபோகயரானதாம் போம்போது தம்மைக கொண்டுபோகை தம்முடைய தகவுககுப் போருமோவென்று விண்ணபபருசெய யென்கிறாள்.

கO. சில வன்னங்களைக்குறித்து, நான முடிவதற்குமுன்னே அவனுக்கென் தசையை அறிவியுஙகோ ளென்கிறாள.

கக. நிகமததில், இததிருவாய மொழியை அப்யசித்தார்க்குப் பிரிவுக்கடியான சம்சார துரிததததை இதுதானே யறுததுக்கொடுக்கு மென கிறாா.

அ - ம். திருவாய்மொழி—அறுக்தும்வினை.

போகவிட்டதூது வரப்பற்றாமை "நாமவனிருந்தவிடத்தே போவோம்" என்று மநோரதிக்கிறார்.

க. எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு பாயமுண்டோ வென்கிறார்.

உ. திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ வென்கிறார்.

ங. திருநாவாயிற் றிருவோலக் கத்திலேபுகும் நாளென்றென் றறிகிலே னென்கிறார்.

ச. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் பண்ணும்படிவிஷயீ க்ருதனானநான், நப்பின்னைப் பிராட்டி யோடேகூடவிருக்கிற விருப்பிலே அடிமைசெய்யப்பெறும் நாளென்றென் றறிகிறிலே னென்கிறார்.

ரு. திருநாவாயைக் கண்ணின்விடாய்தீரக் கண்டநுபவிப்பதென் றென்கிறார்.

சு. ஊரையன்றிக்கே ஊரில்நின்றருளின வுன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ வென்கிறார.

எ. ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்தியவாஸம் பண்ணுகிற தேவர், அனன்யகதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

அ. அப்போதே அபேக்ஷிதம்பெறாமையாலே, "அருளவுமாம், தவிரவுமாம், அக்கியான கந்தமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே யிருத்தும் படி தெளிவைத்தரவேணும்" என்கிறார்.

கூ. இப்படி சொன்னவிடத்திலு மொருவிசேஷகடாக்ஷம் பண்ணாமையாலே, "நானிவ்வாசையோடே முடியாநின்றேன், என் அபிமதம் பெறப் புகுகிற பாக்யாதிகராரோ" என்கிறார்.

க0. உன்னைக்காணப்பெறாமை நெஞ்சழிந்து கூப்பிடாநின்றே னென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஐஹிகாமுஷ்மிக சகலபோகங்களையும் புஜிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—மல்லிகை.

பாதகவர்கமடையநலிய, நலிவுபட்டவர்கள் கூப்பிட்டு கூப்பீட்டை இவரொருத்தருமே கூப்பிடுகிறார்.

க. சந்தியாகாலத்தில் தென்றல் துடக்கமான பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு பாதகமாகிறபடியை சொல்லுகிறாள்.

உ. முன்பு தூசியேறின பேர்க்குரமாகநின்ற பேரணி உறுபூசலானவாறே திரளவமுக்குமாப்போலே தனித்தனியேநலிந்த பாதகங்கள் பலவுமானி மிகமிகபலகூடிவந்து நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

ந. கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்க ளடங்க பாதகமாகப்புக்கவாறே அவற்றுக்கஞ்சாக் கண்ணைச் செமபளித்தாள், அகவாயிலே அவளழகு ஸம்ருதமாய் நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

ச. அகவாயில் நலிகிறதொழிய ஸ்வரூபேணவந்து ஸபரிசாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்று நலிகிறபதாரததங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

ரு. சகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவங்களைவிட்டு அந்யதாவாய் அவ்வளவிலு மவனுடைய பரஸாதமரிதாலுல் தரிக்க விரகுண்டோ வெனகிறாள.

சு. நிததியாநபாயிநியான பிராட்டியோடு அனயபரரான பரம்ஹருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கு மவனுடைய சௌசீலவியம் என் ஆத்மாவை யீராநின்ற தென்கிறாள்.

எ. கீழ்ச்சொனன பாதகபதார்த்தங்கள திரளவந்து கண்பாராதே நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

அ. கீழ் தனித்தனியும் திரளவும் பாதகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன வென்கிறாள்.

கூ. பண்டே இடைப்பெண்கள் நடுவே இவன குழலூதுகிறபோது நடுநடுவே தன்னுற்றுமையாலே சில உகதிசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணிநின்றுகொண்டு பாடும்பாட்டைநினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலே னென்கிறாள்.

கO. வருவதாகச் சொன்னகாலம் வநதிருக்க அவன் வருகிறிலன், பாதகங்களுடைய சந்நிதியில் அவனையொழியத தரிப்பதெங்கே யென்கிறாள்.

கக. நிகமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார, இத்திருவாயமொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுநகோ ளென்கிறார.

கO-ம். திருவாய்மொழி—மாலைநண்ணி.

ப்ரதிபந்தங்கள்போக திருக்கண்ணபுரத்தி லெம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறாள்.

க. இத்திருவாய் மொழியிற் சொல்லுகிற வாஶ்ரயணத்தைச் சங்கரஹேண வருளிச் செய்கிறார.

உ. "இவ்விஷயத்துக் கென்வருகிறதோ" என்றஞ்சும் சாபலமுடையார், சுரக்ஷிதமான தேசமெனறு நிரப்பயராய் நித்யமாக வாஶ்ரயுங்கோ ளென்கிறார.

ந. திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உபயவிபூதிநாதனுய்த்து, உங்கள் துக்கங்கெட அநந்ய பரயோஜனுய்க்கொண்டா ஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார.

௪. ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஶ்ரயியுங்கோள, அவனுங்களுக்கு ரக்ஷகனு மென்கிறார.

௫. இப்படி பக்தியோகத்தா லாஶ்ரயிக்க க்ஷமரன்றிக்கே தன திருவடிகளையே உபாயமாகப பற்றினா திறத்தவன செய்தருளும்படியையருளிச் செய்கிறார.

௬. தன்னை ஆஶ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிபந்தங்களைப்போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும ஸ்நேஹியா மென்கிறா

௭. அநந்ய ப்ரயோஜநருக்கு சுலபனுய ப்ரயோஜநாந்தர பராக்கந்தைக் கொடுத்துத தானகல நிற்குமென்கிறார.

௮. அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள, உங்களுடைய துக்கத்தையும துக்க ஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும போக்கியருளு மென்கிறா

௯. உபதேச நிரபேக்ஷமாக நான முன்னமவனை ஆஶ்ரயித்து சுகியாகப பெறறேனென்று ப்ரீதராகிறார.

௧0. ப்ரீதயதி சயத்தாலே ஸவலாபத்தைச்சொல்லிப பக்திபரபஶ்யருஷ்டானங்களுக்கு க்ஷமரல்லாதார திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியைசசொல்லவே ஸமஸ்த துக்கங்களுமபோ மென்கிறார.

௧௧. ப்ரதிபந்தங்கள ஸவாசனமாகப போகவேணடியிருக்கில இத்திருவாய மொழியை ப்ரீதிபூரவகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார.

---

௧0 - ம பத்து.

ஆழ்வாருடைய பதறறத்தைக்கண்டு, திருமோகூரிலே தங்கு வேடடையாகவந்து தங்கி, இவர்க்கு காசசிராதி கதியையுங்காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷித ஸமவிதாநம பணணினபடியை யருளிசசெய்தார

௧-ம். திருவாய்மொழி—தாளதாமரை.

கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தக நிசசேஷ நிபாஹணத்தை அருளிச செய்கிறார.

௧. மரணமான மஹாபயத்துக்கு விரோதி நிரசநசீலனுன காளமேக மல்லது துணையில்லையென்று அவனைப பற்றுகிறார.

௨. போக ஹேதுவான வொப்பனையையும உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு காலத்துவ முளளதனையும புகலுடையோ மல்லோ மென்கிறார.

௩. சாவரக்ஷகனுனவன வாத்திக்கிற திருமோகூரை, நமமுடைய சகலதுக்கமும கெடசசென்று பராப்பபோ மென்கிறார.

ச. நம்முடைய சமஸ்த துக்கங்களுங்கெட, திருமோகூரிலேவந்து சுலபனாய் நிற்கிறவனை ஆஶ்ரயிக்க வாருங்கோளென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளை யழைக்கிறா.

ரு. அவனெழுந்தருளிநின்ற திருமோகூரை ஆஶ்ரயித் தநுபவிக்க வாருங் கோளென்கிறா.

௬. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரக்ஷையில்லை யென்கிறா.

எ. நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவா ஜநீயமான உத்பாதகன வாத்திக்கிற திருமோகூரை ஆஶ்ரயிக்கவே, நமமுடைய துக்கங்க ளப்போதே போமென்கிறா.

அ. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போமென்கிறார்.

௯. நமக் கரணன திருமோகூரை நாம்ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று, ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறா.

கo. சாவ ரக்ஷகன் வாத்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்குப் பந்துக்களாரா ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோ ளென்கிறா.

கக. நிகமத்தில், பரமோதாரமான திருமோகூருக்குக் கொடுத்த வித்திருவாய் மொழியை அப்யஸிக்க வல்லாாக்குத் துக்கநிவ்ருத்தி யுண்டாமென்கிறா.

உ-ம். திருவாய்மொழி—கெடுமிடர்.

இதுவுமது.

க. ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச் சொல்லத் திருவநந்தபுரத்துக்குப் போகைககு விரோதியானவை யெல்லாம் போம் அங்கேபுக வாருங் கோளென்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

உ. ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்குச்சொன்ன திருநாமந்தானே ஆயிரம் ப்ரகாரததாலே ரக்ஷகமா மென்கிறா.

௩. ப்ரதிபந்தங்கள் போகைக்குத் தேசப்ராப்தியே யமையும், ஆயிரந் திருநாமத்திலு மேதேனு மொன்றைச்சொல்லி அநுபவியுங்கோளென்கிறா.

ச. ஆஶ்ரயிப்பாாக்கு ருசிபிறக்கைக்காகத திருவநந்த புரத்திலே புக்கடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன பாக்கியவான்க ளென்கிறா.

ரு. திருவநந்தபுரத்தி லாஶ்ரயிக்கு மவர்கள் நித்தியசூரிகளாவாகள், ஆகையாலே, அங்கே நீங்களும் ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

௬. நித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற இங்கே ஆகையாலே திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம், அங்கே நாமடிமைசெய்ய வேணுமென்கிறார்.

௭. ஸர்வேச்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்றடிமைசெய்யப்பெறில் ஒருதேசவிசேஷத்தைச் சென்றடிமைசெய்யப் பெறமிலோமென்னும் துக்கம் போமென்கிறார்.

௮. திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

௯. சரீராவஸாநமணித்தாயித்து, ஈண்டென்த திருவனந்தபுரத்திலே புக்கடிமைசெய்யத் தாஸ்யவிரோதிகாமங்கள்தானே நசிக்குமென்கிறார்.

௰. திருவனந்தபுரத்திலே புக்கடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமைபேச நிலமன்றென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் போக்யராவரென்கிறார்.

௩-ம். திருவாய்மொழி—வேய்மரு.

இதுவுமது

௧. அவன் பிரிகிறானென்கிற வ்யஸநமசெல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே, குயில் தொடக்கமான பாதக பதார்த்தங்களின் த்வநியாலும் அவன் போக்காலும் தனக்குப் பிறந்த வ்யவஸாயத்தை, தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாப்போலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறாள்

௨. இவள் தரிக்கைக்காகப் பல்காலணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷ ஸுகமெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னு மிதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாப்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள்.

௩. நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஜீவித்திருக்கிற வொருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறாள்.

௪. இவன் போகை நினைத்து நோவுபட்ட புக்கவாறே "உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்பாவனையுண்டோ" என்று இப்புடையிலே ஸவிநயமாகச் சிலவார்த்தைசொல்ல இவையிறே என்னை யழிக்கிறதென்கிறாள்.

௫. "நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீ யிப்படிப்படுகிறதென்" என்ன, நீ பசு மேய்க்கக் கடவையானபின்பு நீயும் போனாய் நீ போனால் நலியக்கடவ ஸந்த்யாதி பதார்த்தங்களால் நலிவுபடுகிற வென்னை யாஸ்வஸிப்பித்தருளவேணுமென்கிறாள்.

௬. உனக்குப் போனவிடமெங்குமபிமதைகள் பலருளா உனக்கொரு குறையில்லை நாங்க ளுன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம் உன் போக்கான தெங்களுக்கு அஸஹயமென்கிறுள்.

எ நாங்கள் நோவுபட உன சுகுமாரமான திருவடிகள் னோவப் பசுமேய்க்கப்போனுல் அங்கே அசுராகள் கிட்டினுலென்னுய் விளையுமென்கிருள்.

அ. நீபோனுல் சப்ரமாதமென றஞ்சாநினறேன், உன்னைப் பிரியவும் மாட்டேன் பசுமேய்க்கை வயாஜமாக அபிமத விஷயஙகளை நினைததுப்போகிருயாகில், என கண்வட்டததிலே உனக்கு அபிமதைகளோடே சஞ்சரிக்கவேணு மென்கிருள்.

௯. "உகக்கு நல்லவரோடு முழிதராய்" என்று நான் போகாமைக்காகச் சொன்னவார்த்தை யித்தனையொழிய, உங்கள் சந்நிதியிலே நான் சிலரோடே பரிமாறுகை யுங்களுக் கநிஷ்டமன்றோவென்ன; எங்களோட்டைக் கலவியிற காட்டில் திரு உள்ளத்தில் ப்ரியமே யெங்களுக்கு மிகவும் சுகம், ஆனபின்பு சப்ரமாதமான தேசத்தில் போகா தொழியவேணு மென்கிருள்.

க0. முன் கைமிடுக்கருன வசுராகள் கம்ஸப்பேரிதராய்ச் சஞ்சரிககிற காட்டிலே, நம்பி மூத்தபிரானையு மொழியத் தனியே திரியாநிற்றி யென்று மிகவும் நோவுபடா நினறே னென்கிருள்.

கக. நிகமத்தில், அவனை "பசுநிரை மேய்க்கப் போகவேண்டா" என்று நிக்ஷேபித்த பாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவறறோடொக்க ஒரு திருவாய்மொழியே! யென்று விஸ்மிதராகிறா.

---

௪ - ம். திருவாய்மொழி—சார்வே.

இதுவுமது.

க. உபயவிபூதி யுக்தனுயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதசுலபனுனவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலப்ய மென்கிறா.

உ. ஸாவேஶ்வரனுய் ஸ்ரீயஃபதியாயிருந்துவைத்து என்விரோதியைப்போக்கி என்னை யிங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றுனென்று, கீழ்ச்சொன்ன சௌலப்யம் தமக்குப் பலிததபடியை யருளிச்செய்கிறா.

௩. மறுவலிடாதபடி சம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுனவனுடைய திருவடிகள் சிரோபூஷணமாகப் பெற்றேனென்கிறா.

௪. என்மனஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸாவேஶ்வரனை யொருவராலும் விஸ்லேஷிப்பிக்க வொண்ணுதென்று நிச்சயித்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனு யிருந்தே னென்கிறா.

ரு. அவன் என்திறத்தில்செய்ய நினைக்கிறவை யொருவரறிய நிலமன்றெனகிறார்.

சு. இன்று ஶ்ரயிப்பாரையும் நித்தியாஶ்ரிதனைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிரமமனுய விழப்பெற்றேனெனகிறார்.

எ. ஸம்ப்ரதி பந்தங்களையெல்லாம் தானே போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாளதோறு மனுபவியென்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து யருளிச்செய்கிறார்.

அ. "அவனை அநுபவி" என்றவாறே உகந்தநெஞ்சைக்கொண்டாடி அவனை யிடைவிடாதே அநுபவி யெனகிறார்.

கூ. "ஜன்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" என்கிறபடியே அநேக காலசாத்தியமான பக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனைக் கேவலமவன பரசாதத்தாலே காணப்பெற்றே னெனகிறார்.

கo. பரயோஜநாந்தரபரரோடு சாதநாந்தரபரரோடு பரபந்நரோடு வாசியற அவனே யுபாயமென்று உகத்ததை நிகமிக்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குக் கிருஷ்ணனுடையதிருவடிகள சுலபமா மெனகிறார்.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—கண்ணன்கழலிணை.

இதுவுமது

க. பக்தியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அநுசந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்திர மின்னதெனகிறார்.

உ. இதனுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ந. ஸ்வாமித்வ பரயுக்தமான ஸர்வவித ரக்ஷணங்கள பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

ச. "ஆபோநாரா இதி பரோக்தா:" என்று மொருநிர்வசந பராகாரமுண்டிறே யிதுக்கு அவ்வழியாலே திருமந்திரத்தை நிர்வசித்துத் திருமந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்சலியைப்பண்ணி ஆஶ்ரயியுங்கோ ளெனகிறார்.

ரு. இப்படி செவ்வி மாருத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன திருநாமத்தை ஹஸ்தத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள, அப்படிசெய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியைப் பெறலா மெனகிறார்.

சு. நீர்சொன்னபடி செய்யலாவது ஆஶ்ரயணீயனைக் கண்டாலன்றோ, கண்டாஶ்ரயிக்க வேண்டாவோவென்ன; பிறபாடரான நமக

காகத் திருமலையிலே நின்றருளினன் அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

எ. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஶ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமமுஞ் சொல்லவும்மாட்டாதார, அந்தப்புரபரிகரமானார் வார்த்தையைச் சொல்லவே பூர்ணோபாசநத்தில் பலம் ஸித்திக்கு மென்கிறார.

அ. அதிகாரிநியதியில்லை ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார நித்தியசூரிகளோ டொப்பாகள் என்கிறார.

கூ. ஜன்மாதிகள் அப்ரயோஜகமானலும் ப்ரயோஜனநதர பரதாஹேது வானபாபங்கள் செய்வதெனறென்னில், ப்ரயோஜன ஶூந்யராய்க் கொண்டா ஶ்ரயிக்கவே அவைதானே போமென்கிறார.

க0. அவ்வளவேயன்றிக்கே கைங்கரிய ப்ரதிபந்தங்களும் போம், ஆனபின்பு, அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார.

கக. நிகமத்தில், இப்பத்தும் அப்யஸித்தவாகளை ஆழ்வார தம்மைப்போலே பகவத்விஷயீகார பாத்ரமாக்கு மென்கிறார.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார்.

இதுவுமது.

க ஈஶ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே யொருப்படாநின்றான், அது தானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானு யிராநின்ற னென்கிறார.

உ. "விதிவகையே" என்று, கேவல பகவத் க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென், அடியிலே "இன்னின்ற நீர்மையினியாமுறாமை" என்றிலோமோ நாமென்ன, நாமபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றதென்கிறார.

ங. நெஞ்சே, நம்மை விஷயீகரிக்க வல்லனே யென்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே பலிக்கிறபடி யென்னென்கிறார்.

ச. சர்வேஶ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானகச் சொன்ன விது சம்பவிக்குமோ வென்னில்; அவனுடைய வாஶ்ரித பாரதந்திரயத்தை அநுசந்தித்தால் கூடாததில்லைகாண் என்கிறார்.

ரு. அவன பரமபதத்திற்குப்போக வாஶ்ரிதருக்கு வைத்த அர்ச்சிராதி கதியாலே போகப்பெறா நின்றேன், நித்தியாஶ்ரிதனைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றே னென்கிறார.

௬. திருவாடடாறறிலே சநநிதிபணணி எனனைச சாவதோ முகமாக விட மாடடாதவனுடைய திருவடிகளைக கிடடப பெறறேமெனகிறார.

எ. "குறுகினம" "எனறவிதென கொணடறிவ தெனனில, பாாககலாகா தோ உடம்பு கோயிறசாநது நாறுகிறபடி யெனகிறார.

அ. அதயநத விலக்ஷணனானவன திருவாடடாறறிலேவநது சுலபனாய என ஹருதயததிலே வநது புகுநது உஜஜவலனாகைககு நானெனன நனமைசெயதே னெனகிறார.

௯. அதயநதம பூரணனான தானிகழாதே எனமனஸஸை சாவகாலமும விடு கிறிலன, ஒருவனுடைய வயாமோஹமே! எனறு பரிதாாகிறார.

௧0. மஹாபுருஷாகளை அடைநதால எதிாததலை பாராதே தஙகள தரததைக கொடுபபாாகளெனனு மிவவாததததைத திருவாடடாறறில நாய னானென பககலிலே காடடினானெனகிறார.

௧௧. நிகமததில, இததிருவாயமொழியை அநுபவிகக வுரியாா நிததிய சூரிக ளெனகிறார.

எ - ம. திருவாய்மொழி—செஞ்சொல்.

இதுவுமது

௧. "திருவாயமொழிபாடுவிகக" எனறொருவியாஜததாலேபுகுநது தமபக கலவனபணணின வயாமோஹததைககணடு, அவனுக கடிமைசெ யவாா சீலாதிகளிலே யகபபடாதே கொளளுஙகோ ளெனகிறார.

௨. தமமோடு கலநதபினபு அவனுககுபபிறநத சமுாததியைக கணடினிய ராகிறார.

௩. அவனுககுததமபககலுண்டான வபிநிவேசததினுடைய வெலலையிலலா மையை யருளிசசெயகிறார.

௪. தமமுடைய திருமேனியிற காடடிலும தமமோடே பரிமாறலாம நில மெனறு அவனுககுத திருமலையிலுணடான வயாமோஹததை யருளிசசெயகிறார.

௫. அவன தமமோடேகலநது தமவாயாலே திருவாயமொழிகேடட பரீதி யுளளடஙகாம லானநதிததது ஆளததிவையா நினறானெனகிறார.

௬. ஸ்ரீயஃபதியானவன திருமலையிலே நினறருளி எனனை யாளுகையிலே வயாமுகதனானா னெனகிறார.

எ. தமமுடைய விஸஸமுாததிககெலலாமடி திருமலையானபினபு, இநதே சநதானே நமககு பராப்யமெனறு திருமலையைக கொணடாடு கிறார.

அ. திருமலை தொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும்ப்ரிவேசத்தை என்னவயவங்களிலே பண்ணி ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன் இவன்படி யிருந்தபடியென்! என்கிறார்.

௯. நமக்கிந்த சம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாயித்து, திருமலையைக் கைவிடாதேகொள்ளென்று திருவுள்ளத்தைகுறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

௧௦. இப்படி இவர் நிரப்பந்திக்கச்செய்தேயும் ஆனைக்குப் பாடுவாரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி "சாந்துபூசுவார பரணியையுடைத்தோ பூசுவது, இதென சொன்னீரானீர்" என்ன, திரியவும், மங்கவொட்டடென்கிறார்.

௧௧. நிகமத்தில், மஹாதஹங்கார விஷயமான வித்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

அ - ம். திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை.

இதுவுமது.

௧. யாதருச்சிகமாகத திருமலையைச் சொல்லுமகாட்டில் நிரபேக்ஷனைதான் பிராட்டியோடே கூடவந்து எனனுளளே புகுந்தருளினன் என்கிறார்.

௨. தான ஸர்வேஸ்வரனாய் வைதது என்னோடு கலக்கப் பெறுமையாலே குறைவாளனானவன் இன்றுவந்து நிர்ஹேதுகமாக வென் ஹ்ருதையத்திலே புகுந்து பூரணனானனென்கிறார்.

௩. அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை யநுசந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக இங்கனே யெளிதாவதே யென்கிறார்.

௪. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானா யிருக்கிறவனுடைய சீர்மையை யநுசந்தித்து என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியா நின்றேனென்கிறார்

௫. திருப்போரகரான் பரமபதத்தை எனக்குத்தருவானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோதிகளையும் போக்கினா னென்கிறார்.

௬. தனக்கிருப்பிடமான கோயில்க ளநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே என் ஹ்ருதயததிலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ராரததித்து வந்து புகுந்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

௭. அவனுடைய வாதரத்தாலே தமககுண்டான காரதார்த்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

௮. நிரதிசய போக்கியபூதனான திருப்போரகரான் என்பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்நெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தா னென்கிறார்.

கூ "இனறெனனை விஷயீகரிககைக்கும முனபெனனை யுபேக்ஷிக்கைக்கும காரணமென" எனறுகேடகவேணடி யிருநதே னெனகிறா

க0. இவாகேடட விதுககொரு ஹேதுகாணுமையாலே நிருததரவாய, "உமக குமேல செயயவேணடுவதென" எனன, பரதிபூாவகமாக வடி மைசெயயபபெறறேன, இதுவே யினனம வேணடுவதெனகிறா

கக. நிகமததில, இததிருவாயமொழியை அபயசிகக வலலாரிடடவழககு பரமபத மெனகிறா

கூ - ம். திருவாய்மொழி—சூழ்விசும்பு.

அாச்சராதிமாாககம

க. பரம பததததுககுபபோக உபககிரமிககிற ஸ்ரீவைஷணவாகளைககணட பரீதயதிசயததாலே ஸதாவர ஜஙகமஙகளுககுணடான விகருதி யை யருளிசசெயகிறா.

உ. மேலுணடான லோகஙகளபணணின சதகாரஙகளை யருளிசசெயகிறா.

ங. ஆதிவாஹிக லோகஙகளிலுளளா ரெதிரேவநது புஷப வருஷடியைப பணணிககொண டாடுகிறபடியை யருளிசசெயகிறா.

ச. மேலிலலோகஙகளில் தேவாகள இவாகள் போகிற வழிகளிலே தங குகைககுத தோபபுகள் சமைததும வாததியாதி கோஷஙகளைப பணணியும கொணடாடுகிறபடியை அருளிச்செயகிறா.

ரு. ஆதிவாஹிக காததாககளான வருணேநதிராதிகளும மறறுமுளளாரு மிவாகளுககுபபணணும சதகாரஙகளை யருளிசசெயகிறா

சு. சதகார பூாவகமாகத தேவஸதிரிகளுகநது இவாகளை ஆசீாவசனங களைப பணணிஞாக ளெனகிறா.

எ. மருதகணஙகளும வசுகணஙகளும தஙகளெலலைககபபாலும தொடாநது சென்று இவாகளை ஸ்தோததிரம பணணிஞாகள எனகிறா.

அ. பரக்ருதிமண்டலததுக கவவருகே பரமபதததுககுப புரமபாக நிததிய சூரிக ளிவாகளை யெதிாகொளளுகிறபடியை யருளிசசெயகிறா.

கூ. பரமபததிலேசென்று திருவாசலில முதலிகளாலே சறகருதராய, அங குளள நிதயசூரிகள "பரமபததிலேவருவதே!, இதெனனபாக கியபலம!" எனறு விஸமயபபடடாாகளெனகிறா.

க0. நித்தியசூரிக ளிவாகளைக கொணடாடுமபடியை யருளிசசெயகிறா.

கக. நிகமததில, இததிருவாயமொழியை அபய சிததவாகள நிததியசூரிக ளோ டொபபரெனகிறா.

---

௧0 - ம். திருவாய்மொழி—முனியே.

இதுவுமது.

௧. நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய சவுந்தர்யாதிகளைக்காட்டி எனக்குன்னை யொழியச்செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான சம்சாரத் திலேவைத்து, நீபோய்ப் பண்டுபோலே யொருகுறை விஷகாரத் தைப்பண்ணிவிட வொண்ணுதென்கிறார்.

௨. தம்முடைய வபேக்ஷிதஞ் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி அவனுக் குத திருவாணையிடுகிறார்.

௩. பெருமிடுக்கரான ப்ரமஹாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளுக்கு மெல்லாம் நிர்வாஹகனை நீ, உன்னாலல்லது ஜீவிக்க விரகின்றியே யிருக்கிற வென்னை, ஐயோ !, வந்து விஷயீகரித்தருளா யென் கிறார்.

௪. சர்வ நிர்வாஹகனை நீ, என்காரியம், நானேபண்ணிக் கொள்வேனுகப் பார்த்தருளினையாகில், என்னைக்கைவிட்டாயல்லையோ வென்கிறார்.

௫. சர்வரக்ஷகனை நீ யுபேக்ஷித்தால், எனகாரியம் நான்செய்யவோ, பிறர் செய்யவோ, முடிந்தேனிறே யெனகிறார்.

௬. பெரியபிராட்டியார் பக்கல்போலே என்பக்கலத்யந்தாபிநிவிஷ்டனுய், என் ப்ரக்ருதியிலு மாதமாவிலு மத்யாதரத்தைப்பண்ணி, புஜி த்த நீ, என்னை யுபேக்ஷியாதே சீக்ரமென விஷயீகரித்தருளா யெனகிறார்.

௭. (நான் பெரியபிராட்டியார் பரிக்கிரஹமாகையாலே,) ப்ரளயார்ணவமக் னையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை யெடுத்து அவளோடே ஸம்ஸ்லே ஷித்தருளினாற்போலவும், கடலைக்கடைந்து பெரியபிராட்டியா ரோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தருளினாற்போலவும், சம்ஸாரார்ணவ மக்னனை வென்னையெடுத் தென்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளி எனபக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற் றுவைத்து யினித் தப்பவிடுவனோ வென்கிறார்.

௮. அத்யந்த ஆஸ்ரேயனை உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனிவிட வுபாய மில்லை யென்கிறார்.

௯. "'தானிசாவாணித ந்வபு:' 'யஸ்யாத்மா ஶரீரம், யஸ்யப்ருத்வீசரீரம்' 'ததஸர்வம் வைஹரேஸதநு:' என்னும்படியே, எங்கும் வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜகத்சரீரனாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டித் தந்தோமிறே" என்ன, அது உகந்தார்க்கு முகவாதார்க்கும் பொ துவாயிருந்தது, ஆகாராந்தர மில்லையாகிலன்றோ "அதுவேயமை யும்" என்றுறி யிருக்கலாவது, திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற விருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

க௦. எம்பெருமானுக்கிவ ரபேக்ஷிதம் செய்தல்லது திற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியா ராணையிட்டுத் தடுத்துப் பெரியவார்த்தியோ டே கூப்பிட்டிவா ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க் கொண் டுவந்து சம்ஸ்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக் ருதி தத்வத்திலும் ஆத்மதத்வத்திலும் உன்னுடைய சங்கல்ப ரூபக்யானத்திலும் பெரிதானவென்னுடைய விடாயெல்லாந்தீர வந் தென்னோடே கலந்தாய் என்னுடைய மனோரதமு மொருபடி முடியப்பெற்றேனென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானக்யானாநந்தைகஸ்வ ரூபனாய், உயர்வற உயர்நலமுடையனாய், சௌந்தர்யாதி விசி ஷ்டமான நித்தியமங்கள விக்கிரஹயுக்தனாய், அபரிமித திவ்ய பூஷண பூஷிதனாய், சர்வாயுதோபேதனாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயக னாய், அஸ்தானேபய சங்கிகளான அநந்தவைநதேயாதிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரண நளினனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலைய னாய், ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரம்ஹ ருத்திராதிக ளுக்கந்த ராத்மாவாய், தன்னை காணவேணுமென்று விடாய்த் தாஸ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வ பாவனான வெம்பெருமானை, காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிர்துக்கராய், நிரஸ்தசமஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந் திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன் னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்தவந்தாதியான வித்திருவாய்மொழி வல் லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே அயர்வறு மமரர்களோ டொப்பரொன்கிறார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசாரசங்க்ரஹம்.

அநுபந்தம்.

(௨)

பகவத்விஷயஐதிஹ்யங்கள்.

க-ம். பத்து.

க-ம். திருவாய்மொழி—உயர்வற.

க-ம். பாட்டு - உயர்வற.

க. (அஹமஸ்யாவரோப்ராதாகுணைர்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமாப்போலே திருவடி இளையபெருமாளை "நீயிவர்க்கென்னாவீர்"! என்ன "பெருமாளு மொருபடி நினைத்திருப்பர், நானுமொருபடி நினைத்திருப்பேனென்றார்", அவர் "நினைத்திருக்கும்படியென், நீர் நினைத்திருக்கும்படி யென்" என்ன; "அவர் தம்பின பிறந்தவனென்றிருப்பர், நான் அவர்குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனாயிருப்பன்" என்றாரிறே.

உ. (உடையவன்) குணங்கள்தன்னை அஸ்தியென்று விடுமளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும். அதாவது ஆகந்துகமன்றிக் கேஸ்வரூபாநுபந்தியாயிருக்குமென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையைப்பார்த்து "நிர்குணமென்பார் மிடற்றைப் பிடித்தாப்போலே ஆழ்வார் 'நலமுடையவன்' என்றபடி கண்டாயே" என்றுபணித்தான். இத்தால் "சமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோசௌ" என்றபடி.

௩. (மயாவஹமித்யாதி) க்யாநாநுதயம், அந்யதாக்யாநம், விபரீதக்யாநம், என்கிறவிவை வாசனையோடே போம்படியாக. "க்யாநாநுதயமாவது, தேஹாத்மாபிமானம், அன்யதாக்யாநமாவது, தேவதாந்தர சேஷமென்றிருக்கை. விபரீதக்யானமாவது ஸ்வதந்த்ரமாகவும்

கo. எம்பெருமானுக்கிவ ரபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி பெரியபிராட்டியா ராணையிட்டுத் தடுத்துப் பெரியவார்த்தியோடே கூப்பிட்டிவா ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனுய்க் கொண்டுவந்து சம்ஸ்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி தத்வத்திலும் ஆத்மதத்வத்திலும் உன்னுடைய சங்கல்ப ரூபக்ஞானத்திலும் பெரிதானவென்னுடைய விடாயெல்லாந்தீர வந் தென்னேடே கலந்தாய் என்னுடைய மநோரதமு மொருபடி முடியப்பெற்றேனென்கிறூர்.

கக. நிகமத்தில், அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானக்யானுநந்தை கஸ்வரூபனுய், உயர்வற உயர்நலமுடையனுய், சௌந்தர்யாதி விசிஷ்டமான நித்தியமங்கள விக்கிரஹயுக்தனுய், அபரிமித திவ்ய பூஷண பூஷிதனுய், சர்வாயுதோபேதனுய், லக்ஷ்மீ பூமிநீளா நாயகனுய், அஸ்தானேபய சங்கிகளான அநந்தவைநதேயாதிகளாலே அநவரதப ரிசர்யமாணசரண நளினனுய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனுய், ஸர்வேஸ்வரனுய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரம்ஹ ருத்திராதிகளுக்கந்த ராத்மாவாய், தன்னை காணவேணுமென்று விடாய்த்தாஸ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுன வெம்பெருமானை, காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிர்துக்கராய், நிரஸ்தசமஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந் திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணுதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்தவந்தாதியான வித்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே அயர்வறு மமராகளோடொப்பரொன்கிறுர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயாதிருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசார சங்க்ரஹம்.

அநுபந்தம்.

(உ)

பகவத்விஷயஜதிஹ்யங்கள்.

க-ம். பத்து.

க-ம். திருவாய்மொழி—உயர்வற.

க-ம். பாட்டு - உயர்வற.

க. (அஹமஸ்யாவரோப்ராதாகுணைர்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமாப்போலே திருவடி இளையபெருமாளை "நீயிவர்க்கென்னுவீர்"! என்ன "பெருமாளு மொருபடி நினைத்திருப்பர, நானுமொருபடி நினைத்திருப்பே னென்றார்", அவர "நினைத்திருக்கும்படியென், நீர நினைததிருக்கும்படி யென்" என்ன; "அவர் தம்பின் பிறந்தவனெனறிருப்பா, நான் அவர்குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனுயிருப்பன்" என்றாறிறே.

உ. (உடையவன்) குணங்கள்தன்னை அஸ்தியென்று விடுமளவன்றிக்கே இவற்றையிட்டு நிருபிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும். அதாவது ஆகந்துகமன்றிக் கேஸவருபாநு பந்தியாயிருக்குமென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளையைப்பார்த்து "நிர்குணமென்பார மிடற்றைப் பிடித்தாப்போலே ஆழ்வார 'நலமுடையவன்' என்றபடி கண்டாயே" என்றுபணித்தான். இத்தால் "சமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோசௌ" என்றபடி.

ங. (மயர்வறமித்யாதி) க்யாநாநுதயம், அந்யதாக்யாநம், விபரீதக்யாநம், என்கிறவிவை வாசனையோடே போம்படியாக. "க்யாநாநுதயமாவது, தேஹாத்மாபிமானம், அன்யதாக்யாநமாவது, தேவதாந்தர சேஷமென் றிருக்கை, விபரீதக்யானமாவது ஸ்வதந்த்ரமாகவும்

அ-ம் பத்து.

"இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச் செய்தேயும், தக்தபட ந்யாயம் போலே நம்மை விடாதே யநுவர்த்திக்கிறது, நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுதபடியாலே" என்று பார்த்து, அவற்றிலொரு நசையில்லை யென்கிறார்.

க-ம். திருவாய்மொழி—தேவிமார்.

சக்திஹாநியாலே அந்தத் திருப்பதிக்குப் போகமாட்டாமல், நடுவே நின்று, புருஷகார பூதையான பிராட்டி கிட்டவிருக்கவும், ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யாதி குணங்களிருக்கையாலும், தமக்குப் பல வ்யாப்தியான தில்லை யென்று, குணங்கள் மேலே அதிசங்கை பண்ணுகையில், ஸர்வேஶ்வரன், விஶ்வாஸ ஹேதுவான கல்யாண குணங்களைக் காட்டுதலால், அந்த அதிசங்கை தீர்ந்து, ப்ரீதரானதை யருளிச்செய்கிறார்.

க. பிரியில் தரிக்க வொண்ணாதபடி நிரதிசய போக்யனான நீ உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

உ. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கு மிருப்பேயோ என்திறத்துச் செய்தருளப்பார்த்தது நானிங்ஙன் பட்டாமே யுன்னைக் காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

ங. ஆஶ்ரித சுலபனாயிருக்கிற நீ யின்றுவந் தென் ணுபத்தை நீக்காதொழியில் உன் குணமே ஜீவனமாயிருக்கிற வாஶ்ரிதருன்னை எங்ஙனே விஶ்வஸிக்கும்படி யென்கிறார்.

ச. "உன்னை ஆஶ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி வைக்குதி" என்று மறிவொன்றுமே தரித்திருக்கிற நான் அதுவும் பொய்யோவென்று சங்கியாநின்றே னென்கிறார்.

ரு. "சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி" என்று பேறும்மதானுல் சாதனமும் முடைய தலையிலே யாகவேண்டாவோ வென்ன; நான் யத்னம் பண்ணிவந்து காண வென்றொரு பொருளில்லை காண் என்கிறார்.

சு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்.

எ. சகல பதார்த்தங்களு முனக்கு ப்ரகார தயாசேஷமாய் நீ ப்ரகாரியாய் நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனென்னு மறிவொன்றுங் கொண்டு தரித்திருக்கிற நானென் பாபத்தாலே அதிலு மதிசங்கை பண்ணுகின்றே னென்கிறார்.

ணுய் தனக்கும் தமபபனுருடைய வ்யாபாரமே யாத்ரையாய், அவ
னுமபோய் இருவரும் சரக்கு பிடித்துக்கொண்டுவந்து ஒரு பந்த
லிலே தங்குவது; அதிருவருககுமிடம் போராமையாலே அம்பறுத்
தெய்யவேண்டும்படி விவாதம் ப்ரஸ்துதமான சமயத்திலே, இரு
வரையு மறிவானொருவன்வந்து "இவனுன்பிதா, நீயவன்புத்ரன்"
என்றறிவித்தால், கீழிழந்தநாளைக்கு சோகித்து, இருவா சரக்கு
மொன்ருய், அவன் ரக்ஷகனுய் இவனரக்ஷியமாய அன்வயித்து
விடுமிறே.

அ. (மறறொருதிருஷ்டாந்தம) ஒரு ராஜபுத்ரன் ஒரு வுதயானததைக்கண்டு
புகவஞ்சினால "உன்தமப்பனதுகாண்" எனனவே நினைத்தபடிபுக
குப் பரிமாறலாமிறே.

கூ-ம். பாட்டு - ஒடுங்கவவன்கண்.

௯. (ப்ராப்திகைப்புகுந்ததாவ தெப்போதோ என்று விரல் முடக்கியிருக்
கும) யெனறதுக்கு சம்வாதமாகவோரைதீஹய மருளிச்செய்கி
ருா. ஓரயனத்திலன்று குன்றத்துச சீயா, எம்பெருமானுா ஸ்ரீபா
ததிலேபுக அவருடைய சிறுபெயரைச்சொல்லி "சிங்கப்பிரான்
இன்றயனங்கிடாய்" என்ன, திருவுள்ளததி லோடுகிற தின்ன
தென் றறியாமையாலே அவா பேசாதிருக்க "இததேஹசமனந்
தரத்திலே ப்ராப்தி கண்ணழிவறறபின்பு நடுவு விரோதியாய்ச்
செல்லுகிறநாளிலே ஓராண்டு கழியப்பெற்றவிது, உனக்கொன்ரு
யிருந்ததில்லையோ ! என்றருளிச்செய்தாா.

க0. எம்பாா ஓருருவிலே "பினனு மாக்கை விடும்பொழு தெண்ணே" யெ
ன்று, இங்ஙனே காரணமானது கழிந்தபோதே காாயமுந் தன்
னடையே கழிந்ததேயன்ரே ! ப்ராப்தியு மினிக்கைப்புகுந்ததே
யன்ரே ! இனி சிந்தாவிஷயமுண்டோ ?" என்றருளிசசெய்தாா.

க0-ம். பாட்டு - எண்பெருக்கன்னலத்து.

கக. இப்பாட்டாலே திருமந்திரத்தை சாாத்தமாக வருளிச் செய்கிறாா.
ஆழ்வானிப்பாட்டளவும் வரப்பணித்து இப்பாடடளவிலே வந்த
வாறே "இததையுந்தம்மாசாாயாகள் பக்கலிலே கேட்டுககொ
ள்ளுஙகோள்" என்ன, பட்டரும, சீராமப்பிள்ளையு மெழுந்திரு
ந்து போகப் புககவாறே அவாகளை அழைத்து "இன்னபோ தின்
ஞரிருப்பாா, இன்னுா போவாா, யென்று தெரியாது இருந்து
கேளுங்கோள்" என்று திருமந்திரத்தை யுபதேசித்து, இப்பா
ட்டை நிாவஹித்து "இபபாட்டை யிதுக்காததமாக நினைத்திருங்
கோள். "என்று பணித்தான்.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—எல்லியும்.

ஆழ்வா ரவ்வாறு கூப்பிடுகையில், ஆழ்வாரைக் காட்டிலீச்வரனுக்கு ஆழ்வாரிடத்தில் த்ருஷ்ணை அதிகமாய், ஆக்ரோசம் பண்ணுகைக்கு முன்னே வந்தோ மில்லையென்று லஜ்ஜித்து, ஆழ்வாரார்த்திதிருமபடி ஸகல ஸங்காஹத்தோடே அதர்கிதமாகப் போனால், மோஹிப்பரென்று, திருக்கடித் தானத் திருப்பதியி லெழுந்தருளின தறிவித்து, ப்ரீதிஸாத்மித்தவாறே, முகங்காட்டுவோமென் றிருந்ததைக்கண் டாழ்வார் ப்ரீதியடைந்ததை யருளிச் செய்கிறார்.

க. என்னுடைய வார்த்திதீர்த்தருளுவான் ஸர்வேச்வரனே, அவனூர் திருக்கடித்தான மென்கிறார்.

உ. திருக்கடித் தானத்திலுமென் ஹ்ருதயத்திலுமொக்க அபிநிவேசித்தென்னுள்ளே வர்த்தியாநின்றா னென்கிறார்.

ங. பிராட்டியோடுகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாசம்பண்ணுகிற வாத்சல்ய பூதனை உபகாரகனநுசந்திக்குந் தோறும் இனியனாகாநின்றானென்கிறார்.

ச. திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கை மாத்திரமாகக்கொண்டு சங்காதிசயத்தாலே என்நெஞ்சையே நிரந்தர வாசஸ்தானமாகக் கொண்டா னென்கிறார்.

ரு. என்பக்கல் ப்ரேமாதிசயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வென் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தருளினா னென்கிறார்.

சு. தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே திருக்கடித்தானத்தை யெல்லாரும் ஆச்ரயுங்கோ ளென்கிறார்.

எ. உங்கள் துக்கநிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா; திருக்கடித்தானத்தைநெஞ்சாலே நினைக்கவமையு மென்கிறார்.

அ. என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும்தாயப்ராப்தமான ஸ்தானமாக விரும்பியிருக்குமென்கிறார்.

கூ. "என்னோடே இட்டுகைக்குறுப்பானநிலம்" என்று திருக்கடித்தானத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனானா னென்கிறார்.

க0. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான், என்னைப் பெற்றபின்பு நிற்பதுமிருப்பதும் என்னெஞ்சிலே யென்கிறார்.

கக. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இதுதானே திருநாட்டிலே கொடுபோய் விடுமென்கிறார்.

உ-ம். பாட்டு - என்செய்ய.

கரு. (இவனால் பரிஹாராய மென்னு மதுகரும் அவனால் பரிஹாராயமென்னு மதுக்கு மைதிஹ்யம்) திருககோட்டியூரிலே தெற்காழ்வான் கோளரியாழ்வானுக்கு தீர்த்தத்துறையிலே சொன்னவார்த்தை "ஒரு முழுக்காலும் இரண்டு முழுக்காலும் போகாதுகாண் - தெற்காழ்வார் கையிற் திருவாழியாலே வினையை யறுத்துக்கொண்டு போகிலத்தனையொழிய, ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான் பண்ணினபாபம்."

ச-ம். பாட்டு - எங்கீர்மை.

கஎ. (ப்ராசங்கிகமாக வைதிஹ்யம்) பட்டரை யொருதமிழன் "கேட்டிரங்கியென்றுதே கண்டிரங்கி என்னபெறுமோ" என்ன; "அணைத்தகை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடிக கண்டால் பிரியத்தகாதென் றிருக்கவேண்டாவோ; "இப்படி கூடுமோ" என்னவில் "புல்லியித யாதி, காதலா தொடுவுழியிதயாதி, உனக்கித்தமிழ்ப் போகாதோ" என்றார்.

ரு-ம். பாட்டு - நல்கித்தான்.

கஅ. (அருளாயே) திரியக்கை "அருளாய்"என்கிறதே தென்ன "நம்பியேறு திருவுடையான் தாஸர் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்" என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய துணுக்கென் றெழுந்திருந்து "அவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன பரிமாறும்படிக்கு, திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினரென்ன வேணுங்காண்" என்றருளிச்செய்தார்.

அ-ம் பாட்டு - நீயலையே.

கயா. (வாயலகி லின்னடி சில்வைப்பாரை நாடாய) என்றப்ரசங்கத்திலே சம்வாதம. பெரிய திருமலை நம்பி தம்முடைய அந்திமதசையிலே தமக்கொரு வெண்ணெக்காடும் பிள்ளையாயிறறு திருவாராதனம், அவர் திருமுன்பில திருத்திரையை வாங்கச்சொல்லி "சாயலொடுமணிமாமைதளர்ந்தே நானினி யுனது வாயலகி லின்னடி சில் வைப்பாரை நாடாயே" என்றாராம்.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—வளவேழுலகின்.

ரு-ம். பாட்டு - மானேநோக்கி.

உ0. (அமணன் றலையோடே) என்னுமாப்போலே பெருமாள் செய்தத்தையுமவன்றலையி லேறிட்டுச் சொல்லுதலென்றபடி (அமணன்றலையோடே) அதாவது, ஒருகள்ளன் ஒரு ப்ராம்ஹண க்ருஹத்திலே கன்னமிட, அது ஈரச்சுவ ராகையாலே, யிருந்திக்கொண்டு அவன்மரிக்க, அவ்வளவில், அவன பந்துக்கள், வந்து ப்ராமஹணனை "பழிதரவேணும்" என்ன இரண்டு திறத்தாரும், ராஜாவின் பா

டேபோக, அந்தராஜாவும், அவிவேகியாய் மூர்க்கனுமாகையாலே "ப்ராமஹணு நீயிரச்சுவரை வைக்கையாலே யன்றோ அவன்மரித்தான், ஆகையாலே நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன, அவன் "எனக்குத் தெரியாது சுவர்வைத்தக் கூலியாளைக் கேழ்க்கவேணும்" என்ன, அவனை அழைத்து "நீயன்றோ ஈரச்சுவர்வைத்தாய் நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன, அவனும் "தண்ணீர் விடுகிறவன் போரவிட்டான், என்னாற் செய்யலாவதென்" என்ன, அவனை அழைத்துக் கேட்க, அவனும் "குசவன் பெரும்பானையைத் தந்தான், அதினாலே நீரேறிற்று" என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும் "என்னால் வந்ததன்று ஒருவேஸ்யை போகவரத்திரிந்தாள் அவளைப்பார்க்கிற பராக்கிலே பானைபருத்தது" என்ன, அவளை அழைத்துக்கேட்க, அவளும் "என்னாலன்று வண்ணான் புடைவை தாராமையாலே போகவரத் திரிந்தேன்" என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும் "என்னாலன்று துறையிற் கல்லிலே யோரமணன் வந்திருந்தான் அவன் போகவிட்டு தப்ப வேண்டிற்று" என்ன, அந்த வமணனை தேடி பிடித்துக்கொண்டுவந்து "நீயன்றோ யித்தனையுஞ் செய்தாய் நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன அவன் மௌனியாகையாலே பேசாதிருக்க "உண்மைக் குத்தரமில்லை யென்றிருக்கிறுன் இவனே யெல்லாஞ் செய்தான்" என்று ராஜா அவன் தலையரிந்தான். இக்கதையை அநுசந்திப்பது.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—பரிவதில்.

கூ-ம். பாட்டு - அமுதமமரர்.

உக. (அமுதிலுமாற்றவினியன்) இவாகள் இவன்வாசியறியாமல் நிரதிசய போக்யமான ஆராவமுதைவிட்டு ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக்கொண்ட கலுவதேஎன்று தாமருளிச்செய்ததுக்கு சம்வாதமாக ஆசார்ய திவ்ய ஸூக்தியைக்காட்டுகிருர். நம்பிதிருவழுதிநாடுதாஸர், "இந் தேவஜாதிவெறும் மனாயோ, 'உப்புச்சாறுகி ளருவதெப்போதோ' என்று கவிழ்ந்துபார்த்துக் கிடப்பதே! இவனழகையும் போக்யதையையும்விட்டு" என்பராம்.

எ-ம். திருவாய்மொழி—பிறவித்துயர்.

ச-ம். பாட்டு. மயர்வற.

உஉ. (என்சொல்லியான் விடுவேனே) என்கிறவிடத்திலோரை நிஹ்யம்-அதாவது, ஒருப்ராம்ஹணப்பிள்ளை மாமனா க்ருஹத்துக்குப் போக அவன், தரித்திரனுகையாலே இவனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய்,

நெடும்போதேற்ற மிறைத்துக் காலோய்ந்தவளவில், "விட்டுப் போகைக்கு ஹேதுவாக மாமனருக் கொருகோபத்தை யுண்டாக் குவோம்" என்று, இறைக்கிற மாமனாமேலே உமிய, அவனும் "ஒரு குளிாத்தியிருந்தபடியென்" என்ன, "சுடசுடவுமிவானைத் தேடிககொள்" என்று இறங்கிப்போனனும், இத்தால் நிரபராத னுயிருக்கச்செய்தேயும் ஒருகுற்றத்தைத்தானே யேறிட்டுக்கொ ணடுபோனனிறே, அப்படியேதேனுமாகிலும குற்றத்தையிட்டுப் போகைக்கு இவனிடத்திலே யொருகுறையுண்டானலன்ரு விட லாவதென்று கருத்து.

எ-ம், பாட்டு - யானெடடி

உ௩. (தானெட்டிவந்து) ப்ரதிக்ஞைபண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் இவ டத்திலேயோனை தீஹயமருளிச்செய்வா. அதாவது ஒருப்ராம்ஹ ணன், பரமனுப்தனுயிருப்பானுய், வேறொரு ப்ராம்ஹணன், அவ ன க்ருஹத்திலே போஜனாத்தமாகச்செல்ல, சிலரிருந்து "அவ னொருவாக்கும் அசனமிடான், லுத்தன்காண்" என்ன, "உங்கள் முனனே அவனகத்திலே எப்படியு முண்டுவருகிறேன்" என்று, தன்னாததியைககாட்டி "இததனை பரசாதமுண்டாகிலும் ஜீவிக் கலாம்" என்ன, "அவன் தன்னுலாவதில்லை" என்ன, இவனுமிறு கடபிடிக்க, "ஆனல் இலைஇல்லை" என்ன, மடியிலிலையெடுத்துக் காட்டி, "கொண்டுவநதேன்" என்ன, "கழுத்தறுக்கவருகிறவா கததியும் கையிலேகொண்டு வாராரோ" எனறு, பின்னையும் சார சனமிடடானுமென்று. இத்தால் "எப்படியுமவன் க்ருஹத்திலே யுண்டு வருகிறேன்" என்று, ப்ரதிக்ஞைபண்ணிவந்தானிறே யெ ன்றபடி.

கூ - ம் திருவாய்மொழி—இவையும்.

கூ-ம். பாட்டு - மாயன்.

உச. (துயக்கன்மயக்கன்) உகவாதாாக்கு ஸம்ஸயவிபாயங்களைப் பிறப்பிக் கும் யென்கிற விடத்திலே ஓனை தீஹ்யமருளிச்செய்வர். பட்டர் திருவோலக்கத்துக்குப் பலகாலும் ஸாஸதிரியா யிருப்பானெரு ப்ராமஹணன் சென்றுடி யிருப்பானுய் அவனைக்கண்டால் பட் டரும் "வந்தாயோ போனுயோ" என்று சாமான்னியேனவ்யவ ஹரித்தருளிச்செய்வா ; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பலகாலும்சேவிக்க யெழுந்தருளுவா, அவனைக்கண்டால் மிகவும் க்ருபைபண்ணி ஆதரிததுக்கொண்டெழுந்தருளி யிருப்பா ; இததை பலகாலுங் கண்டிருப்பாரொருவா பட்டனைவநது சேவித்து, "சுவாமி தே வரீா திருவோலக்கததுக்கு வருகிற ஸாஸதிரி, ப்ரசித்தனுயிருக்கி

றவன், அவன்வந்தால் சாமான்னியமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது; ஒருசாது ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தாரென்றால், அவரைமிகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணி யருளுகிறது; இதிரண்டையும் எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "ஆனால் அவர்களிரண்டுபேரு மெப்போதும்போலே நாளையும் வருவர்கள், அப்போது நீயுமெப்போதும்போலே பார்த்திரு, இரண்டுஞ்சொல்லுகிறோம்"என்ன, அவருமப்படியே பார்த்திருக்க, மற்றைநாள் வெடிவோறே அந்த ப்ராமணன் ப்ரதமம்வந்து சேவிக்க, அவனை யெப்போதும்போலே வினவியருளி, "நீராரைத்தான் பரதத்வமென்று நினைத்திருக்கிறது"என்ன, "சிறிது ப்ரமாணங்கள் ப்ரம்ஹாவை பரதத்வமென்று சொல்லுகிறது, சிறிது ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவை பரதத்வமென்று சொல்லுகிறது, சிறிது ப்ரமாணங்கள் ருத்திரனே பரதத்வமென்று சொல்லுகிறது; ஆகையினாலே நம்மாலே நிச்சியிக்கப்போமோ" என்ன, "நல்லது" என்றிருந்து, அவன் போனவாறே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ரெழுந்தருளிசேவிக்க, அவரையுங் க்ருபைசெய்தருளி, "தேவரீர் ஆரைத்தான் பரதத்வமென்றிருப்பீர்" என்ன, "தேவரீர், ஸ்ரீயஃபதி நாராயணனே பரதத்வம் என் றருளிச்செய்யுமே, அதொழிய அடியேன் வேறொன்றறியேன்" என்ன, "இன்னமுமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதேது" என்ன, "'எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்' என்று ப்ரசாதித்தருளுமே, அத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பன்" என்ன, திருவுள்ள முகந்து, "அபசாரத்தை க்ஷமித்தருள, திருமாளிகைக் கெழுந்தருள," என்றருளிச்செய்து, பார்த்திருந்தவரைப் பார்த்து, "கண்டீரோ யிருவர்க்கு முண்டான தாரதம்மியம், ஆகையாலே, இவரை வணங்கவோ! அவனை வணங்கவோ, இப்படியன்றோ ஸ்வரூப ஸ்திதி யிருந்தது" என்றருளிச்செய்ய, அவரும் க்ருதார்த்தராய் போனாரென்று, "அணியன்" என்றதோடே சேர வருளிச்செய்கிறார்.

௨௫. (என்னினிவேண்டுவம்) அப்பாதி ஷேதமே பேற்றுக்கு வேண்டுவது, அதுக்குப் புறம்பான யோக்யதா யோக்கியதைகள் இல்லை நசித்கரமென்னு மதுக்கு சம்வாதம். வேல்வெட்டி நம்பியார், நம்பிள்ளையை, "பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில், ப்ராங்முகத்வாதி நியமங்களோடே சரணம்புக்காரா யிருந்தது, ஸித்வுபாயமிதர சாதனங்கள்போலே, சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ" என்றுகேட்க, "பெருமாள் தமக்கு, 'சமுத்திரம் ராகவோ ராஜாசரணங் கந்துமர்ஹதி' என்றுபதேசித்தான் ஸ்ரீ விபீஷ்ணாழ்வான்; அவன்றான் பெருமாளை சரணம் புகுகிறவிடத்தில், 'கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தான்' என்றில்லை;" ஆக இத்தால்

சொல்லிற் றுயிறறென்னென்னில்; பெருமாள் இக்ஷவாகுவம்ஸ்ய யராய் ஆசாரப்ரதான ராகையாலே சில நியமங்களோடே சரணம்புக்கார், ராக்ஷஸஜாதீயனுகையாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே, சரணம்புக்கான; ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை சம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை சம்பாதிக்கவேண்டா; ஆகையாலே சாவாதிகார மிவ்வுபாயம்" என்றருளிச்செய்தார.

உ-ம். பத்து.

ந-ம். திருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்.

உ-ம். பாட்டு - ஓத்தார்.

உசா. (அறியாதனவறிவித்து, என்றவிடததிலே ருேக்காக ஐதிஹ்யம், இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமான வளவிலே எம்பாரகோஷ்டியிலே "இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரதமகுருவார்" என்று பிறந்ததாய், இருந்தமுதலிகளிற் சிலா "ஆசாரயனன்ருே" என்ருாகள்; சிலா "'ஆசாரயன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயிக்கப்போரு' என்று அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சேரவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு" என்ருாகள்; "அங்கனன்றுகாண், அவனிவனையழைத்தாலும் இவன் அல்லேன், என்னுதபடி 'இசைவித்தென்னை' என்கிறபடியே அகவாயிலே யிருந்திசைவித்த சாவேஸ்வரன்காண் ப்ரதமகுரு" என்றருளிச்செய்தார.

சா-ம். திருவாய்மொழி—வைதுந்தா.

உ-ம். பாட்டு - சிக்கென.

உஎ. (எங்கும்பக்கனுேக்கறியான்) என்கிறவிடத்தில், "பெரிய பிராட்டியார திருமுலைத் தடத்திஞலே நெருக்கிஞலு மவள்முகம் பாரான்" என்றதுக்கு சம்வாதம். இங்கே ஆளவந்தாாக்கு குருகைக்காவலப்ப னருளிச்செய்ததாக வருளிச்செய்யும் வாாத்தை. "அப்பன் ஸ்ரீ பாதத்திலே யொரு ரஹஸ்யவிசேஷமுண்டு" என்று, மணக்கால்நம்பி யருளிச்செய்ய, "அதுகேட்க வேணும்" என்று ஆளவந்தாரு மெழுந்தருள கங்கைகொண்ட சோழபுரததேற, அப்பனு மங்கே யொரு குட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்க, "இவரை சரமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ணுது" என்று சுவருக்குப் புரம்பே பின்னேநிற்க, அப்பனும் யோகத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்கிறவா திரும்பிப்பாாத்து, "இங்குச் சொட்டைக்குலததி லாரேனும் வந்தாருண்டோ" என்று கேட்

கO. எம்பெருமானுக்கிவ ரபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி பெரியபிராட்டியா ராணையிட்டுத் தடுத்துப் பெரியவார்த்தியோடே கூப்பிட்டிவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனுய்க் கொண்டுவந்து சம்ஸ்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி தத்வத்திலும் ஆத்மதத்வத்திலும் உன்னுடைய சங்கல்ப ரூபக்யானத்திலும் பெரிதானவென்னுடைய விடாயெல்லாந்தீரவந் தென்னேடே கலந்தாய் என்னுடைய மநோரதமு மொருபடி முடியப்பெற்றேனென்கிருர்.

கக. நிகமத்தில், அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானக்யானநந்தை கஸ்வரூபனுய், உயர்வற உயர்நலமுடையனுய், சௌந்தர்யாதி விசிஷ்டமான நித்தியமங்கள விக்கிரஹயுக்தனுய், அபரிமித திவ்ய பூஷணபூஷிதனுய், சர்வாயுதோபேதனுய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனுய், அஸ்தானேபய சங்கிகளான அநந்தவைநதே யாதிகளாலே அநவரதப ரிசர்யமாணசரண் நளினனுய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலையனுய், ஸர்வேஸ்வரனுய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரம்ஹ ருத்திராதிகளுக்கந்த ராத்மாவாய், தன்னை காணவேணுமென்று விடாய்த்தாஸ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுன வெம்பெருமானை, காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிர்துக்கராய், நிரஸ்தசமஸ்த ப்ரதி பந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந் திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணுதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்தவந்தாதியான வித்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே அயர்வறு மமரர்களோடொப்பரொன்கிருர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளேசரணம்.

அப்போது எம்பார "உமக்கு விசேஷசம்பந்தமுண்டோ" என்றந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக்கேட்க, அவரும் "தேவரீருடைய சம்பந்தமே சம்பந்தம்" என்று விண்ணபபஞ்செய்ய அவ்வளவிலே எம்பாரும் "இவராண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலவா" என்றறியாதே இவர்க்கு பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைப்பண்ணி, யிவரைக்கொண்டு கைங்கர்யங்களும் கொண்டெழுந்தருளி யிராநிற்கச்செய்தே ஆண்டானும் திரும்பிக் கோயிலிலே எழுந்தருள, அவ்வளவிலே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவராண்டானைவந்து சேவிக்க, ஆண்டானு முன்புபோலே இவரைக்கொண்டு, வேண்டும் கைங்கர்யங்களைக்கொள்ள, அப்போது எம்பாருமறிந்து ஆண்டான் பக்கலிலே எழுந்தருளி "கனக்கவபசாரப்பட்டேன்" என்றருளிச்செய்ய அப்போ தாண்டானருளிச்செய்தவார்த்தை "ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தவனுக் கிரண்டுபோர் கைகொடுத்தால், எடுக்கு மவர்களுக்கு மெளிதாய் யேறுமவனுக்கு மெளிதாயிருக்குமிறே; அப்படியேயாகிறது" என்று.

---

௧0 - ம். திருவாய்மொழி—கிளரொளி
அ-ம். பாட்டு - வலஞ்செய்து.

௩௧. (வலஞ்செய்து) வலஞ்செய்கை உபாயகோடியிலன்வயியாதோவென்ன; அன்வயியாதென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் "பிள்ளைதிரு நறையூரரையரும் பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணாநிற்க பின்னே சேவித்துக்கொண்டுபோனேன், அல்லாதார்க்கடுங் குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்கோபுரங்களையும் திருமாளிகைகளையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள்; என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்வர்.

---

௩ - ம். பத்து.
உ - ம். திருவாய்மொழி—முன்னீர்ஞாலம்.
ப்ரவேசம்.

௩உ. (பெருவிடாய்ப்பட்டவன், சோர்ந்த குளிர்ந்ததண்ணீர் சந்நிஹிதமாயிருக்க ஆஸ்யம்பிஹிதமானால் துடிக்குமாப்போலே) என்கிறவிடத்திலே ஜீயர் நாயனாரகதையை யருளிச்செய்வர். அதாவது, ஜீயர் நாயனார், ஆழ்வார் ஸ்ரீ கார்யார்த்தமாக கோயிலுக் கெழுந்தருளினாராய் அவ்விடத்திலே விடிவேதுடங்கினால் அஸ்தமிப்பதுக்குள்ளே முடிப்பதான "எழுஞாயிறு படுஞாயிறு" என்கிற வ்யாதிவந்தாய் அவ்வளவிலே தீர்த்ததாஹமாய் பல்கிட்டி வாய்திறக்கப்போகாமையாலே, "என்வயிற்றைப் பீறிதீர்த்தம் வார்ப்பாரில்லையோ" என்று ஆஸ்யமபிஹிதமாய் துடித்தாரொன்று பரிச்சேதித்தனுபவிக்க வொண்ணாதொழிய சகல குணங்களும் சாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்க வொண்ணாதொழிய வென்றபடி.

சொல்லிற் றுயிற்றென்னென்னில்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்ய ராய் ஆசாரப்ரதான ராகையாலே சில நியமங்களோடே சரணம்புக்கார், ராக்ஷசஜாதியனாகையாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே, சரணம்புக்கான்; ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை சம்பாதிக்கவேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை சம்பாதிக்கவேண்டா; ஆகையாலே சர்வாதிகார மிவ்வுபாயம்" என்றருளிச்செய்தார்.

ஊ - ம். பத்து.

ங - ம். திருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்.

உ-ம். பாட்டு - ஓத்தார்.

உசு. (அறியாதனவறிவித்து, என்றவிடத்திலே ஞேக்காக ஐதிஹ்யம், இப் பாட்டு ப்ரஸ்துதமான வளவிலே எம்பார்கோஷ்டியிலே "இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரதமகுருவார்" என்று பிறந்ததாய், இருந்தமுதலிகளிற் சிலர் "ஆசார்யனன்றோ" என்றார்கள்; சிலர் "'ஆசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயிக்கப்போரு' என்று அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சேரவிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ப்ரதமகுரு" என்றார்கள்; "அங்கனன்றுகாண், அவனிவனையழைத்தாலும் இவன் அல்லேன், என்னுதபடி 'இசைவித்தென்னை' என்கிறபடியே அகவாயிலே யிருந்திசைவித்த சர்வேஶ்வரன்காண் ப்ரதமகுரு" என்றருளிச்செய்தார்.

சு - ம். திருவாய்மொழி—வைகுந்தா.

உ - ம். பாட்டு - சிக்கென.

உஎ. (எங்கும்பக்கநோக்கறியான்) என்கிறவிடத்தில், "பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத் தடத்திநாலே நெருக்கிநாலு மவள்முகம் பாரான்" என்றதுக்கு சம்வாதம். இங்கே ஆளவந்தார்க்கு குருகைக்காவலப்ப னருளிச்செய்ததாக வருளிச்செய்யும் வார்த்தை. "அப்பன் ஸ்ரீ பாதத்திலே யொரு ரஹஸ்யவிசேஷமுண்டு" என்று, மணக்கால்நம்பி யருளிச்செய்ய, "அதுகேட்க வேணும்" என்று ஆளவந்தாரு மெழுந்தருள கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனு மங்கே யொரு குட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே யெழுந்தருளியிருக்க, "இவரை சமாதிபங்கம் பண்ணவொண்ணாது" என்று சுவருக்குப் புறம்பே பின்னேநிற்க, அப்பனும் யோகத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்கிறவர் திரும்பிப்பார்த்து, "இங்குச் சொட்டைக்குலத்தி லாரோனும் வந்தாருண்டோ" என்று கேட்

றங்கே 'இன்னுமுமமை வைதுபோகா நின்றுநீ !' என்ன, 'அடா என்றெல்லேயுங் கொண்டெனனேயும வைதுபோவதே' என்று துடாந்து வந்தானுய், அவன் புரிநதுபாாதது 'ஏனெறுன் குழல்க ளலேயவலேய ஓடிவாராநின்றதி' என்ன, ஒன்று மில்லே, இன் னமொரு கோட்டை கொண்டுபோகச் சொல்லவந்தேன, என ருனும்; அப்படியே, கடலேமுகங் காட்டுவிததுக கொள்ளுகைக் காகக் காலேபிடிப்பது கோலேத் தொடுபபதாகாநிற்க, அவனவந்து முகங் காட்டினவாறே, 'உனக் கம்புதொடுதேதோம்' எனன லஜ ஜித்து, 'உன்விரோதிகளேச்சொலலு நாமிதைதவிட' என்றுரிறே.

எ-ம். பாட்டு - சுமந்து

ந௬. (ஸ்ரீபுருஷோததம முடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் செண்பகப்பூ கொ ண்டு சாத்தினபடியை நினைப்பது) அதாவது ஸ்ரீபுருஷோத்தம முடையான செண்பகமுகநது சாததுவா, சில ராஜபுததிராகள் செண்பகங்கொண்டு சாத்ததேடி முனபே பூவெல்லாம் விற் றுப்போய, ஒரு பூவிருந்தது கடையிலே; அபபூவுக்குச் செருக் காலே ஒருவாக்கொருவா திரவியத்தைப்போர வேற்றி இவாகளி லொருவன் நினைக்கவொண்ணுதபடி திரவியத்தைட போரயிட்டுக் கொண்டுவந்து சாததினுன; அன்றிராஅவன் சுவப்பனங் காண கிறுன்; "நீயிட்டபூவெனக்கு கனத்துச்சுமக்க வொண்கிறதில்லே" என்றருளிச்செய்தாா.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—மொய்ம்மா.

ரு-ம். பாட்டு - சாதுசனத்தை.

ந௭. (வீதிகடோருந் துள்ளாதாா) என்கிறவிடததில் லௌகிகருடைய நிந் தைதான் பூஷணமென்கிறதுக்கு ஐதிஹயம் மிளகாழ்வான், வா ாததையை நினைப்பது மிளகாழ்வான் "ராஜாகராமம் வைக்கி றுன்" என்றுகேட்டு அங்கேபோய் "எனக்கு மொருபாகம் தர வேணும்" என்றுகேட்க, ராஜாவும் "உமக்குப் பங்கில்லே" என் றுன்; "அதுவென் எனக்கு வேதஸாஸ்த்ராதிகள் வாராதென்றே, அத்தை வேணுமாகில் பரிக்ஷிததுக்கொள்ளும்" என்ன, ராஜாவும் "உமக்கொரு குறைகளுமில்லே, நீர் ஆந்தராளிக ராகையாலே யுமக்குப் பங்கில்லே" என்றுன்; அப்போது மிளகாழ்வான், "நம்முடைய நெஞ்சால் வைஷ்ணவதவ மில்லேயேயாகிலும் பரா பிப் ப்ராயத்தாலேயாகிலும் நமக்கு வைஷ்ணவத்வ முணடாயிற் றே" என்று, புடவை முடிந்தேறீட்டுக் கூததாடினுன்; ஆகையால் லௌகிகாகளுடைய வுபேக்ஷைதானே பூஷணங்களாய விடுமிதி பாவ:; "உலகாபழி தூறறில் துதியாகும், தூறரு தவரிவனா போறறிலது புன்மையேயாம், இதிஹயுச்சதே; "ந்யாசவிததைக

௩௩. (ஸ்ரீ பராங்குசனுடைய நோய்) "நோய்" என்றால் பிறவியைச் சொல்லுமோ வென்னில் ; "உபகோசலவித்தையிலே உபகோசலனென்பானொருவன் நெடுநாளா சார்யஶுஶ்ரூஷணம் பண்ணினவிடத்திலும் ஆசார்யனொன்று முபதேசியாமல் யத்ருச்சயா ஓரிடத்துக்குப் போவானாக, இந்த உபகோசலனை தன்னுடைய அக்னி ஶுஶ்ரூஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கச் சொல்லிப்போக, அவனுமப்படி நோக்கிக்கொண்டிருந்து 'ஆசார்ய னல்லாதார்க்கெல்லாம் க்யாநோபதேசம் பண்ணுகிறவன் நமக் குபதேசித்தானில்லையே' என்று துக்கிதனாயிருக்கிற வளவிலே ஆசார்ய பத்னியானவள் 'உபகோசல ப்ரம்ஹசாரின் அப்யவஹாரார்தமாகச்ச' என்றழைக்க, அப்போது 'வ்யாதிபி꞉பரிபூர்ணோஸ்மி' என்று சம்சாரத்தை வ்யாதியாகச் சொன்னானிறே" என் றருளிச்செய்வர்.

---

௩ - ம். திருவாய்மொழி—ஒழிவில்காலம்.

ப்ரவேஶம்.

௩௪. (அஹம்சர்வம்கரிஷ்யாமி) ஆதராதிசயத்தாலே பாரிக்கு மதுக்குலௌகிக த்ருஷ்டாந்தமு மருளிச்செய்கிறார். "போஜனபரனாயிருக்குமவனிதி" ஊணத்யாயம் போஜனவிஷய வார்த்தாமாலா; இவ்விடத்திலே ஒரு ப்ராம்ஹணனை, யொருவன் ஶ்ராத்தத்துக்குச் சொல்லுவதாகப்போய், அவனை க்ருஹத்தில் காணாமையாலே, அவனுடைய ஸ்திரீயோடே சொல்லிவைத்துப்போனான், அவளும் தன் பர்தாவோடேயேற்கவே சொல்லாமல், போஜனவேளையிலே சொன்னாள் ; அவனந்த ஸ்த்ரீயை, ப்ரஹரித்தான் ; ஏற்கவேசொல்லாமல் போஜனவேளையிலே சொல்லுகிறாய் இனிமேல் மனோரதிக்க வவசரமெங்கே, புஜிக்க வவசரமெங்கே, என்றானும், அப்படிபோலே என்று நாயனாராய்யங்கார்கதையையு மருளிச்செய்வர்.

௬-ம். பாட்டு - வேகடங்கள்.

௩௫. (கடலுக்குத்தொடுத்தவம்பை) இவ்விடத்திலே பட்டர் ஒரு இதிஹாசமருளிச்செய்வர் "பண்டிதலையில் மயிரின்றிக்கே யிருப்பானொருவன் நெற்பரிமாறுகின்றானாய், அங்கே யொருவன்சென்று 'மயிரைப்பேணாதே நீர் தனியேநின்று பரிமாறு கின்றீரென்ன, ஏன்றான் நடந்ததீ!' என்ன ; "ஒன்றுமில்லை கண்டுபோக வந்தேன்" என்ன, 'ஆகிலொரு கோட்டையை கொண்டுபோகலாகாதோவென்றெடுத்துவிட, அவனத்தைக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்தே, எதிரே யொருவன்வந்து ' இதெங்கேபெற்றது ' என்ன ' உன்றன் மொட்டைத்தலையன் தந்தான்' என்றானாய், அவனத்தைச் சென்

வேணுமாகிற் செய்கிருய்' என்று என்னை அழைத்து, 'இவனுக்குப் பாங்கானபடி, ஓருரு திருவாய்மொழி சொல்லும்' என்ன, இவ்வளவும் வரக்கேட்டவாறே என்னை மிகவு மனுவாத்திக்கப் புகநானொட்டாதொழிய, ஜீயாபாடே சென்று 'இவ்வாத்தத்தி னுடைய சீரமை அறியாமையாலே முன்பப்படி சொனனேன் இனி நா னனுவாததித்ததுக் கிசையுமபடி யருளிச்செய்யவேணும்' என்று, ஜீயரையிட்டு நிபந்தித் தனுவாததித்தான்" என்றருளிச்செய்வா.

௪௨. (எம்மையாளுடையாாகளே) வீரப்பிள்ளையும் பாலிகை வாளிப்பிள்ளையுமென் றிருவா, ஜீயா ஸ்ரீபாதத்துக்கே காந்தராய், தங்களிலே செறிந்து போந்தார்களாய், தேசாந்தரம் போனவிடத்தே வெறுப்புண்டாய், தங்களில் வாாத்தை சொல்லாதே யிருக்க இவாகளைப்பாாத்து "பிள்ளைகாள் அாததகாமங்கள் த்யாஜயமல்லாமையோ! பகவத் விஷய மராட்டுப் பிராட்டாயோ! ஒரு ஸ்ரீவைஷவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வாாத்தைசொல்லாதே வெருததிருக்கிறது" என்ன, இருவரு மெழுந்திருந்து தெண்டனிட்டு சஙகதராய்ப் போனாகள்.

௪-ம். பத்து.

௩-ம். திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள்.

ரு-ம். பாட்டு - கண்ணி.

௪௩. (ஏனுமாடையுமஃதே) திருவரைக்குத் தகுதியான ஆடையென்னுதல் புருஷோத்தமத்வத்துக்குத் தகுதியான வென்னுதல், ஒருநாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணாத்தான், திருப்பரி வட்டங்களை அழகியதாக வாட்டிக்கொண்டுவந்து எம்பெருமானாருக்குக்காட்ட, போரத்ருப்தராய் அவனை பெருமாள் திருவடிகளிலே கைபிடிததுக் கொண்டுபுக்கு "நாயன்றே இவன்திருவரைக் கிடாம்படிவாட்டினபடி திருக்கண்சாத்தி யருளவேணும்" என்றிவறறைக காட்டியருள, கண்டுகந்தருளி உடையவரை அருள்பாடிட்டருளி "இவனுக்காகரஜகன் நம்திறத்திறசெய்த குற்றம் பொறுததோம்" என்று திருவுள்ளமா யருளினா

௪-ம். திருவாய்மொழி—

க-ம். பாட்டு - மண்ணையிருந்து.

ப்ரவேசம்.

௪௪. (மண்ணையிருந்துழாவி) "இவருக்குக்கிழ்ப்பிறந்த" இத்யாதி வாக்கியத்துக் கொரு இதிஹாசம், ஒரு அம்மையாா, தானும் தன்னுடைய

பிள்ளையும், அதயந்தமரிக்கதையா யிருக்க, பிள்ளைவிந்வாருடைய உபயதோழுக கோதானம பிடித்து, தனம நிரமபகொண்டுவர அதைக்கண்டு அந்த பரீதியாலே சரீரம விட்டாளென்று.

அ-ம பாட்டு - திருவுடை

௪௫. (திருவுடை மன்னரைக்காணில்) சதருசதரிசனததால பரமிதநாருவை டோவெனகிறதுககு சம்வாதம. நாதமுனிகள, ராஜாசாமந்தவ றலையிலே அடியையிட்டு ஆனைககழுததிலே புககபடியையககணடு, "சாவேஸவரன பரமஹாதிகள் தலையிலே யடியிட்டு பெரிய திரு வடியை மேறகொள்ளுமபடி இதுவாகாதே" என்று மோஹிந்நா ரொன்று பரசிததமிறே, ராஜா சபரிகரமாக கஙகைகொண்ட சோ ழபுரததேறப போகச்செயதே, பெரியமுதலியார மனனரூர திரு வடிகளிலே சேவிததிருககசசெயதே, பெணபிளளைவநது, "நம மகததிலே ஒருகுரஙகு மிரண்டு வில்லிகளு மொரு பெணணுமாக வநது புகுநதாாகள" என்றவாறே, "பெருமாளு மிளையபெருமா ளும பிராட்டியும ஐநதிரவயாகரண பணடிதனும்" என்று புந்தி பணணி பின்றொடாநதுபோய முனனேபோய "போகிறாாகள, போகிறாாகள" எனனக்கேட்டுக கீழைவாசலிலே சென்றவாறே "இபபடி போகிறவாகளைககணடி கோளோ" என்று வாசலிலவா களைககேட்க, அவாகள "கண்டிலோம" என்ன, அதுவே ஹேதுவாக திருநாட்டுக கெழுநதருளினாரிறே.

கூ-ம் பாட்டு - விருமபி

௪௬. (கரும்பெருமேகமிதயாதி,) கறுததுபபெருதது ஸரமஹரமான மேகத் தைககணடவாரே, அவவடிவைவுடைய க்ருஷ்ணனென்று பறப பானைபபோலேயிருகக சமபரமையா னிறகும், மேகதரிசனததிலே சிறகெழுமபோலே காணும, மேகததைககணடவாறே ஒரு பக்ஷ பாத முணடாகக கடவதிறோ, ராஜேநதிர சோழனிலே திருவாயக் குலததாழவாரொன்று ஒருததருணடு, அவாவாஷாவிலே "பயிா பாாகக"என்று புறபபட்டு மேகதரிசனததிலே மோஹிந்து விழுந் தாா, இவா விழுநததைககணடுநின்ற குடிமக்ஞேடிவந்து அவ ரை யெடுததுககொணடுவநது கருஹததிலேவிட்டு, "இவா பரக் ருதி அறிநதிருநது மின்ஞளிலே இவரை வயல்பாாககப புரபபட விடுவாருணடோ" எனருன

ரு-ம். திருவாய்மொழி—வீற்றிருந்து.

கூ-ம பாட்டு-கரியமேனி

௪௭. (ஸதோததிரமபண்ண யோககியதையிலலை) என்று "உரியசொல்லாவ" எனனககூடுமோ வென்ன, "தமமைபபாாததால கூடாது, அவனை

டியாக வந்ததாகையாலே விரோதமில்லை" என்றருளிச்செய்வர், இதுக்கு சம்வாதமாக விவ்விடத்தி லோர ஐதிஹ்ய மருளிச்செய்வர், அதாவது "திருவேங்கட முடையான சந்நிதியிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், 'திருமங்கையாழ்வார தேவரீரைப் பாடினுரொன்றொரு வ்யாஜமாதரம், 'அருள்மாரி யரட்டமுக்கி அடையார சீயம் கொங்குமலாக் குழலியாவேள் மங்கைவேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன்சொன்ன' என்றுதுடங்கி, தம்முடைய வைபவங்களையே திரளச்சொல்லிப் பாடிக்கொண்டாராகாணும்' என்ன, 'ஆனாலது கேட்டாயில்லையோ, அவர நம்மை ஆஸ்ரயிப்பதுக்கு முன்பு தமமை பாடிக்கொண் டாடினுரொன்றில்லையே, நம்மை ஆஶ்ரயித்தபின்பு தம்மைக் கொண்டாடிற்றெல்லாம் நம்முடைய வைபவத்தைச் சொன்னபடிகாண்' என்றருளிச்செய்தான்" என்றருளிச்செய்வர்.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—தீர்ப்பாரை.

ப்ரவேஶம்.

அ. கீழிற்றிருவாய் மொழியையும் இத்திருவாய் மொழியையும் அநுசந்தித்து, ப்ரீத்ய ப்ரீதிகளினுடைய வ்யத்யஸ்தத்தை யிருந்தபடியால் இதுக்கொரு சங்கதிபிடிக்கப் போகாதென்னுமத்தை ஆப்தசம் வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறார். எம்பார (மோருள்ளதனையும் சோறேயோ) என்னு மாப்போலேயென்று கூட்டுவது. அதாவது ஒருவன் நாழி அரிசியைக் கொண்டுவந்தொரு பெண்டாட்டி கையிலே "எனக்கித்தைச் சமைத்திடவேணும்" என்று கொடுக்க, அப்படியே யவளும் சமைத்து இலையைப்படுத்திட, இவனு மரிகேயொரு பாத்ரத்திலே மோரைக் கொண்டுவந்திருந்து, மோரை வார்த்துக் கொண்டு, "அம்மையாரே மோர விஞ்சிற்று, சோறிடும" என்றொரு காலிரு காலிங்கனே சொல்லுகையாலே அம்மையாரனுதது, "நீ கொண்டுவந்த மோராதுலையாததாயிருந்தது, மோருள்ளதனையும் சோறிடுவேனே" என்றாளாம்.

2 - ம். பாட்டு - திசைக்கின்றதே.

சகூ. (இசைப்பின்றி யித்யாதி) பிள்ளையுறங்காவல்லிதாசர குடிமகனொருவனுக் கையனு ரேறிவலித்து நலிந்தவாறே, "உனக்கு வேண்டுவதென்" என்று கேட்க, எனக்குப் பாலும பழமுமாக உண்ணவேணும், சாந்தும்புழுகும் பூசவேணும், நல்ல புடவையுடுக்கவேணும், நல்லவாபரணம் பூணவேணும், தண்டேறவேணும், அணுக்கரிடவேணும்" என்ன, அவர்களும் "அப்படியே செய்கிறோம்" என்று பிள்ளை திருமாளிகையிலே வந்து, சாந்து, புழுகு,

ஆபரணஙகளை வாஙகிககொணடுபோய அவறறை யலஙகரிததுச சாநதியும பணணிவிடடுவநத அவவிரா, பணடையிலு மிரடடி யாக அவனை வலிகக, "இதென" னறுகேடக, "பிளளை சாததுகிறவறறையெலலாங கொணடு வநதிகோள, அவாககுச சாததுகிற அணுககனை இடடிகோள, நான அதினகீழே போவேனோ, என்னை வையிலிலே கொணடுபோனிகோள, எனனுடமபிலே நெருபபை வழியடடினுபபோலே அவா சாததுகிறவறறை பூசினிகோள, அறிகணட மிடடாடபோலே அவா சாததுகிற வாபரணததை பூடடினிகோள, நீஙகள செயத செயலுககு இவனைக கொண டலலது போகேன" என்று வலிததததாம ஆகையால அவறறுககுச சேராது

௫ - ம பாடடு - இவளைபபெருமை

௫0 (பரபலேதயாதி) திருநாமததால திருநாமததைச சொலலி யெனறபடி இவவிடததிலே யோரை திஹய மருளிச்செயவா ஒருவன பிததோபஹதனுயக கொணடு சென்று வைததியனை பரிஹாரம கேடக, அவனும "ஒரு மணடலம க்ஷீரசேவைபணணிககொணடு வாரும" என்று சொலல அவனும கொடடததசலிலே யிருநது பாாககுடஙகளுககெலலாம தெணடனிடடுககொண டிருநதானாம இததால தாதபாய மெனனெனனில, "திருநாமததா லெனறது திருநாமததைச சொலலி பரிஹரியுஙகோ ளெனறபடி" என றருளிச செயவா

௬ - ம பாடடு - தணியும

௫க (மாயனறமரடி நீறுகொணடு) தேவதாநதரஸபரிசததால வநதவசுததிககு பாகவத பாதரேணு பரிஹாரமெனறதுககு ஆபதசமவாதம வணடரும சொணடரும எனகிறவாகளுக கனயன சொனன வாாததைககு பிளளையுறஙகாவலலிதாஸா பரிஹாரம பணணின படியை நினைபபது அதாவது அகளஙக நாடடாழவான இவாகளுககு அமணனபாழியில சிமஹாததைக காடடி, "திருமுறறம திருவடி தொழுஙகோள" என்ன அவாகளும "மெய" என்று திருவடி தொழுது அது "அமணனபாழி" என றறிநதவாறே மோஹிதது விழ, பிளளையுரஙகாவலலிதாஸா தம ஸ்ரீபாத தூளியை அவாகளுககிட, உணாநதெழுநதிருநதாகள திருககொடடாரததினருகே கைகினா கடடிககொண டிருககிற நாளிலே ஜீயரித திருவாயமொழி யருளிச்செயகிறுராய இவவளவிலே வநதவாறே, "தோபபாகனுககு" என்று, நோவுககு நிதானஞ சொனனுனாகில, அவனை யிடடு பரிஹரியாதே 'மாயனறமரடி நீறுகொணடணிய முயலில' என்று, இததை பரிகாரமாகச சொலலுவானென, நோவுககு நிதானமொனறும, பரிஹார மொனறுமா

யோவிருப்பது" என்று நான் கேட்டேன்; "மோாக்குழம் பிழி யாதே மோஹித்துக் கிடந்த சமயத்தில் சுக்கிட்டுப் பின்பு மோாகுழம்பு கொடுத்து பரிஹரிபபாரைப்போலே, 'தோப்பா கனுக்கு' எனறபோதே அவரைக் கொடுவந்து காட்டப் பெறு மையாலே முற்பட விவ்வழியாலே யாஸ்வஸிப்பித்துப் பின்னை அவனைக் கொடுவந்து காட்டுவதாகக் காணும்" என் றருளிச்செய் தார.

அ - ம். பாட்டு. வேதம்வல்லார்களை.

௫௨. கிழிற்பாட்டில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாகளை உபாயமாக வாஸ்ரயிககச் சொல்லி, இந்த பாட்டில் புருஷகாரமாகக் கொண்டெனற போது விரோதியாதோவென்ன; இந்த நிஷ்டை தாலபையென் றருளி சசெய்கிறா. (வேறுக வேத்தியெனறு துடங்கி) இதுக்கு தாத பாயம் இந்த நிஷ்டை யுண்டாளுல் சீக்கிரமே பலிக்கும், இது கூடாதே புருஷகாரமாக வாளுலும் பற்றுங்கோளெனறு. ஸ்ரீவை ஷ்ணவாகள் அபிமானம் சீக்கிரபலபரதமென்றதுக கோளைதி ஹியம். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் பதராவிகைப் புடையி லே ஸவவ்வியாபாரததைவிட்டுக் கண்வளாந்தருளினபோது அவ ருடைய சிஷ்யா "நமககினி கதியேது" எனன "நம்முடைய சமீபத்திலே யிரும்" என்றருளிச்செய்ய அவரப்படியே செய்து அவருக்குமுன்னே பரமபதத்துக்குப் போனா; திருக்கணண மங்கையாண்டான் பின்பு மூன்ரும்நாளிலே யெழுந்தருளினா.

எ-ம். திருவாய்மொழி—சீலமில்லா.

ரு-ம். பாட்டு. அப்பனே.

௫௩. (ஏழையென்) கிடையாததிலும் சாபலம் நடக்கைக்கு சம்வாதமாக வருளிச்செய்கிறா. ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜ ஸ்தவத்திலே ஒரு ஸ்லோகத்தைககேட்டு எம்பெருமானா "இப்பாசுரங் கேட டால் பெருமா ளிரங்காமையில்லை; ஆழ்வான் உன்முகததைக் காட்டிக்காணுய்" என்று பாாத்தருளினர்.

அ - ம். திருவாய்மொழி—ஏறளும்.

உ-ம். பாட்டு - மணிமாமை.

௫௪. (மடநெஞ்சால் குறைவிலம்) என்று ப்ரயோகிக்கிறவளுடைய ஹாாத பாவத்தை யாப்த ஸம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிககிறா. ஜீயரிவ் விடத்திலே யருளிச்செய்வ தொருவாாத்தை யுண்டு "'பூசுஞ்சாந் தென் நெஞ்சமே' என்கிறபடியே அனறப்படியே யித்தை விரும் பினவ னினறிபபடியே யுபேக்ஷிக்கையாலே 'நாயகன வரவுதாழ் ந்தான்' என்று அவன்முனனே சாந்தைப் பரணியோடே யுடைப்

பாரைப்போலே, 'என் னெஞ்சென்கடு வேண்டா' என்கிருள்"
என்று.

௪ - ம். பாட்டு - நிறைவிலை

௫௫. (வழிபோகவிலிதயாதி) ஆநதராளிக பலாததமாக மேல வருமபலத்தை பராாததிதத பேருணடோவெனன "சாவிதரி யிதயாதி" அதாவது சாவிதரி எனபாளொரு பெணபிளளையை, மாதாபிதாககள ஒருவனுக்குக "கொடுகக" என றுதயோகிககிற வளவிலே நாரதாவநது, "இவனுக காயிசுக குறைநதிருக்கும" என்று சொலல, அவாகளுமதகைக கேட்டிருயகக, அநத சாவிதரியானவள "எனககவனே யாகவேணும, அவனுக கென்னைக கொடுங்கோள, அவனுயுஸுககு நான கடவேன" என்று சொலலல, அதகைக கேட்டு அவாகளு மவனுக்கவளை, நீா வாாததுக்கொடுகக, சிலநாள சென்றவாறே, இவனைக் கொணடுபோக யமபடாவநது கொணடுபோகிறவளவிலே, அவளுங் கூட்டபோய, யமனுடைய வோலககததிலே செலல, யமனும தூதாகளைபபாாதது "இவளையேன கூட்டிககொணடு வநதிகோள" என்று வெறுதது, அநதசாவிதரியைபபாாதது "உனககென்ன வேணும" என்ன, பாதாவேணும" என்ன, "அவனை யொழிநததகைகேள" என்ன, ஆகிலவனுககு நானனேகம பிளளைகளைப பெறவேணும" என்று வேணடிக கொணடாளிறே, அவனுமபபடியே அவளபிமததகைத தலைககட்டினை.

௯-ம். திருவாய்மொழி நண்ணுதார்.

ப்ரவேசம்.

௫௬ ஆழ்வாருடைய தயாளுதா பரதிபாதகமான வின நிரவாஹம பரம தயாளுவான வாழவான பரகருதிககுச சேருமெனகைககாக வோாைதிஹ்ய மருளிசசெயகிருா. ஆழவானமுன ஒரிடிநதே வழி போகாநிறக ஒருசாபபம தபபளையைப பிடிததுக கூபபிடாநிறக, "இதாரறியக கூபபிடுகிறது" என்று மோஹிததானும, இவவாழ்வான பரகருதிககுச சேருமே அவா நிரவாஹமும.

௫௭. ஆழவான திருககாவேரியிலே குடமெடுதது விடுவாரினறியிலேகலேசிக கிற ஒரு ஸரீககு தணணீாககுடமெடுததுவிடட கதையையு மருளிச்செய்வாா.

௨ - ம். பாட்டு - சாமாறும.

௫௮. (சாமறும் கெடுமாறும) சாவிலும தனமிழநததுவே துககமா யிருககு மென்று கருதது - அதுககு ஹேது (அதகையேயிறே யிதயாதி) தஞசமாக நினைததிருபபது எனறதறகு சமவாதமாக ஐதிஹ்யம.

ஒருத்தனை "ராஜத்ரோகி" என்று கையையும் காலையும் தெறிக்க, இவனை வினவப் புகுநதவாகள், "இப்படிப்பட்ட தாகாதே" எனன "'ஆயிரம், ஐனூறொன்று சிலகாசுதா' என்னுதே யிவ்வள வோடே போயிற்று, உங்களனுக்கிரஹமிறே" என்முனும்.

ரு-ம். பாட்டு - கொண்டாட்டும்.

ருக. (இதர விஷயங்களினுடைய விதயாதி) இவரருளிச்செய்த வாத்தத் துக்கு ஆப்த சம்வாதம் "சிற்முள் கொண்டாரித்யாதி" சோக் கைப்பல்லி, நிலைபல்லி. சோக்கைபபல்லியானது ஓரிடத்தில் பல கால் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும், அப்பல்லிபோலே யிதுபடியன் றே, வென்றிருக்க வொண்ணுதெனமு ரொனறபடி.

அ-ம். பாட்டு - காட்டி.

சூ0. ("மாமேவ யோப்ரபத்யநதே" "தமேவ சரணம்கஸ்ச")விரோதியைப் போக்கிலு மிவனைப் பற்றவேணும் என்கிறதற்கு சம்வாதம். பிள் ளை திருநறையூரறையா, "ஒருகுருவி பிணைத்தபிணை யொருவரா லவிழ்க் வொண்கிறதில்லை; ஒரு சர்வசக்தி காமானுகூலமாகப் பிணைத்தபிணையை அவனைக் காற்கட்டாதே இவ் வெலியெலும்ப ஞன சம்சாரியால் அவிழ்த்துக்கொள்ளப்போமோ" என்று பணி ப்பா.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும்

ப்ரவேசம்

சூக. (தம் செல்லாமையாலே யெனறது) ஈஸ்வரன் கைவிட்டிருக்க இவர் திருத்தினல் திருந்துவாகளோ வென்னில்; "உபதேச சுத்தியா லே திருந்துவாகள்" எனனுமதுகோளை திஹய மருளிசசெய் வா - அதாவது உபரிசர வசுவானவன ருஷிசாபததாலே பாதா ளகதனுய் அஙகே பஞ்சராாத்ர நிஷ்டாதனுய் வாத்தியாநிற்க, தத்ரத்யரான வசுராகள் "இவன் தேவபக்ஷபாதி" என்று ஆயு தாதிகளாலே நலிய, இவன் பகவத பக்தனுகையாலே அவை குண்ட சக்திகஙகளானமையைக கண்டு, புரோஹிதனுன சுக்ர னைக்கிட்டி "இவனை ஹிம்சிகரும் வகையேது" என்ன, சுக்ரனும் "இவனுடைய பகவத்பக்தியைக் குலையுங்கோள்" என்ன, அவாக ளும், ப்ராமஹண வேஷததை பரிக்ரஹித்து உபரிசரவசுவைக் கிட்டி, "பாதாளகதனுன வாபததசையிலும் உபேக்ஷித்திருந்த விஷ்ணு விஷயத்திலே பக்திபண்ணுகிறதென" என்றுப்போலே விஸ்ரம்பஹானிகரு டலாகச் சிலவறறை ஜல்பிக்க, "நம்முடைய பகவத் பக்தியையும் தவிற்கும்படி இவாகள் தாக்கதராவதே!"

என்று வெறுத்து, "இவர்களுக்கு பிரயங்கவேணும்" என்று ஈஸ்வரனை யாத்திக்க, அவர்க ளனுகூலராய் அப்போதே முக்தரானார்களென்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுதாமத்தில் கதையை யருளிச்செய்வர்

௬௨. எம்பெருமானார் தரிசனஸ்தரி லெத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்ரீபராயரும், தேவதாந்தரங்களை அடுப்பிடுகல்லோ பாதியாக நினைத்திருக்கிறது. ஸ்ரீ பராயமென்றது அகளங்கநாட்டாழ்வான் பார்யையான, த்ரிபுராதேவி வருத்தாந்தத்தை நினைந்து.

எ - ம பாட்டு - ஓடியோடி

௬௩. "முமுக்ஷுக்கள் இதரதேவதைகளை பஜியார்" "எனுமதுக்கு பிரமாணங்காட்டி, அநுஷ்டானமுங் காட்டுகிறார். (த்வயாபிபராபதமித்யாதி) அம்பரீஷன பகவத் சமாஶ்ரயணம் பண்ணுகிறகச்செய்தே, "இவன் சமாதியின்ற நிலையறியவேணும்" என்று பார்த்து சர்வேஸ்வரன் இந்திரவேஷம் பரிகரஉண்ணம் பண்ணி, ஐராவதத்திலேறிவந்து முன்னே நின்று, "உனக்கு வேண்டுவதென்" என்ன "ஒரு புழுவுந் தானுமாயவந்து நிற்கிறவனார்" என்றான், "சர்வேஸ்வரன் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு வந்தான்" என்று மிடமறியானிறே, கொண்டுவந்த வேஷ மிதுவாகையாலே, அவனைப்பார்த்து, நீ யாவனொருவனை ஆஸ்ரயித்து இந்த வைஸ்வாய மடையப்பெற்றாய், அப்படிப்பட்டவனைக் காணநான் ஆஸ்ரயிக்கிறது, இப்படி வழிபோவார்க கெல்லாம் பச்சையிட்டுத் திரியுமவனல்லேன்காண், இப்போது முகங்காட்டாதே போகவல்லையே பிரானே உன்னைக் கும்பிடுகிறேன், என்றானிறே.

௬௪. பகவத் சமாஸ்ரயணம்பண்ணி கயாஞுதிகராய இருப்பார் ஒருவர் (திருமழிசைப்பிரான்) இருந்து தம்முடைய வஸ்திரத்தைப் புரையாநின்றாராய், அவ்வளவிலே ருத்திரனும் பார்வதியுமாக போகாநிற்க, அனுதரித திருந்தாராய், தேவியானவள், "நீர் சர்வாதிகராயிருக்க உம்மைக் கண்டவிடத்தி லிவன் அனுதரித்துக் காலை நீட்டிக்கொண்டிருந்தானே" என்ன, "அவன் பகவத் பக்தன் போலே காண்," என்ன, "அதுதா னிருக்கிறபடி யறிவோம்" என்று இருவரு மிவர்பக்கலிலேவந்து, "நீ யென், தேவர்களை மனுஷ்யர்களக்கண்டால் அனுவர்த்தித்து வேண்டும் வரங்களும் வேண்டிக்கொள்ளக் கடவர்களா யிருப்பார்கள், நீ நம்மைக் கண்டவிடத்தில் நீட்டினகாலை முடக்குதல், சிலவுபசாரங்களைப் பண்ணுதல், சிலவற்றை வேண்டிக்கொள்ளுதல், செய்யாதே யிருந்தாயீ!" என்ன, "அழகிது அவையெல்லாஞ் செய்யக்கடவேன், மோக்ஷந்தரலாமோ" என்ன, "அது நம்மாலே செய்யலாமதன்று பகவத் சமாஸ்ரயணம்பண்ணி அவன் ப்ரசாதத்தாலே பெறவே

ணும்" என்ன "ஆகில், இன்று சாவானை நாளைச் சாவப்பண்ண லாமோ" என்ன, "அதுவும் காமானுகுணமாயிறே யிருப்பது, நம் மால் செய்யப்போகாது" என்ன, "ஆகில் நீசெய்யுமது, இவ்வூசி போனவழியே நூலும் போம்படி யனுக்கிரஹித்து நடக்கு மித் தனை"என்ன, தேவனும் கோபத்தாலே நெற்றியிற் கண்ணைக்காட் ட, இவரும் காலிலே அனேகங் கண்ணையுண்டாக்கிக் காட்டினா.

சுரு. (அடிமைபுகுவது வெனகிறவிடங் விதியாயித்யாதி) மோக்ஷப்ரதத்வம் அவாகளுக்கு மில்லையேயாகிலும் ஸவாகாதி புருஷாாத்த பர ததவமாகிற வதிசயமுண்டே யென்ன; அவாகள் ஸவாஸரிதாபக்க லக்ஷயாளுக்களாகையாலே அவ்வழியாலு மவாகளுக குத்காஷ மில்லையென்னு மத்தை ஆப்த சம்வாதத்தாலே காட்டுகிறா. யயா திசரித்திரத்தை பட்டாவாசித்துப போந்திருக்கச் செய்தே, பிள்ளை விழுப்பறையரும் ஆப்பான் திருவழுந்தூரறையருங் கூட "வேதோபப்ர மஹாத்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தங்களி லிதெவவாதத்தை விசதீகரிகிறது" எனறு, கேட்க, "க்ஷுத்ர தேவதைகள், தந்தாமையா ஸ்ரயித்து பெற்றாலும் பிறாபக்கலி லே யோருத்கரஷங் கண்டாவது பொறுக்கமாட்டாாக ளென் றும், சாவேஸ்வரனே 'பிறாவாழ்வு நம்வாழ்வு' என்று நினைத்திரு ப்பா னென்றுஞ் சொலலி, ஆனபின்பு இதரதேவதைகளாஸ்ரய ணீயரன்று, இவனொருவனுமே ஆஸ்ரயணீயனென்னு மாத்தத் தைச் சொல்லுகிறது" என்றருளிச்செய்தாா.

அ-ம். பாட்டு - புக்கடிமை.

சுசு. (நாராயணனருளே) ருததரன் மாாக்கண்டேயனை யழைத்து "நானு முன்னேபாதி ஸாவேஸவரனை ஆஸரயிததுக் காண் இப்பதம் பெற்றது, இனி ஊண் கொடுத்தல் உபதேசங் கொடுததலிறே" அதாவது ஒருவன க்ருஹததிலே ஒருபசியாளன்வந்து" எனக் குக்ஷுதபாதையா யிராநினறது இததை யாறறவேணும்" என் றால் உண்டாறு விடக்கடவன், இல்லாவிடில் "இன்னாரகததிலே பசியாளா கிடுவாகள், ஆகையாலே அங்கேபோ" எனறு சொல் லுவாகள்! அததைச் சொல்லுகிறது.

ரு - ம. பத்து.

க - ம். திருவாய்மொழி—கையார்சக்கரம்.

க-ம். பாட்டு - கையார்சக்கரம்.

சுஎ. (அறையோவெனறது) ஜயித்தவன் சொல்லும்வார்த்தை. இந்தசப்தம், நிஷேதவாசி. ஸ்வதந்திரனானவனை யிப்படி நிஷேதிப்ப தெத் தைக் கொண்டென்ன "பகவத க்ருபையைக்கொண்டு" எனற

வாக்கியத்திலே ஐயகளம்மாள விஜயநகரத்திலும் மீணடுபேரரு ளாளன சந்நிதியிலே தெலுங்கிலே யருளிச்செய்தவார்த்தையை யநுசந்திப்பது

ஏ-ம பாட்டு - அம்மான்

சுஅ. (யானா) "நித்தியசமசாரிகளுக்கு மிவவருக்காயிருந்தேனநான" எனகிற ஆதததத்துக்கு சமவாதமாக அபியுக்தருடைய அபிநயத்தைக்கா ட்டுகிறா. பிள்ளையமுதனா, "அம்மானாழிப்பிரான" என்று மேலேகாட்டி "யானா" என்று குறையச சொல்லிக் காட்டுவா.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—மாசறுசோதி

ரு-ம பாட்டு - கடியன்.

சுக (குணஹானி யுணடானாலும் அதுவிடுகைக்குறுப்பன்றிக்கே பற்றுகைக் குறிப்பு) என்னுமதுக்கு சமவாதம். அநசூயை பிராட்டியைப் பார்த்து "ஸ்ரீகளுக்கு தெய்வம பாததாவேகாணும்" என்ன, அன நதரமபிராட்டி லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டிருந்தாள, "நானிவா பக்கல பரவணையாயிருக்கிற விருப்புக்கடி, பெருமாள பக்கலுண டான குணத்தாலே, என்றிறே நாட்டாா நினைத்திருப்பது, தைவ யோகத்தாலே அவாக்கு குணமுணடான விததனை போக்கி, குணஹீனருமாய விருபருமானாலும நானவரை விடமாட்டாதே யிருக்கு மிருப்பைகாட்டலா யிறறிறே, அவரை குணங்களோடு வயதிரேகிதது வைக்கப் பெறறதாகில" என்றருளிறே.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—எங்ஙனேயோ.

க-ம பாட்டு - எஙஙனேயோ

எ0. (புதராகள) "பகவதவிஷயத்தில வகாஹனஙகொணட புதராகள ஸலா கநீயா" என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம். கூரததாழவா (ஆழவானதிரு ததமபப்னா) ஓரளவிலே நங்கையாா திருவடி சாாநதவாறே "இன்னமு மொருவிவாஹம பணணுவோமோ" என்று, விசாரிதது 'இதுதான கரமததாலேவந்து ஆழவானுக்கு விரோதமாயத தலை க்கட்டும, இனிதான, 'அனுஸரமிந திஷ்டேத' என்று, ஸாஸதரம சொல்லாநின்றது, இஸ்ஸதராாததததை யநுஷ்டிப்போமோ! பாகவத பரிசரியையைப் பணணுவோமோ" என்று, விமாஸியா "அச்சாமானய தாமததினகாட்டில இவவிசேஷதாமமே பர பலம" என்று தவிாந்தா

ஏ-ம. பாட்டு - நிறைந்தவனபழி.

எக. (வனபழி) என்றது வலியபழியை - இங்கு பழியாகச சொலலுகிறது, சுவாபதேசத்திலே தருஷ்டாதருஷ்ட விபாகமறவவனகை பாாத திருக்கை யொழிய ஸவயெதனமென்று விவக்ஷிதது, ஸவயத

னம் பழியென்னுமதுக்கை திஹ்யம். ஆண்டாளொருநாள் பட்ட ரையும் ஸ்ரீராமபபிள்ளையையும் காட்டி, "இவாகள் விவாஹப்ராப் தராஞாகள், பேசாதேயிருக்கிறதென்" என்ன, "ஆகில, நாளைப் பெருமாள்பாடே போனவாறே வரக்காட்டு"என்ன, அவாகளையுங் கொண்டு திருமுன்பே நிற்கச்செய்தே, பெருமாள் அருள்பாடிட்டு, "ஒனறுசொல்லுவாய் போலே யிருந்தாயீ!" என்று திருவுள்ள மாக, "'இவாகள் விவாஹப்ராப்த ராஞாகள்' என்று சொல்லா நின்றாகள" எனன, "நாமேசத்ருஸமான விடத்திலே சம்பந்தித் துத் தருகிறோம்" என்றருளிச்செய்ய, பிற்றைநாள்மனனியைக் கொண்டுவந்து நீர வாாததாாகள். இததால் ப்ரபன்னனுக்கு த்ரு ஷடாாத்தமான ஸ்வயத்னமும் பழியென்றபோதே, ஸ்வயதன ரூபமான உபாயாந்தரங்கள் பழியென்னுமத்தை சித்தவத்கரித்து.

எஉ. (நீண்ட பொன்மேனியோடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்) எனறவிக்ரஹ வ்யாப்தி ப்ரஸங்கததிலே ஐதிஹயம. ஒருநாள் ஜீயா கோவிலுக்கு எழுந்தருளாநிறக, வழியிலே பிள்ளாளைக் கண்டு, "ஈஶ்வரனுச்கு ஸ்வரூப வ்யாப்தியேயோ வுள்ளது, விக் ரஹ வ்யாப்தியுமுண்டோ?" என்று கேட்க, "ஸாவ விஷயமாக ஸ்வரூப வ்யாப்தியே யுள்ளது; உபாசகவிஷயத்தில் அவாகள் பக் கல நுக்ரஹத்தாலே அவாகள் ஶுபாஶ்ரயமாக பாவித்த விக்ர ஹத்தோடே யெழுந்தருளியிருக்கும்; இனி ஸ்வரூப வ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங் கண்டவிடம்—சாமான்ய விஷயமாகிறது, விக்ரஹவ் யாப்திக்குப் ப்ரமாணங் கணடவிடம்—விசேஷ விஷயமாகிறது" எனறு பணித்தாரும்.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—கடல்ஞாலம்.
கo-ம். பாட்டு - கோலங்கொள்.

எங. (கோலங்கொள்சுவாக்கம்) என்றது சுகத்தையுடைய சுவாக்கம் நிலை நில்லாததுமாய், துக்கமிஸ்ரமுமான சுகத்தையுடைத் தாகையா லே, "முகப்பில் தரஸநீயத்தைப்பறற" எனறதுக்கு ஆப்தசம் வாதம். "நரகத்தோடொத்திருக்கச்செய்தே வாசலிலே கழஞ்சு செம்மண் பூசியிருக்கு மாப்போலேகாண்" என்று ஜீயரருளிச் செய்வா.

எ - ம். திருவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு.
எ-ம். பாட்டு - வந்தருளி.

எச. (வந்தருளி) என்று ரூபாடுதோன்ற வருளிச்செய்ததுக்கு சம்வாதம். படடா ஸ்ரீபுஷ்பயாக மணித்தானவாறே நஞ்ஜீயரை பலகாலு மியல் கேட்டருளுவா; ஒருகோடையிலே திருவீதியிலே நீரா

விட்டு யெழுந்தருளியிருந்து இப்பாட்டை இயல்சொல்லும், என்று ஜீயரை யருளிச்செய்து, தாம் யித்தை யநுசந்தித்திருந்து அனந்தரத்தே தாமு மிப்பாட்டை யியல்சொல்லி, 'யமநியமாதி க்ரமத்தாலே த்யேயவஸ்துவை மநம்பண்ணிப் புறம்புள்ள பராக் கையறுத்தனு சந்திக்கப் புகாலும் சுக்கானபரல்போலே யிருக்கக்கடவ நெஞ்சுகள் பதஞ்செய்யும்படி, தாமீகராயிருப்பா ரிவை சில ராசசொற்களைப் பொகட்டுப்போவதே!' என்றருளிச்செய்தார், நஞ்ஜீய ரிவ்வார்த்தை யுருத்தோறு மருளிச்செய்வர்'' என்றருளிச்செய்வர்.

எரு. (வந்தருளி) என்கிற தாழ்ந்த ஸ்வரத்தாலே ஈடுபாடு தோற்றுமதுக்கு சம்வாதம். ஆப்பான் திருவழுந் தூரரையர், கையிலே தாளத்தை வாங்கி "வந்தருளி, வந்தருளி'' என்று மேல்போகமாட்டாதே படுவராம்.

அ - ம். திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே.

க-ம். பாட்டு - ஆராவமுதே

எசு. (கடலிலுப்புச்சாறித்யாதி) இந்த திருநாமத்தினுடைய போக்யதை, தேசாந்தரஸ்தராய பாஷாந்தரஸ்தரா யிருக்குமவர்களையு மீடுபடுத்து மென்கைக்கோரைதிஹ் யமருளிச்செய்கிறார். உத்தரபூமியிலே லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் வர்த்தியாநிற்க, இங்குத்தையான ஒருவனங்கேறச்செல்ல, "பிள்ளாய தக்ஷணபூமியில் விசேஷமென்'' என்று கேட்க, "திருவாய்மொழி யென்றொரு ப்ரபந்தமவதரித்து, ஶிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்துப் போரக்கொண்டாடிக் கொடுபோகா நின்றார்கள்'' என்ன, "அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தைசொல்லிக்காணுய''என்ன, "'ஆராவமுதே' என்கிற வித்தனையு மெனக்குப்போம்'' என்ன, "நாராயணுதி நாமங்கள் கிடக்க, இங்கனேயு மொருதிருநாமமுண்டாவதே!'' என்று அதருப்தராய, "இச்சொல்லு நடையாடுகிற தேசத்தேறப்போவோம்'' என்று அப்போதேபுறப்பட்டுப் போந்தார்.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—மானேய்நோக்கு.

க-ம பாட்டு - மானேயநோக்கு

எஎ. (லக்ஷ்மணுதிகளைப்போலே யவதரியாதே ஸ்தாவரங்களா யிருப்பானேன) என்ன, அதிலும "நடையாடி யித்யாதி''. உகந்தருளின நிலங்களிலுள்ள வைபோக்ய மாகைக்கு ஹேது, பகவதபிமத மாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ஆப்தசம்வாதம். ஜநநாதப் பிரமஹராயர், திருமுடிக்குறையிலே யொருமரம் வெட்டப்புக, அத்தை எம்பார்கேட்டு "அல்லாளப்பெருமாளே, ஈஸ்வர விபூதியை அழிக்கப்பார்த்தாயோ'' என்ன, இவர்சொல்லும் வார்த்தைக்

கேட்கைக்காக, "ஈஶ்வர விபூதியல்லாத விடமுண்டோ" என்ன, "அவைபோலன்று காணிவை; சாாவபௌமனான ராஜாவும் மஹிஷியுமாக முற்றூட்டாகக்கூட நீரவாரத்து ஆக்கும் சோலைபோலே பெருமாளும் பெரிய பிராட்டியாருங்கூடக் கைதொட்டாக்குமவைகாண்" என்றருளிச்செய்தார.

கo - ம். திருவாய்மொழி—பிறந்தவாறும்.
ப்ரவேஶம்.

எஅ. அவதாரங்களில் பிற்பாடாக்கும் மநுபாவ்ய மாம்படி சதாசன்னிஹிதமாகையைப்பற்ற "சத்யசங்கல்பனுடைய சங்கல்பம் குலையும்படி" என்றவிடத்திலே "கூரத்தாழ்வான், ஆர்த்தராய் சரணம் புக, பெருமாளு மிரங்கி 'மூன்றுநாளைக்குள்ளே விடைதந்தோம்' என்ன 'ஆழ்வான் திருமதிளுக்குப் புறம்பானார்' என்று கேட்டு உடையவரோடிச்சென்று, 'ஆழ்வான், நாமிங்கே யிருக்க உமக்குப் பரமபதத்தே போகவேண்டிற்றோ' என்ன, 'அடியேன் சம்சாரத்திலடிக் கொதிப்பாலே மறந்தேன்' என்ன, 'ஆகில் நாமும் சரணம், புகுந்தாலின்னஞ் சிலநாள் ஆழ்வானை இங்கே வைக்க விரங்குவர்' என்று திருவாசலளவுஞ் சென்று, 'சத்ய சங்கல்பனுடைய சங்கல்பத்தைக் குலைக்கவேண்டா' என்று, மீண்டருளினார்" என்று ப்ரசாதிப்பர். அதாவது நானொருவன் தோன்றிப் பெருமாளை இரண்டுவார்த்தை சொல்லுவாராகப் பண்ணலாமோவென் றருளிச்செய்தவது, "ராமோத்விர்னாபிபாஷதே" "ஏதத்வ்ருதம்மம:" இத்யாதி.

எகூ. (க்ருஷ்ணவதாரத்திலே போந்தார ப்ரத்யாசத்தியாலே) இத்தை ஆப்த சம்வாத முகேன விவரிக்கிறார. "இவ்வாழ்வாக ளெல்லாரும் க்ருஷ்ணவதார மென்றவாறே போரமண்டி யிருப்பாகள், இதுக்கு ஹேதுவென்" என்று பட்டரை நஞ்ஜீயாகேட்க, "ஒருவனுக்கு துக்கம் சிலநாள் கழிந்தால் பொறுக்கலாம், அணித்தானாலாறியிருக்கப் போகாதிறே; அப்படியே அல்லாத வவதாரங்களைப்போ லன்றிக்கே, சமகால மாகையாலே, 'ஒரு செவ்வாய்க் கிழமை முற்படப் பெற்றிலோம், பாவியேன்! பல்லிலேபட்டுத் தெறிப்பதே' என்னு மிழவாலே வயிறெரித்தலேயா யிருக்கும்" என்றருளிச்செய்தார.

ச-ம். பாட்டு - கள்ளவேடத்தை.

அo. (கள்ளவேடத்தைக்கொண்டு) என்கிறதற்கு பௌத்தாவதார கதையை அருளிச்செய்கிறார. அதாவது "சிலவசுரர்கள் ருத்திரனைநோக்கி

துபஸ்ஸைப்பண்ண, அவன் ப்ரத்யக்ஷமாய 'உங்களுக் கேதுவே ணும், இந்த் தபஸ்ஸு யெதுக்காகப் பண்ணுகிறீர்கோள்' என்று கேட்கக், 'எங்களுக் கொருத்தராலும் ஜயிக்கப்படாம லிருக்க மூன்றுபட்டணம் வேணும்' என்ன, 'அப்படியே யுண்டாகக் கட வது, அந்த பட்டணங்கள் மூன்று மொன்றோடொன்று கூடா மல் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திரியக்கடவது. மூன்று மோரிடத்தி லே கூடுகிறபோது உங்களுக்கு மறைத்தான வாபத்துவரும், பேணிக்கொள்ளுங்கோள்' என்று, சொல்லி போயவிட்டான், அதுக்குப் பின்பு, மூன்றுபட்டணங்களு முண்டாயிற்று, அவை கள்தான் ஒன்றிருப்புக் கோட்டையாயும், ஒன்று வெள்ளிக் கோட்டையாயும், ஒன்று பொற்கோட்டையாயு மிருந்தது, அந்த பட்டணங்களிலே அசுரர்களிருந்து தேவர்களையு மவர்களுக்கு ஹவிர்பாகங்கொடுக்க யாகாதிகள் பண்ணுகிற ப்ராம்ஹணர்களை யும் பாதிக்கப்புகுந்தார்கள், யாகாதிகள் நடவாதபடியினாலே தேவர்களுக்கு பலக்ஷயம பிறந்தது, தேவர்களுக்கந்தவசுரர்களை ஜயிக்கப் போயிற்றதில்லை, பட்டணத்துக்கருகில் கிட்டவும் போ யிற்றதில்லை, அதுக்குப்பின்பு ப்ரம்ஹாதிகளான தேவர்களெல் லாருங் கூடிருத்திரனருகேசென்று 'எங்களுக்கு ஹவிர்பாக மில்லாமல் போயிற்று, யாகம் நடத்துகிற யூர்களிலே அந்தப்பட் டணத்தோடே சென்றிருந்து விடுகிறார்கள், அவர்களெல்லாரை யும் சம்ஹரிக்கிறார்கள் ஆகையாலே அவர்களை சம்ஹரிக்கவே ணும்' என்ன, 'நச்சுமரமாகிலும் நட்டமரங்களை வெட்டுவாருண் டோ, எனக்குச் செய்யப்போகாது' என்ன, அதுக்குப் பின்பு திருப்பாற்கடலிலே சென்று ப்ரம்ஹாதிகள் கூப்பிட, அப்போது ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரத்தியக்ஷமாய பெரிய திருவடி நாயனாரி லெ ழுந்தருளி சேவை ப்ரசாதித்து, 'ஏன்வந்திகோள்' என்று கே ட்க, அவர்களும் ஏவம வருத்தாந்தமெல்லா மீஸ்வரனுக்கு விண் ணப்பஞ்செய்து, 'தேவரவர்களை சம்ஹரிக்கவேணும்' என்ன, 'நீங் கள்தானே யெல்லாரும சம்ஹரிக்கவொண்ணாதோ' என்ன, 'அந் தவசுரர்கள் தாங்கள் சிலதாமங்களை அனுஷ்டிப்பது, சிலயாகங் கள் பண்ணுவது, இப்படி சிலதாம் முரத்தை யுண்டாயிருக்கச் செய்தே, எங்களால ஜயிக்கப்போகாது என்ன, 'ஆனால்வா க்ளை ஜயிக்கிறோம், நீங்கள் ஸ்வஸ்தானங்களிலே போருங்கோள்' என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு வருத்த பௌத்தனுக்கு கொண்டு புறப்பட்டு ஓட்டையு மிடுக்கிக்கொண்டு, கையிலே புலலையுஞ் சுற்றிக்கொண்டு, அவர்கள் பட்டணங்களிலே சென்று, 'தாம நிஷ்டன' என்னும்படி சிலவார்த்தைகளைச் சொன்னான, அவர் களு மிவனை, 'தாமநிஷ்டன' என்று விஸ்வஸித்து ஒருயாகம்

பண்ணத் தொடங்கினார்கள், அப்போதவன்வந்து 'எது உத்தியோகிக்கப் படுகிறீர்கோள்' என்ன, 'யாகம் பண்ணப்போகிறோம்' என்ன, 'அதுக்கிந்த சமித்துக்க ளேதுக்கு' என்ன 'ஹோமம்பண்ண' என்றார்கள்; அப்போதவன் காஷ்டம் தின்னப் பிறக்கிறதில் புல்லைத்தின்கிற பசுவாய்ப் பிறக்கிறது நல்லதென்றும்; 'ஹவிஸ்ஸுயேதுக்கு'என்று கேட்டான், 'தேவாகளுக்கு ஹவிர்பாகங்கொடுக்க' என்றார்கள், இதுக்கவன், 'ஒருத்த னசலூருக்குப் போகிறவன் கட்டிப்போகிற சோற்றை ஒருத்தன் கையிலேயிட்டுவைத்துத் தான்போனால், அவனுக்கு அவனுடைய சோறுவந் துதவினாலன்றோ தேவாகளுக்கு கொடுத்த ஹவிஸ்ஸுமுங்களுக் குதவும்' என்றும்; 'இந்த ஆடுகளேதுக்கு' என்று கேட்டான், 'வபையெடுத்து ஹோமம்பண்ண' என்றார்கள், 'ஆனால் ஆட்டுவாணியன் பரமதாாமீகன்' என்றும்; இப்படியே அவாகளை க்ருத்ரி மோக்திகளாலே ப்ரமிப்பிக்க, அவாகளு மவன் வார்த்தையை விஸ்வசித்து யாகம் பண்ணுகிறத்தையும் விட்டு, தர்மஶாஸ்த்ரத்தைகளும்போய் ருத்திரனையுந் தூஷிக்கத் துடங்கினார்கள்; அவ்வளவிலந்த வ்ருத்த பௌத்தன் ருத்ரனருகேசென்று 'உன்னை தூஷிக்கிறா கண்டாயோ' என்றான், அத்தைக் கேட்டு அவனுங் கோபிதனுகொண்டு அவாகளை ஸம்ஹரிக்க உபக்கிரமித்தான்; அப்போது பூமிதேராயிருந்தது, மஹாமேருதனுஸ்ஸாயிருந்தது, சாவேஸ்வரன அம்பாயிருந்தான், ருத்திரன் அந்தவசுராகளோடே யுத்தம்பண்ணி அந்தவம்பைக்கொண்டு அவாகளை சம்ஹரித்தான்; பின்பு தேவாகளுக்கு ஹவிர்ப்பாக முண்டாயிற்று. இப்படி ஈஸவரன் க்ருத்ரிமத்தினாலே ஜயிக்கையினாலே "கள்ள வேடம்" என்கிறார்.

அக. (முன்பவஙித்யாதி) "தஸ்மாத்" என்றதினாத்த சாமாத்தியத்தாலே முன் பெடுத்துப்பாாக்க முடியாதொழிந்தது சித்தம். "இவனந்தராத்மாவாய் நிற்கையாலே செய்தான்" என்றத்தால் பலிதமான ருத்ரோச்சிராய பகவததீநத்வத்துக்கை திஹயம். "பண்டொரு ராஜாருத்திர தத்வமே பரததவம்"என்றெழுதி "எழுத்திட்டுத்தாருங்கோள்" என்ன, அப்படி பலருமெழுதி யெழுததிடாநிற்கசசெய்தே; ஒருவா "வாராய் நீ யிவ்வோலை கெடாமே நோக்கிவைத்தாலிறே இவனுடைய பரத்வம் சாதிக்கவாவது, நீநினைக்கிற தேவதைக்குண்டான வுச்ராயஙகள் "சாவேஸ்வரனாலே" என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லா நின்றன; ஆனபின்பு, இன்று, நீசொல்ல, நானெழுத்திட்டுப் போகிறேன்; நாளையொரு விவக்ஷிதன் தோன்றி "இவனஞ்ஞனாயிருந்தானீ! என்ன கேட்பதில் இன்று நீ நினைத்தத்தைச் செய்துக்கொள்ளமாட்டாயோ" என்றா.

௬-ம். பாட்டு - நின்றவாறும்

௮௨. (இவர் இவ்விஷயத்தில் படுகிறபாடெல்லாம்) இவர் படுவது ஆச்ரிதார்த்தமான செயலுக்காகையாலே பரசங்காத அவனாச்ரிதார்த்தமாகச் செய்யும் செயலுக்கு ஐதிஹ்யம். வடக்குநின்றும் போரப் பாடவல்லராயிருப்பாரொருத்தர் "பெருமாளை திருவடி தொழவேணும்" என்று வர, ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் தீர்த்தத்தின்றிரா, திருமாலையைப் பாடிச்சமைந்து பெருமாளை மத்தகஜங்களை யேத்துமாப்போலே யேத்திவசமாக்கி கணிசங்கொண்டு, "நாயன்றே, தேவர் திருவடிகளுக்குப் போர நல்லானொருத்தனெழுநூற்று காதமாறுண்டு தேவரை 'திருவடி தொழவேணும்' என்று வருகிறது, இவனை யழைத்துக்கொண்டு சம்பாவனை பண்ணியருளவேணும்" என்ன, பெருமாளும் "அப்படியே செய்கிறோம்" என்று திருவுள்ளமாய் அருளப்பாடிட்டு திருப்புன்னைக்கீழ் நின்று அவர் நின்ற விடத்தளவும் செல்ல நாலுகோல் தறை திருக்கைத் தலத்திலே யெழுந்தருளி விண்ணப்பஞ் செய்வார்களை யெல்லா மருளப்பாடிட்டு "வாரிகொள் இவன் வந்த தூரத்துக் கெல்லாம் போருமோ நாமிவனுக்குச் செய்த தரம்" என்று திருவுள்ளமானார்.

௮௩. (இப்படியேயிதயாதி) அநுகூலரானவரைப்போலே ஸாபராதரான நம்மை அங்கீகரிக்கக்கூடுமோ வென்ன, புருஷகாரபலத்தாலே கூடுமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் ௪௩-வது ஐதிஹ்யத்தைப் பார்ப்பது.

௬-ம். பத்து.

௧-ம். திருவாய்மொழி—வைகல்.

௨-ம். பாட்டு - காதல்.

௮௪. (திருவடிகளிலே விழுந்தாலுண்டாப்போலே தாரகமாயிருக்கும்) என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம். "மதித்தான ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸ்ரீபாதத்தே தலைப்பட்ட தெண்டனிட்டவன்று எனக்குண்டு பசிகெட்டாப்போலேயிருக்கும்" என்றருளிச்செய்வர் ஜீயர்.

௬-ம். பாட்டு - போற்றி

௮௫. (ஆர்த்தத்வனி செவிப்படும்படி யுயரப்போற்றி யென்கிறாள்) என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததுக்கு சமவாதம். பிள்ளையமுதனார் திருவிருந்தவளைமாறனை "இப்பத்துக்குப் பட்டருளிச் செய்ததென்" என்றுகேட்க, "'தன்னார்த்தியவற்றின் செவியிலே படும்படி யுயரச்சொல்லுகிறாள்', என்றருளிச்செய்தார்" என்ன, "நெய்தல் நிலத்தில் புன்னைப்பட்டாந்தன்றே கிடப்பது, இங்ஙனே சொல்லக் கூடுமோ" என்ன, அவன் பட்டர்பாடேவந்து "இங்ஙனே

பணித்தார்" என்ன, "இவ்வாத்தத்துக்கு நிரூயகம்—இசையா யிற்று ; அதுபோற்றியென்று — உயரச்சொல்லி யிருக்குமோ ! தாழச்சொல்லியிருக்குமோ!" என்றருளிச்செய்தார்.

உ-ம். திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார்.

க-ம். பாட்டு - மின்னிடைமடவார்.

அகூ. (த்வயக்ஷரஸ்திவத்யாதி) அஹங்கார மமகாரங்கள் விநசகர மென்னு மதுக்கு ஐதிஹ்யம். "மாமகா:பாண்டவாஶ்சைவ" என்கிறவிடம் திற்குச் சிரியாத்தான் சொல்லும்படி "என்னுடையவாக ளென்றும் பாண்டவர்களென்றும் பிரித்தான், அதிறே விநசபர்யந்த மாக்கிவிட்டது" என்று.

௩-ம். திருவாய்மொழி—நல்குரவும்.

ப்ரவேஶம்.

அஎ. (இப்படி தாழநின்றவன் ஸர்வேஸ்வரனென்கிறுா என்று, பிள்ளான் பணிக்கும் என்றருளிச்செய்வர்) அதாகிறது 'யாவையும் யாவரும் பிழையாமல், பிணக்கி' என்று கீழே ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ் வரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுென்று, "இதிலே யொருவாசி தோற்றபட்ட ரருளிச்செய்வா" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

ச-ம். திருவாய்மொழி—குரவை.

கூ-ம் பாட்டு - கலக்க.

அஅ. (வலக்கையித்யாதி) இவ்விடத்தை பட்டரருளிச் செய்யாநிற்கச் செய்தே கஞ்சனூரில் வண்டுவரைப் பெருமாளிருந்தவர், "'மால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேன்' என்னவமையாதோ, 'வலக்கையாழி யிடக் கைச் சங்கமிவையுடை' என்கிற விதுக்கு தாத்பர்யமென்" என்ன; "சோளேந்திரசிங்கனை யுளுக்காக்கப் பண்ணுகிறே னென்கிறுா காண்" என்றருளிச்செய்தார். சோளேந்திரசிங்கனை உளுக்காக்க பண்ணுகிறேனென்றது, அவிக்ருதமான வஸ்துவை விக்ருதமாக பண்ணவல்ல நாவீருடையவ னென்றபடி, உளுக்காக்கவென்றது இருக்கும்படி யென்றபடி ; அதாவது மதித்தோடுகிறவர்னையை படுத்துக்கொள்ளச்சொன்னுல் படுத்துக்கொள்ளும்படி யென்ற படி; சோளேந்திரசிங்கனுவது பெருமாளுடையவானை. "வலக்கை யாழி" என்கிறவிடத்தில் ஶங்கசக்ர விஶிஷ்டனுனவாகாரம் சொல்லிற்றொழிய பெருமை சொல்லிற்றில்லையே யென்ன (சர்வாதி கேத்யாதி) (சோளேந்திரசிங்கனை) என்றவாக்யத்தாலே பலிதம.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—துவளில்

ப்ரவேசம்.

அக. (இவளங்கேபுக்க முடியவமையும்) இங்கே ஸ்ரீநளர்வார்த்தையை நினைப்பது. ஸ்ரீவானரவீரர்கள், "மலையைக்கொண்டு கடலை அணைசெய்கை சம்பாவிதமோ" என்ன, ஸ்ரீநளர் "பெருமாள் காட்டே வெழுந்தருளுகையும், பிராட்டியை ரக்ஷஸ்ஸபஹரிக்கையும், பெருமாள் சோகிக்கையும் சம்பாவிதமோ, எதாகிலும் வரும்மவை தப்பாதிறே" என்றார்.

க0. (குடிஸ்வபாவமனறிக் கேதைவகல்பித் மாகையாலும் தவிரவொண்ணுதெனனும்ததை) ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி) "கல்பித மனதிகரமணீயம்" என்றதுக்கு சம்வாதம். (ஸ்ரீநளரித்யாதி) "இதுக்கு பெரியஜீயா காலந்துடங்கி சம்ப்ரதாயமில்லை ஆகிலும் ராமாநுஜம்பிள்ளை அருளிச்செய்வதோர் வார்த்தையுண்டு என்றருளிச்செய்வர், அதாவது சமுத்திரராஜன் தோன்றினவளவிலே "விஸ்வகர்மாவின் மகனான நளன் சேதுபந்தனத்துக் கென்று கல்பிதனுயிருக்கிறன், அவனைக்கொண்டு டென்பக்கலிலே சேதுபந்தனமடணணிக்கொள்ளும்" என்று சொல்லிப் போனவளவிலே பெருமாள் திருவடிகளிலே நளன்வந்து சேவித்து "சமுத்ரராஜோக்தி சத்தியமேனான சேதுபந்தனம் பண்ணவல்லேன்" என்றுசொன்னன் வார்த்தையை நினைப்பதென்றபடி.

உ-ம். பாட்டு - குமிறும்.

கக. (தடுமாறுகிற வவஸ்தை) என்றதுக்கு சம்வாதம் - ராஜகோஷ்டியிலே "உகும, இறும்" என்று சிலர் பொருள்சொல்ல விக்ரமசிங்கனென்பார் ஒருவன் "அங்கனல்ல கன்றைக் கட்டிக்கட்டி வைத்தால் முலைக்கண் கடுத்துப் பசுவலமாந்து படுமாப்போலே, உள்ளோடுகிற க்லேசம் வாய்விடமாட்டாதே நோவுபடுகிற விவளுக்கிதுவார்த்தையோ" என்றுன்.

ரு-ம். பாட்டு - குழையும்

கஉ. (மழைபெய்தா லொக்கும் கண்ணநீரினுடு) கண்டவனந்தரம் கண்ணநீர் வெள்ளமிடுகிறதற்கு ஐதிஹ்யம். மணக்கால் நம்பிகள் ஆளவந்தாரை பெரியபெருமாள் பக்கலிலே கொண்டுபோய் திருவடிகளைக்காட்டி "உபாய மிதுக்குமேலில்லை, இவ்விஷயத்தை யிப்போதே சாக்ஷாத்கரிக்கவேணும்," என்ன, கண்ட வனந்தரம் கண்ணும் கண்ணநீருமா யிருந்தா ரென்று ப்ரசித்தமிறே.

எ-ம். திருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு.

ப்ரவேசம்.

௯௩. கள்வன் கொல்லிதாயாரக்கேவ்யசனுதி சயமென்னுமத்தை ஆப்த சம்வாத முகேனதரிசிப்பிக்கிறார். ஆளவந்தார கோஷ்டியிலே "உண்ணுஞ் சோற்றிற் பிராட்டிக்கோ,கள்வன்கொல்லி பிராட்டிக்கோ ? அஞ்சவேண்டுவது" என்று கேட்க, "இருவராய்ப்போன வர்களுக்கு வயிறெரிய வேணுமோ, தனிவழியே போனவளுக் கன்றோ வயிறெரிய வேண்டுவது" என்றிருந்த முதலிகள் சொல்ல "அங்கனன்று காணுங்கோள் இருவராய் போனவர்க ளாகை யாலே இருவர்க்கு மஞ்சவேணும், தனியே போனவளுக் கோருபாய முண்டோ" என்றருளிச்செய்தார்.

க-ம். பாட்டு - உண்ணுஞ்சோறு.

௯௪. (கண்ணும் கண்ணநீருமா யிருக்கிற விருப்பைக் கண்டுகொண் டிருக்கையே புருஷார்த்தம்) என்னுமத்தை ஆப்த சம்வாதத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார். நஞ்சீயர், "பிள்ளை திருநறையூரரையரோடே மூன்றுரு திருவாய்மொழி கேட்டேன், அதி லெனக்கொரு வார்த்தைகளும் போகாது; ஒரு திருவாய்மொழியை ப்ரஸ்தாவியா அவர் ஸந்நிதிலராய் கண்ணும் கண்ண நீருமாயிருக்கு மிருப்பை நினைத்திருப்பன்" என்றருளிச்செய்வர்.

௯௫. (பகவத்குணநு சந்தான மேதாரகாதிகளா யிருக்கு மதுஸ்வரூப ப்ராப்தம்) என்னு மதுக்கு சம்வாதம். அநந்தாழ்வான் சோழகுலாந்தகனிலேக்ருஷி பண்ணியிருக்கிறுனொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனைக்கண்டு "உம்முடைய ஊரேது" என்று கேட்க, "என்னூர திருக்கோளூர" என்ன, "அங்குநின்றும் போந்ததேன்" என்ன, "தேஹயாத்ரை நடவாமே போந்தேன்" என்ன, "அவ்வூரில் கழுதையை மேய்த்து ஜீவிக்க மாட்டிற்றிலையோ, நிலைநின்ற ஜீவனத்தை விட்டுப் போந்தாயாகாதே" என்றானும்.

௯௬. (போகுமூரன்று) என்கிறதுக்கு சம்வாதம். எம்பெருமானார் தெற்கே யெழுந்தருளாநிற்க, எதிரே வருகிறு ளொரு பெண்பிள்ளையைக் கண்டு "எங்கு நின்றும்" என்ன, "திருக்கோளூரில் நின்றும்" என்ன, "அவ்வூரில் புக்கபெண்களும் போகக்கடவரா யிருப்பாகளோ" என்றருளிச் செய்தார்.

௩-ம். பாட்டு - பூவை.

௯௭. (ஸ்ரீயஃபதியினுடைய திருநாமத்தையே சொல்ல வடைகிற வென் பெண்) ப்ரசங்காதை திஹயம். (ஊரும் நாடு மித்யாதி) "இவை தான் திருநாமத்தைச் சொல்லிறரு லாகாதோ" என்று பெற்

நம்பிள்ளையைக் கேட்க "அதுக்கு வ்யபிசாரமுண்டு 'பந்துநாதை' என்கிற விடத்தே தட்டுப் பிறக்கும்" என்ன, "அங்ஙனே யிறே" என்றிசைந்து போனார்.

௯-ம். பாட்டு - காரியம்.

௯௮. சிஷ்யர்களை பகவத் சம்பந்தம் கொண்டு தேஶ்யதா புத்திபண்ணிக் கொண்டாடுகிறதுக்கைதிஹ்யம். ஒருநாள் நம்பிள்ளையை, ஜீயர் கோஷ்டியிலே வைத்துப் போரக்கொண்டாடி யருளி, "'தன் சிஷ்யனைத் தான் கொண்டாடினான்' என்னாதே கிடீகோள், 'கண்புரங்கை தொழும் பிள்ளையை பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரோ' என்று பண்டுசொன்னாருமுண்டு கிடீகோள்" என்றருளிச்செய்தார்.

௯௯. அம்முணியாழ்வான் தன் சிஷ்யனைத் தான் தெண்டனிடா நிற்குமாம், "இதுவென்" என்றுகேட்க "அல்லாத வைஷ்ணவர்களை வருத்தத்தாலே யறியவேணும், இவர்கள் நானறிய வைஷ்ணவர்கள் யென்றுதரிப்பன்" என்றான்.

௮-ம். திருவாய்மொழி—பொன்னுலகு.

௧-ம். பாட்டு - பொன்னுலகு.

௧௦௦. (தன் சன்னிதியிலு மித்யாதி) தன்னையும் தன்னுடைமையையு மாஶ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி பக்தபராதந்த்ரனாகையாலே ஆழ்வாருக்குக் கொடுக்கலாமென்னுமத்தை ஐதிஹ்ய முகத்தாலே ஸ்தாபிக்கிறார். அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானா ஞேவிலே பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாசரைக்கொண்டு ஆழ்வான் புக, "ஆழ்வான் பண்ணின நெஞ்சாறலாறுவது ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தே றப்போனாலிறே" என்றவார்த்தையை நினைப்பது. இதினாலவருக்குக் கருத்து பெரியபெருமாள் சன்னிதியிலே தேவரீர் சென்று "திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவேணும்" என்றொருவார்த்தை யருளிச்செய்தால் பெருமாள் கேட்டருளாரோ, அது செய்தருளாமையாலே வந்ததுக்கம் பரமபதத்திலேபோய் ஆளவந்தார்க்கு விண்ணப்பஞ் செய்தாலொழிந்து தீராதென்று. ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானாரைவிட்டு "ஆளவந்தார்" என்கிறதென் என்ன, எம்பெருமானா ரிங்கே யெழுந்தருளி யிருக்கையாலே பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரென்கிறார்.

௩-ம். பாட்டு - ஓடிவந்து.

௧௦௧. (அற்றது பொருந்தும்படி) அற்றமாங்காய் பொருந்தும்படி. ஸ்தாம்புத்ராதிகள் வார்த்தை சொன்னாப்போலே சேராது வவனு முங்கள்

வார்த்தையாலே நம்பக்கலிலே வந்து சேருமென்று இவ்வாக்கியத்துக்கு தாத்பர்யம். அற்றமாங்காய் பொருந்துகையாவது—க்ருஷ்ணனும் தாமபுத்ராதிகளும் ஒருமாமரத்திலே யொதுங்க, அந்த மாமரத்திலே அர்ஜுநன் மாம்பழத்தை யெய்து விழவிட, அத்தை கிருஷ்ணன் கண்டு "இதொரு ருஷிக்காஹாரமா யிருக்கும், அவன் சபிக்கப்புகுகிறான்" யென்ன, "ஆனாலது வொட்டும்படியென" என்ன, "நீங்க ளுங்கள் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுங்கோள், அது வொட்டும்" என்ன, எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்ல, த்ரௌபதியும் "ஷஷ்டோபி மமரோசதே" என்ன, அந்தமாம்பழமும் க்ரமத்திலே யொட்டிற்றென்ற வார்த்தை

௬-ம். பாட்டு - என்மின்னு.

௧௦௨. (கிம்புனர் மத்விதோஜநஃ) என்கிற விடத்துக்குச் சொல்லுவதொரு வார்த்தை யுண்டிறே; அருளாளப் பெருமா ளெம்பெருமானாருடைய வந்திமதசையிலே "திருவுள்ளத்தி லோடுகிறதென்" என்ன "ஒருபட்சி பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தினபடி யென, என்று கிடந்தேன்" என்றா யென்று. இதுக்கு கருத்தாகப் பிள்ளை யருளிச்செய்யும் வார்த்தை. "நாம் பண்ணினது சரணாகதி யாகையாலே பலத்தோ டவ்ய பிசாரியாக மாட்டாது. இனி சரண்யன் நீர்மையி லேற்றத்தாலே நமக்கொரு குறையில்லை யென்கிறது" என்று. அதாவது சரணாகதானுகூல்யாதிகளா லன்றிக்கே சரண்யமான கபோத குணாதிக்யத்தாலே பலசித்தியானப்போலே, நம்முடைய வானுகூல்ய சங்கல்பாதிகளா லனறிக்கே ஶரண்யகுணாதிக்யத்தாலே பலிக்குமென்று.

௧0-ம். பாட்டு - வந்திருந்து.

௧0௩. (உம்முடைய தேவாரமோ!) என்றதுக்கு தாத்பர்யம்; தேவாரமென்றுக்ருஹார்ச்சனையாய்; க்ருஹார்ச்சனை யெப்படி அர்ச்சகனுக்கு பரதந்திரமாயிருக்கும், அப்படி யிவளு மக்குபர தந்திரையன்றே; ஆகையாலே பிராட்டி பரிகரமான விவளை யிப்படி நோவுபடுத்தலாமோ வென்றபடி. "உம்முடைய தேவாரமோ" என்கிற விடத்திலே, விண்ணப்பஞ் செய்வார் தம்முடைய கைவாளையிலே யிருந்த தீர்த்த விக்ரஹத்தை "பாக்கு" யென்கிற புத்தியாலே யெடுத்துத் தம்முடைய திருமுத்தாலே கடித்தவாறே கடினமான படியைக்கண்டு "எம்பெருமான" என் றறிந்து, மீளத் தம்முடைய திருக்கைச் செம்பில் ஜலத்தாலே யலம்பி, த்திருப்பரிவட்டத்திலேவைத்து, திருவொற்றியாடை சாத்தி, தாளத்தை யெடுத்து ஆழ்வா ரருளிச்செய்த பாட்டிலே யொருபாட்டை யிசைத்து,

மீளவும் கைவாளையிலே கண்வளரப்பண்ணி, இப்படிப் பலகாலும் அடைக்காயமுது செய்கிறதைக் கண்டொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் பொறுக்கமாட்டாமல், "இந்த வெம்பெருமானை அடியேனுக்குப் பரசாதிக்கவேணும்" என்ன, அவரும் "அங்கீகரித்தருள்" என்று கொடுத்தருள, தம்முடைய திருமாளிகையிலே ஹ்ராஸ்தரோகத மானஃரமத்திலே திருவாராதனம்பண்ணி அமுதுசெய்யப்பண்ண, அவ்வெம்பெருமான் அவருடைய ஸ்வப்நத்திலே யெழுந்தருளி "ஆழ்வார் திருவாய்மொழியே தாரகமா யிருக்கிற, விண்ணப்பஞ் செய்வார் கைவாளையிலே யொதுங்கி அவருடைய வழுாதமயமான திருப்பவளத்தில ஸ்பரிஹ்ரும் பெற்று, அவர் பாடுகிற வாழ்வாருடைய விசைமாலையையுங் கேட்டு, சுகத்திலே யிருக்கிற வென்னை யென்பாடு படுத்துகிறாய்" என்றருளிச்செய்ய, அவர்போரப் பயப்பட்டு இவர்கையிலே கொண்டுவந்து கொடுத்தாரென்கிற கதையை அருளிச்செய்வர்.

கo-ம். திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட.

க-ம். பாட்டு - உலகமுண்ட.

கoச. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வ ப்ரதையி னெல்லையை யருளிச் செய்கிறார் (பாதகத்தின் சன்னிதியிலே யிதயாதி) சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி யெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கு மவனன்றோ வென்றபடி, பாதகத்தின் சன்னிதியிலே பாதயம ஜீவிக்கக் கூடுமோ வென்ன, "சுமுகனென்கிற சாபப்விசேஷம் பெரிய திருவடிக் கஞ்சிவந்து சாவேப்ரவரனை சரணம்புகுர 'இவனை நீரக்ஷி' என்று பெரியதிருவடி கையிலே காட்டிக்கொடுக்க, அவனுமிவனை யொரு பாதை வாராதபடி ரக்ஷித்தான் என்று மஹா பாரதோகதமான சுமுகன் கதையை யுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார்.

ச-ம். பாட்டு - ஆவாவென்னாது.

கoரு (சதாதோபாயமான வீஶ்வரனையொழிய வேறுபாயமில்லை) என்கைக்கு சம்வாதமாக வைதிஹ்யம். நம்பிள்ளை ஜீயரை யொருநாள் "'பஞ்சமோபாயமென்று கொண்டொன் றுண்டு'யென்று சொல்லாநின்றார்கள், நாட்டிலேயு மங்கனே யிருப்பதொன்றுண்டோ" என்று கேட்டருள "நானறிகிறிலேன், இனி சதாதோ பாயந்தான பகவானேயாயிருக்க வயோமாதீதஞ் சொல்லுவாரைப்போலே 'அவனுக்கு மவ்வருகே யொன்றுண்டு' என்கையிறே, அது நான் கேட்டறியேன்" என்றருளிச்செய்தார் "ஆனால், 'ஆவா' என்கிற பாட்டருளிச்செய்யும்போது, எனக்குத் தனியே யொருசாதனங் கண்டு தரவேணுமென்கிறார்' என்றருளிச்செய்கையாயிருக்குமே"

என்ன; "அதுவோ! அது உன் ப்ரதிபத்தியில் குற்றங்காண்; அதுக் கிங்கனே காண்பொருள்—நீயுமுளையா யிருக்க நானிங்கனே யிழ ப்பதே யென்கிறாகாண்" என்றருளிச்செய்தார.

கOசு. (ப்ரபோ)சதுர்தோபாயம் ஈஸ்வரனென்றாகில்; ஆனால் பிரபத்திகொ ண்டு காரியமில்லையே யென்கிற சங்கையை பரிஹரிக்கைக்காக வோரைதிஹயம். நஞ்சீயா ஸ்ரீபாத்திலே யாஸ்ரயிதநா னொரு வன் "எம்பெருமானே யுபாயமாகில் ப்ரபத்தி கொண்டிங்குச் செய்கிறதொன்றுங் கண்டிலேன" என்ன ; செவியைப்புதைதது "நாதமுனிகள் துடங்கி யிவ்வளவும்வர நம்மாசார்யாகள் பரம ரஹஸ்யமாக உபதேசித்து ஓராண்வழியாய்கொண்டு போந்தவித் தை இதின்சீரமையறியாத உனக்கு மஹாபாபியேனித்தை வெளி யிடுவதே!" என்று திருமுடியிலே அடித்துக்கொண்டு திருப்பள்ளி யறையிலே புக்கருளினர்.

கOஎ. (ஆவாவென்றது) என்னதென்னென்ன, ஈஸ்வரனுக்கித்யாதி) ஈஸ் வரப்ரீத்யாத்தமாக வன்றிக்கே பகவத்சம்பந்த முண்டாம் போ தும் "அவா" என்னவேணுமென்று மத்தை யாப்த சம்வாதத்தா லே தரிசிப்பிக்கிறா. நஞ்சீயா "ஒருவனுக்கு பரானாத்தமசஹய மா யிருந்ததாகில், 'நமக்கு பகவத்சம்பந்த முண்டு' என்ற றுதியி டலாம்; 'அது ப்ராப்தம்' என் றிறுந்தானுகில் 'நமக்கு பகவத்சம் பந்தமில்லை' என்று தனக்கே கைவாங்கவமையும்" என் றருளிச் செய்தார

எ-ம் பத்து.

க-ம் திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய.

ப்ரவேஶம்.

கOஅ. (அந்தரப்பட்டதென்றது) அநாத்தப்பட்டதென்றபடி, இத்தை மஹா பாரத சித்தமான வைதிஹயத்தாலும் தரிசிப்பிக்கிறா. உதங்கன் க்ருஷ்ணன் பக்கலிலேவந்து "உனக்கிரண்டு திறத்தாரோடும் சம்பந்த மொத்திருக்கச்செய்தே பாண்டவாகளை யழியசசெய் யாதே தாயோதனுதிகளையழியச்செய்தாய, இப்படி ஶாரவுசெய் யப்போமோ" என்றப்போலேயிருகக வவன்சொல்ல, க்ருஷ்ணனு மவாகள் குறைகளையெல்லாஞ் சொல்லி, "அவர்களுக்கு தாமருசி யில்லைகாண்" என்ன "நீபின்னை யவாகளுக்கு தாமருசி யுண்டாக கிக்கொடாதொழிவா னென்" என்றானிறே.

எ-ம பாட்டு - ஒன்றுசொல்லி

க0கூ. (நீசெய்தவித்யாதி) மானசாநுபவத்தில் தருபதனாகாதே "காணவே ணும்" என்னும்படியான பாபததைப் பண்ணினேனென்று கருத்து சிறுத்தொண்டனளவிலே ருத்திரனவந்து "பிக்ஷைவேணும்" என்ன, "அப்படிசெய்கிறோம்" என்று சொல்ல, "உன்பிள்ளையை யறுத்து அந்தமாமசத்தைப் யிடவேணும்" என்ன, "அப்படியே செய்கிறோம்" என்றான், அந்த வவசரத்திலே அந்தப்பிள்ளை பள்ளிவாசிக்கிற விடத்திலே சற்று நித்திரைபண்ணி சொப்பனங்கண்டு அந்த சொப்பனத்தை வீட்டிலேவந்து "அப்பா அப்பா தாசனங்கண்டேன்" என்றான், "அதெது" என்று கேட்டான். "என்றலையையறுத்தொருத்தனுக்குக் கொடுக்கக்கண்டேன்" என்றான், அப்படியே கேட்டிருக்கவும் தாயும் தமப்பனுமாக அந்தப் பிள்ளையை யறுத்து, "முகத்தை நறுக்காமல் கண்டுகொண்டிருக்கலாம" என்று விசாரித்து அடுப்புக் கிடையிலே பொகட்டுவைத்து மற்ற மாமசத்தை விருந்திட்டார்கள், அப்போதந்த ருத்திரன் இவர்கள் மனஸ்ஸை சோதிக்க "அட்டதிருக்கச் சுட்டமுகத்தைக் கொணடுவா" யென்றான். அத்தையு மிட்டார்கள் யென்றுகதை.

உ - ம். திருவாய்மொழி—கங்குலும்.

ப்ரவேஸம்.

கக0. ஆழ்வாருடைய வார்த்தியை பரகாசிப்பிக்கிற விததிருவாய்மொழியினுடைய வாததத்தை கணமேலே நிற்கிற அஸமதாதிகள் சொன்னால் விரசமா யிருக்குமென்றுமதத்தை யாப்தசம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறார். பட்ட ரிததிருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும்போதெல்லாம "ஆழ்வாக் கோடுகிறததை யறியாதே யவருடைய பாவ வருத்தியு மின்றிக்கே யிருக்கிற நாமென் சொல்லுகிறோம்" என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண் டிருப்பர்.

ககக. (நெடுமூச்செறிவதென்றது) இவ்வவஸ்தையில் சுயத்தினத்திலி யிழியாதே அவனகைப்பாாதது இருக்குமதுக்கிரண்டுதாஹரண மருளிச் செய்வதாக வடிகொன் டெழுந்திருக்கிறார், (எல்லாவளவிலு மித யாதி) இதுக்கு சம்வாதம எக-ம. ஐதிஹ்யம பாரக்க

ககஉ. அகளங்க பரமஹராயா அடையவளைந்தான் செய்யாநிறகச் செய்தே மதிள் போகருக்கைக்காக விளையாழ்வா னகத்தை வாங்கப்புக, பட்டரத்தைக் கேட்டருளி "வாரீர்பிள்ளாய் நீர்செய்கிறமதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென் றிராதே கொள்ளீர், இங்குகிடக்கிற நாலுகுடியுங்காணும பெருமாளுக்கு ரக்ஷை, ஆனபின்பு நீர்செய்கிறவையெல்லாம மழகிது, 'இவையெல்லாம நாம செய்கிறோம்'

என்றிராதே 'பெருமாள் செய்விக்கிறார்' என்றிரீர், உமக்கு நல் வழிபோக வுடலாங்காணும்" என்றருளிச்செய்தார்.

ரு-ம். பாட்டு - சிந்திக்கும்.

கக௩. சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கு மஞ்சவேணுமே. தேறினது பயா வஹமென்கைக் காப்தசமவாதம். (உய்ந்தபிள்ளை பாடும்போது) "கெட்டேன், இவள் 'தேறும்' என்பதே" என்று ஜீயரருளிச் செய்வாராம்.

கூ-ம். பாட்டு - .என்றிருமகள்.

ககச. (விசிஷ்டத்திலித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) "விசேஷணும்சத்திலே" என்கிற விதுக்காப்த சம்வாதம். அனந்தாழ்வான் தன்பெண்பிள்ளையை "என்திருமகள்" என்று திருநாமம் சாத்தினன். பட்டர் பெருமாளுக்கு "அடியேனை 'ஸ்ரீதனமாக பிராட்டிக்கு வந்தவன்' என்று, திருவுள்ளம்பற்றவும், நானும் 'இவரெங்கள் நாயச்சியாருக்கு நல்லார்' என்று அவ்வழியே 'அழகியமணவாளப் பெருமாள்' என்று நினைத்திருக்கவுமாகவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

கக-ம். பாட்டு - முகில்வண்ணன்.

ககரு. (அடியடையாதாள் போலிவலணுகி யடைந்தனள்) என்றவிடத்திலே "திருமலையிலும் அண்ணன் சந்நிதியிலே ஸ்ரீபாஷ்யம்கேட்க எழுந்தருளின வளவிலே வழிதப்பி மிறுக்குப்பட்டு தேவரீர க்ருபையாலே யொருபடி விடைகொண்டேன், என்ன, அண்ணனு முகந்தருளி "அடியடையாதாள் போலிவளணுகி யடைந்தனள்' என்றாழ்வா ரருளிசசெய்தபடியே பெருமானை சேவிக்க பெறறீரோ' என்றருளிச்செய்தார" என்று ப்ரசாதிப்பர்.

ங - ம். திருவாய்மொழி—வெள்ளைச்சுரிசங்கு.

க-ம். பாட்டு-வெள்ளைச்சுரிசங்கு.

ககசு. (வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தி) என்கையாலே சதுர்புஜத்வம்தோற்றுகிற தென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு சம்வாதம். நிலாததுக்குறி பகவா ப்ரஶ்னத்துக்குபட்டர பரிஹரித்த வார்த்தையை அருளிச் செய்வ ரென்றபடி. ௩கூ-ம். ஐதிஹயததைப்பாரகக.

எ-ம். பாட்டு - பேணாயில்.

ககஎ. (நீபோநேத்ராதுரஸ்யே வப்ரதிகூலாஷி மேத்ருடம்) ராவணவதாநந்தரோத்ருஷ்டாந்த பலத்தாலே பிராட்டிக்கு நைாதோஷய்நதோற்றுகிற தென்கைக்கு பரமாசார்ய சம்வாதம். "நேத்ரதோஷத்தாலே வந்தது போக்கி தீபதோஷத்தாலே வந்ததன்று" என்று.

ரு-ம் திருவாய்மொழி—கற்பார்.

ப்ரவேசம்.

கக௮. ஆழவா னொருகால் இததிருவாயமொழி யடஙகலும ராமாவதார விஷயமாககி நிர்வஹிததானும். அதுககடி ஆயிரததி லொனறும கடலில குளபபடியுமபோலே பெருமாளுடைய குணததிலேக தேசஙகளிறே அலலாத வவதாரஙகள எலலா வறறிலுமுளள தெனறு.

ந - ம். பாடடு - கேட்பார்கள்.

ககக. திடடின சிசுபாலனுககு மோக்ஷமுணடாகையாலே நாமும்திடடினுல் நமக்கும மோக்ஷமுணடேயெனன, "அது புருஷாாதத மனறு" எனனு மததையாபத சமவாததததாலே தரிசிபபிககிறா. ஆள வநதாா "சிசுபாலன பெறறிலனகாண் " என றருளிச்செயவா. "அதுவெனனெனனில இதுககடியாகசசொலலலாவ தொருசாதன மிவனகையி லில்லாமையாலே, நாட்டை நலியாமைககு கொற றவன வாசலுக்குளளே சுழறறியெறிநதா னததனைகாண" என றருளிசசெயவா.

கக-ம். பாடடு - தெளிவுற்று

கஉ0. (தொங்கிறரே) தருடமாயிருநததோ—"இபபடி யிருககிற வாஜுன னுககு பராபதிசிததியாகிருநத தநயப்ரயோஜனதவமில்லாமை" என்னு மததையாபத சமவாதததாலே தரிசிபபிககிறா. பாரத சமரததிலே நினறு அாஜுனனை நோககி "நான் சொன்னவிது உனககுத தொஙகிறரே, எதிரோ போநததோ" எனன "ஸதிதோ ஸமி" எனன, அவன "ஆனாலும நஙகாரியஞ செயயபபாாததெதன" எனறு கேடக "(கரிஷயேவசனம்தவ) தேவரீரேவினவடிமை செயயககடவேன" என்ருனிறே. "அாஜுனன் தான எம்பெரு மானைப பெறருனே யிலலேயோ" எனறு நமபிளளை ஜீயரைக கேடக, "உமககதுகொண்டுகாாயமென, இது சொனனவன சாவ சாதாரணனுகில பகவதுக்தியெனனு மிடம நிலசிதமாகில் தநதா முடைய காமானுகூலமாகவும ருசயனுகூலமாகவும பெறுகிறா கள, பெறறவாகளை யாராயநது பாாதது அததாலேயனறே நாம பறறபபாாககிறது" என றருளிசசெயதாா.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—பாமரு.

ப்ரவேசம்.

கஉக. இநதத திருவாயமொழியி லோடுகிற வாாததிபபேசசுககு நிலமன றெனனு மததையாபத சமவாதததாலே தரிசிபபிககிறா. "அம மஙகியமமாள 'இததிருவாயமொழி பாடககேட டனுபவித்துப

போருமிதுக்கு மேறபட இதிலோடுகிற வாாத்திக்கு நம்மால் பா சுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது' என்று பணிக்கும்" என் றருளிச் செய்வா.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—என்றைக்கு.

உ - ம். பாட்டு - என்சொல்லி.

கஉஉ. ஸ்ரீகீதைக்கும் திருவாய்மொழிக்கு முண்டான வாசியையாப்த சம வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறா. நம்பி திருவழுதிநாடுதாசா, "ஸ்ரீ கீதைபோவா னொருவன் சந்தியாசதஸ்ஸிலேவந்து கண்டால, பின்னே யிவனுக் குழக்கரிசியை கொடுப்பித்து விடுமித்தனேபோக் கி அங்கவாக ளுள்ளிடங்கொடாாகள்; திருவாய்மொழி யப்யசித் தா னொருவிண்ணப்பஞ் செய்வான் சென்றால், சாவேஸவரனும் க்ராமத்திலுள்ளாரும் புறப்பட் டெதிர்கொண்டு தங்க ளிருப்பி டத்தை யொழிச்சு அவனுக்குக் கொடுத்தாதரியா நிற்பாகள்" என்று ப்ரசாதிப்பா.

ஙு - ம். பாட்டு - ஆமுதல்வன்

கஉஙு. ஜகத்தையெல்லாம திருத்தும்போது அதுக்குத்தக்க க்யானமுடைய னாக வேணுமிறே; ஆகையாலே தமக்கு மயாவரமதிநல மருளின படியை "தறறேற்றி" என்றதற் காத்தமாக வருளிச்செய்கிறார். என் பக்கலிலே தன் ஸவரூபாதிகளை தெளியப்பண்ணி யென்னு தல். இங்கே யருளிச்செய்யும் வாாத்தை. "திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வாா திருமுனபின சோபானத்திலே ஆளவந்தா ரொழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக வெழுந்தருளி நிற்கிறவரைக்கண்டு 'ஆமுதல்வனிவன்' என் றருளிச்செய்தாராம்" என்று.

ச-ம். பாட்டு - அப்பனே.

கஉச. (என்னாகியே) என்பக்கலிலே தானாய். இவ்விடத்துக் கெம்பாராருளிச் செய்யும்படி. "தான் பாடினானாகில் நிரவத்யமாய் தலைக்கட்டும், நான் பாடினேனாகிலும் வருந்தி யொருபடிதலைக்கட்டும். என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச் செய்தேயும் என்னோட் டை ஸ்பரிசத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடிதலைக் கட்டினான்" என்று.

கO - ம். திருவாய்மொழி—இன்பம்.

ப்ரவே ம்.

கஉரு. (நினைந்திருக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்தான்) தனக்கு வருத்தவென்றது தன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ராப்தமான வென்றபடி. இவ்விடத்திலே

"ஒரு கருஹஸதனனவன தேடிக்கொண்டுவநத பதாாததததை கருஹிணியானவள அததை நனறாக பாகம்பணணி பறிமாறிறுல அது தானே யவனுககு சநதோஷ ஹேதுவாகிறுபபோலே" என றருளிசசெயவா.

ரு-ம். பாட்டு - மலரடி

கஉசு ஆழவாா பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம பணணுகையாவது. இவரை யிடுவிததுத திருவாயமொழியை பாடுவிததுக் கொளளுகை. எல லாருமிருகக இவரிடததிலே விசேஷகடாக்ஷம பணணினதுககு தருஷடாநதம. (பஹுமாநேந மஹநாஹநாமநதமவைக்ஷத) முதலிகளெல்லாரு மிருககச்செயதே திருவடிபககலிலே விசேஷ கடாக்ஷம் பணணினுப்போலே யாயிறறு, பலருமுணடாயிருகக விவரை விஷயீகரிததபடி.

கஉஎ. "கரிமிகணடன விஷ்ணுதரோஹி யாகையாலே விஷ்ணு ப்ரதிமைகளை யெடுததுபபொகடவிசாரிகக அவனுக் கிஷடரானவாகள, 'சமநத ரகமாக ப்ரதிஷ்டிதத பரதிமைகளை யழியசசெயயி லுனக்கு மா ணமவரும்' என்ன, அவன், 'பரதிஷ்டிதத பரதிமைகளில் தைவ ததை யுதவாஸனம்பணணி யழியச்செயவோம்' என றுபக்ரமித தித ததனுகுணமாக 'அதருஶயாளுசன மிடடுககொணடு உதவாஸ னம் பண்ணு' எனறு, ஒரு பராம்ஹணனை நியோகிகக, அவனும உகநதருளின நிலஙகளிலேபோய அதருஶயாளுசன மிடடு உத வாஸனமபண்ண அதடியாகவவனும் கடலிலே யெடுததுபபொகடு கிறுன" என்னுமததை எம்பெருமானுா திருசசெவி சாறறியருளி "இததேசததைவிடாதே நோககிககொணடு கிடநதோம், இவவி டததுககு மழிவுவருமபடி அசுரவாககம மேலிடாநினறது, மேல செயயவடுபபதென?" எனறு பெரியநம்பிக கறிவிக்க; "நான பெருமாளுடைய திருவெலலையிலே யொரு பரதக்ஷிணம் வரும படியாக உடமுடைய சிஷ்யாகளிலே யொரு வரைபபோர விடு வது" என்ன, "அதுககாவாரா" என்ன "என்பினனே போரா நினறுல் 'ஒருவனபினனே போகாநினறேன' எனறு தனனெஞ சிற்படாதே, சாயைபோலே யெனனைப பின செல்வானெருவ ஞக வேணும" என்ன, "அதுக்காவாரா" என்ன "ஆழவா னைப போகவிடலாகாதோ" எனறாாம. பலமுதலிக ளுணடா யிருகக ஆழவானை பரசாதிதாபபோலே.

அ-ம். பத்து.

ங-ம். திருவாய்மொழி—அந்தமிந்தும்.

கக-ம். பாட்டு - உரையாவெந்நோய்.

கஉஅ. இப்பாட்டருளிச் செய்கிறபோது "நம்பிள்ளை திருநகரி சேவித்தாரோ" என்று ப்ரசங்கமாக "திருவணை சேவித்தவா திருநகரி சேவியாததில்லை" என் றருளிச்செய்தார். "நம்பிள்ளை திருவணைசேவிக்க வெழுந்தருளினவிடத்திலே திருப்புல்லாணி திருமொழியைப் பரக்க உபந்யசியாநிற்க, அத்தை நஞ்சீயா கேட்டருளிமீண்டு நம்பிள்ளை தம் ஸ்ரீபாதத்திலே புகுந்தவளவிலே 'பிள்ளாய் நீர திருவணைக்குப் போன திவ்வளவு மலையெறிந்ததே' என்ன, 'துறையறியாதவ னிழிந்தா லலையெறியாதோ' என் றருளிச்செய்தார்" என்று அஸமதா சாரயோக்தம்.

சு-ம். திருவாய்மொழி—வார்கடா.

க-ம். பாட்டு - வார்கடா.

கஉகூ. (கேஶவக்ஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத்க்ரீடமவநீதலே)என்றதுக்கு ப்ரயோஜனத்தை யாப்தசம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறார். "ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசின்னங்களை வாங்கிக்கொல்லுமாப்போலே, தான் கொடுத்தமுடியை வாங்கிக்காண்கொன்றது" என்று அம்மங்கி அம்மாள் பணிப்பர்.

௫-ம். பாட்டு - அல்லதோர்.

கஙo. (அநந்யப்ரயோஜனரித்யாதி) பகவத் ப்ரதிபக்ஷங்களை யழியச்செய்கைக்கு அபிசாரம் பண்ணினவாகளுண்டோ வென்ன, எம்பெருமானைப்போலே யாயிற்ற ஊரில் ப்ராம்ஹணரும். க்ருமிகண்டன் வியாஜத்தாலே மேல்நாட்டுக் கெழுந்தருளின வெம்பெருமானா பதினெரு சம்வச்சர மெழுந்தருளியிருந்த பின்பும் அவனுடைய வாயுஸ்ஸுமாளக் காணுமையாலே அவனுக்குச் சரீரவிஶ்லேஷம் பிறக்கும்படி திருவேங்கடமுடையானை யதிதேவதையாக பண்ணிக்கொண்டு அபிசாரகர்மம் பண்ணுநிற்க, இரண்டுமூன்று நாள் செல்லாநிற்கச் சுருள் நாறுகிற படியைக்கண்டு, 'இனியவன் போனுன் சுருள்நாறிற்று, விடு' என் றருளிச்செய்ய; அந்தநாளிலே 'வேங்கி' யென்பா னொருவனுடைய வாசற்காரன், அவன் கழுத்திலே தன் சொட்டையைக்கொண்டு குத்த, அக்கழுத்திலேபுழுத்து அவனுக்குச் சரீரவிஶ்லேஷம் பிறந்தது' என்றுபதேச பரம்ப

ராபராதமாகச் சொல்லிக்கொண்டு போருவதொரு கதையுண்டு, அதனை யிங்கே சூசிப்பிக்கிறார்" என் றருளிச்செய்வர்.

எ-ம். திருவாய்மொழி—இருத்தும்.

க-ம. பாட்டு - இருத்தும்

கஙக. (அழைத்தேற்குயித்யாதி) என்று விசேஷிக்கிற ஆழ்வாருடைய ஹார்த்தபாவத்தை யாப்த சம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறார். "இவன் பிரணயித்வத்தை யறியாதே தாழ்த்தானாகவும் நாம் பிறவிஷ்டராகவும் நினைத்துக் கூப்பிட்டனன்காணாய் செய்தோமென்கிறார்காண்" என்னும்பிள்ளான்.

அ-ம திருவாய்மொழி—கண்கள்சிவந்து.

உ-ம. பாட்டு - அடியேனுள்ளான்

கஙஉ. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞானானந்தாதிகளும் நிரூபகமாயிருக்க சேஷத்வத்தை நிரூபகமாக வருளிச்செய்ததுக்கு சம்வாதம். (திருக்கோட்டியூரித்யாதி) ""ஜ்ஞானானந்த மயஸ்த்வாத்மா சேஷோஹிபரமாத்மந:' என்றும் 'தாஸபூதா:' என்று மித்யாதிகளாலே ஜ்ஞானானந்தங்களும் சேஷத்வமும் ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமாகச் சொல்லாநின்றது, இதிலே அந்தரங்க நிரூபகமேது" என்று எம்பெருமானார் திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்துதமாகச் சாவக்கியரா யெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும், "இத்தை ஆசார்ய முகேன வெளியிடவேணும்" என்று பார்த்துத் திருக்கோட்டியூர் நம்பி சந்நிதிக்கு "ஆழ்வான், இத்தைப் பெற்றுவாரும்" என்று வரக்காட்டியருள, அவரு மெழுந்தருளி நம்பியை சேவித்து, இந்த வருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து ஆறுமாசம் சேவித்திருக்க, அவரிரங்காமையாலே "எம்பெருமானார் சந்நிதியிலேபோய் சேவித்து வருகிறேன்" என்று போகப்புக, அவரையழைத்து "ஆழ்வான், மயாவறமதிநலமருளப்பெற்ற வாழ்வார்தாமே, 'அடியேனுள்ளான்' என்றபடி கண்டாயே!" என் றருளிச்செய்ய "க்ருதார்த்தனானேன்" என் றெழுந்தருளினா ரென்றபடி.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—கருமாணிக்கமலை.

ப்ரவேசம்.

கஙங. (ப்ரீதிபாரவஸ்யத்தாலே அன்யாபதேசம்) என்கிறதுக்கு ஆப்த சம்வாதம். "ப்ரீதியில் அன்யாபதேசமுள்ளது இத்திருவாய்மொழி யொன்றுமே" என் றாழ்வான் நிர்வஹிக்கும்படி.

கO - ம். திருவாய்மொழி—நெடுமாற்கடிமை.

ப்ரவேஶம்.

கஙச. "பாகவத சேஷத்வ மனுஷ்டானபாயந்தமாக வுள்ளவர்களுக்குச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி ரசிக்கும்" என்று யிதினுடைய சீரமையை யாப்தசம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறார். அம்மணியாழ்வான் பேரருளராஜ்யத்தினின்றும் வந்தநாளிலே பட்டர் கண்டருளி "நீ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பேரவடிமைசெய்து போந்தாயென்று கேட்டோம். உன ப்ரக்ருதிக்குச்சேர நெடுமாற்கடிமையைக் கேள்" என றருளிச்செய்தாராம். பகவத்சேஷத்வத்தைப்பற்ற பாகவத சேஷத்வத்துக் கதிசயமேதென்ன (ஈஸ்வரசேஷமித்யாதி) பரமித்தென்றது - ஐஸ்வர்யாதிகளை கண்டு ப்ரமித தென்றபடி "ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (தத்பக்திநிக்னேத்யாதி) "ஸ்வஸ்வப்ரபாவமதி வேலமபுத்திய மானோலக்ஷ்மீ சஹாயகுண மங்களபங்கலக்ந:| தத்பக்திநிக்ன மனசாம்க்ரயவிக்ரயார்ஹோவாரிப்ரதாரித இவத்வரிதோபபூவ."

கூ - ம். பத்து.

க - ம். திருவாய்மொழி—கொண்டபெண்டிர்.

ப்ரவேஶம்.

கஙரு. இத்திருவாய்மொழிக்கு சங்கதி யருளிச்செய்வாராக கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே வேண்டுவன உண்டாயிருக்க "சயமே யடிமைதலை நின்றார்" என்றும், "நீக்கமில்லா வடியார்" என்றும், "கோதிலடியார்" என்றும், இம்மூன்று சந்தைகளையு மெடுத்தது அவற்றிற் சொன்ன வர்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த பூதரான ராமாயண புருஷர்கள் மூவரையுஞ் சொன்னதுக்கு ஆப்தசம்வாத மருளிச்செய்கிறார். "ஆப்பான் திருவழுந்தூரரைய ரருளிச்செய்யுமது, பரமாப்ததமம்" என்கைக்காக அவர் பகவத்சம்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டதும் ஆர்த்தஶ்ரவணம் பண்ணினதும், ஆழ்வாரோடே யென்கிறுரிதில் முதல்வாக்யத்தாலே. (ஆப்பானித்யாதி) அழகியமணவாளப்பெருமாள் திருவழுந்தூரரைய ரென்றாயிற்று அடியில் திருநாமம்; இது உபசாரப்பேர என்றளிச்செவ்வர். "வுபசாரப்பேர்" யென்றது வ்யவஹார நாமமென்றபடி.

ங-ம் பாட்டு - பொருள்கை.

கஙசு. "என்னை யென்பாருமில்லை" என்றதுக்கு ஆர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து அதுக்கு சம்வாதம் காட்டுகிறார். பிள்ளைதிரு நறையூரரையர

"ஒருவனுக்கிட்டொருவன் வெறிவியனுவநு அவனுலே சமூர்த்த
னுனவனிவனே, 'என்' என்னுதல், இவன் க்ருஹத்திலே வந்
தொருநாள் கால்கழுவிப்போதல் செய்ய, அவ்வளவாலே 'இன்னு
னின்னுனுக்கு பந்துவாகாதே!' என் றிவ்வளவுகொண்டு ஜீவிக்க
லாயிருந்தால் அவ்வளவுஞ் செய்வாரில்லை" என்றுபணிப்பர், அன்
றிக்கே ஏகாந்தமேயாய்" "என்னையென்பாரு மில்லை" என்ற
தின் சரமாவதிக்கு சமவாத மாகவுமாம்

எ-ம் பாட்டு - மற்றொன்றில்லை

௧௩௭ (குற்றமன்று) கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளாவன சர்வோபாயங்களி
லும் அதிகதமமாய், பரதிபத்திக்கு விஷயமுமாய், சுலபமுமாய்,
சார்வாதிகாரமுமாய், அனுயாசமுமாய், உக்திரபேக்ஷமான,
விவரூநுகூலயங்கள். உக்தார்த்தத்துக்கு சமவாதம் (யோவசாத
யிதயாதி) இதெந்த சுலோகத்திலே யென்ன "பராதார்த்தவேதி
க்ருஷ்ணேதிகோவிந்தேதிச ஜல்பதாம் மந்தியால்லோசாபராஹ
ணேச யோவசாதுஸஸ உசயதாம்" அவசாதம், நுக்கம்

உ - ம். திருவாய்மொழி—பண்டைநாள்

க-ம். பாட்டு - பண்டைநாள்

௧௩௮. (தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்) என்று சொன்னபாசுரத்தை இதில்
லாத வஸமதாதிகள் சொன்னுலவன் திருஉள்ளஞ்சிறுகைக் குட
லாயிருக்கு மென்னுமத்தை யாபதுசமவாதத்தாலே தரிசிப்பிக்
கிறார். பிள்ளைத்தேவப்பெருமாளரையர், "உன் தாமரைக்கண்க
ளால் நோக்காய் நோக்காய்" என்று பலகாலுஞ்சொல்ல ஆழ்வா
ரொழுந்திருந்து, "பிள்ளாய் நீயிங்ஙனே திருவுள்ளம் புண்படும்
படி பலகாலும் நிர்பந்திக்கிறதென் அழுகியமிடற்றைத் தந்தாரா
கில், நல்லபாட்டைத் தந்தாராகில், பிள்ளைகளையு மைஸ்வர்யத்தை
யும் தந்தாராகிலென்செய்யாதாராக நீரிங்கனே கிடந்துபடுகிறது"
என்றருளிச்செய்தாராம். ஆழ்வாரென்றது அவர் திருத்தமப்பனு
ரான ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரைய ரென்றபடி.

௬-ம். பாட்டு - புளிங்குடிக்கிடந்து

௧௩௯. (தெளிந்தவென்சிந்தை) என்றபதத்தை கடாக்ஷித்தார்பத சமவாதம்.
பட்டர் திருநாராயண புரத்திலே வெறுப்பிலே "தேவர் ஸவாதந்
திரியமெல்லாங் காட்டினுலும் பின்னையும் பண்ணின விச்வாசத்
தில் குலைத்தலின்றிக்கே யிருக்கும்படி எனும்புருமுடைய வெம்
பெருமானுரைப்போலவார் பக்கல்செய்யுமத்தை எலியெலும்பனு
வடியேன் பக்கலிலும் செய்வதோ 'மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகம்'
என்கிறபடியே, ஏதேனு மொன்றுவந்தாலும் 'இங்குத்தைக்கொ
ண்டு வருவதாய் வந்ததன்று இதுக்கடி நமமுடையபாபம்' என்று

பண்ணின விஸ்வாசம் குலையாதார் விஷயத்திலே செய்யுமத்தை இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சுநெகிழும்படி யிளநெஞ்சா பக்க லிலுமத்தைச் செய்யக்கடவதோ" என்றராம், திருநாராயண புறத்தில் வெறுப்பாவது எம்பெருமான் திருமேனிக் கழிவுவந்து பின்னை திருநாராயூரறையரும் பரமபதத்துக் கெழுந்தருளுகை யால் வந்ததுக்கம். க்ருமிகண்டன்காலத்திலே உகந்தருளின நிலங் களுக்கெல்லா மழிவுவரும்படி பண்ணிக்கொண்டு பாகவதோத் தமரான வாழ்வானுக்கும் பெரியநம்பிக்கும் திருநயனங்களுக்கு ஹானிபிறக்கும்படியாக்கி அவ்வள வன்றிக்கே பெரியநம்பியும திருநாட்டுக் கெழுந்தருளும்படியாக்கி பரிவரான தம்மையுமங் கிருக்க வொட்டாதபடி தேசாந்தரததே யகலவடித்து பின்னையும் "பாபீஶதாயுঃ' என்னும்படியே அவனை நெடுங்கால மிருக்கும் படி பண்ணுகையிறே யிவன் ஸ்வாதந்திரியமெல்லாங் காட்டுகை யாவது."

அ - ம். பாட்டு. எங்கள்கண்முகப்பே.

கசo. (யதாக்யானமித்யாதி) அறிந்தவறிந்த வளவுகளிலே சொல்லுகையாவ தென்னென்ன (அதாவதித்யாதி) இந்த ப்ரசங்கத்திலே ஐதிஹ்யம். வங்கிபுரத்து நம்பிபெருமாளைசேவிக்க வெழுந்தருளின வளவிலே இடைச்சிக ளண்டையிலே சேவித்தாராய், அத்தையாண்டான் கண்டருளி "ப்ராப்பியமான ஸ்ரீவைஷ்ணவசமுதாய மிருக்க அவ ாக ளண்டைக் கெழுந்தருளுவானென்" என்ன; நாமல்பம் விரக மாயிருப்போம், 'இவாக ளொன்றுமறியாத கொச்சைக ளாகை யாலே 'யஞ்சரரமோனபஶ்யதி' என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுடைய கடாக்ஷ மிவாகளிடத்திலே பள்ளமடையா யிருக்குங்காணும்' என் றங்கே யிருந்தேன்" என்ன; "அவாகள் சொன்னதேது, தேவரீர் அருளிச்செய்ததேது" என்றாண்டான்கேட்க; "'பாலுண்பீா, பழ முண்பீா, பொன்னாலே பூணுநூலிடுவீா, நூறுபிராயம் புகுவீா, அழுத்தவிரட்டை யுடுப்பீா' என்கிறவிது அவர்கள் சொன்னவார் த்தை, 'விஜயஸ்வ, விஜயீபவ' என்று நான்சொன்னவார்த்தை" என்று நம்பியருளிச்செய்ய; "அங்கேபோயும் முறட்டு சம்ஸகிரு தம் விட்டீரில்லையே, எங்கே யிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கேஎழுந்தருளீா" என்றாண்டான் அருளிச்செய்தவாாத்தை.

ந - ம். திருவாய்மொழி—ஓாாயிரம்.

க-ம். பாட்டு - ஓராயிரம்.

கசக. (சாவாதிதநிய மித்யாதி) திருநாமத்தைப்பேசி அவாகள் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பர்களென் னுமதுக்கு சம்வாதம் - கோயிலாத்

தான குமாரர்க்கு பட்டர் திருநாமம்சாத்தினவே, அந்த குமாரர் பரமபதத்துக்குப்போக, அவன் பட்டர் சந்நிதியிலே வந்து கலேசப்பட "நீ 'நம்முடைய திருநாமம் சாற்றின பிள்ளை போனான்' என்றன்றோ துக்கிக்கிறது, அதுக்கு துக்கிக்கவேணடா அந்த திருநாமமுடையனா யிருந்தோமோ!" என்று பட்டர், தம்மைப் போலே விக்ரஹத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணி ப்ரசாதித்தருளி னார்.

ரு - ம பாட்டு - மனமே

கசுஉ. திருத்துழாயமாலை சாத்திக்கொண்டிருக்கும் ஆப்த சம்வாதம். நஞ்சீயர் திருமுளை திருநாளிலன்று புனமேவிய பூந்தண்டுழாய் "என்ற விப்பாட்டெல்லா மனுசந்தித்து ஆத்தாறு பவத்தால வந்த பாவனு ப்ரகிஷத்தாலே திருவீதி சோதனார்த்தம் சேனை முதலியார் புறப்பட்டு அருளின கையார் சக்கரத்துக்குப் பெருமாள் புறப்பாடாக திருவுள்ளம்பற்றி மறைநாள் திருக்கொடி யாழ்வான் புறப்பாட்டிலே ஸமரித்து '''நேற்று புறப்பட்டபடி யிறே புனமேவிய பூந்தண்டுழா யலங்கலினமேது மிலானுகை யாவது' என்றருளிச் செய்தார்" என்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தாரொன்று கண்டுகொள்வது.

சு - ம். திருவாய்மொழி—மையார்.

சு - ம பாட்டு - உறுவதிது

கசுங. (ஸ்வரூபம் பகவத் பாரதந்திரியம்) என்றறிந்தால் சீரியப்ரயோஜனம் கைங்கர்யமிறே, என்னுமதுக்கு சம்வாதம். "ஆத்மாபி மாநாறு குண புருஷார்த்தவய வஸ்தயா | பகவத் பாரதந்த்ரியாதிப்ரபுத்தஸ்ய சுகாயதே" என்று பிள்ளை யருளிச்செய்த வசனத்தை யருளிச்செய்வர்.

கசுச. (ஸ்வரூபமித்யாதி) பகவத் பாரதந்திரியமென றறிந்தால் சீரிய ப்ரயோஜனம் கைங்கரியம், என்னுமதுக்கு சம்வாதம். "ஆத்மாபி மானுகுண புருஷார்த்தவய வஸ்தயா | பகவத் பாரதந்திரியாதி ப்ரபுத்தஸ்ய சுகாயதே" என்று பிள்ளை யருளிச்செய்த வசனத்தை யருளிச்செய்வர்.

கo-ம. பாட்டு - அடியான்.

கசுரு. (அருள்பெறுவா ரடியாரிரோ) புத்ரர்களுக்கு இதயாதி வாக்யத்தாலே "புத்ரர்களைப் பற்றவு மடியாரோ யிவனுக் காப்தர்" என்று மதுக்கு சம்வாதம். ஆழ்வான ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்த பிள்ளை யக்களங்க ப்ரம்மராயர் பட்டரிடத்திலே யபசாரப்பட அது நிமித்தமாகக்கோயிலை விட்டுப்பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்

தருள, "இருகைமதவாரணம்" என்கிறவனே பட்டா திரு உள்ளத்தாலே விஷயீகரித் திருப்பாரொன்னு மதனைப்பற்ற சமாதானம் பண்ணவேணுமென்று அந்தத் திருவெள்ளைக்காரனே வரக்காட்டிஞரொன்று சிலவதயா ஹரித்துக்கொண் டன்வயித்துக் கொள்வது.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—இன்னுயிர்.

க-ம். பாட்டு - இன்னுயிர்.

கசுசு. (குணக்யானத்தாலே) என்கிறா. இத்திருவாய்மொழியாலே "முமுக்ஷுவுக்கு விஷயதரிசனம் பாதகம்" என்னு மிடஞ்சொல்லுகிறது. "இந்த திருவாய்மொழி எம்பெருமானாக்கு உகப்பாயிருக்கும்" என்று, அந்தப்ரசங்கத்தாலே ஆழ்வாா திருவரங்கப் பெருமாளரையர்கதையை ப்ரசாதிப்பா.

சு - ம். திருவாய்மொழி—உருதமால்.

ப்ரவேஶம்.

கசுஎ. (அப்ராப்தியு மென்றது) ப்ரத்யக்ஷ சமானுகாரமானசானுபவமன்றிக்கே ஸ்ம்ருதி மாத்ரத்தால்வந்த வ்யசனமும் கிடக்கச்செய்தே யென்றபடி. யத்வா, இவ்வாக்யம், கீழே " குணக்யானத்தாலே தரித்தார" என்றதுக்குச்சேர சங்கத்யந்தரமாய் இன்னுயிாச் சேவலில் வ்யசனமும் கிடக்கச்செய்தே யென்னுதல். இதுக்கு சம்வாதம். "அப்ரீதிகா பேத்யாதி" இதுக்கு ஆளவந்தா ரருளிச்செய்யும் சந்தை "அப்ரீதி காப்பகுணனு சந்தானம்" என்று அன்வயிப்பது.

அ - ம். திருவாய்மொழி—அறுக்கும்வினை.

க-ம். பாட்டு - அறுக்கும்வினை.

கசுஅ. (குறுக்குமித்யாதி) "குறுக்குமென்று - அத்தேசபாஷை" என்றதுக்கு சம்வாதம். எம்பெருமானா திருவடித்தொழ வெழுந்தருளாநிற்க, "திருநாவாய் யெத்தனையிடம்போரும்" என்று யெதிரே வருகிறா சிலரைக் கேட்டருள "குறுக்கும்" என்றார்களாய் அதனைக் கேட்டு "இப்பாஷையாலே யருளிச் செய்வதே ஆழ்வார் !" என்று போரவித்தரா யருளினர்.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—மல்லிகை·

ப்ரவேசம்.

கசகூ. (இது மாலைப்பூசல்) என்று மத்தை ஆப்த சமவாதத்தாலே தரிஸிப்பிக்கிறார். (பெற்றிஇத்யாதி) பெற்றியென்று, இன்று பிள்ளைபாடு வினோதமென்னென்று கேட்டவாறே என்றபடி - பெற்றியென்கிறவா, நஞ்ஜீயா ஸ்ரீ பாதத்திலவா, நம்பிள்ளைக்கு ஸபரம்ஹசாரி, நம்பி திருவரங்க நாராயணதாச னென்கிறவா நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே ஜனமசித்த வைசசிய முடையரா யிருப்பா ரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா. இக்கதைதான நம்பிள்ளை நமமுடையதிருப்பவளத்தாலே வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தது, ஆகையாலிறே (எனபக்கலிலே) என்றது. அங்கே சென்றுரா யென்றது, பெற்றிபக்கலிலே சென்றுரா யென்றபடி. எல்லாரும் ரசிக்கும் படி ரசோக்திகளையிட்டு வயாக்யானஞ் செய்தருளுகையாலே (வினோதம) என்கிறா. (வினோதம) இத்யந்ர, "வேதமாஸத்ர வினோதேன காலோகஸ்சசதிதீமதாம" இதிச "நமாமிதௌ மாதவஸிஷ்ய பாதௌ" இதிசாநுசந்தேயம. "அறுகரும விளைசாற்றினேம" என்று நம்பி திருவரங்க நாராயணதாஸா அருளிச்செய்தவாறே பெற்றி "நாளை மலலிகை கமழுதெனறலும மாலைபூசலு மென்னுய" என்று பணித்தாராம இத்யாதஃ.

கூ-ம் பாட்டு - ஊதும்

கரு௦. (தாழ்ந்துசெயலுமித்யாதி) "அது" எனகிறதற்கு பொருள் நமக்குச் சொலலப்போகா தென்னுமத்தை ஆப்த சமவாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிறா. (எம்பாரித்யாதி) எமபாா இவவிடத்தே வநதவாறே மோருளளதனையுஞ் சோறேயோ, தேசிகருங கூட்ட பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே "அது" என்னுகிறக மநுயஸதரான நாம இதுக்கென்ன பாசுரமிட்டுச் சொலவது என்றருளிச் செய்தாராம. சஅ - வது. ஐதிஹயம் பாரக்க.

கo - ம். திருவாய்மொழி—மாலைநண்ணி.

ப்ரவேசம்.

கருக. அவிவேகிகளுக்க கனறோ மனஸஸு கலங்கும விவேகிகளுக்கும் கலங்குமோவென்ன (நாட்டாரித்யாதி) அதாவது புரூரவாயென்கிற ராஜா ஊாவசி சாலோகயததுக்கு சாதனானுஷ்டானம் பண்ணிப் பெற்றுன எனகிற கதையை அனுசநதிப்பது. அதாவது, புரூரவா யெனகிற ராஜா வேட்டைக்குப் புரப்பட்ட விடத்திலே சாபோபஹதையாயக்கொணடு ஊாவசி பூமியிலேவநது சஞ்சரியாநிறக, இவனவளைக்கணடு "ஸ்ரீயாகவேணும்" என்றபே

க்ஷிக்க, "நான்சொன்னபடி செய்தாயாகி லப்படியேசெய்கிறேன்" என்று அவள்சொல்ல, "அதாவதேது" என்ன, "எப்போது மென் சமீபத்திலே யிரண்டு ஆட்டுக்குட்டியை கட்டிவைக்கவேணும், வெளியிலே நக்னனாய் என்முன்னே யிருக்கவொண்ணாது, இருந்தா யாகில் அபபோதே விட்டுப்போகிறேன" என்றுசொல்ல, "அப்படி யே செய்கிறேன" என்று சிரகாலமவளோடே சம்ஶ்லேஷித்துக் கொண்டு நிற்கிறவளவிலே, இவளுக்கும் சாபமோக்ஷம் பிறந்து இந்திரனுடைய ஆஞ்ஞையாலே இவளை அழைத்துக்கொண்டுபோ வதாக கந்தர்வாகள்வந்து, ஒரு ராத்திரியிலே இவளுமவனுமாகக் கூடியிருக்கிறவளவிலே அவனுடைய புடவையையும் அந்த ஆட் டுக்குட்டிகளையும் அபகரித்துக்கொண்டுபோக, ஆட்டுக்குட்டிகள் போகையாலே மிகவுந் துச்கிதையாய் மீட்டுக்கொண்டு வரச்சொல் ல, அவன்போகாதே வெறுமனேயிருக்க, "உன்னை புருஷனென் றிருந்தேன், நீயு மென்னைப்போலே ஸ்ரீயானாய்" என்று க்ஷேபோ க்தியைப்பண்ண, அவனுமநத நக்னவேஷத்தோடே புறப்பட, அவ்வளவிலே ஒருமின்மின்ன, அந்தவெளியாலே அவனைக்கண்டு "வெளியிலே என்முன்னே நக்னனாயிருந்தாய்" என்றுசொல்லி அந்தராஜாவைவிட்டு சொர்க்கத்திலே போனாள்; அநந்தரம் அந்த ராஜா ப்ராந்தனாய்க்கொண்டு அந்த வேஷத்தோடே சஞ்சரியாநி ற்க, இவனுடைய வ்யசனத்தைக்கண்டு ஊர்வசிமீளவும்வந்து "துக் கப்படவேண்டா, உனனாலே யுண்டானகாப்பம் யென்வயற்றிலே யிருக்கிறது ஒருவருஷம் சென்றவாறே ஒருபிள்ளை பிறக்கும், அந்தபிள்ளையையும் உனக்குக் கொடுத்து உன்னோடே யொரு நாள் சம்ஶ்லேஷிக்கிறேன்" என்று சொல்லிப்போய், ஒருவரு ஷம் சென்றவாறே திரும்பவந்து பிள்ளையையுங்கொடுத்து ஒரு நாள் சம்ஶ்லேஷித்திருந்து மீளவும் சுவர்கத்துக்குப் போம்போ து அவளோடேகூடவந்த கந்தாவாகள் அந்த ராஜாவைபபாாத்து "உனக்குவேண்டின தொருவரத்தைக் கேட்டுக்கொள்" என்ன "எனக்கு ஊர்வசி சாலோக்யம் வேணும்" என்ன, அவாகள் ஒரு அக்நியைக்கொடுதது "இத்தால் யாகம்பண்ணினதே உண்டானல் தச்சாலோக்யம் பெறலாம்" என்றுசொல்லிப் போனாாகள்; அந்த ரராஜாவும அந்தஅக்நியைக் கொண்டுவாராநிற்க பழயப்ராந்தி தலை யெடுத்து ஒரு அரசின்கீழே அந்த அக்நியைவைத்து மறந்துபோ ய் தன்பட்டணத்துக்குவந்து, மீளவும் நினைத்து அரசடியிலே செ ல்ல, அந்தஅக்நியானது ஶமீவ்ருக்ஷரூபமாய்க் கொண்டு அந்த அர சோடே கூடியிருக்க, அதிலே யொருகொம்பை முறித்துக்கொண் டுவநது கடைந்து அக்நியை யுண்டாக்கி அந்த அக்நியாலே யாகத் தைப்பண்ணி ஊர்வசி சாலோக்யத்தை அடைந்தானும்.

உ-ம. பாட்டு - கள்ளவிழும்

கஙஉ. ஆஸ்ரயிககுமவன பரோமததையே பராககுமததனை தரவயதார தமயம பாரானனனபதறகு ஐதிஹயம. ஙகூ-ம. ஐதிஹததைப பாரகக.

கo-ம பத்து.

உ-ம். திருவாய்மொழி—கெடுமிடர்.

ப்ரவேஶம்

கஙங. பணடைநானதுடஙகி பலதிருபபதிகளைச சொலலுகைககு ஹேதுதம ககு பரமபதமணிததாகையாலே யென்னுமததை ஆபதசமவா ததாலே தரிசிபபிககிறா "ஒருநறசுறறம" "எஙகிறதிருமொழி யிலே பலதிருபபதிகளையு மருளிசசெயத விதுககுகருததென" என்று ஜீயா பட்டரைககேடக, "பிறநதகததில நின்றும புக கததுககுபபோம பெணபிளளைகள பநதுககளிருநதவிடமெஙகும கணடு வினவபபோமாபபோலே பராபபிய பூமிஅணிததானவா றே திருப்பதிகள தோருமபுகுகிறாஎன றருளிசசெயதார.

க-ம. பாடடு - கெடுமிடர்

கஙச. (திரும்பேல்மின) அதிக்ரமியாதே கொளளுஙகோள் "மறநதுமபுரந் தொழாமாநதா" என்றவிடததிலே "பெருமாள ஒருநாள கிழககே புறபபடடருளின வளவிலே மழைவர, கீழையூராலயததிலே யெ ழுநதருள, எமபெருமானும முதலிகளும புறமபே மழையிலே நனைநதுகொண டிருககிறவளவிலே ஒருவனவநது "பெருமாள உளளேயெழுநதருளினா தேவரீரு முளளே யெழுநதருளவொண ணாதோ" என்ன, "கெடுவாய, மஹாராஜாவேபபயாகமனமபண் ணினால அவனமஹிஷியும பரபுருஷகாமினி யாகலாமோ" என்று எமபெருமானு ரருளிசசெயதார்". எனகிறவைதிஹய மருளிச செயவா.

கஙரு. (யமவஶயதைககஞசவேணடா) என்னுமதுககாபத சம்வாதம். ஒரு திருவேடடையிலே படடா திருஆறறஙகரையிலே பேரோலககமா கவிருகக, "சநதயையானது" என்று சிலா விணணபபஞ்செயய, நாம பெருமாள அழகிலே துவககுணடு இனறொருநாளும் காத தவயததிலே அலபம தாழநினறோ மெனறால இதுககுறறமாக யமனகேடகவோ, ராஜாவிருநது நாடடுககணககு கேடடுககொ டுவாரானால ராஜாவுக கநதரஙகனு யிருபபானொருவன பேனா வாசிததால் "ஙகாண அதுகிடகக மேறசொல், என்றால பினனை

யொருகாலமும் அப்பேரொடுத்துவாசிக்கப் பெறுதுகாண்” என்றாராம்.

உ - ம். பாட்டு - இன்றுபோய்.

க௫சு. (குன்றுநேர்மாடம்) அவன்பக்கலிலேபோய் கைங்கரியம் பண்ண நினைக்கிறவா ஊரிலே மாடங்களை வாணிக்கிறது. அவனோபாதி இதுவும் போக்யமாகையைப் பற்றவென்று விவக்ஷித்து இதுப்ராப்யமென்னு மதுக்கு ஐதிஹ்யம். பிள்ளை திருநறையூரறையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷணம் பண்ணுநிற்க, நான் சேவித்துப்போனேன், அல்லாதாரெல்லாம் விரைந்து சடக்கென வாராநிற்க இவர்கள் திருமாளிகைகளையும் திருக்கோபுரங்களையுங் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு 'அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்கச்செய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்' என்றிருந்தேன் என்றருளிச்செய்வர்.

க௫எ. ஸ்தாவரங்கள் உத்தேஶ்ய மென்பதற்கு ஆப்தசம்வாதம். பிள்ளைஜநநாத ப்ரமஹராயா திருமுடிக்குறையிலே மரம்வெட்டுவியாநிற்க எம்பாரருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. எஎ - ம். ஐதிஹ்யம் பார்க்க.

க௫அ. ஆச்சான் திருவாலிநாடுதாசா நல்லன சிலசுருவன் பாக்குகளை பட்டருக்குக் கொடுவந்து கொடுத்தாராய் அவறறைக்கண்டு "இவை இருந்தபடியென் திருவருள் கமுகினின்றும் வந்தவையோ" என்றருளிச்செய்தாராம்.

௫ - ம். பாட்டு - புண்ணியம்.

க௫௯. (திருநாமம் சொல்லுகைக்கு அதிகாரிசம்பத்தி வேண்டா) என்னுமதுக்கு ஆப்தசம்வாதம். ஜீயாபட்டரை "திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனாய்க்கொண்டு சொல்லவேணுமோ" என்று கேட்க, "கங்கையிலே முழுகப்போ மவனுக்கு வேறொரு உவட்குழியிலே முழுகிப்போகவேணுமோ, மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிறவிது அதிகாரி சம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ" என்றருளிச்செய்தாராம்.

கசு0. (காரியகரமாகாதிருக்கிறது வாசனையின்கனம்) என்கிறதற் காப்தசமவாதம். ஒருசெட்டியை "இவன்தமிழுக்கு தேசிகனாயிருக்கும்" என்று பட்டருக்குக் காட்டினார்களாய்! "உனக்கு ஏதேனும் அபேக்ஷை யுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ" என்ன! சிலர் காண்கிற தேஹத்துக்கவ்வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தாமா தாமங்களுமில்லை,

ர்ஹூவரனுமில்லை', என்றிருந்தனராகள, சிலா 'இதத்தேஹந்தான ஸதிரம்' என்று இதின தோஷததை தரிசிதது 'அவவருகே ஸதிரமா யிருப்பதொன்றை பறறவேணும்' என்றிருந்தனராகள, விஷயமொன்றுயிருகக இவவிரணடு பரிமாறறமும நடககிறபடி யெஙகனே?" என்ன, "'மமமாயாதுரதயயா' என்றும் 'மாயாமே தாநதாநதிதே' என்றும சொலலுகிறபடியே, பாகயவானகளுக கிதினுடைய தோஷதரிசனததைப பணணிககழிநதுக கொளளுகைககும பாகயஹீநாககு இதிலேபோகயதா புததிபணணி அநாததபபடுகைக்கு முடடாமபடி காமானுகுணமாக இநதை இடையெடுததுககாணு மீஹூவரன பணணிறறு" என்றருளிச்செயதாா. இடையெடுதது - நிறுதது.

அ-ம். பாட்டு - கடுவினை

கசுக. (அரிவுடையாரிதயாதி) செவிசீபாயநது கிடபபாகளென்றநு—விததராயிருபபாகளென்றபடி. இவவிடததிலே கலிகாலசோழன உமபளஙகாயகதையை யருளிச்செயவா.

கூ-ம. பாடடு - நாமுமககு

கசுஉ. (அவன்போனுலிதயாதி) அதாவது மதிபபனதலையில கிடவாமையாலே பரிமாறறமறுமென்றபடி. இதுககாபதசமவாதம. இதுககு படடரருளிச செயததாக பரிகைஞயபபா "ஒருமதிபபன தலையில கிடவாத வனறுகொளவாா கொடுபபாரினறியே எளிவிலையனுயப போம்". (தஸமாதவாம்சோதயாமயஹம) ஆகையாலேகாண உனனைதவரிபபிதது "அவனபக்கலிலே போயகேள" என்று சொலலுகிறது.

௩-ம். திருவாய்மொழி—வேய்மரு.

௩ - ம பாடடு - வீவநின்.

கசுங. பிரிந்தவிஷயந்தான, முடியவுமொடடாது, தரிததிருககவுமொடடாது, அாஜஜுநன பினபிருநது யெளிவரவுபடடாபபோலே,— அதாவது கரஷணனோடே கூடியிருநது, பீஷமாதிகளை ஜயிதது, பினபு கருஷணன் தனனுடைசசோதிககெழுநதருளின வநநதரம, அாஜஜுனன க்ருஷணனுடைய ஸ்ரீகள பதினாயிரம பேனையும கூடடிக்கொணடு போககசெயதே, பலயிடையாகளவநது அநதப பெணகளை அபஹரிததுககொணடுபோக, அபபோது காணடீவததை எடுகக அது எடுககப்போகாமல துககபபடடகதையை நினைப்பது.

ச - ம். திருவாய்மொழி—சார்வே.

ப்ரவேஶம்.

கசுச. "வீடுமின்முற்றம்" பக்திபரமென்று முன்பு சொன்னதுக்கும் ப்ர பத்திபரமென்று இப்போது சொன்னதுக்கும் ஆப்தசம்வாதம் அருளிச்செய்கிருர். (ஆளவந்தாரிதயாதி) ஆளவந்தா ரருளிச்செய் ததாக திருமாலையாண்டான் பணிபபது. ப்ரபத்தி விஷயமாக வாய்த்து "வீடுமின்முற்றம" உடையவரு மபபடியே ப்ரபத்தி விஷயமாக வருளிச்செய்து கொடுபோந்து, பாஷ்யமருளிச் செய் தபினபு, "ரஹஸயோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணுது" என்று வீடுமின் முற்றத்தையும் பக்திவிஷயமாககி யருளிச்செய்தார.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார்.

க-ம். பாட்டு - அருள்பெறுவார்.

கசுரு. இவனு ஶரிதபரதந்தரன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ததாநுஜாநந்த மிதயாதி) ஶலோகத்துக்குஅர்த்ததை ஆப்தசம்வாதத்தாலே தரிசிப்பிக்கிருர். "இதுபட்டாதாமே அருளிச்செய்ய நான்கெட் டேன்" என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார. ஈஶவரன் தன்னுடை ய ஸ்ருஷட்யாதி பாரமெல்லாவற்றையு மிவாபக்கலிலே வைத்து தானும் பிராட்டிமாருமாக விருக்கிறவளவிலே இவரறிவித்தத்தை த திருக்கண்களாலே அநுமதி பண்ணுவனென்றிறே இந்தஶலோ கததில் தோற்றுகிறது. இவரங்குப் போகைக்கு ஹேதுவையும் இவரங்குப்போனுல் இவனைக்காண்கை யுகப்பாகையால் போக விக்னமாகா தென்கிறத்தையும் ஆப்தசம்வாதமுகேன தரிசிப்பிக் கிருர். சேனைமுதலியார சட்டையும் மயிரகட்டும்கையும் பிரம்பு மாய்வந்து புகுரப்புக்கவாறே நாய்ச்சிமாரும் தானுமாய் ஸ்வைர மாகவிருக்கிறவது தவிர்ந்து நாய்ச்சிமாரும் சிம்ஹாசனத்திலொரு மூலைகளிலேயொதுங்க தானும சவிநயமாக விருக்குமாய்த்து வ்ரு த்தசாமந்தனைகண்ட ராஜாக்களைப்போலே "இவாதாமும் இவ்வி ருப்புக்குத் தண்ணீர் துரும்பாகவொண்ணுது" என்று ஜகன்நி வாஹத்துக்கு வேண்டுவதைப் பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ் செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருககுமதிலு மினிதா யிருக்கு மிறே, அவனுக்கிவா தம்மைக்காண ப்ரியேணவிறே. "இன்னுனை ப்ரம்ஹாவாக்கவேணும் இன்னுனை மாற்றவேணும்"என்று வேணு மவற்றைச் சுருங்க விண்ணப்பஞ்செய்வா! "ஐயா யாதொன்று சொல்லிறது அவையெல்லா மப்படியே" என்று கண்களாலே மேலெழுத்திட்டுக்கொடுக்கும். இவ்வாாத்தையருளிச்செய்தபோ து கிடாம்பி ஆச்சானுேடு அல்லாதாரோடு வாசியறக்குமிழி நீருண்

டது ஆச்சான்முன் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும்போர. இளையாழ்வான், ஆச்சானை, "பட்டர்தம்மை ஆஸ்ரயித்தவர்களிற் காட்டிலும் நீர்தாழ அநுவர்த்திப்பானென்" என்றுகேட்க, "நீ அன்று கண்டிலைகாண் எம்பெருமானார் பட்டர்கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து திருமுன்பே யொருஶ்லோகத்தை விண்ணப்பஞ்செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி, 'நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாப்போலே இவனை நினைத்திருங்கோள்' என்றருளிச்செய்தார்."

கo-ம். திருவாய்மொழி—முனியே.

எ-ம். பாட்டு - கோலமலர்ப்பாவைக்கு.

கரு௬. பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே அவள் பரிக்ரஹமான வென்பக்கலிலே அதிப்ரவணனாயிருக்குமென்னுமதுக்கு சம்வாதம். பட்டர் சரமதசையிலே அருளிச்செய்தவார்த்தை "ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடே யநுசந்திப்பது" என்றபடி.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளேசரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசாரசங்க்ரஹம்.

அனுபந்தம்.

(௩.)

பகவத்விஷய நிர்வாஹங்கள்.

க-ம் பத்து.

க-ம். திருவாய்மொழி—உயர்வற.

க-ம். பாட்டு - உயர்வற.

க. (துயரறு) "துயரறுக்கும்" என்று முன்புள்ளமுதலிகள் அருளிச்செய்யும்படி - சமஸ்ததுக்காபனோதந ஸ்வபாவமான திருவடிகள் - சகலாத்மாக்களுடையவும் துக்கத்தைப் போக்குகையே ஸ்வபாவமான திருவடிகள். "துயரறுசுடரடி" என் றெம்பெருமானு ரருளிச்செய்யும்படி. "வ்யசநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஸம்பவதிதுக்கிதஃ" என்றால் துக்க நிவ்ருத்தியு மவனதாயிருக்குமிறே. இவர் துயரறத்தான் துயர் தீர்ந்தானாயிருக்கை. இத்தால் இவர் மயர்வற அவன் துயரற்றபடி.

உ-ம். பாட்டு - மனனகம்.

உ. (எதிர்நிகழ்கழிவினுமினனிலன்) "திரள வொப்பில்லையாகில் ஒருவகையாலே தான் ஒப்புண்டோவென்னில், அதுவு மில்லையென்கிறது" என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு; அங்கனன்றிக்கே, பட்டர் "சாதர்மிய த்ருஷ்டாந்த மில்லையென்றது முன்பு, வைதர்மிய த்ருஷ்டாந்த மில்லை என்கிற திங்கு" என்று.

உ - ம். திருவாய்மொழி—வீடுமின்முற்றவும் ப்ரவேசம்.

ந. இததிருவாய்மொழி தன்னை, ஆளவந்தார அருளிசசெயதாராக திருமாலை யாணடான பரபததிவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்துககொணடுபோந்து, எமபெருமானரு மபபடியே யருளிசசெயது கொண்டுபோந்து, பாஷ்யந் தலைக்கட்டினபினபு பகதிவிஷயமாக வருளிச்செயதுக கொணடு போருவா , பினபு எமபெருமானரு மபபடியே யருளிச செயதார

சு-ம. பாட்டு - பற்றிலனீசனும

ச. (பறறிலையாய) நீயும் பறறிலையாய - நீயும் பறறையுடையையாய. சஙகத தையுடையையாய. (அவன் முறறிலடஙகே) "அஹமசாவம் கரிஷயாமி" எனகிறபடியே அவனுடைய வெலலா கையிஙகாயததிலு மனவயி அதவா, படடரருளிசசெயயும்படி "(பறறிலனீசனும்) 'வாசுதேவோ ஸிஸூாணஃ' எனகிறபடியே சமஸத கல்யாண குணததமகனுய க்யானநதா மலஸவருபனுய திரைமாறின கடல்போலே ஈஸிதவ்யரான நிதயசூரிகளையுடையனுய பரமபததிலே யெழுநதருளியிருக்கிறவனும் அவாகளபககல் பறறுடையவநலலன.

ந - ம். திருவாய்மொழி—பத்துடையடியவர்.

உ-ம். பாட்டு - எளிவருமியலவினன்

ரு (நிலைவரம்பில) "இனனவவதாரம் இனன சேஷடிதமெனறில்லை" எனறு பூாவாசாரியாகள நிவாஹம. படடா இவ்விரணடையும் நிலையிலலாமையிலே கொண்டு, "இனிவரம பிலலாமையாவது - அவதரிதடுதளியனுய நினறநிலை தனனிலே பரதவநதோறற நிறகிலும்நிறகும" எனறு.

கO-ம. பாட்டு - துயககறு.

சு. (பெருநிலமித்யாதி) "மனோவாககாயஙகளாலே அனுபவிக்கப பெற்றே னெனகிறுா" எனறு பிளளான பணிககுமபடி. "இவறறுலே அனுபவிககப பாரிககிறுா" எனறு ஜீய ரருளிசசெயயும்படி.

ச - ம். திருவாய்மொழி—அஞ்சிறை.

உ - ம். பாட்டு - என்செய்ய

எ. (இனம்) என்றவிததை இனனம் எனுறுககி - "எஙகளபிமததம பெறுகைக கெஙகள பககலொரு நனமையிலலாத பினபுமதாழக்குமிததனையோ! எனகிறுள" என்று பிளளை திருநறையூரறையா பணிககும்படி.

௩-ம். பாட்டு - விதியினால்.

அ. (கள்வாக்கு) "வஞ்சகர்க்கு" என்று திருமாலையாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானார், "ஒன்றைநினைத் தொன்றைச் செய்வதற்கு" என்றருளிச்செய்வர்.

௭-ம். பாட்டு - என்பிழை.

௯. (அருளாததிருமாலார்க்கு) "நகஸ்சின்னுபராத்யதி யென்பாரும் அருகேயிருக்க எங்கள் குற்றம்பாாத்து அவள்பக்கல் முகம்பெற விருக்கிறார்!" என்று நஞ்ஜீய ரருளிச்செய்யும்படி. "நானிப்படி. ஞெவுபட வேண்டுகிறது - அவனுக்கவள் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்குகையிறே யென்று இன்னாதாகிறாள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

௧௦. (திருவடியின் தகவினுக்கென்பிழைத்தாள்) "தேவரீர க்ருபைக்குத்தண்ணீர துரும்பாக யேதேனும் ப்ரதக்ஷண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ" என்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி.

௯-ம். பாட்டு - நாடாத.

௧௧. (நாடாதமலர்நாடி) "ஆத்மபுஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது" என்பாருமுண்டு. அங்கனன்றிக்கே, ஜீயா, "'எண்டிசையுமுள்ளபூக்கொண்டு' என்கிறபடியே, தேடவரிய புஷ்பங்களெல்லாந் தேடி" என்றருளிச்செய்வா.

---

௫ - ம். திருவாய்மொழி—வளவேழுலகின்.

௨ - ம். பாட்டு - நினைந்து.

௧௨. (நினைந்தவெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய்) "நினைதல் - கலத்தலும், கூடலுமாய், சதவஸ்தமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற சகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்" என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பர். அன்றியே இப்படி தன் திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட சகல பதாாத்தங்களுக்கும் காரணமாய்.

௧௧-ம். பாட்டு - மாலே.

௧௩. (பாலேதமிழர்) பால்போலே யினிய தமிழையுடையவாகள். (இசைகாரா) இயலுக்கிசைய விசையிடவல்லர்கள். ஸ்ரீ மதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும்போலே யிருக்குமவர்கள். (பத்தா) பகவத்குணனுபவத்தி லிவர் தம்மைப்போலே "காலாழும்நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்"என்றிருக்குமவர்கள். ஆழ்வானேருருவிலே, "ஸ்ரீபராங்குச நம்பியை - பாலேதமிழ ரொன்கிறது. இசைகாரரொன்கிறது - ஆழ்வாா திருவரங்கப்பெருமாளரையறை. பத்தரொன்கிறது-பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸரை" என்று பணித்தானும். "பாலேதமிழ

னென்கிறது-முதலாழ்வார்களை. இசைகாரனென்கிறது-திருப்பாணு ழ்வாரை. பத்தனென்கிறது - பெரியாழ்வாரை" என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்வர்.

௬-ம். திருவாய்மொழி—பரிவதில்.

உ-ம. பாட்டு - மதுவார்.

கச. (புகைப்பூவே) "செதுக்கையிட்டுப் புகைக்கவமையும், கண்டகாலியிட் வுமமையும்" என்று பட்ட ரருளிச்செய்யும்படி இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே "'நகண்டகாரிகாபுஷ்பம தேவாயவினிவே தயேத்' என்னுகின்றதே" என்றுநஞ்சீயர்கேட்க, "'அவனுக்கா காது' என்கிறதல்ல 'பரிகிறவார்ஸ்ரீதனையிலே மூட்டாயும்'என றதுக்காக தவிராத்துகாணும்" என் றருளிச்செய்தார். "அபரா க்ருத தரவியமவேணும்" என்றிருந்தாருகில் ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லிராரோ. "ஸ்ரீவராஹநாயனுருக்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய் விப்பது" என்று கிடந்ததாய், "இதென்னமெய்ப்பாடுதான்!" என்று நஞ்சீயர்போ ரவிந்தராயருளினார்

எ-ம். திருவாய்மொழி—பிறவித்துயர்.

ந-ம. பாட்டு - ஆயர்.

கரு. (அவரால் புடையுண்ணும்) "மரத்தாலேயோ ரடியடிப்பார்கள்போலே காணும்" என்று பட்டரருளிச்செய்யும்படி.

எ-ம். பாட்டு - யானொட்டி

கசு. (பின்னையானொட்டுவேனோ) "எப்ரகாரத்தாலு மிறேன்" என்னுமாகில், பின்னை, நா னவனைப்போகை யிசைவேனோ. என்னுடைய காம பாரதந்தரியம்போலே அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்தரியத்துக்கு மேதேனும் கண்ணழிவுண்டோ, என்னிசைவின்றிக்கேயிருக்க, அவனாலே போகப்போமோ. அன்றியே, "நானதொடருவேனோ" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

அ-ம். திருவாய்மொழி—ஓடும்புள்.

கள. (இத் திருவாய்மொழிதான்) "சர்வேச்வரனுடைய வைசவாயத்தைச் சொல்லுகிறது" என்பாருமுண்டு, அன்றிக்கே, "ஈச்வரத்வ லக்ஷ ணஞ் சொல்லுகிறது"என்பாருமுண்டு, அன்றிகே, "இழ்ழே, 'பாடி யிளைப்பிலம்' என்றார், அப்படியே பாடி யனுபவிக்கிறார்" என்பா ருமுண்டு, "ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது" என்று பட்டரருளிச் செய்யும்படி.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—இவையும்.

எ-ம். பாட்டு - தோளிணை.

கஅ. (தோளிணையித்யாதி) பட்டர், "வீரராயிருப்பாரா முற்பட வாயுதத்துக் கிடுவார்கள், அப்படியே திருத்தோள்களுக் கிட்டான். ப்ரணயிக ளாயிருப்பாரா அனந்தர மபிமத விஷயத்துக்கிடுவார்கள். அப்படியே பெரியபிராட்டியாரா எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில் கட்டணத்துக்குக் கொடுத்தான ; ஆயுதத்துக்கு மபிமதவிஷயத்துக்கு மிட்டால், பின்னைத்தான் தாம் விநியோகங்கொள்ளு மிதத்னையிறே, ஆகையாலே தான் சூடினுன் ; சேஷம்பின்னையடியாரிறே கைக்கொள்ளுவாரா, ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினுன், ஆபத்துக் குதவுவா ரடியாரிறே, தளர்ந்து முறிந்தும் சகட வசுரருடல் வேறுப்பிளந்து வீயப்பொருவா ரடியாரிறே; நமமுடைய வாபத்துக்களுககுத் திருவடிகளே துணையானுப் போலேகாணுமவனுடைய வாபத்துககளுக்கும் திருவடிகளே துணையானபடி" என்றருளிச்செய்வா.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—பொருமாநீள்.

கக. (கீழிறறிருவாய்மொழியில்) "பிறந்தசாவாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்லத அனுசந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறுா" என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர வஹிக்கும்படி. கீழிற்பிறந்த சாவாங்க ஸம்ஶ்லேஷததை யனுசந்திதது பட்டரருளிச்செய்வதோ ரேறறமுண்டு. அதாவது - கீழில் திருவாய்மொழியி லுன்மஸ்தகமாகப் பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷரசத்தை அனுசந்தித்து நிவ்ருதராகிறுாயென்று.

உ - ம். பத்து.

க - ம். திருவாய்மொழி—வாயுந்திரை.

எ-ம். பாட்டு - தோற்றேும்.

உ0. (தோற்றேுமித்யாதி) கீழு மேலும் போருகிறபடியொழிய சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற எம்பெருமாறு ரருளிச்செய்து போருவதொன்றுண்டு ; அம்மங்கி யம்மாளு மத்தையே நிபந்தித்துப்போரும். அதாகிறது - தான், பிரிவாறறுதா ரனேகா கூடக்கட்டிக்கொண்டு கூப்பிடாநிற்க, இருள்வந்து முகத்தை மறைக்க, அத்தைப்பாரத்து, ஆற்றுமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்கவொட்டாதே நீ வந்து நலியக்கடவையோ வென்கிறுள்.

உ - ம். திருவாய்மொழி—திண்ணன்வீடு.

ப்ரவேஸம்.

உக. "(மூவாமுதல்வா) என்று காரணத்வம் பரஸ்துதமாகையாலே அந்த காரணத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்" என்று பணிக்கும்பிள்ளான்.

ந-ம் பாட்டு - ஏற்றை

உஉ. "(பரமஹாதிகள்) எப்போதும் திருமேனியைப்பற்றி யிருப்பாக ளோ" என்று நஞ்ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க, "ஓரோரவஸ்தைகளிலே திருமேனியிலே யிடங்கொடுக்கிறான், அனன்யார்ஹமையை விடமாட் டாமையாலே ஆழ்வாருக்கு அதுதனையே வாய் புலற்றுகிறாராகவிருந்த தனையிறே" என்று அருளிச்செய்தார்.

ந - ம திருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்.

க-ம. பாட்டு - ஊனில்வாழ்

உந. (தேனும்பாலு மித்யாதி) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராக திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி-"ஏகஜாதீய த்ரவ்யங்கள் தன்னிலே கலந்தாப்போலே" என்று. அதாவது - தேனும்தேனுங் கலந்தாப்போலவும், பாலும்பாலும் கலந்தாப்போலவும், நெய்யும்நெய்யும் கலந்தாப்போலவும், கன்னலும்கன்னலும் கலந்தாப்போலவும், அமுதும் அமுதும் கலந்தாப்போலவும் என்று அங்கன்றியே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி, இவற்றை - ரஸவத்பதார்த்தங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணமாக்கி - "தானும் நானுமான கலவிக்குள்ளே யெல்லா ரஸங்களும் பிறக்கும்படி சம்ஸ்லேஷித்தோமென்கிறார்" என்று.

ந - ம. பாட்டு - அறியா.

உ௪. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி- "'அறிவுநடையாடாத தசையிலே சம்பந்தகயானத்தைப் பிறப்பித்து, பிறந்த கயானத்தை அழிக்கக்கடவதான தேஹசம்பந்தத்தோடே பின்னையும் வைத்தாய்' என்கிற இழவாலே சொல்லுகிறார்" என்றும். இதத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "முன்னிற பாட்டுக்களும் பின்னிற பாட்டுக்களும் ப்ரீதியோடே நடவாநிற்க, நடுவே யப்ரீதி தோற்றச்சொல்லுமது சேராது, ஆனபின் பிங்கனேயாமித்தனை 'அறியாமா மாயத்தடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கண்ணன்பு செய்வித்து - வைத்தாயால்' என்கிறார்" என்றித்தையு மொரு உபகாரமாக்கி அருளிச்செய்தார்.

ரு - ம. பாட்டு - சேர்ந்தார்

உரு. (திண்மதியை) முன்பே சோந்திருக்குமவர்களுக்கு திண்ணியதான மதியை கொடுக்குமவனை. அம்பரீஷன், தபஸ்ஸு பண்ணுகிறக, சா

வேஶ்வரன் இந்திரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சென்று, "உனக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டிக்கொள்" என்ன, "நான் உன்னையாராதிக்கு மவனல்லேன்காண், என்னை சமாதிபங்கம் பண்ணாதே போகவல்லேயே, உனனைக் கும்பிடுகிறேன்" என்று னிறே. சுஙு-வது ஐதிஹ்யம் பாரப்பது.

சு-ம். திருவாய்மொழி—ஆடியாடி.

க-ம். பாட்டு - ஆடியாடி.

உசு. (மல்கி) மிக்கு. (கிமாதம்தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதிஶோகஜம்) "அனந்தாஶ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே ஶோகாஶ்ருப்ர வஹிக்கிறது ஆருகுடிவேர" என்று பட்ட ரருளிச்செய்யும்படி; அன்றிகே, பிள்ளான், "ஆளைச் சேதநராக்கக்கொண்டு" என்று பணிக்கும்.

உஎ. (எங்கும் நாடிநாடி) "தன்கொய்சகமுட்படப் பாராநின்றாள்" என்று பட்ட ரருளிச்செய்யும்படி அதுக்குக் கருத்து - "கண்ணனென் னைக் கலையானே" என்று அவனிருந்த ப்ரதேஶமாகையாலே.

ங-ம். பாட்டு - இரக்கம்.

உஅ. (அரக்குமெழுகும்) என்கிற விரண்டையும் - நெஞ்சுக்கொன்றும் இவ ள் தனக்கொன்றுமாக்கி நிர்வஹிப்பா, பிள்ளைதிருநறையூரரையர். நெஞ்சுமிவடனக்குகை யடைப்பாகையாலே இவடனக்கே இரண் டையுமாக்கி யருளிச்செய்வா பட்டா; "விஷ்ணுநாஶத்ருஶோவீா யே" என்கிறபடியே எல்லாமிவள் தன்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டும்படியிறே யிவள் தன்னிலை; அக்னிக்குள்ளே புகில் கரிந் துபோம், கடக்கவிருக்கில் வலிக்கும், அக்னிசகாஶதிலே யுருகா நிற்குமிறே; முடிந்து பிழைககவும் பெறாதே, தரித்திருக்கவும் பெறாதே நோவுபடும்படி பண்ணுவீரோ!.

ரு-ம். பாட்டு - இவள்.

உகூ. (தவளவண்ணா தகவுகளே) "சுத்தஸ்வபாவரான வும்முடைய தகவுக ளெங்கே போயிறறின" என் றெம்பாரருளிச்செய்யும்படி. அன் றிக்கே, பட்டா, "உம்மைப்போலே நாலு ஶிஷ்டாகளமையுமிறே அபலைகள் குடிகெட" என்றாா.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—அந்தாமத்தன்பு.

க-ம். பாட்டு - அந்தாமத்தன்பு.

ஙo. (அந்தாமமித்யாதி) "'அடியாாகள் குழாங்களையுடன கூடுவதென்று கொலோ' என் றிவராசைப்பட்டபடியே, நித்திய சூரிகளோடே

வந்து கலந்தான்” என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. ஆனால், அவர்களை “ஆழ்வார்” என்றே சொல்லுவதென்னில், சின்மயராயிருக்கச் செய்தே பாரதந்த்ரிய ஸித்திக்காகத் தங்களை அமைத்துவைக்கிற யித்தனையிறே. அங்கனன்றிக்கே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி - “இவரோடு ஸம்ஶ்லேஷிப்பதற்கு முன்பு அவனோடொக்க இவையும் மனுஜ்வலமாய அசத்ஸமமாய இவரோடு கலந்தபின்பு உஜ்ஜ்வலமாய ஸத்தைப் பெற்றபடி சொல்லுகிறது” என்று, கலப்பகத்தரு வாடினால் அதில் பூவும் தளிரும் வாடுமிறே.

௨ - ம் பாட்டு - திருவுடம்பு

௩௧. (திருவுடம்புவான்சுடர்) “‘ஈஶ்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை’ என்கிறவர்கள் முன்பே, ஆபத்துமரான விவர் திருவுடம்புவான் சுடர்’ என்னப்பெறுவதே! ‘ஈஶ்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை’ என்கிறவர்கள் பண்ணிவைக்கமாட்டாத பாவமில்லை, அவர்களை அநுவாதித்தது அதுகேட்க விராதபடி பெருமாள் நமக்குப் பண்ணின உபகாரமென்” என்றருளிச்செய்வர் ஜீயர்.

௧௦-ம் பாட்டு - ஆணல்லன்

௩௨. (ஆணல்லனித்யாதி) நாட்டில் காண்கிற ஆண்களின்படியல்லன், அப்படியே ஸ்த்ரீகளின்படியுமல்லன், உபயோகயோக்யமல்லாத நபும்ஸக பதார்த்தத்தின்படியுமல்லன். என்று இப்படிப்பட்டார் அருளிச்செய்தவாறே, ஒருதமிழன், “ஜீயர் நாட்டில் காண்கிற மூன்றின்படியுமல்லனாகில் சொல்லிற்றாகிறது வஸ்து, ஶூன்யமோ பின்னை” என்று கேட்க, பட்டரும், “பிள்ளாய் அறிவுக்குப் போந்திருந்ததில்லையோ!, ஆணல்லன் பெண்ணல்லள் அல்லாவலியுமல்லது என்றதில்லையே, ‘அல்லன், அல்லள்,’ என்கையாலே - ‘புருஷோத்தமன்’ என்று ஶப்தந்தானே தோற்றுவிக்கிறதில்லையோ” என்றருளிச்செய்தார். “ஆணல்லன், பெண்ணல்லன்” என்கிறவித்தால் - ஸஜாதீய விஜாதீய நிஷேதம் பண்ணினபடி.

---

௬ - ம். திருவாய்மொழி—வைகுந்தா.

ப்ரவேஶம்.

௩௩. (இத்திருவாய்மொழி) “பரண்யப்ரீத யநுஸந்தாநங்காணிது” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி.

எ-ம். திருவாய்மொழி—கேசவன்றமர்.

ப்ரவேஶம்.

௩௪. எம்பார் இத்திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யப்புக்கால், “ஸ்ரீவைஷ்ணவனானேனென்கிறார்” என்பராம், வைஷ்ணவத்வஸின்னமிறே

"திருத்வா தஶநாமம்". ஆழ்வாருடைய நெடுமோர்க்கடிமையும், எம்பெருமானுடைய நெடுமோர்க்கடிமையும் இரண்டாயிற்று நெடுமோர்க்கடிமை; அதில் எம்பெருமானுடைய நெடுமோர்க்கடிமை யித்திருவாய்மொழி.

ச-ம். பாட்டு - கோவிந்தன்.

௩௫. (தேவும்) தேவுமென்கிறது - ஐஶ்வர்யத்தை தன்னையென்கிறது-ஆஶ்ரிதபார தந்திரியத்தை; அதிரேதானுனதன்மை, என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். பட்டர், "நீரானதன்மையாகிறது - ஆஶ்ரிதபர தந்திரராகை" யென்று.

ரு-ம். பாட்டு - விட்டிலங்கு.

௩௬. திருமாலையாண்டானோடே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்டருளுகிறநாளில், பாட்டுக்கள்தோறுஞ் சிலவார்த்தைகளை யருளிச்செய்து "இது ஆத்தமானுலோ" வென்றால், "இது விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக்கேட் டறியேன்" என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான, ஆண்டான் "இப்பாட்டுக்கு விஸ்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி வேண்டாவாயிருந்ததீ"என்ன, "இப்பாட்டால்— தன் அவயவ சவுநதரியததாலே என்னைத் தனக்காக்கினை யென்கிரு" என் றருளிச்செய்தருளினாராம். அதுவுங் கிடக்க, பட்டரருளிச்செய்வ தொன்றுண்டு - "ஆழ்வாரையு மாழ்வார் பரிகரத்தையும் விஷயீகரிதது, அததாலே திருமேனியிறபிறந்த ஔஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று.

கூ - ம. பாட்டு - சிரீதரன்.

௩௭. (இராப்பகலித்யாதி) இவர் "பக்திபரவச ராகையாலே இவருடைய தேஹயாததிரையிருக்கும்படி" என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. அனறிக்கே, பட்டர் "மரீயதீவினை மாளவென்கிற விடததளவும் - அடியாடியி லிவர்க்கோடின தசையாய், இன்பம் வளரவென்கிற விது - அந்தாமத்தன்புதுடங்கி, கேசவன்றமரளவும் வரவுண்டான ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது" என்று.

அ - ம். திருவாய்மொழி—அணைவதரவணை.

ப்ரவேஶம்.

௩௮. இத்திருவாய்மொழிதன்னை - "ஈ ஶ்வரத்வஞ் சொல்லுகிறது" என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; "மோக்ஷப்ரதத்வஞ் சொல்லுகிறது" என்று பட்ட ரருளிச்செய்யும்படி. இவை தான் ஒன்றை ஒன்றுவிட்டிராது, ஈஶ்வரனாயிறறு மோக்ஷப்ரதனுமவன்; மோக்ஷப்ரதனும்போது ஈஶ்வரனாகவேணும்.

௯ - ம். திருவாய்மொழி—எம்மாவீடு.

ப்ரவேசம்.

௩௯ எம்பார் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப் புக்கால், இருந்தவர்களை "யார்" என்று கேட்டுக் கதவுகளையு மடைப்பித்து ரஹஸ்யமாக வாமருளிச்செய்வது.

௧-ம். பாட்டு - எம்மாவீடு.

௪0. (எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்) ஒருதமிழன் "எம்மாவீட்டுவிகல்பமும் செவ்வியவாம்" என்றான் அந்தப்க்ஷத்திலே, வீட்டுவிகல்பமாவது—சாலோக்ய சாரூப்ய சாமீப்ய சாயுஜ்யமென்கிறவை. செவ்வியவாகையாவது — சாலோக்யாதிகளெல்லாம் இம்மோக்ஷத்திலே யுண்டாகை.

௨-ம் பாட்டு - ஈதே

௪௧. (ஞானக்கைதா) இங்கே எம்பாருக்கு ஆண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. அதாவது, "ஒருகிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கிரண்டுபேர் கைகொடுத்தால், எடுக்குமவர்களுக்கு எளிதாய் ஏறுமவனுக்கு எளிதாயிருக்குமிறே, அப்படியே யாகிறது" என்று.

௪-ம் பாட்டு - எனக்கே

௪௨. (தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே) "என்று ப்ரார்த்திப்பானேன் திருவுள்ளமானபடி செய்கிறான் என்றிராதே" என்றுபிள்ளை திருநறையூரரையர் எம்பாரைக்கேட்க, "அதுகேளீர், முன்புபிரிந்தன்று, பின்பு பிரிவுக்கு பரசங்கமுண்டாயன்று, இரண்டுமின்றியிருக்க திருமார்விலேயிருக்கச்செய்தே, "அகலகில்லேன், அகலகில்லேன்" என்னப்பண்ணுகிறது விஷயஸ்வபாவமிறே, அப்படியே ப்ராப்யருசி ப்ரார்த்திக்கப் பண்ணுகிறது" என்றருளிச் செய்தார்.

௮-ம் பாட்டு - எக்காலத்து.

௪௩. (எக்காலமித்யாதி) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி—"இனிக்கூறிட வொண்ணாதபடி சிறுகூறான அத்யல்ப காலத்திலும், நீ ஸ்வாமியான முறைதப்பாதபடி என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுரப்பெறில், மற்றைக்காலத்திலும்-இதொழிந்த வெல்லா காலத்திலும், யாதொன்றும் வேண்டேன், பின்னையிதுதானும் வேண்டேன்.

௪௪. (அக்காரக்கனி) "அக்காரம் - வ்ருக்ஷமாய், அதுக்கோட்டுக்கு பழுத்த பழம்போலே, நிரதிசயபோக்யனானவனே. அக்காரக்கனியென்கிற இது - அவர்களுக்கு சர்வவித போக்யங்களும் தானே யென்னுமிடத்துக்குபலக்ஷணம் (உன்னையானே) இப்படி நிரதிசயபோக்ய

னை வுன்னை, உன்சுவடறிந்த நான், எக்காலத்தென்னையா யென்னுள் மன்னில் மற்றெக்காலத்திலும் யாதொன்றும்வேண்டேன்." இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "இது பொருளழகியது; இவ்வாழ்வாருடைய பரக்ருதிக்குச்சேராது, பெறிலும் பெருதொழியிலும் சிறுகக் கோலமாட்டார; இங்கனேயாகவேணும்" என்றருளிச்செய்வர். "(எக்காலத்திதயாதி)எல்லாக்காலத்திலு மெனக்கு சேஷியானநீ, நான் சேஷமான முறைதப்பாமேவந்து என்னுருதயத்திலே புகுரப்பெறில், எக்காலத்திலும் - இக்காலமெல்லாவற்றிலும், (மற்று-யாதொன்றும் வேண்டேன்) பின்னை யிதொழிந்த மற்றொன்றையும் நான் வேண்டேன்."

க0-ம். திருவாய்மொழி—கிளரொளி.

ப்ரவேசம்.

சரு. "கீழ்எம்மாவீட்டிலே நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யம் பெறுகைக்கு திருமலையை ஆச்ரயிக்கிறார்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாராக திருமாலை யாண்டான் பணிக்கும்படி. எம்பெருமானார், "அங்கனல்ல, இவர் பாட்டுத்தோறும் 'ஒல்லை, ஒல்லை' என்றும் 'காலக்கழிவுசெய்யேல்' என்றும்-த்வரிக்கப்புக்கவாறே, நமக்கு மறிவித்து நாமுமிவர் காரியஞ்செய்யக்கடவதாக வறுதியிட்டால், 'சரீரசமனந்தரம் பேறுதப்பாது' என்றறுதி யிட்டிருக்கலாயிருக்க, இவரிப்படித் வரிக்கிறது இச்சரீரத்தோடே நாமடிமைகொள்ள வேணுமென்றுபோலே யிருந்தது; இனி யிவர்க்கு 'நாம்நினைத்தபடி பரிமாறுகைக் கேகாந்தமான தேசமேதோ' என்று ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கிப்பார்த்து வரச்செய்தே 'இவ்விடம் சாலவேகாந்தஸ்தலமாயிருந்தது' என்று, திருமலையிலே சன்னிதிபண்ணியருளி, 'நாமுமக்கு முகந்தருகைக்காகவந்து நின்றோம், நீரிங்கே வந்து நினைத்தவகைகளெல்லாம் பரிமாறி அனுபவியும்' என்று தெற்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, இவருமத்தை அனுசந்தித்து; பகவானை ப்ராப்யமானால் அவன்வர்த்திக்கும் தேசமும ப்ராப்யமாகக் கடவதிறே. அத்தாலே திருமலையோடு, அத்தோடு சேர்ந்த அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோடு போம்வழியோடு, 'போகக்கடவோம்' என்று துணியும் துணிவோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தர்கதமாயனுபவித்து இனிய ராகிறார்" என்று.

ச - ம். பாட்டு - கருமவன்.

சசு. (கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே) "இது நம்மாறசெய்துதலைக்கட்டப்போமோ திருமலையை ஆச்ரயிக்குமதொழிய" என்றிங்கனே ஆழ்வாரேருருவிலே பணித்தானும்; அங்கனும் நிர்வஹிக்க

கடவது. அனறிக்கே, "கருமவனபாசம கழிக்கைக்காகவும, உழனறுயகைக்காகவும," எனறிஙகனே எமபெருமானு ரருளிசசெயயுமபடி.

எ-ம பாடடு - நலமென

சஎ. (மலமறு) சநதிரபதததுக கவவருகேவளாநது நிறகையாலே, அவன் போமபோது சிகரஙகளிலே தேயபபுணணு சாணையிலே யிடடாபபோலே களஙகமறு நிறகுமெனனுதல, அனறிக்கே, "திருமலையாழவார தாம கயானலாபததை யுண்டாககுவா" எனறு பிளளானவாாததை.

---

௩ - ம· பத்து

க - ம். திருவாய்மொழி—முடிச்சோதி·

அ - ம பாடடு - மாசூணா·

சஅ. (மாசூணா) "கீழபாடடில - ருதரன துடககமானு ரோததமாடடாக ளெனறதாய, இபபாடடில-அவனறனககுஙகூட ஜனகனுன பரமஹாஸ தோதரமபணணினுல அதுவு முனககவதயமாம" எனபாருண்டு. "அவனையும - கீழபாடடிலே சொல்லிறறுய, இதில— உபயபாவனையுமுடைய இவனைபபோலன்றியே கேவலம பரமஹபாவனையேயா யிருபபானொரு பரமஹாவை யுதபரோக்ஷிதது, அவனேததினுலும தேவாககவதயமா மிததனையனறே வெனகிறுா" எனறு படடா அருளிசசெயயுமபடி.

கூ-ம் பாடடு - மழுங்காத

சகூ. (மறையாதே) யெனறவிதுககு "மறையும், மறையும்" எனறு சிறறுடகொணடான வாாததை.

உ- ம். திருவாய்மொழி—முன்னீர்ஞாலம்.

ப்ரவேஶம்.

ரு0. பட்டாதிருககோடடியூரிலே யெழுந்தருளி யிருககசசெயதே, சீராமபபிளளை, "இவா பரதவானுபவததை யாசைபபட்டு நோவுபடுகைககுக் காரணமென" எனறு கேடக, "பரவயூஹ விபவஙகளோடு, அர்ச்சாவதாரததோடு வாசியற தாமைகயததாலே விஷயமெஙகு மொகக பூாணமாயிருககும, குறைந்து தோறறுகிறவிடம பரதிபததாககளுடை பரதிபததி தோஷத்தாலே" என்று அருளிசசெயதாா. இதை இத்திருவாயமொழி பரவேஶததில் பரககககாணலாம·

க-ம். பாட்டு - முன்னீர்ஞாலம்.

ருக. (ஆக்கையின்வழியுழல்வேன்) "தெப்பத்தை நூகக்கிப்போய் பெருமாளை அநுபவிக்கலாயிருக்க, "சரீரம்பாங்கன்று"என்று நீராய்க்காலே போய் கடலிலே புகுவாரைப்போல், இதரவிஷய ப்ராவணயத் துக்குடலாக்கி அனாத்ததையை விளைத்துக்கொண்டேன்" எனரூா எம்பார.

ருஉ. (இனிவந்து கூடுவனே) "இனிவந்து கிட்டுகை என்றொரு பொரு ளுண்டோ யென்று நிராசராகிறார்" என்று முன்புள்ள முதலி கள்; எம்பெருமானார "நிராசரானால் பின்னை முடிவாரொரு வா; 'ஒன்பதாம்பாட்டில் - நிராசராக, பத்தாம்பாட்டில்—அவன் வந்து சமாதானம்பண்ணினானாக வமையும" என்றருளிச்செய்வா.

அ-ம். பாட்டு - மேவுதுன்பம்.

ருந. (ஓவுதலின்றி உன்கழல் வணங்கிற்றிலேன்) "நிதித்யாசிதவ்ய:" 'என் கிறபடியே அனவரத பாவனைபண்ணி யுன்னை சாக்ஷாத்கரிக்க விரகு பாாத்திலேன்' என்று எம்பாா அருளிச்செய்யும்படி.

கo-ம். பாட்டு - தலைப்பெய்.

ருச. (அலைப்பூணுண்ணும்) இவனுக்கிவ் வருகேநசை கிடக்கையாலே அதிங் கேயிசிக்க அவாக ளங்கே யிசிக்கபடும் க்லேசத்துக்கோ ரவதி யில்லையிறே "அவ்வல்லல்"என்னு மித்தனை, த்ருஷ்டாந்த மில்லை. அதெல்லாங் காணக்காணவிட்டுக் கடக்கநிறக. "அதுதோடு சஜா தீயமானவல்லல்" என்று எம்பா ரருளிச்செய்வது. அவவோ பா திக்லேசம் போருமாயிறறு பகவத விஸ்லேஷத்தாலே வருமதி வாக்கு. அன்றிக்கே "பகவதலாபமேயானபின்பு யமவஶ்யதை யும் வந்ததேயன்றோவென்று அந்த யமவஶ்யதை போம்படி யாக" என்று ஆண்டான் நிாவஹிக்கும்படி.

ந - ம். திருவாய்மொழி—ஒழிவில்காலம்.

க-ம். பாட்டு - ஒழிவில்காலம்.

ருரு. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமா ளரையா இத்திருவாய்மொழிப் பாடப் புக்கால், "ஒழிவில்காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல் லாம்", என்று இங்கனே நெடும்போதெல்லாம் பாடிமேல் போக மாட்டாதே அவ்வளவிலே தலைகட்டிப்போவராம்.

ச - ம். பாட்டு - ஈசன்.

ருசு. (பாபிஷ்ட:) இதுதா னுருவச் செல்லும்படி யாயிற்று மேன் மேலனக் காரியம் பார்ப்பது. பாபத்திலே யாயிற் றூன்ற வடியிட் டிருப் பது. "இது ஆளவந்தாா அருளிச்செய்ததே யாகிலும நானென்

வாயாலிப் பாசுரம் சொல்லமாட்டேன்" என்று மந்தாழ்வான் நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்-அநுத்தமகுணமே யென்பக்கலிலே யுள்ளது, ஆத்மகுணங்களொன்றுமில்லை "என் தண்மையும் நிறைவில்லாமையுமிறே நானிவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்கிறார்." என்பராம் பிள்ளை திருநறையூரரையர் அவர்கள் சத்தை யுண்டாக்குகைக்காக அவர்களோடே கலந்தான், தன் சத்தைப் பெறுகைக்காக என்னோடே வந்து கலந்தான். பரார்த்தமயத்துக்கும் பழிக்கும் செங்கல் சீரைக்கும் ஜீவனம் வைப்பாரோ பாதி அவர்கள்பக்கல், நெஞ்சு முட்டம்பும் தந்தெனக் கென்கிறார். அன்றியே, "'எனக்கு தன்பக்கலிலே சங்கமுண்டாம்படி பண்ணினனென்கிறார்' என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு" என்றருளிச் செய்வர்.

சு-ம் பாட்டு - வேங்கடம்

ருஎ. "கடங்கள், மெய்ம்மேல் வினைமுற்றவும், வெம்-நசிக்கும்" "என்றிங்கனே ஆளவந்தா ரருளிச் செய்யும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி "யிதுக்கு வேதாந்தத்தில் சொல்லுகிற கட்டளையிலே பொருளாக வமையாதோ" என்றிங்கனே யருளிச் செய்வர். அதாவது "உத்தர பூர்வாகையோ ரஶ்லேஷ விநாஶௌ" என்றும் 'ஏவம் ஹாஸ்யஸாவே பாபமாந: ப்ரதூயந்தே" என்றும் சொல்லுகிறபடி

ருஅ. (தாங்களித்யாதி) அதிகாரி வைலக்ஷண்யமும் வருத்தி வைலக்ஷண்யமும் தோன்றும்படி 'தாங்கள் தங்கட்கு" என்றிங்கனே பூன்றிச் சொல்லுமாம் அனந்தாழ்வான்

சு - ம். திருவாய்மொழி—புகழும்.

சு - ம் பாட்டு - பாலென்கோ

ருகூ (மாலென்கோ) ''ஆஶ்ரித விஷயத்தில் வ்யாமுக்தனென்பேனோ" இப்பாசுரத்தைச் சொல்லா, "இதந்தேநாத பஸ்காய" என்னும் வ்யாமுக்தனென்பேனோ. "இதந்து தேருஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாமி" என்றவோபாதி, "இதந்தேநாத பஸ்காய" என்றதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே யடுப்பது, அங்கன்றிக்கே, மூந்தரசொல்லி, பின்னே "இதந்தேநாத பஸ்காய" என்றானிறே. "இது தனக்கடியென்" என்று ஜீயர்பட்டரைக்கேட்க, "தளப்பதி, குழலைவிரித்துக் கிடக்கையாலே அது முடிக்கைக்காக, செய்வதறியாமையாலே மூலையில் கிடந்தாரை முற்றத்தே யிட்டான், பின்னை ஆத்தத்தின் சீர்மையை யநுசந்தியா, 'ஆரதிகாரிகளாகச் சொன்னோம், கைப்பட்ட மாணிக்கத்தை கடலிலே யிட்டோம்,' என்று, 'பதண்பதண' என்றுங்காணும்" என்றருளிச்செய்தார்.

௧௦-ம். பாட்டு - யாவையும்.

௯௦. (ஆவிசேரித்யாதி) ஆவியுண்டு - ப்ராணாஶ்ரயமான சரீரம். அத்தோடு சேர்ந்திருந்துள்ள, உயிருண்டு. ஆத்மா-அதின்பக்கலந்த சரீரகத மான பால்ய, யௌவனாதிக ளொன்றாலு மொருசம்பந்தமு மில்லையாம் படியாக வநுசந்திக்கிற வனுசந்தானமானது அந்தாத்மா வுக்குக் கூடாநின்ற பின்பு, அப்பொரு ளவனையுங் கூடதட்டில்லை. இங்கனன்றிக்கே, "இதுக்குவேறேயு மிரண்டுபொருள் சொல்லுவர்கள்" என்றருளிச்செய்வர்—அவன பக்கலிலே பக்தியுண்டாகி லவனைக் கிட்டலாமென்றும், புறம்புண்டான-உபாயாந்தரங்களி லுண்டான பற்றடையவிட்டு அவனையே பற்றி லவனைக் கிட்ட லாமென்றும். அன்றியே அந்தி மப்ரத்யய முண்டாமாகி லவனைக் கூடலா மென்றுமாம். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "கீழ்-வ்யாப்தியைச் சொல்லிநின்றபின்பு, இனி - வ்யாப்ய வஸ்துகதமான தோஷங்கள் வ்யாபகனானவனுக்கு தட்டாதென்னு மிடமவஶ்யம் சொல்லவேணும், ஆனபின்பு இத்தையே சொல் லிற்றாக வமையும்" என்றருளிச்செய்வர்.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—மொய்ம்மா.

க-ம். பாட்டு - மொய்ம்மா.

௯௧. (எம்மானை) "இதென்ன நீர்மை" பட்டரிவ்விடத்தை யருளிச் செய்யா நிற்கச்செய்தே மேலேயு மியலைச் சொல்லப் பண்ணி "அவன் னூராயிரஞ் செய்தாலும விக்ருதராகா திருக்கும் நாமே வேணும்; நமக்கொரு ஆபத்துண்டானா லிருந்தவிடத்திலே யிருக்க மாட்டாதே விக்ருதநாம் போதுமவனே வேணும்" என்றருளிச் செய்தார.

ச-ம். பாட்டு - வம்பவிழ்.

௯௨. (தம்பிறப்பாலித்யாதி) வைஷ்ணவர்கள் நடுவே இவர்கள் சரீர பரிக்ரஹம்பண்ணிற தென்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக. "திருப்புன்னைக் கீழே ஒருவரிருக்குமிடத்திலே நம்முதலிகள் பத்துப்போ கூட நெருக்கிக்கொண் டிருக்கச்செய்தே, க்ராமணிகள், மயிரொழுந்தி பிசல்களும் பெரியவடிவுகளும் மேலே சுற்றின விரட்டைகளுமா யிடையிலே புகுந்து நெருக்குமாப்போலேகாண்" என்று பிள் ளைப்பிள்ளை.

எ - ம். பாட்டு - நீர்மை.

௯௩. (உத்தமர்கட் கென்செய்வாரோ) ஈஶ்வரன், தன்னையும் தன்விபூதியை யும் ததீய சேஷமாக்கியிறே வைப்பது, ஆயிரத்தளியிலே (க்ரிமிகண்டன் பட்டணம்) ராஜா விருக்கச்செய்தே பெரிய நம்பி யையும் ஆழ்வானையும் நலிந்தானாய், ஆழ்வான் மடியிலே சாய்ந்து

இடக்கச்செய்தே பெரியநம்பி திருநாட்டுக்கு யெழுந்தருளினார், அவ்வளவிலே "ஒருவருமில்லாதாரை பரதிபத்திபண்ணக் கட வோம்" என்று திரிகிறார் சிலர் அங்கேவந்து ஆழ்வானைக்கண்டு "ஒருவனுண்டிறே" என்று போகப்புக, ஒருவரையும் மொரு குறைசொல்லி யறியாதவன், "வாரீர்கோள் மாணிகாள், வைஷ் ணவனுமாய ஒருவனுமில்லாதா னொருவனைத்தேடி பரதிபத்தி பண்ண விருக்கிறீர்களோ நீங்கள், ஈஸ்வரனு மீஸ்வர விபூதி யும் வைஷ்ணவனுக்கு இருசித்த கரிக்க விருக்க, வைஷ்ணவனுமாய் அறைவையுமா விருப்பா னொருவனை நீங்களெங்கே தேடுவீர் கோள்" என்றுனும்.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—செய்யதாமரை

அ-ம. பாட்டு-துயரமே.

கூச. (அன்றிமற்றிலேன் தஞ்சமாகவே) இவ்விடத்தை பட்டர் அருளிச்செய் யாநிற்க, ஜீயர் "இவர் புகக்விடமெங்கு மிப்படியே சொல்லுவர், இவர்க்கிது பணியிறே" என்ன, "இவர் மற்றொரிடத்தில் தலை நீட்டுவது பாவனத்வத்தைப்பற்ற, இவர் தஞ்சமாக நினைத்திருப் பது சக்ரவர்த்தித் திருமகனையே"என்றருளிச்செய்தார், "'பாவ னஸ் ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ' என்கிறதில்லையோ இவரை யும்" என்னில், "'அவனுமிவரோ டொத்தா னொருத்தனிறே, இவர் 'போக்யவஸ்து வேறில்லை' என்றிருக்குமோபாதி, அவன் 'பாவனத்வத்துக்கு மிவரொழிய வேறில்லை' என்றிருப்பா னொரு வனுயிற்று." பட்டர் ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே யரு ளிச்செய்யு மதுகேட்கைக்காக, சிறியாத்தான் "பெருமாளுக்கெல் லா வேற்றங்களு மருளிச்செய்ததேயாகிலும் பாண்டவர்களுக் காக கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணனுடைய நீர் மையில்லையே சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்கு" என்ன, "அது வோ!, பெருமாள் தூதுபோகாமையன்று காண், இக்ஷ்வாகு வம்ஸ்யரைத் தூதுபோக விடுவாரில்லாமைகாண்" என்றருளிச் செய்தார். "அவ்வவதாரத்தி லிழவு தீருகைக்காக விறேக்ருஷ்ண னுயவதரித்துத் தூதுபோயிற்று," அவனே பின்னோ தூதாதி மன்னாகக்காகிப் பெருநிலத்தா ரின்னார் தூதனென நின்று னிறே, பாரதந்த்ரிய ரசமனுபவிக்கைக்காக போந்தபின் 'இதி லொன்று குறைந்ததாகிறது' என்றிருக்குமே."

கூ-ம பாட்டு-தஞ்சமாகிய.

கூரு. (அவனிவனென்கிறார்) "அங்குத்தைக் குகாதருளினவிடத்தை விபூதி யாக நினையாதே, இங்குத்தைக் கவ்விடத்தை விபூதியாக நினை யுங்கோள்." என்றுபணிக்குமாண்டான்.

எ-ம். திருவாய்மொழி—பயிலும்.

ப்ரவேஸம்.

சுசு. (தத்பக்தைர்வாஸமாகமஃ) என்கிறவிடத்தில், "வா" என்றத்தை-அவதாரணததிலேயாக்கி, "உததேஶ்யந்தானே இஙகே சித்திக்கும் காண்" என்றெம்பெருமானு ரருளிச்செய்தவாாத்தை.

சுஎ. (கச்சதா) இதுக்கெம்பெருமானுா "பயிலுஞ் சுடரொளியிலும் நெடுமாற் கடிமையிலும் "சொல்லிகிற வாத்தத்தை ஸ்ரீஶத்ருக்னுழ்வான் அனுஷ்டித்துக் காட்டினன்" என்றருளிச்செய்வா; இவ் வாததத்துக்கடி திருமநதிர மாயிற்றிறே, அதுமூலமாக வநுஷ்டிக்கவே இதிற சொன்னத்தைச் செய்ததாமிறே.

கo-ம். பாட்டு - அடியார்ந்த.

சுஅ. (அடியாரித்யாதி) "இப்படி வைஷ்ணவாகளை விரும்பினல் இது லௌகிகரோடு சேராதிருந்ததாகில் ஆழ்வாா விரும்பினததை விஶ்வசித்தோ மாகிறேரும்" என்று ஜீயரருளிச்செய்யும்படி.

அ - ம். திருவாய்மொழி—முடியானே.

ப்ரவேஸம்.

சுகூ. (குஹேநஸாாத்தம் தத்ரா வஸதிதோஸ் மிதிவஸாந் பஹுஈந்) "ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளோடே நிறக, காலம் நெடுகுவானென்" என்று மிளகாழ்வான் கேட்க, "ஸ்மாரக சந்நிதியில் ஆற்ருமை யிரட்டிக்குமிறே" என்று அருளிச்செய்தாராம்.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—சொன்னல்.

கூ-ம். பாட்டு - வாய்கொண்டு.

எo. (நின்றுநின்றே) "இப்படி முழுக்கக்கொடுத்தாலும் 'இவனுக்கு நாமொன்றும் செய்யப்பெறறிலோம்' என்று 'ருணம் ப்ரவ்ருததமிவமே' என்று திருவுள்ளத்தாலே மிறுக்குப்பட்டு நிறகும்" என்று நம்மாசாா்யாகள் நிாவஹிக்கும்படி. ஒருதமிழன் "அடைவடை வேதருஞ்சொன்னவற்றை" என்ருன்.

ஃ - ம் பத்து.

க - ம். திருவாய்மொழி—ஒருநாயகம்.

ரு - ம். பாட்டு - பணிமின்.

எக. (பணிமின்திருவருளென்னு மஞ்சீதப்பைம்பூம் பள்ளி அணிமென்குழலாா) என்று ஸ்ரீகளோடேசோத்து நிாவஹிப்பார்கள் முன்புள்ள

முதலிகள், படடா, அஙகனனறிககே, "பணிமினதிருவருள" என கிறவிததை-(இனபககலவியமுதுணடாா, எனகிறவாக ளோடே சோததருளிசசெயவா.

கூ-ம பாடடு-படிமனனு

எஉ. (குடிமனனுமின சுவாககமெயதியும) "இதுகருமாளபபறுவதே!" என்று படடா அருளிச்செயவா.

உ-ம். திருவாய்மொழி—பாலனாய்

ப்ரவேஶம்

எங. "'இவவொருநாயக' மருளிச்செயதவரோகிடிகோள 'சூழவிசுமபணிமுகிலு' மருளிசசெயதாா, இததை ஸ்ரீவைஷணவாகள திருவுளளம பறறுஙகோள" என்று பிளளையருளிசசெயவா. அதாவது இது பரதயக்ஷிககிருப்போலே இசசரீர சமநந்தரமதுவும காணவனறே நாம புகுகிறது இனியெததனை நாளென்று.

ங-ம் திருவாய்மொழி—கோவைவாயாள்.

ப்ரவேஶம்.

எச. (சாவேஶ்வரனுடைய "பாலனாயேழுலகு' — இது நனககு மூன்று படியாக நிாவஹிபபாகள நமமுதலிகள — எமபாா, "'அமபுலியமமானைப பிடிததுததரவேணும' எனறழுத பாளைககு தேஙகாயைக கொடுதது அழுகையை யாறறுவாாைபபோலே, வேறொரு குணவிஷகாரததைபபணணி யநுபவிபபிகக வநுபவிககிறாா" என றருளிசசெயவா. திருமலைநம்பி, "ஒருவன ஒனறை யபேக்ஷிததால, அவனுமது செயவானுககு தலைதுலிககிலும், பெறறொழியபபினபு பினனிலிழவு தோனறுமபடி யனறிருபபது, ஆகையாலே, அவனும 'அபபடியே செயகிறோம்' எனனக கீழ் இழவை மறநது எலலாமபெறறாா யநுபவிககிறாா" என்று, ஸ்ரீ கௌசலையாா, பெருமாளவனததுக கெழுநதருளுகிறபோது "ஏகபுததாயான நானுமமைப பிரிநதிருக்கமாட்டேன, கூடப போமிததனை" என்ன, "ஆசசீ, நீாசொலலுகிற விவைதாமஉறாவிகிடீா" என்று முகததைபபாாத தொருவாாததை யருளிச் செயய, இழவைமறநது மஙகளாஶாஸநமபணணி மீண்டாளிறே; கருஷணன "மாஶுசஃ" எனறொரு வாாததை யருளிசசெயய, அாஜஜுநன "ஸதிதோஸமிகதசநதேஹஃ" என்று தரிததானிறே. படடா, "காலதரயததி லுளளததையு மிப்போதே பெறவேணுமென்று மிடாயதத விவாககு அபபடியே அநுபவிககலாமபடி,

காலசக்கரத்தா னுகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து, வர்த்தமான காலததிறபோலே அநுபவ யோக்யமாம்படி காலத்தையொரு போகியாக்கிக்கொடுக்க வநுபவிக்கிறார்" என் றருளிச்செய்வர்.

ரு-ம். பாட்டு - ஏகமூர்த்தி.

எரு. (ஆவியல்லல்மாய்த்ததே) உன் திருவுள்ளத்திலுண்டான வல்லல் ஒருபடி நசிக்கப்பெறறதே. இத்தலையை ஒருபடிகளைமாறு சோத்து நீக்குதக்ருத்யனுனுயே!. அன்றிக்கே, என்னுவியானது நிாதுக்கமாயிற்றென்றுமாம். அதவா, ஏகமூாததியென்று—பரத்வத்தைச்சொல்லி, இருமூாத்தியெனறு - வ்யூஹத்தைச்சொல்லி, வாசுதேவ சஙகாஷணாகளை நினைத்து, மூன்று மூாத்தியென்று - பரத்யும் நனைசொல்லிற்றும், பலமூாத்தியென்று - விபவங்களைச் சொல்லிற்றும், ஐநதுபூதமா யிரண்டுசுடராயெனறு - இன்னுா ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவா, இன்னுா பாலனத்துக்குக் கடவா, என்கிறபடியாலே சொல்லுகிறதென்று நிாவஹிப்பாருமுண்டு.

அ - ம். பாட்டு - என்னதாவி.

எசு. (உன்னதென்னதாவியு மென்னதுன்னதாவியும்) என்னுடையவாவி யுன்னது, உன்னுடையஆவி யென்னது. என் ஸ்வரூபம் நீயிட்டவழக்கு, உன்ஸ்வரூபம் நானிட்டவழக்கு. இவ்விடத்தை ஆளவந்தாா அருளிச்செய்யா நிற்கசசெய்தே இருந்தமுதலிகளிலே சிலா, "இவ்வாத்மாவின் ஸ்வரூப மவனிட்டவழக்கென்றால் கூடுமே, அவன் ஸ்வரூப மிவனிட்டவழக்காகையாவதென்" என்றுகேட்க, "இவன் 'தன்னை அவனுக்காக்குவன்' என்றவன்று, காமமதகையவுஙகூடும், 'இவன் ஸ்வரூப மவனிட்ட வழக்காக்கக்கூடுமோ' என்றிதிலே காணும் சந்தேஹிக்கவேண்டுவது" என்றருளிச்செய்தாா.

௪-ம். திருவாய்மொழி—மண்ணையிருந்து.

௪ - ம். பாட்டு - ஒன்றிய.

எஎ. (நெடுமாலே வாவென்றுகூவும) "வடிவில் பெருமையைக்கண்டவாறே, 'ஜகத்தையடைய தன்திருவடிகளின்கீழே யிட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருஉலகளந்தருளின சாவேஙவரன்' என்று நினைத்து, இங்கனே வாராயோவென்றழைக்கும்" என்று பிள்ளான்பணிகரும்; அங்கனன்றிக்கே, ஜீயா "மலைபோமாட்டாதே, பலகால்வாஷிக்கையாலே யழுக்கற்றுப் பசுகுபசுகு என்றிருக்குமே ; அததைக்கண்டு, 'அவன்சாபராதனுகையாலே லஜ்ஜித்து, வந்து கிட்டமாட்டாமையாலே பச்சைப்பிடாத்தையிட்டு

முடடாக்கிடடு நிறகிறுன' என்று, ஆனைகூடடத்துக்குக் கதவிடி லனறே உமக்கு லஜ்ஜிக்கவேணடுவது, இங்கனே போரீரொனறு நினறுள்" என்று

ரு - ம். திருவாய்மொழி—வீற்றிருந்து.

க-ம பாடடு - வீற்றிருந்து

எஅ. (வெமமாமிளந்தானறனனே) "ஆறறலமிக்காளுமபடி சொல்லுகிறது" என்று படடாருளிச்செயயுமபடி, "ஆறறலமிக்காளு மமமாறு றொனறுல, இனனுனெனகிறது" என்று அமமங்கியமமாள நிர்வஹிக்குமபடி.

சு-ம பாடடு - கரியமேனி

எகூ. (கரியவிந்யாதி) கறுத்த நிறத்தாலேவந்த வழுக்குக்குமேலே அதுக்கு பரபாகமான திருக்கணகளிலே அஞ்சனத்தை யிடுமெனறுமாம. அனறிக்கே, "கரியெனறு - ஆனையாய, அத்தால நினைக்கிறது - குவலயாபீடமாய, குவலயாபீடமானது, அமமேனியிலே - அழகிய திருமேனியிலே, வெளிய - சீற, அதுதை, நீறுசிறிதேயிடும - பொடியாக்கும" எனறொருதமிழன நிர்வஹித்தான.

எ - ம பாடடு - எனறுமொனறுகி.

அ0. (தனறனக்கினறிநினனை) எமபெருமானார் தெறகே யெழுநதருளுகிற நாளிலே ஆளவந்தாமகனார் சொடடைநமபி பரஸாதித்தவாரததை - "தனறனக்கெனறது-தானுனதனக்கெனறபடி ஒருவனைக் கொபபினறிக்கே யிருக்கிறது பரத்வத்திலலல, 'அதமாநமமாநுஷமமநயே' எனகிறபடியே - அவதரித்து மனிச்சே மிடடுக்கொணடு நிறகிற நிலையிலே" எனறாராம.

அ-ம பாடடு - நமக்கும

அக. (லோகநாதஃபுராபூதவா சுக்ரீவநநாதமுச்சதி) கிடைபபது கிடையாதொழிவது, இசசியாநினறா "சுக்ரீவமசரணமகதஃ" "ஸ்ரீவிபூஷணுமவானைப புகுரவொட்டேன' எனறா மஹாராஜா, 'இவன புகுராவிடில் நாமுளோமாகோம' எனகிறா பெருமாள, இபபடியிருவரும விபரதிபததிபணணின விதுக்குககருத்தென" என்று ஜீயாகேடக, "இருவரும 'சரணுகதரானவாகளை விடோம' எனறு விபரதிபத்தி பணணுகிறுாகளகாணும" என்று படடாருளிச்செயதவாரததை. "சுக்ரீவம சரணமகதஃ" எனறததை நடத்தபபாாததாா மஹாராஜா, "ராகவமசரணமகதஃ" எனறததை நடததபபாாத்தாா பெருமாள

அ௨. (சொன்மாலைகள்) "சாவேஶ்வரன் 'ஆழ்வீர், நம்மை யொருகவிசொல்லும்'என்றால், அப்போதே கவிசொல்லிச் சமையும்படியாக வல்லவெனக்கென்கிறார்'' என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி, அங்கனன்றிக்கே, பட்டர்"' என்னுகியே தப்புதலின்றித் தனை னக்கவிதான்சொல்லி' என்கிறபடியே-சாவேஶ்வரன் கவிபாடினுனுகையாலே கவிபாடத்தட்டில்லை, அவனங்கீகரித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து, 'நீரொரு கவிசொலலும்' என்றால் ப்ரீதியாலே யுடைகுலைப்படாதே தரித்து நின்றுசொல்ல வல்லேனுனவெனக்கு" என்றருளிச்செய்வர்.

---

௯ - ம். திருவாய்மொழி—தீர்ப்பாரை.

ப்ரவேஶம்.

அ௩. (ராவணன் மாயாஶிரஸ்ஸைககாட்டினபோது பிராட்டியுமல்லாதஸதிரீகளோ பாதிசோகித்துக் கண்ணநீர்விழ விட்டிருந்தாளாயிருந்தது, இதுக்கடியென், இதுகேட்டபோதே முடியவன்றோ ப்ராப்தம்" என்று ஜீயனைக்கேட்க; அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே "மெய்" என்றே சோகித்தாள் ; க்யானமின்றியிலே ஜீவிக்கைக்குஹேது அவருடைய சத்தையாகையாலே உளளாயிருந்தாள் , இவ்வாத்தம் மெய்யாகில் சத்தையுமில்லையாம்" என்றருளிச்செய்தார.

௨-ம் பாட்டு - திசைக்கின்றதே.

அச. மோஹதசையிலே திருநாமோச்சாரண முண்டானும் தரிக்கலா மென்பதற்கு சம்வாதம். ஆய்ச்சிமகனுடைய அந்திமசமையத்திலே பட்டா "அறிய" என்றெழுந்தருளி யிருந்தாராய், தம்மையறியாதே கலங்கிக்கிடக்கிற படியைக்கண்டு, பெருமாளுக்கிவர் சிநேஹித்திருக்கும்படியை அறிந்திருக்கையாலே, மெள்ளச் செவியிலே யூதினப்போலே "அழகிய மணவாளப்பெருமாளேசரணம்" என்றாராம்; அநந்தரம் அதிலேயுணர்த்தி யுண்டாய்நெடும்போதெல்லாம், "அழகிய மணவாளப்பெருமாளே சரணம்" என்று திருநாட்டுக்கு நடந்தாராம்.

௩-ம். பாட்டு - இதுகாண்மின்.

அரு. (மிககசீரித்யாதி.) அநந்ய ப்ரயோஜனரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளிட்ட திருததுழாயில் பரிமளத்தை வண்டுகொண்டுவந தூதுமாகில். இப்படி ஜீயரருளிச்செய்தவாறோ, "'துளவின்வாசமே' என்னவமையாதோ, 'மிக்கசீர்த்தொண்டர்'எனகிற விஶ்விஶேஷணத்துக்குக் கருத்தென்" என்று நான்கேட்டேன், "இவள்தான் நோவுபடுகிறது 'அத்தலைக்குப் பரிவரில்லை'எனறாயிற்று, 'அங்கே அநந்ய

பரயோஜனா பரிமாற நின்றார்கள்' என்றவாறே உறங்காத கண்ணும் முறங்கும், பழையநிறமும் வரும்காண்" என்றருளிச்செய்தார்.

௭-ம் பாட்டு - உண்ணக்கு

௮௬. (உண்ணக்கலித்தயாதி) ஜீவன சாதனமான வ்ரீஹியானது நஶித்துப்போம் படிக்கிடாக, அத்தைத்தின்கிற கழுதையினுடைய உத்தட்டின் வ்யாபாரம் கண்டிருந்தாலென்ன பரயோஜனமுண்டு, அப்படியே இவளைக்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிற நீங்கள் இவள்விருச்சத்தைப் பலிப்பிப்பதான தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶமுடையார் வ்யாபாரம் கண்டிருக்கிற வித்தாலென்ன பரயோஜனமுண்டு. பரயோஜனமில்லாமையென்று விஞ்ஞமேபலிப்பது அன்றியகே, ஐயன் திருக்குருகைப் பெருமாளரையர் நிர்வஹிக்கும்படி "உண்ணக்கல்கெட - இவளுடைய உண்ணக்குதல் கெட இவளினைப்புத்தீர - கழுதென்று பேய். கழுதை - பேயை உத்தாட்டம் கண்டென்பயன். நீங்களாடும் களனும் பராத்திருக்கொடுக்க, அத்தை அதுவினியோகம் கொள்ளும்போது அதினுடைய உத்தாடுகிறத்தை கண்டிருக்கிறத்தாலென்ன பரயோஜனமுண்டு" என்று "கழுதுபேயும்பரனும்" என்றுனிறே.

௧௧-ம். பாட்டு - தொழுதாடி

௮௭. (தொழுதாடித்தூமணி வண்ணனுக்காட்செய்து நோய்தீர்ந்த) என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்கும்படி-மோஹித்த வள்ஸமாஶ்வஸித்தவாறே 'மோரக்குழம்பு குடித்தாள், தரித்தாள், கண்விழித்தாள், வார்த்தை சொன்னாள், என்பார்களிறே, அதுபோலே காணும்" என்று.

௭-ம். திருவாய்மொழி—சீலமில்லா.

௮-ம். பாட்டு - கண்டுகொண்டு.

௮௮. (நின்திருப்பாதங்களமேல்) "தவத பாதபங்கஜ பரிக்ரஹத்னய ஜன்மா பூயாஸம்" என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் வார்த்தை. "அழகிது, வகுத்த விஷயத்திலே யாகப்பெற்றிலோம்" என் றருளிச்செய்தார்.

---

௮ - ம். திருவாய்மொழி—ஏறாளும்.

௨ - ம, பாட்டு - மணிமாமை

௮௯. (அணிமானத் தடவரைத்தோள்) அணியென்று - ஆபரணம். மானமென்று-அளவு ""ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹா:' என்கிறபடியே ஆபரணத்துக் காபரணமான தோள்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். "அணியென்று-அழகாய, மானமென்று - பெருமையாய, அணிபெருகியதோள்" என்றொரு தமிழன.

கூ0. (அடியேனை) குமரிருந்து போகாமே. பரதந்திரஜன்மமாயிருக்க வகுத்தவனுக் குறுப்பன்றிக்கே போகாமே. இங்கே யருளிச்செய்யும் வார்த்தை - எழுந்தருளி யிருக்கிற மடத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவாக ளமுதுசெய்யானிறக, ஆச்சான தண்ணீரமுது பரிமாறுகிறவர், ஓரருகே சாயாநின்று பரிமாறினா, அத்தை யுடையவாகணடு ஓடிவந்து முதுகிலேமோதி, "நேரேநின்றன்றோவுடோ பரிமாறுவது" என்றா;என்ன, ஆசசான் "பணிமானம்பிழையாமே அடியேனைப பணிகொண்ட" என்று பணித்தான்.

கூக. (கவராத) வடிவில்சுவட்டை யறிவித்து என்னை அநுபவிப்பியாறுகில், பவ்யமான நெஞ்சா லெனக்கென்ன கார்யமுண்டு. ஜீயா இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்வ தொருவார்த்தையுண்டு -"'பூசுஞ்சாந்தென நெஞ்சமே' என்கிறபடியே அன்றப்படியே இத்தை விரும்பினவன நினறிப்படியே யுபேக்ஷிக்கையாலே, 'நாயகன் வரவு தாழ்த்தான்' என்று அவன்முன்னே சாந்தைப் பரணியோடே யுடைப்பாளைப்போலே, 'என்நெஞ்செனக்கு வேண்டா' என்கிருள்" என்று.

அ-ம். பாட்டு - வரிவளையால்.

கூஉ. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் ருக்மிணிப் பிராட்டிக்கு முண்டான விடாய்தனக் கொருத்திக்கு முண்டாகையாலே, அவாகளிருவரும் பெற்றபேற்றை நாஞெருத்தியு மொருகாலே பெறவேணுமென்கிருள். "இதுபட்ட ரருளிச்செய்ய நான்கேட்டேன்" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வா.

கூ-ம் பாட்டு - மேகலையால்.

கூஙா. (மேகலையால் குறைவில்லா) "உஷைக்குக் கூறையுடை யழகியதாயிருக்கும்போலேகாண்" என்னுமாம் வங்கிப்பொரத்துநம்பி.

கூ-ம். திருவாய்மொழி—நண்ணுதார்.

ப்ரவேசம்.

கூச. (உடம்புவேண்டா, உயிரவேண்டா)என்றவிடத்தில் எம்பார "உன்னைப் பிரிந்திருந்து படுகிற க்லேசத்தி னளவல்ல உன்னை யொழிய புறம்பே பேறுமிழவுமாயிருக்கிற ஸம்சாரிகள் நடுவேயிருக்கிற விருப்பால் படுகிற க்லேசம், இத்தை தவிர்த்தருளவேணு மென்கிருா" என்றருளிச்செய்வா. ஆழ்வான் அங்கனன்றிககே,"'பரமபதத்தில் அயாவறு மமராக ளடிமைசெய்ய பெரியபிராட்டியாரும் நாமுமாக வ்யாவ்ருத்தமாக விருக்கிற விருப்பைக்காட்டித் தந்து அங்

கேயும்முடைய நெஞ்சு பரவணமாம்படி பண்ணினோமாகில், இனி யுமக்கு பேறுக்குக்குவாலுணடோ, நாம செயயவேண்டுவதென' என்ன, இவையிரண்டையும அனுசந்தித்து தரித்து கருதாாதத ராய தலைக்கட்டுகிறார்" என்று பணிக்கும இவற்றை பகவத விஷய பரவேசத்தில பரக்கக்காணலாம.

௨ - ம பாட்டு - சாமாறும.

கடு. (ஏமாறிக கிடநதலற்றும்) ஏவென்று-ஏககமாய, மாறுகை - தவிருகை யாய, ஏஙகாதே கூபபிட்டென்னுதல, அன்றியே, "ஏமாறறம" என்று-ஒருசொல்லாய, அதாவது-துககமாய, துககித்துக கிடநது கூபபிட டென்னவுமாம. "ஏவென்று—தெவ், ஏமாறுகை—தெளி வழிவை" என்று "கலஙகிக கூபபிடா நிறபாகள" என்று பிள ளையமுதனார பணிப்பா.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—ஒன்றுந்தேவும்.

௨-ம. பாட்டு - நாடிநீர

கசு. (அவனமேவியுறைகோயில) "பரமபதத்திலும சமசாரிகள படுகிற கலேதத்தை யநுசந்தித்துத திருவுள்ளததில வெறுபபோடே யாயிற றெழுநதருளியிருபபது" என்று பட்டரருளிச்செயய, "ஆச்சானும பிள்ளை யாழவானு மிததைககேட்டு 'பரமபதத்திலே யாநந்த நிாபரனாயிருக்கிற விருபபிலே திருவுள்ளததிலே ஒரு வயசனததோடே யிருநதானென்கை உசிதமோ' என்றாகள" என்று "பணடிதா" எனகிறவாவநது விணணபபஞ்செயய, "'வயசநேஷு மநுஷ்யாணாம பருஶமபவதிதுःகிதः,' என்றதுகு ணபாகரணத்திலேயோ துககபரகரணத்திலேயோ, என்று கேட கமாட்டிறறிலீரோ, இது குணமாகில, 'குணம' என்று போபெற றவற்றில அஙகிலலாத தொன்றுணடோ" என்று பட்டா அரு ளிச்செயதாா

ச-ம பாட்டு - பேசநின்ற.

கஎ. (ஓரவமபறைதல) மஹாபலி ஸ்ரீ பரஹலாதாழவான பக்கலிலேவநது, "ராஜயமடைய வொளிமழுஙகி வாரா நின்றது, என பலமும் குறைநது வாராநின்றது, இதுககடியென" என்ன, "நீ சாவேஶ வரன பக்கல பணணின வபராததாலேகாண" என்ன, "கோயமவிஷ்ணுः" என்றுபபோலே சில அனுத ரோகதிகளைப பணண, எனதலையையறுதது எனகையிலே தநதாயாகில "என பேரனபணணின வுபகாரம" என்றிருக்கலாயிறறு, என்முனபே பகவனனிநதையை பணணினாய நீராஜய பரஷ்டனாவாய என்று

சபித்துவிட்டான். இத்தை இப்படியே பட்டா அருளிச்செய்த வாறே, "ப்ரக்ருதிபுருஷ விவேகம்பண்ணி யிருக்கிற விவன் ஆத்மாவுக்கு சங்கோசம் வருவதொன்றை ஸபியாதே 'ராஜயப்ர ஷ்டஸ்த்தாபத' என்டானென்" என்று கேட்க, "நாயை தண்டிக்கையாகிறது அமேத்யத்தை விலக்குகையன்றோ, ஸாந்தை விலக்குகை யதுக்கனபி மதமன்றே; இவனுக்கநிஷ்டம் செய்கையாவதிதிறே" என்றருளிச்செய்தார.

எ-ம். பாட்டு - ஓடியோடி.

கூஅ. (இமௌஸ்ம) என்று தாழநிற்க வல்லானிவனேயிறே. "யாதவாகள் முடிவிலேவந்தவாறே வாட்கோளையை யிட்டொருவரை யொருவரொறிந்து முடிந்துபோனாகள்" என்று கேட்டவாறே, "க்ருஷ்ண னிவாகள் விஷயமாக ஸங்கநிதி பத்மநிதி துடக்கமான வற்றைக் கொடுவந்து கொடுத்துச் செயயாதனவில்லை, பின்னையும் முடிவிலே வந்தவாறே யிப்படியேயா யிருந்தது; 'நம்முடைய பகவத் ஸமாஶ்ரயணத்துக்கும் பலமங்கனே யாகிறதோ' என் றஞ்சியிருந்தோம்" என்ன, "அஙகனுகாது, அஞ்சவேண்டா, அவாகள் 'இவனென்தோழன், மைத்துனன்,' என்று தேஹஸம்பந்தததைக் கொண்டு விரும்புகையாலே யவாகளுக்கு தேஹாவதியாய் விட்டது; நாம் ஸ்வரூப க்யானத்தாலே, 'நித்யனன வாத்மாவுக்கு வகுத்த பேறுபெறவேணும்' என்று பற்றுகையாலே பேறும் யாவதாத்மபாவியா யிருக்கும்" என் றருளிச்செய்தாா.

ரு-ம். பத்து.

க-ம். திருவாய்மொழி—கையார்சக்கரம்.

க-ம். பாட்டு - கையார்சக்கரம்.

கூகூ. (மித்ரபாவேந) என்கிற ஸலோகத்திலே எம்பார, "சாவக்கியனுக்கொரு அக்கியானமும் விஸம்ருதியும், சாவஜ்ஞக்திக்கொரு அஸக தியுமுண்டு" என்றருளிச்செய்வர்.

ச-ம். பாட்டு - என்கொள்வன்.

க00. "'பொய்யேகைம்மைசொல்லி' என்றும், 'சிலகூத்துச்சொல்ல'என்றும், 'உள்ளன மற்றுளவாப்புறமே சிலமாயஞ்சொல்லி' என்றும்-பகவத் விஷயத்திலேயும் பொய்சொல்லிப் போநதேனென்றா, 'இப்படி பொய்யனுகைக்கு நிபந்தனமெது' என்று பாாத்தார், ப்ரக்ருதி சம்சாக்கமாயிருந்தது; 'மெய்யேபெறறொழிந்தேன்', 'கண்டுகொண் டுயந்தொழிந்தேன்' என்றவறறை மறந்தாா; இந்த ப்ரக்

ருதி சம்பந்தத்தாலே இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணமான மனஸ்ஸை அவற்றில் நின்றும் மீட்டு உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணி, தேஹத்தில் காட்டில் ஆத்மாவை பிரியவனுசந்திக்கைக்கு க்ஷமனுகிறிலேன், நீயே யென்விரோதியைப்போக்கி உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்" என்று பட்ட ரருளிச்செய்யும்படி அன்றிக்கே, "'கண்டுகொண் டுய்ந் தொழிந்தேன்' என்றார், அது - ஞானுநு சந்தானமான காட்சியாயிருந்தது, காட்சிக்கனந்தரம் பாஹ்ய ஸமஸ்லேஷா பேக்ஷை பிறந்துகையை நீட்டினார், கைக்குள்ளகப்படக் கண்டிலர், அத்தாலே தளர்ந்து, இதுக் கடிதேஹ ஸம்பந்தமா யிருந்தது, இத்தைக் கழித்துக் கொள்ளுகைக் கீடாயிருப்பதொரு ஸாதனு னுஷ்டான க்ஷமனுகிறிலேன் பக்திபார வஶ்யத்தாலே, ஆனபின்பு நீயே யென் விரோதியைப் போக்கி யுன் திருவடிகளிலே யழைத்துக் கொண்டருளவேணு மென்கிறார்" என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு.

எ-ம. பாட்டு - அம்மான

க0க. (யானார்)நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகாயிருந்தேன் நான். பிள்ளையமுதனார், "அம்மானாழிப்பிரான்" என்று மேலேகாட்டி, "யானார்" என்று குறையச்சொல்லிக் காட்டுவர்.

கூ-ம. பாட்டு - ஆவார்

க0உ. "(திருச்சக்கரம் சங்கினோடும - அடியேனோடுமானான என்று) கையில ஆழ்வார்களோடு பொருநதினுப்போலே என்னோடே வந்து கலந்தான என்கிறார்"என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்ததாராக திருமாலையாண்டான பணிக்குமபடி அத்தை எமபெருமானார் கேட்டருளி, "இங்கனே யாகவடுக்கும் - கூராராழி வெண சங்கேந்தி-வாராய-என்றுயிற திவ ராசைப்பட்டிருப்பது, ஆசைப்பட்டபடியே திவ யாயுதங்களோடே வந்து கலந்தா னென்கிறார்" என்றருளிச்செய தருளும்படி.

உ-ம. திருவாய்மொழி—பொலிகபொலிக.

ப்ரவேஶம்.

க0ந. "ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைக்காண்கைக்காக நித்யஸூரிகளிங்கேவர, அவர்களைக்கண்டு மங்களாஶாஸனம பண்ணுகிறார்" என்று இத்திருவாய்மொழியை ஆளவந்தா ரருளிச்செய்ததாராக திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. "நண்ணுதார் முறுவலிப்பவிலே - ஸம்ஸாரிகள் படுகிற க்லேசத்தை யனுசந்தித்து, அதுக்கு பரிஹாரமாக, ஒன்றுந்தேவிலே - பகவத் பரத்வத்தை யுபபாதித்துத் திருத்த, அத்தாலே திருந்தி ஸம்ஸாரபரமபதவி பாகமற்று

அங்குள்ளாரு மிங்கே வரலாம்படி யிருக்கிற விருப்பைக்கண்டு மங்களாஶாசனம் பண்ணுகிறார்" என்று இங்குள்ளார பக்கலிலே ப்ராதானயம் தோற்ற எம்பெருமானு ரருளிச்செய்யும்படி.

க-ம். பாட்டு - பொலிகபொலிக.

கoச. (பொலிக பொலிக பொலிக) "முற்பட பகவத்சம்ருத்திக்கு மங்களாஶாசனமபண்ணி, பின்னை பாகவதசம்ருததிககு மஙகளாஶாசனம் பண்ணவேண்டாவோ பெரியாழ்வாரைபபோலே" என்ன; அபபடியே யன்றோ செய்தது, வீறறிருந் தேழுலகிலே - பகவத சம்ருத்திககு மஙகளாஶாசனம் பண்ணினார் கண்டீரோ, பின்னை யிதிலே-பாகவத சம்ருததிககு மங்களாஶாசனம் பண்ணுகிறார்" என்று ஜீய ரருளிச் செய்தார. பரமாசாாயரான விவரைப் பின்சென்றரித்தனைகாணும் பெரியாழ்வாரும.

ந - ம். பாட்டு - திரியும்.

கoரு. (பெரிய கிதயுகம்பற்றி) கலிகாலாதிகளால் வ்யவஹிதமல்லாத ஒரு போகியான க்ருதயுகத்தை யுடைத்தாய். அன்றிக்கே, ஆப்பான் "ஆதி ஸருஷ்டியில் க்ருதயுகத்தைக்காண் சொல்லுகிறது" என்பராம்.

ந - ம். திருவாய்மொழி—மாசறுசோதி.
ப்ரவேஶம்.

கoசா. "ராவணன் மாயாசிரஸஸைக் காட்டினபோது, இதர ஸ்ரீகள் அஹருதயமாக வழுமாப்போலே தன்னுற்றமையாலே கூப்பிட்டு, இவவார்த்தை கேட்டபோதே முடியாதிருப்பாளென்" என்று பட்டரைச் சிலர்கேட்க, "க்யாணுக்யானங்களன்று ஜீவன நிமித்தம், அத்தலையில் சத்தையாயிறறு ; அதுக்கழிவில்லாமையாலே யிருந்தாள" என்றருளிச்செய்தார.

ரு-ம். பாட்டு - கடியன்.

கoஎ. (அவனென்றேகிடக்கும்) இதுக்கு பிள்ளான் பணிக்கும்படி-"இத்தோஷங்க ளவ னினவனன்றே" என்று ; அவன் கடியனென்றால், அவன் கடுமை யிப்போதே காணவேணும் ; கொடியனென்றால், அவன கொடுமையிப்போதே காணவேணும் ; அவன் துஷ்ப்ராபனென்றால், அவன் துஷ்ப்ராபனானபடியை யிப்போதே காணவேணும்; அவன் சாவஸ்வாபஹாரியென்றால், அவன் சாவஸ்வாபஹாரம் பண்ண, நானிழந்திருக்கக் காணவேணும்; அவன் தாஸேயனென்றால், அவன் தாஸேயதை யிப்போதே யறியவேணு மென்றாம். அன்றிக்கே (அவனென்றே கிடக்கும்) என்னெஞ்சுக்கு மாயாவாத ருசியுண்டாகிலு மறியேன். அதாவது-விஶேஷணம்சத்தில் தாத்பாய மின்றிக்கே விஶேஷயத்துக்கு அவ்வருகறிகிறதில்லை.

சு - ம பாடடு - அனனையென

க0அ. (வலையுள-அகபபடடேன) அபபோது வானதிலனறிககே, அவனென னைககுறிதது நோககின நோககிலும ஸமிததததிலுமனறோ நான கபபடடது ஆழவார திருவரஙகப பெருமாள ளையா வலையாக அபிநயிததுபபாடாநிறக, திருககணகளை காடடியருளினு ரெம பெருமானா, "கமலககணணெனனும நெடுஙகயிறு" எனனககட வதிலே அனுகூலமபோலேயிருநது தபபாதபடி அகபபடுததிக கொள்ளும் நோககிலே அகபபடடேன.

எ - ம பாடடு - வலையுள

க0கூ. (தலையிலிதயாதி) இததிருவாயமொழியை ஆழவான ராஜேநதிரசோ ழனில சநதியா சதஸஸிலே நிரவஹியாநிறக, ஆமருவி நிரைமே யததான நமபியாரொனறு நூறுவயஸஸு போநதிருபபா ரொ ருவா நடுஙக நடுஙக வெழுநதிருநது நினறு, "ஆழவான, தலை மகள தலையாலே வணஙகபபெறுமோ" எனன "பெறும, சிஷ டாசார முணடுகாணும, ஸ்ரீ ஜநகராஜன திருமகள அநுஷ்டிதத தாள காணும" எனறருளிச்செயதார.

கக-ம பாடடு - இரைககும.

கக0. (இரைககுஙகருஙகடலவணணன) அநநதாழவான பணிததானுக நஞ சீயாவநது படடருககு, "'சாபமானய' எனறபோது கடலகீழ மணகொணடு மேல மணணெறிநதாபபோலே யாயிறறு, இவள 'மடலூரவன' எனறு துணிவைககேடடு அவன தன சாவாதிகத வம கலஙகினபடி" எனறருளிசசெயதார.

சு - ம். திருவாய்மொழி—ஊரெல்லாம்.

சு - ம். பாடடு - பினனினற

ககக (இனனினற நீளாவிகாபபாரார.) முடியவேணடு மளவிலே நூறே பிராயமாயிருககிற விவாதம வஸதுவை முடிதது நோககுவா ரார "அசசேதயோய மதாஹயோயம" எனகிற வசனநதைக கொணடு நினறு வழககுப பேசாநினறதாயிறறு ஆதமவஸது. இததை முடிதது நமமை நோககுவாரொனகிறதெனறு இபபடி முறுககசசொனனது தனனை, ஒருதமிழன இசசபதததுககு தாத பாயமாக யிடடு வைககிறுன "பிரிவிலும முடியாத வெனனுயிற பபகையைநீககி, எனனை நோககுவாரார" எனறு.

எ - ம பாடடு - காபபாரார

ககஉ. (சேட்பாலவிதயாதி) மிககநெடுமையை ஸவபாவமாக வுடைததான கலபமாயககொணடு செலலுகிற, கஙகுலவாய - ராதரியிடதது.

தமிழாசாரியன் என்று தமிழருக்கு அகஸ்தியனே பாதியா யிருப் பானொருவன், "செல்கின்ற நாளகத்து" என்று வ்யாகயானம் பண்ணிவைத்தான்.

சு - ம். திருவாய்மொழி—கடல்ஞாலம்.

எ-ம். பாட்டு - உற்றார்கள

ககந. (உற்றார்களை அழிப்பேனும்) அவர்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலே ருசியுண்டானால், அந்த ப்ரயோஜனங்களைக் கொடுத்து என்பக் கலின்று மகற்றுவேன் நானெனனும். அன்றிக்கே, ஆண்டான் பணித்தானாக இளையபெருமாள், "அவர்களை சவுந்தரியாதிகளா லே அழிப்பேனும் நானென்னு நின்றாள்" என்றருளிச்செய்வர்.

கூ - ம். பாட்டு - கொடியவினை.

ககச. (கொடியாகிலங்கை செற்றனேயென்னும்) இவ்விடத்தில், "கொடியா னென்கிற விடம - திருத்தாயார வார்த்தைகாண்" என்றருளிச் செய்வர் ஜீயர், எதிரிகளை யிவனொருக மதித்திருந்தானாகாமை க்கு; அவனாலே ஆவிஷ்டையிறேயிவள.

எ - ம். திருவாய்மொழி—நோற்றநோன்பு.

கO-ம். பாட்டு - ஆறெனக்கு.

ககரு. (ஆறெனக்கித்யாதி) "ஆறென்று-வழி வழியென்று-உபாயம். 'எவ் வாறு நடந்தனை,' 'இப்பொய்கைக் கெவவாறு வந்தாய்' என்னக் கடவதிறே. பரனென்று-உபேயம். உபாயோபேயங்க ளிரண்டு முனதிருவடிகளே யாமபடி பண்ணித தந்தாயே" என்று பிள் ளான் பணிக்கும். "இவை இரண்டாலும்-உபாயத்தையே சொல் லுகிறது" என்று பட்டரருளிச்செய்வர். (நின்பாதமே) நின்பாத மேயென்கிற விடததை - இங்கே அன்வயித்து, பரபதமாக்கி நிர வஹிப்பர ஆப்பான் திருவழுந்தூரரையர.

அ - ம். திருவாய்மொழி—ஆராவமுதே.

ரு-ம். பாட்டு - அழுவன்.

ககசு. (ஆகாசத்தை நோக்கி) "என்னுடைய நிராலம்பனத்தையைப் பார்த்து" என்றுண்டான் வார்த்தை. அன்றிக்கே, "ககநாஸக்தலோசந:" என்று கொண்டு கண்களிலக்கிற் றைக்கமாட்டாதபடி யாயிற்று சென்றற்றபடி.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—மானேய்நோக்கு.

ப்ரவேஶம்.

ககஎ. (திருவல்லவாழிலே நான் நினைத்தபடியே போய்ப்புக்குப் பரிமாற வல்லேனே யென்று அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறாளா யிருக்கிறது.) "இதுதான் நானனுபவித்தேன்" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்-பட்டர் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்துப் பின் பெருகால் மேல்நாட்டுக் கெழுந்தருளி மீண்டு பெரியதவனையோடே "திருநாளுக்குத்தவ வேணும்" என்றுவர, திருக்கரம்பன் துறையளவிலே வந்தவாறே அசிந்திதமாக ஆறு பெருகிக்கிடக்க, இராத்திருனுள் எழுந்தருளி இங்குண்டான சம்பரமங்களெல்லாம் செவிப்படுவது, வந்து புகுரப்பெறுதொழிவதாய்க்கொண்டு "போரநோவு பட்டோம்" என்றருளிச்செய்வர்

க-ம் பாட்டு - மானேய்நோக்கு

ககஅ (மானேய்நோக்குநல்லீர்) "நான் திருவல்லவாழிலே போய்ப் புகும்படி உங்களகண்ணாலே குளிரநோக்கி ப்ரஸாதிக்கவேணு மென்கிறாள்" என்று பிள்ளான்பணிக்கும்.

கககூ. (ப்ராமாணிகனுக்கு ப்ரதிபத்தியுண்டு) என்கைக்கோரை திஹ்யம். நல்லான் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தை யாஶ்ரயித்து, நெடுங்காலம் சேவித்து, பின்பு அந்திமதசையிலே பட்டரெழுந்தருளி, "என்னினைத்திருந்தாய்" என்ன, "'ஒருசாவசக்தி யுபகரிக்கும்போது இங்கனே கனக்கவாகாதே யுபகரிக்குமது' என்று நினைத்திருந்தேன்" என்ன, "அதுவென், உன்தேசத்தை விட்டு பந்துக்களை விட்டு நெடுந்தூரம்போந்து இங்கனே நோவுபட்டுத் திருவடி சேரக்கிடந்தாயாகி லிங்குபகாரமென்" என்ன, "தேசாந்தரத்திலே யிருந்து அபரிசித்தனுய விழுந்துபோகக் கடவவென்னை இவ்வளவு மழைப்பித்து, உம்முடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கப் பண்ணி ருசியை விளைப்பித்து, இத்தேசத்திலே யும்முடையகண் வட்டத்திலே சரீர வியோக முண்டாம்படி பண்ணிற்றுனே" என்ன, "ஆனாலும், தானுக வபிமானித்த சரீரம் போகாநிற்க நீயிங்ஙன் நினைத்திருந்ததென்கொண்டு" என்ன, "ப்ரமாணங்கொண்டு நினைத்திருந்தேன்" என்றான்.

ச-ம் பாட்டு - நிச்சலும்.

கஉ0. (நிச்சலும் தோழிமீரிதயாதி) "மாசறு சோதிதுடங்கி இவ்வளவும் வாஹிதனு சொல்லுகிற நீங்களென்ன ப்ரயோஜனம் பெற்றிகோள்" என்று பிள்ளான்.

கஉக. (பலவும்) பலா. "'(நீள் - கமுகும்) என்றாப்போலே, பலவும் - தெங்கும், வாழைகளும்,' என்று (பச்சிலை நீள் என்கிறததை-அவற்றிலேயும) உயாநதபினனை கூட்டுமபடி காணும்" என்று ஜீய ரருளிச்செய்வா.

க0-ம் பாட்டு - தொல்லருள்.

கஉஉ. (நல்வினை) உகப்பு. அன்றிககே ஸவாபாவிககருபையாலுண்டான சுக்ருததாலே யவனைககண்டு திருநாமங்களைச் சொல்லக் கூடவறறோ வெனனுதல். "'நா, நீரற்றிருக்கை பாபபலமிறே, நா நீருண்டாயித திருநாமம் சொல்லவல்லோமே யென்கிறாள்' எனறு அம்மங்கியம்மாள வாகயாாததமாகச சொல்லும" என் றருளிச்செய்வா.

க0-ம். திருவாய்மொழி—பிறந்தவாறு.

ப்ரவேசம்.

கஉரு. "'ஆச்ரிதனா வாழ்விக்கவு மனுச்ரிதனா யழியச்செய்யவும் அடியிட்டப்படி வளாநதருளின க்ருஷ்ணவதாரத்தையு மனுசந்தித்து மிகவும் சிதிலரான விவா; தரித்து நின்றுன்னை யனுசந்திக்க வல்லேனும்படி பண்ணியருள வேணுமெனறு அவனை சரணம் புகுகிறா' என் றாழ்வான் பணிக்கும். அன்றியே, 'விச்லேஷ சமயத்திலே யுன் குணங்கள் புத்திஸ்தமாய்க்கொண்டு மிகவும் நலிய, அத்தாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகை தவிர்ந்து, உன் திருவடிகளிலே வந்து சோர் துன்னைக் கிட்டியனுபவிக்கும்படி பண்ணியருள வேணுமென்று அவனைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார்' என்று எம்பாரருளிச்செய்யும்படி. அங்கனன்றிக்கே, சாவேசவரன் க்ருஷணாய் வநது திருவவதாரம் பணணி திருவாய்ப்பாடியிலே வளார்ந்தருளாநின்றான்' என்று கேட்டு, 'அங்கேயதாமனோரதம நமக்கும் கலந்து பரிமாறலாம்' என்று தெறகுத் திருவாசலாலே சென்று புக, 'இப்போது இங்கனே வடக்கிற திருவாசலாலே புறப்பட்டு தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளினான்' என்று கேட்டு விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறா' என்று பிள்ளான் பணிக்கும்."

உ-ம். பாட்டு - வதுவை.

கஉச. "இப்பாட்டில் மூன்றாத்தம் சொல்லாநின்றது, அதாவது-அனுகூல ஸம்ச்லேஷமும், பிரதிகூல நிரசனமும், மத்யஸ்த ரக்ஷணமுமான இவற்றை-அது விது வுது எனகிறது" என்னும் பிள்ளான்.

ச - ம். பாட்டு - கள்ளவேடத்தை.

கஉரு. (வெள்ளநீரித்யாதி) இதுக்காளவந்தா அருளிச்செய்ததாக திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - "ப்ரம்ஹ ருதராகள் நடுவே நின்ற

தொரு முதல்களவுணடு அததைச சொலலுகிறது ” எனறுயிறறு அதாவது-ருதரனையும தனனையும சமமாகச சொலலலாம்படி தரி மூாததி மதயஸ திதியை சொலலுகிறதெனறு இததை எமபெருமானா கேடடருளி, “ அழகியது, ஆகிலு மததனைதூரம தேடி போகவேணுமோ, இவனறன விஷயததிலே முனபு பணணின உபகாரததுககு ஓரளவுணடோ, இதுதானே வமையாதோ ” எனறருளிச செயதாா

கூ-ம பாடடு - நினறவாறும

கஉகூ. (நினறவாறு மிருநதவாறுங கிடநதவாறும்) என ருழ்வாா பாடாநிறக, “ இவை யெலலாம தொடடிலிலே ” எனறருளிச்செயதாா எமபெருமானா. தொடடிறபழுவைப பிடிததுககொண்டு நிறகுமபடியும, தரிதது நிறகமாடடாமை விழுநதிருககும்படியும், அதுதான பொறுககமாடடாமை சாயநதுககிடககுமபடியுஞ் சொலலுகிறது.

கூ - ம் ப த் து

க - ம். திருவாய்மொழி—வைகல்.

ப்ரவேசும்.

கஉஎ. உருததோரும இததிருவாயமொழி யருளிச்செயயப புககவாறே ஜீயரருளிச்செயயும வாாததை - “ பாணடவாகள காாயததுககாகத தனனை யொககி அவாகள கழுததைக கடடிககொணடு கூடததிரியச செயதேயு மவாகள படட வயசனமெலலாம படுகிறுாகாணுமிவரும், அவாகளதான ஒரு தாமாபாசமுணடுயென றிருககையாலே வ்யசனப படுகிறுாகள, இவாககுதுவு மினறிககே யிருககஎனசெயயப படுகிறுா ” எனறருளிச்செயவா.

க - ம பாட்டு - வைகல

கஉஅ. (குருகினஙகாள-கைகள கூப்பிச் சொல்லீரென்று கரியை.) பணடை முதலிகள், “பததாமபாட்டிலே-பரணய ரோஷநதோறறச் சொலலுகிறுள ” எனறு நிாவஹிப்பாகள. “ பாடடுததோறும் - கிலாந்தோற்றச் சொல்லுகிறுள” என்று படடா அருளிச்செயயுமபடி.

கo - ம. பாடடு - வேறுகொணடு.

கஉகூ. (சில வணடுகளைககுறிதது அவரிததலையில சததையுமிலலையெனறிருபபா, அவளுமுளளெனறு சொல்லுஙகோளெனகிறுள) எனறு ஆளவநதாா அருளிசசெயவா. “ இததலை இல்லையாகி லததலை யுண்டாககூடாது, ‘ பெணபிறநதாா காரியமெல்லாஞ் செயதோம எனறு கருதகருததியரா யிருககிறவருககு, ரக்ஷியவாககததிலே

நானு மொருத்தி யுண்டென்று சொல்லுங்கோ ளென்கிறாள்" என்று எம்பெருமானா அருளிச் செய்வா.

கஙு௦. (என்னையுமுளளென் மின்களே) இன்னமும் நோவுபடுகிறு ருண்டெ னறு சொல்லுங்கோள். ஆளவந்தாா அருளிச்செய்த தாகத்திரு மாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. "'இத்தலையைப் பிரிந்தாரிலிருப் பாரில்லை' என்றிருக்கையாலே வாராதொழிந்தாரத்தனை, இதத லையில் சத்தையுள்ளமையை யறிவியுங்கோள்" எனறு. இததை எம்பெருமானா கேட்டருளி, "அழகிது, ஆகிலும், 'இன்றியமை யாமை' என்று தமிழாதொரு ப்ரவாதமுண்டு, அதாகிறது - ஒரு தலையுண்டானு லொருதலை யினறிக்கே யிராது; இரண்டு தலையு முண்டாதல், இரண்டு தலையு மின்றிக்கே யொழித லித்தனையா யிற்று. அதில், தாமுளராகையாலே இத்தலையுமுண்டென்கை நிச் சிதம்; ஆனபின்பு ப்ரதிகூலித்தாரை கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டு அனுகூலித்தா தலையிலே முடியை வைத்து க்ருதக்ருத்தியராய், 'இனி காத்த வ்யசேஷமில்லை' என்றிருக்கிறவருக்கு, இனனமும் ரக்ஷியவாக்கமொன் றுண்டெனறு சொல்லுங்கோள்" என்று.

உ - ம். திருவாய்மொழி—மின்னிடைமடவார்.

ப்ரவேஶம்.

கஙுக. இத்திருவாய்மொழி தன்னை பூாவாசாரியாகள், "பகவத்விஷயத்தில் சாபத்னியம் தோற்றவாாத்தை சொல்லுகை ஶேஷத்வ லக்ஷண மன்று, வளவேழுலகிற் படியாலே அயோக்யதானு சந்தானம பண்ணுகிறா" என்று நிாவஹிப்பர்கள். இததை பட்டாகேடடு, "என்சொன்னு ரானாகள்; இவருக்கு பகவத்விஷயத்தி லுண் டான ருசிக்குப் ப்ரகாசக மித்திருவாய்மொழியாயிருக்கும், இது க்குவேறே யொரு வழியிடுவதே, ஆனபின்பு இதுவே பொருளா மித்தனை" என்றருளிச்செய்தாா.

க - ம். பாட்டு - மின்னிடைமடவார்.

கஙுஉ. (நம்பீ) முகப்பழக்கமின்றிக்கேயிருந்தது. முதலியாருமாயிராநின்றீா, கடுகப்போகப்பாரும். "கண்டகாட்சி புல்லெழுந்து போனபடியி றே இவளிங்கன் சொல்லுகிறது" என்று பெரியமுதலியாாவா ர்த்தை.

உ-ம். பாட்டு - போகுநம்பி.

கஙுங. (இன்ன மென்கையகத் தீங்கொருநாள் வருதியே லென்சினந்தீாவ னுனே) என்றித்தை உய்ந்த பிள்ளை பாடாநிற்கச்செய்தே, காலா லே யுதைப்பது கையாலே தள்ளுவதாய் அபிநயித்துக் காட்டி

ளூா, இததை எமபாா கேடடருளி, "அங்கனனறு, அது பின ஊைபபெறருளுகில் அவன நெடுநாள பராாததிததுககிடநதனரே, ஆனபினபு அதனறு பொருள" எனறு முகததைத் திரியவைத துக காடடினூா. "நீயகல நினறுபணணினவை யலலாமுன சனனிதியிலே யுனனைபபணணுவே னெனகிறுள" எனறருளிச செயதாா. எம்பாாதாம பாஹய விஷயஙகளில ருசியிலலாமையா லே பதாாததகயான மின்றிககே இருபபா, இடபடியிருக்கையா லே "'ஸ்ரீகளுககு அசாதாரணமான சினனஙக ளொஙகனே யிருக கும்படி' எனறு சிஙகபபிராஙை கேடடருளினூா" எனறு பரசி ததமாயிருககும, இபபடி யிருககிறவா தாம மினனிடை மடவா ரருளிசசெயயப புககால "இநத சனனியாசி பிரடடுபாடத துட ஙகினூா" எனபராம பிளளையுறஙகா விலலிதாசா. இவருடைய பகவதவிஷயததி லவகாஹன மிருககும்படி. ஒரு க்ஷுத்ர விஷ யததிலே நாலுநாள வாசனை பணணினூாகள போரவிததரா யிராநினறாகள, அவவளவல்லவிறே சமஸதகலயாண குணுதமக ஞேடே நெடுநாள வாசனைபணணினூாக கிருககுமபடி. எமபாா "ஈஸ்வரன முனனேவநது நினறுலும 'வா' எனபாரையுங கிடையாத சம்ஸாரததிலே அவன அல்பம தாழததா னெனனு 'போ' யெனபாரைப் பெறுவதே" எனபா.

கூ-ம. பாட்டு - குழகி

கஙச. (கழகமேறேலநமபி) அவாகள முனனமாறாாகிடுக எறடுக கொள் ளாத தெஙகளுககு பரமோ. நீா முனன மெஙகளோலககததில புகுராதே கொளளும். இவவிடததே படடரருளிசசெயவ தொரு வாாததையுணடு-"சமஸதகல்யாண குணுதமகனுய உபய விபூதி யுகதனுய சாவாதிகனுய சாவஙியநதாவாயிருககிற சாவேஸ்வரன, நாலிடைப பெணகளிருநதவிடததே புக்கலலது நிறகமாடடாத செலலாமைவிளைய, அவாகள 'நீயிஙகுப புகுராதேகொள்' எனன விலஙகிடடாப்போலே பேரவுந திரியவு மாடடாதே தடுமாறி நினறுன, எனகிற சவுசீலயம (தஙகளையு மிவாகளையு மொழிய) யாரறிநதுகொண்டாட வயாசாதிகள எழுதியிடடு வைததுபபோ னூாகளோ" எனறருளிசசெயவா.

அ-ம் பாட்டு - பிணககி.

கஙரு. இபபாடடை ஜீய ரருளிச்செயயாநிறகச செயதே ஆபபாநிருநதவா "இவாக ளிவனைக கடநதுபோனூாகளாகிறச்செயவதென"எனறு கேட்க, "அதாா காரியம, 'பினனை யிரண்டத தொனறு சிததிக் கும' என்றனரே அவனறுன கிடநதது" எனறருளிசசெயதாா. நினறுாகளாகில் நினைததது பெறருளுகிறுன, கடநதுபோனூாக ளாகில் சம்ஸலேஷாததமான க்ருஷிதலைக் கடடிறருகிறது.

ந - ம். திருவாய்மொழி—நல்குரவும்.
உ - ம். பாட்டு - கண்டவின்பம்.

கருகூ. நல்லாரும் நம்பி ஸ்ரீசேனாபதி தாசருங்கூடத் திருமலைக்குப் போகாநிற்க ஸ்ரீ சேநாபதிதாசர் தண்டையிட்டு தூற்றையடிக்க, நல்லார், "ஆத்தகாம நிமித்தமான த்வேஷமித்தோ டின்றிக்கேயிருக்க நிர நிபந்தனமாக ஈச்வர விபூதியை நலிவதே" என்ற வார்த்தையை நினைப்பது.

கூ-ம். பாட்டு - என்னப்பன்.

கருஎ. (தனனொப்பாரில்லப்பன்) சிலாக்கொன்றை யுபகரிக்கு மிடத்தில் தன்னோடொக்க வுபகரிக்க வல்லாரில்லாதபடியான மஹோபகாரகன். இதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யும்படி- "மின்னிடை மடவாரிலே- அவன்வந்து மேல்விழ, நீயெனக்கு வேண்டாவென்று நான் தள்ளத்தள்ள; நீ யுனக்கு ஹிதமறிந்தாயோ, நானுனக்குவேணுங்காண் என்று தன்னையெனக்குத் தந்தவன்" என்று.

ச - ம். திருவாய்மொழி—குரவை.
ச - ம். பாட்டு - நோவவாச்சி.

கருஅ. (நோவவாச்சி யுரலோடாக்க விரங்கிற்றும்) ஜீயரிப்பாட்டை யியலருளிச்செய்யப் புக்கால் ""நோவ" என்றருளிச்செய்யு மழகுகாணும் நோவவெனகிறா காணுமாழ்வார - தன்திருமேனியிலே கயிறுறுத்தினுப்போலே" என்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்வா. ஒரு த்வேஷமுண்டாய் கட்டுகிறு னல்லனிறே, ஸிநேஹகாரயமான கோபமாகையாலே ஸிநேஹமுள்ளளவு மிடைநிற்குமிறே கோபமும்.

ரு - ம். பாட்டு - வேண்டித்தேவர்.

கருகூ. (பிறந்ததும் வீஙகிருளவாய்) "மத்யராத்ரோ அகிலாதாரோ ஜாயமாநேஜநார்த்தநே" என்னும்படியிறே. "இவனும் விழுக்காடறியாதே யகப்பட்டுக் கொடுநின்றுன், கம்ஸபயமும் ப்ராப்தமாயிராநின்றது, இருளாலேயிறே நாம்பிழைத்தது, இனி யிவ்விருளை யரணம் புகுமித்தனையிறே" என்று பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாசர் பணிப்பராம். ஊரெல்லாந் துஞ்சியில் கூறமான விருளிவர்க்கிப் போதாதரத்துக்கு விஷயமாயிற்றிறே.

அ-ம். பாட்டு - நீணிலத்தொடு.

கசo. (அப்பன்றன் மாயங்களே காணும் நெஞ்சுடையேன்) ""முடியானேயிற கரணங்களையுடைய வாழ்வா ராகையாலே, நெஞ்சுதானே நினைக்கவும் வற்றுய்க் காணவும்வற்றுயிருக்கும், எனறு பிள்ளான் பணிக்கும்" என்றருளிச்செய்வா.

கo-ம் பாட்டு - மண்மிசை

கசுக. (உத்தமம்) கம்ஸாதிகள், துர்யோதநாதிகளால் வருமச்சமின்றியே, தனக்குப் பரிவரானவர்களிருக்கிற நிலத்திலேபோய்ப் புகப்பெற்றபடி. ஒரு தீர்த்தத்தின்று நாயிறுபோது ஆண்டானும் எம்பாரும் தங்களிலே சந்தித்து, "'அஹங்கார மமகாரதூஷிதராயிருப்பார் பத்துக்கோடிபேர் நடுவே, அதிசுகுமாரமான திருமேனியைக்கொண்டு பத்துநாளெழுந்தருளி, நிரபாயமாகப் புக்கருளப்பெற்றபடி கண்டதே' என்று, ஒருவரையொருவர் தெண்டனிட்டுத் தழுவிக்கொள்ளாநிற்க, ஜீயர் கண்டேன்" என்றருளிச்செய்வர்.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—துவளில்

ப்ரவேசம்

கசுஉ. "இத்திருவாய்மொழி ஆழ்வார் பரக்ருதி சொல்லுகிறது" என்று நம் முதலிகளெல்லாரும் போரவிரும்பியிருப்பர்கள்.

கூ-ம் பாட்டு - இரங்கி

கசுங. (மரங்களுமிரங்கும்வகை) எம்பாரை "மரங்களுமிரங்கக்கூடுமோ" என்று கேட்க, "இதருளிச்செய்தவன்று தொடங்கி எத்தனை பாவசுத்தியில்லாதார்வாயிலே புக்கதென்று தெரியாது, இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே யம்மிய மாதிக்ரமத்தாலே பதஞ்செய்யப் பார்த்தாலும் சுக்கான் பருக்கைபோலே நெகிழாதேயிருக்கிற நெஞ்சுகளுமின்றழிகிறபடி கண்டால் சமகாலத்தில் மரங்களிரங்கச் சொல்லவேணுமோ" என்றருளிச்செய்தார்.

எ-ம். திருவாய்மொழி—உண்ணுஞ்சோறு.

ரு-ம் பாட்டு - மேவி

கசுச. (கண்டு) இங்கேயிருந்து மானஸாநுபவமாத்ரமாய் க்லேசப்பட்டவள், கண்ணாரக்கண்டு. "பிள்ளை திருநறையூரரையரும் பட்டருமாக உள்ளே ப்ரதக்ஷணம் பண்ணாநிற்க, இட்டவடிமாறியிடமாட்டாதே கண்களாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்து வாழ்ந்துகொண்டு போகிறபடியைப் பின்னேநின்று கண்டநுபவித்தேன்" என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்வர்.

கசுரு. ஆச்சானும் மாண்டானுமாக கிழக்கே நடக்கிறபோது, திருப்பேருக்குக் கிழக்குப்போகவும் மாட்டாதே யேறித் திருவடிதொழவும் மாட்டாதே, திருப்போநகரான கோயிலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களாம்.

கச௬. (ஆவியுள்குளிர) இவ்விடத்தை பட்டரருளிச்செய்யா திறகச்செயதே மேலெழ வருளிச்செய்தாராய் சீராமப்பிள்ளை யிருந்தவா "ஜீயா, எம்பாரருளிச்செய்யும்போது 'ஆவியுள்குளிர' எனறு முகநது கொண் டருளிச்செய்யும்படி கேட்டறிகை யில்லையோ" எனற ருளிச்செய்தார.

அ - ம். திருவாய்மொழி—பொன்னுலகு.
ப்ரவேஶம்.

கச௭. "(சொல்லவைததனளே) என்றது - செல்லுகையிலே யொருப்பட்டா ளென்றதாய், முட்டப்போகாமல் கிடநது ஐகரஸ்யம் பறறுசாக தூதுவிடுகிறுள்" என்று பட்டர.

கச௮. பலபாட்டுகளிலும் "இதுவோதக்கவாறு"என்கையாலே- "ஆந்ருஸம் ஸயம்பற்றுசாக தூதுவிடுகிறுள்"என்று பிள்ளான்பணிக்கும்படி. "பன்னிரண்டாண்டு தண்ணீர் தரும்பறக் கலந்துபிரிநத பிராட் டியைப்போலே அங்கே புகக்நெடுங்கால மவனை யனுபவித்துப் பிரிந்து தூதுவிடுகிறுள்" எனறு பிள்ளான. 'புறப்பட்டவள முடி யப்போகமாட்டாதே நகரோபவனத்திலே கிடந்து தூதுவிடுகி றுள்" என்று பட்ட ரருளிச்செய்யும்படி.

க-ம். பாட்டு - பொன்னுலகு.

கச௯ (ஆளீரோ) உங்கள்காாயமே செய்ய வொண்ணுது என்காாயமும் செ ய்யவேணும். இவள்காாயம் செய்கையாவது-இவற்றை யாளுகை யிறே. "இவள்தானுபய விபூதியையுங் கொடாநினறு ளாகில், அவனவந்தால் தானுமவனு மெங்கே யிருப்பது" என்ன, "இக் குருவி காட்டினவிடத்தே" என்று அநந்தாழ்வான் வாாத்தை.

க௫0. (நன்நலப்புள்ளினங்காள்) "குணஸ்தவ்யய்யேவஹேபாபாா:" என்னு மவனும் புறம்பாளு னுங்களைபபாாக்க "உங்கள் தரத்துக்கிதோ ரறுகும் தாளிப்பூவுமிறே" என்பராம் பிள்ளையமுதனா.

உ-ம் பாட்டு - மையமர்.

க௫க. (மெய்யமாகாதல்) "தம்மைப்போலே பொய்யுமாய் நிலைநில்லாத கா தலன றெங்கள்தென்று சொல்லுங்கோள" என்று பிளளான் பணிக்கும். அன்றிக்கே, மெய்யமாகாதல் - ஆதமானு பந்தியான காதல் மெய்யெனறு-ஆத்மாவாய், ஆதமாவோடே பொருந்தின காதலென்னுமாம்.

௩-ம். பாட்டு - ஓடிவந்து.

௩௫உ. (ஓடிவந்து) "பிராட்டியைக்கண்ட ஹாஷம, நமவில் மதுவனமன றுகில் ராஜபுத்ராகள் முதுகோடேபோம்" என்று பட்டரருளிச் செய்வா.

௧0-ம பாடடு - வந்திருந்து.

கருந. (என்னை) அ௪சோததியிலே அடிமைசெயய வாசைபபடடவெனனை. இபபடி தூாககதையாஞு ளிவளெனறு. "இவள வைவாணயது தை தனனுடமபிலே காடடவும வறருகாதேயிவை" எனறு ஜீய ரருளிசசெயவா. அனறிககே, உமமுடைய தேவாரமோ!, இவ ளநதபுர பரிகரமனரோ வெனனுமகோள.

---

௬ - ம். திருவாய்மொழி—நீராய்

௩-ம. பாட்டு - ஞாலதது

கருச. (ஞாலதுதூடேநடநதும) அஉ-வது. ஐதிஹயம்பாாகக.

---

௧0 - ம். திருவாய்மொழி—உலகமுண்ட.

எ-ம. பாடடு - அடியேனமேவி

கருரு. (திருவேஙகடததெமபெருமானே) படடா, "நிததியததிலே, 'அமுது செயயப பணணுமபோது ஸதோததிரதுதை விணணபபஞுசெய வது' எனன, எனனஸதோததிரததை விணணபபஞு செயவது" எனன, "'அடியேன மேவியமாகினறவமுதே', 'பசசைமாமலை போல் மேனி', எனகிற பாடடுகளபோலே யிருககுமவறறை விண ணபபஞுசெயவது" எனறருளிசசெயதாா

அ - ம. பாடடு - நோலாதாறறேன

கரு௬. (நோலாதிதயாதி) "'காககைவாயிலும கடடுறை கொளவா' எனறுண டோ" எனறு படடாருளிச்செயவா.

௧0-ம. பாடடு - அகலகிலலேன.

கருஎ. (உறைமாாபா) "'ஒருநாள படடா, பிளளை அழகியமணவா ளறைய ருககுதவயமருளிச செயகைககாக 'எலலாரும் போஙகோள' எனன, நஞஜீயரு மெழுநதிருநதுபோய, 'நமமை 'இராய' எனறரு ளிசசெயதிலா' எனறு வெறுநதிருகக, அபபோதே 'ஜீயரொஙகுற ரா' எனறு கேடடருளித தேடியழைததது கூடடவைததுககொண டிருநது தவயததை யருளிசசெயயாநிறகச்செயதே அபபோதரு ளிசசெயதவாாததை" எனறு ஜீயரருளிசசெயவா - "இவவாதம வஸது சேஷமாகில அவன்சேஷியாகில் இஙகுபிராட்டி சமபந ததால செயகிறதென" எனறு கேடக, "அதிருககிறபடி கே ளீா , ராவணனுககும காகததுககும சம்பநதமு மனுஷடானமு மொததிருகக, இனி ராவணன சாபததாலே கிடடமாடடாதிருப தொனறுணடிறே, அஙகனனறிககே ஜனனிபக்க ஸபராததத்தில்

கைதொடாளுயிருக்க, தலைகொண்டு தப்பினானிறே, அவள்சன்னிதி யுண்டாகையாலே. அவள்கடக்க விருக்கையாலே ராவணன் தலை யறுப்புண்டான.

எ - ம் பத்து.

க - ம். திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய.

ப்ரவேசம்.

கருஅ. பிள்ளைதிருநறையூரரையா "இப்பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தமடைய-புலியின்வாயிலே யகப்பட்ட ப்ரஜைதாய்முகத்திலே விழித்துக் கொண்டு புலியின்வாயிலே கிடந்து நோவுபடுமாப்போலேயா யிருக்கிறது" என்று பணிப்பர்.

க-ம். பாட்டு - உண்ணிலாவிய.

கருகூ. (எண்ணிலாப்பெருமாயனே) எண்ணிறந்தசெயல்களைச் செய்யவற்றாய் நீவேண்டாதாரைச் சிறையிட்டு நலியக்கடவதான ப்ரக்ருதியை பரிகரமாகவுடையவனே. அன்றிக்கே, "எண்ணிறந்த மஹாச்சரியமான குணங்களையுடையவனே" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி.

உ - ம். திருவாய்மொழி—கங்குலும்.

ந-ம் பாட்டு - வட்கிலள்.

கசுO. (வட்கிலளிறையும) இதுக்கு - ஜீயரருளிசெய்வது - "இவள்முடிந்தாள்" என்று.

ரு - ம். பாட்டு - சிந்திக்கும்.

கசுக. (திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்) "பெருமாளே யென்னும்" என்று ஜீயர். அவவூரில் சம்பந்தங் கொண்டுபோலேகாணு மவளையும் விரும்பிற்று.

எ-ம். பாட்டு - பாலதுன்பங்கள்.

கசுஉ. "ஆஶ்ரிதரை வாழ்விக்கையு மநாஶ்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப போது விபரீதமாயிற்றே உம்முடைய படியென்கிறாள்" என்று பிள்ளான்.

கசுந. (என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே) கலக்கப்பொறாத மார்தவத்தை யுடையவள் பிரியப்பொறுக்குமோ. "தசைமுறுகினால் வைத்தியாகன் முகம்பாராதாப்போலே மகளவஸ்தையைக்கண்டு தளர்ந்து பெரியபெருமாண் முகம்பாராதே வார்த்தைசொல்லுகிறாள்"என்றருளிச்செய்வர்.

கசுச. (கொழுந்து) உபக்ரம தேட்டமானவளவிலே தரையிலே படரவிடுவதே. "பதிஸம்யோக ஸுலபம்வய:." இப்பாட்டி லொருதலைகட்டின்றிக்கே யிருக்குமிதுகளுக்கருத்து - "'பரிஹரிக்கு மெல்லைகழிந்தாள், நாமிவர்க்குச் சொல்லுவதென்' என்று தன்னிலே நோவுபடுகிறாள்" என்று வங்கிபுரத்து நம்பிபணிக்கும்.

கூ-ம் பாட்டு என்திருமகள்

கசுரு. (சேமாப்பனே.) ரஹஸ்யத்தில் ஸித்தியயோகத்தைச் சொல்லுகிறது அவளொருக்ஷணம் பிரியவிருக்கி லன்றோ வென்கைக்குப் பேறுதாழ்க்கவேண்டுவது "பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யுமவை கேட்கைக்காக நஞ்ஜீயரை அழைத்தருளித் தாமமுது செய்யாநிற்கச்செய்தே, இத்திருவாய்மொழி இயலை கேட்டருளாநிற்க இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே 'என்திருமகள் சேமாப்பனேயென்னு மென்னுடை யாவியே யென்னும்' என்றியலைச் சாத்தருளிச்செய்ய, அதைக்கேட்டு கையையுதறி 'ஸ்ரீரங்கநாதா' என்றணையிலே சாய்ந்தருளினார்பட்டர்" என்றருளிச்செய்வர். "அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக்கண்டு 'இவருக்கு பகவத்ப்ராப்தி அணித்தாகிறதோ' என்றஞ்சியிருந்தேன்" என்று ஜீய ரருளிச்செய்வர்.

க0-ம் பாட்டு - முடிவிவள்

கசுசு. (மூவுலகித்யாதி) "மூவுலகாளியே, கடிக்கமழ்கொன்றைச் சடையனே, நான்முகக் கடவுளேயென்னும் - வடிவுடை வானோர்க்குத் தலைவனேயென்னும்" என்று திருமாலையானண்டான வையதிகரண்யமாக நிர்வஹிக்கும். என்னுமென்னுமது - என்னுமவனுய. எம்பெருமானார் கேட்டருளி, ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே யருளிச்செய்தருளினார்-த்ரைலோக்யத்துக்கும் கடவனான இந்திரனுக்குமந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய வதிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனேயென்னும், பரிமளத்தை யுடைத்தான கொன்றையை ஜடையிலேயுடைய ருத்ரனுக் கந்தர்யாமியாய்நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே யென்னும், அவர்களோடவர்களுள்ளாரோடு வாசியற வெல்லாருக்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற சதுர்முகனாகிறதே வனுக் கந்தர்யாமியானவனே யென்னும், (வடிவுடையித்யாதி) பகவதனுபவத்தாலவந்த ஹர்ஷம்வடிவிலே தோற்றும்படியிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனானவனே யென்னும். வடிவுடை வானோர் தலைவனே என்றதோடு மூவுலகாளியே என்றதோடு, கடிக்கமழ்கொன்றைச் சடையனே என்றதோடு, நான்முகக் கடவுளே என்றதோடு வாசியறநிருக்கிறதாயிற்றிவர்க்கு மயர்வற மதிநலம் பெறுகையாலே. விசேஷணமாசத்தில் பரியவசிக்கு

மவரல்லரோ. சாவ நிர்வாஹகரென் றுணாந்திருக்கு மவராயிற்று இவா.

கசுஎ. (அடியடையாதாளிதயாதி) "ஜீவிப்பானாப் போலேயிருந்து, கடுக முடிந்து கொடுநின்றுள்" என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; "அப்போது மேல் ப்ரபந்தம் நடவாது. ஆகையாலே, திருவடிகளை கிட்டாதாரைப்போலேயிருந்து சரமதசையிலே கிட்டிக்கொண்டு நின்றுள்" என்று அருளிச்செய்யும்படி. இதுதான் - மாநசாநுபவத்திலே யொருவைசத்யத்தைச் சொன்னபடி.

கக-ம். பாட்டு - முகில்வண்ணன்

கசுஅ. (முகிலித்யாதி) "பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே - திருவாய்மொழியாயிரமுஞ் சொல்லிற்று; 'திருமோக்ஷக்ஷேத்தபத்து' 'திருவேங்கடத்துக் கிவைபத்து' என்று பிரித்துக்கொடுத்தவித்தனை; பெருமாள் திருப்பலகையி லமுதுபடியிலே மற்றைத் திருப்பதிகள் நாயன்மாருக்கு மளந்து கொடுக்குமாப்போலே" என்று பிள்ளை யருளிச்செய்வா.

ங - ம். திருவாய்மொழி—வெள்ளைச்சுரிசங்கு.

ப்ரவேசம்.

கசுகூ. "நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் ப்ரயோஜன முண்டாகமாட்டாது, நானவன் பக்கலிலே யபஹ்ருதசித்தையானேன், ஆனபின்பு நானே போரேனாகாமே நீங்களென்னோடேயுடன்பட்டு அங்கே கொடுபோய்ச் சேர்க்கப்பாருங்கோள்" என்று தனக்குப்பிறந்த துணிவை யவர்களுக்கு அறிவித்துச் சொல்லுகிறதாயிருக்கிறது. அங்கநன்றிக்கே பிள்ளான் பணிக்கும்படி - "' (முகில்வண்ணனடியே - இவளணுகியடைந்தனள்' என்றதாகையாலே) ஸமாத்வாத ஸத்த்ராஹம்' என்கிறபடியே பெரியபெருமாளோடே சிரகால முன்மஸ்தகரசமான சம்ஸ்லேஷம்ப்ரவ்ருத்தமாய, பிரிந்து கூடா விடிலிரண்டுதலைக்கு மழிவு வருமளவாச்சுதாய்; இனி யெல்லாவளவிலு மொரு நீராக கலக்கிறது தாமியிரண்டும் கூடியிறே, ஆகையாலே பிரியாவிடில் தாமிலோப பாயந்தமாகப்புக; இவ்வளவில், நாயகனுன விவனிரண்டுதலையும் ஜீவிக்கப்பாரப்பா னொருவனாகையாலே பிரிவைப்ர சங்கிக்க, இவளும் விஸ்லேஷத்தில் வாசனையில்லாதா ளொருத்தியாகையாலே, 'கலவியிலே யொருவகையோ' என்று கொண்டு இவளு மனுமதிபண்ண அவனுமவ்வேட்டை நிமித்தமாகப் புறப்பட, இவளும திருவணுக்கன் திருவாசலி லளவு மொருப்படுத்திமீள; எல்லா வளவிலும் பிரிவுதன் காரியம் செய்தன்றி நில்லாதிறே; அனந்தர மிவள் நோவுபடப்

புக, இததைக்கணட தோழிமாரும தாயமாரும் 'உனககோடுகிற தென' எனறு கேடக, 'ஸ்ரீஜநகராஜன திருமகள காடடிலே கூடபபோய அவரிருநதவிடம நினறவிட முலாவின விடநதோரும கூடவிருந தனுபவிததாபபோலே, நானு மவரிருநதவிடத தேபோய புககலலது நிலலெலன' என்ன, 'உனககிது தலைமைக குப போராது நீ சொலலுகிறவை வாாததையனறு' எனன அவாகளை 'நீஙகள நிரோதிககிறததால பெறறதெனன, நான போகை தவிறேன, நீஙகளே எனனைக கொடுபோய விடுஙகோள' எனன, அவாகள 'அதுககு நாங்கள வழிபபடோம' எனன, ஆகில நானே யாகிலும போகதவிரே னெனகிருள" எனறு

க-ம் பாடடு - வெளளைசசுரிசஙகு

௧௭0 (நெஞசினூடே) நஞஜீயா கோயிலுக கெழுநதருளாநிறக, வழியிலே பிளளானைககணடு "ஈஸவரனுககு ஸவருப வயாபதியேயோ, விகரஹ வயாபதியுமுணடோ" எனறு கேடக, "பாஷயகாரா தோறறச செயதுகொணடு போநதது ஸவருப வ்யாபதியாயிருக கும, ஆகிலும எம்பாரொருநாள 'உபாஸகானுகரஹாாததமாக வாஸரிதருடைய நெஞசிலே விகரஹததோடே வயாபிததிருககும' எனறருளிச்செயயக கேடடேன எனறு பணிததான.

உ-ம பாடடு - நானம

௧௭௧. (நானககருஙகுழல) ஒருதமிழன "நானமெனறு - குழலுககு விஸேஷண மாகையாலே, நாவிபோனறகுழல" எனமுன. அததால நிலைககிறதும - பரிமளததை.

ச-ம். திருவாய்மொழி—ஆழியெழ.

ப்ரவேஸம்

௧௭௨. (தேவகுமாரருபம) அதுகிடகக, இவரையே நீதான "காடேறப போக" எனகிறது. "இவாககு மவவளவேயோ" எனறு சிறியாத தான கேடக, "'கணணெசசிலாம' எனறு தரம போராதாரை யொபபாகச சொல்லி ருஷிகரிபபுசுகிருன" எனமுா.

க-ம் பாடடு - ஆழியெழ

௧௭௩. "கீழே 'கணணபிரானுக கெனபெணணை தோறறேன' எனறு கொணடு-இததலையில தோலவிக கெதிாதலையானவத தலையில விஜயஙகளை யனுசநதிககிருா' எனறு பிளளை திருநறையூரறையா பணிககுமபடி.

௧௭ச. "மஹாமதி: எனறது-மதிகேட ரெனகிறபடியோ" எனமுா. பிளளை தாமபெருமாள யெழுநதருளுமபோது "எஙகேனுமொரு சலனம

பிறக்கில் நம்பிரானை விடுமத்தனை" என்று சொட்டையை யுரி விப பிடித்துக்கொண்டு சேவிப்பராம். நம்முதலிக ளத்தைக்கொண்டு இவரை "மஹாமதிகள்" என்றழைப்பாகள்.

ச-ம். பாட்டு - நாளுமெழு.

௧௭௫. (அப்பனூளியெழ) உள்ளி-சபதம எழுவெனறது-தோற்றவென்றபடி. அனறியே "'இவற்றை உறிஞ்சுகிற போதை தவனிகாண்' என் றம்மாள்பணிக்கும்படி" என்றருளிச்செயவா.

ரு-ம். திருவாய்மொழி—கற்பார்.

௧௭௬. "பட்டா ராமாவதாரத்திலே போரபக்ஷ பதித்திருபபா" என்று அவ ரருளிச்செயயுமது கேட்கைக்காக சிறியாத்தா னொருநாள் "பெரு மாளுக் கெல்லாநன்மைக ளுண்டாகிலும், கழுததிலே யோலை கட்டி 'தூதுபோ' என்னபோன க்ருஷணன் நீாமையிலலையே" என்ன "அதங்கனல்லகாண், கழுததிலே யோலைகடடி 'தூதுபோ' யென்பாரில்லாமை தவிாந்தா ரத்தனைகாண்" என்றருளிச்செய் தாா.

சு-ம். திருவாய்மொழி—பாமரு.

௧௦-ம். பாட்டு - ஏற்றரும்.

௧௭௭. (கூற்றியல் கஞ்சனைக்கொன்று) மஞசததிலே நிற்கிற கம்சனை முகம கீழ்ப்பட விழவிட்டுக் கொன்று பொகட்டானாயிற்று. இயல்வு-ஸ்வபாவம். "ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசின்னங் களை வாங்கி கொல்லுவாரைப்போலேகாண்" என்று அம்மாள்.

எ-ம். திருவாய்மொழி—ஏழையர்.

சு - ம். பாட்டு - உய்விடம்.

௧௭௮. (உய்விடமித்யாதி) "அபலைகளை நலியுமாப்போலே அசுரராக்ஷசாக ளுக்கும் சிநேஹத்தை விளைத்து பாதகமாகா நின்றது" எனவொ ருதமிழ நிடடுவைத்தா னென்றத்தை ஜீயாகேட்டருளி, "இப் பொருளழகிது, ஆனாலும், அபக்ஷதாமம் - அசுரராக்ஷசாகளுக் கும் பாதகமாகா நின்றதென் றிப்போதிது சொல்லுகை தேட்ட மனறிறே, ஆனபின்பு அது வேண்டா" என்றருளிசசெய்தாராம்.

அ-ம். திருவாய்மொழி—மாயா.

உ - ம் பாட்டு - அங்கண்மலர்.

௧௭௯. (அங்கண் மலரித்யாதி) "கீழிற்றிருவாய்மொழியில் 'விளகினற பூந் தண்டுழாய் விளைநாறவந்து' என்று சொனனத்தை ஸ்மரிக்கி றாா" என்று பிள்ளான்பணிக்கும்.

௬-ம். பாட்டு - கள்ளவிழ்

௧௮0. (கள்ளவிழுந்யாதி) "கீழ்றதிருவாயமொழியிலே - 'சூழவுந்தாமரை நாணமலர்போலவந்து தோன்றும்' என்றதைஸ்மரிக்கிறார்" என்று பிள்ளான்பணிக்கும்.

௭-ம. பாடடு - துயரங்கள

௧௮௧ (சுடர்நீள்முடியாய) "'முற்றவிம் மூவுலகும் விரிகின்ற சுடர்முடிக்கே யொற்றுமைகொண்டது' என்றது பின்ருட்டுகிறது" என்று பிள்ளான்.

௯-ம் திருவாய்மொழி—என்றைக்கும்

௧-ம பாடடு - என்றைக்கும

௧௮௨. (என்சொல்லி நிறபனே) "க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் பரபும், கோஹ்யந்ய புண்டரீகாக்ஷாந் மஹாபாரத க்ருத்பவேத்" என்றாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. இதுக்கு ஆள வந்தா ரருளிச்செய்யும்படி - "சர்வேச்வரன் செய்யப்புக்கா வரியது மொன்றுண்டோ" என்றும். அங்க னன்றிக்கே, எம்பெருமானார், "இவர் தாம் சொன்னாராகிலு மொருபடி போக்ச் சொல்லித் தலைக்கட்டுவர், அவனும் தானே சொன்னானாகில் நிரவத்திய மாகத் தலைக்கட்டும், சிறு பரணை யெழுதிடப்புக்கால் தானே யேதேனு மொருபடியிட்டுத் தலைக்கட்டும், பிதாவானது பாதயா யுன்னதை லிடப்புக்கால்தானே யெழுத்தாயிருக்கும், அங்கன்றிக்கே, இவன்கையைப் பிடித்திட்டுவிக்கப் புக்கவாறே, இவனோரிடத்தே யிழுக்க அவனோரிடத்தே யிழுக்கக் குத்திக்கொட்டியாய் ரூப மழிந்து சிதறிப்போம், அப்படியே, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடா நிற்கச்செய்தேயும் என்னுடைய வரும் தோஷம் தன் பக்கல் ஸ்பர்சியாதபடி பாடுவித்தானென்கிறார்" என்று.

௪-ம பாடடு - அபபனை

௧௮௩. (என்னாகியே) என்பக்கலிலேதானுய. இவ்விடத்துக்கு ஜெம்பாரருளிச் செய்யும்படி - "தான்பாடினானாகில் நிரவத்தியமாய்த் தலைக்கட்டும், நான்பாடினேனாகிலும் வருந்தி யொருபடி தலைக்கட்டும், என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச் செய்தேயு மென்னோடே ஸ்பரிசத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவி பாடித் தலைக்கட்டினான்" என்று.

௯-ம பாடடு - திறத்துக்கு

௧௮௪. (தன்னையுற்றப்பல்வின் கவிசொன்ன) என்றதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யும் படி-"'யதோவாசோநிவர்த்தந்தே' என்று வேதங்கள்மீண்ட விஷ

யத்தை மறுபாடுருவச்சொன்ன" என்று. அன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி - "சாவேஶ்வரனுக்குச் சாலவுற்றதென்கிறார்" என்று.

க0-ம். திருவாய்மொழி—இன்பம்

ச-ம். பாட்டு - வாய்க்கும்கொல்.

கஅரு. (மனத்தில்குறிக்கப்பெற) அங்குப்போ யனுபவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்து நெஞ்சாலே அங்குத்தை பரிமாற்றங்களை அனுசந்திக்கப் பெறவமையும். முற்காலத்திலே இடையாற்றுக்குடி நம்பியென்பா ரொருவருண்டு, அவர் திருநாட்கள் தோறும் பெருமாளை வந்து சேவித்துப்போனால், மறித்துத் திருநாள் வருந்தனை யுமது தன்னையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக்கொண் டிருப்பாராயிற்று, ஒருநாளொரு திருநாளில் வருத்தாகத மனுசந்தியாநிற்கச் செய்தே, "அமுதுசெய்கைக்குப் போதுவைகிற்று" என்றாகளாய், "ஆகில்வருகிற திருநாளணித்தாகிறது" எனறாராம். அவர் நூறுவயஸஸு புகுகையாலே பலஹானிபிறந்து திருமுளைத் திருநாளில் பெருமாள் புறப்பட்டருளுகைக் குதவவந்து புகுரப்பெறிலர், பெருமாளும் தேடியருளிக்காணமை, "நம்மிடையாற்றுக்குடியான்வந்திலன், நங்கண்ணுலமல்லவோ!" என்று திருவுள்ளமானாராம். அவர் தாமாராந் திருநாளிலே சேவித்திருக்கச்செய்தே, "நாமுனக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?" என்று கேட்டருள, "தேவரீர் தந்தருளின சரீரத்தைக்கொண்டுபோரக் காரியங்கொண்டேன், இனி போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி போரஜறித்தது" என்ன, "வாராய்மெய்யே யிளைத்தாயாகி லிங்கனேயிரு" என்றருளிச்செய்தார் ; பெருமாள் நடுவிற் றிருவாசலுக் கவ்வருகே யெழுந்தருளுங்காட்டில் திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினார்.

அ-ம். பாட்டு - அன்றிமற்றொன்று.

கஅசு. (ஆனையின்நெஞ்சிடர் தீர்த்தபிரான்) இதுக்கு பட்டரருளிச்செய்யும்படி - "ராஜபுத்திரனைச் சிறையிலே யிட்டுவைத்தால், கைக்கூட்டனுக்கும் பாலுஞ்சோறு மிடுவானைப்போலேகாண்" என்றும்.

க0-ம். பாட்டு - சிந்தை.

கஅஎ. இதுதா னிருக்கிமாத்ரமாய் உம்முடைய நெஞ்சுபரமபதத்தை விரும்பினாலோவென்ன , "அத்தை, எனனினைவுககு வாய்த்தலையிலேயிருககிற சாவேஶ்வரனைக கேட்டுககொள்வது" என்றிங்கனே யருளிச்செய்வர் ஜீயர். அன்றிக்கே, பிள்ளான், நீர் "திருவாறனவிளையே ப்ராப்யம்" என்றிருக்கிறீர், ஈஶ்வரன ஸ்வதந்த்ரன

ரே, அவன் பரமபதத்தைத் தரிலோவென்ன, "அவன் சாவக தியநன்றே, அறியானே, வெனகிறா" என்று, "புருஷார்த்தப ரதந்தனன்றே, புருஷனார்த்திதத்தை யன்றே கொடுப்பது".

கக-ம. பாட்டு - தீர்த்தனுக்கு

கஅஅ. (நலகியுணப்பார்ந்தேவியருக்கு) ஓடமேறறிக் கூலிகொள்ளும் தசை யாகிறது - பகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணும்போது யெடுத்து கைநீட்டுகையிறே. சரமஸ்லோகம் ரக்ஷித்துக்கொண்ட வளவுபோலே யிருக்குமளவுகளிலே யென்றபடி.(அதாவது-உடை யவர், திருக்கோட்டியூர நம்பிதமகக்தயந்த ரஹஸ்யமாக உப தேசித்த சரமஸ்லோகத்தை தெருகாழவார் திருமுனபே யெடு த்து கைநீட்டினவர்களுக்கு, அவர்கள் விஷயத்திலே யுகப்பிலே அருளிச்செயதாரிறே, அத்தைச் சொல்லுகிறது)

அ - ம பத்து.

ந - ம் திருவாய்மொழி—அங்கமிங்கும்.

கக-ம பாட்டு - உரையா

கஅகூ. (தவிரவருள் நீணமுடியானை) இதுபோமபடிக்கீடாவருளும் ஸவ பாவனுன உபயவிபூதிநாதனை "இவர் பயம்போமபடி 'உம முடைய வபேக்ஷிதம செய்கிறோம்' என்று, ஸ்ரீகமபனம பண ணினுனபோலேகாண" என்றம மங்கியமமாள

ரு - ம். திருவாய்மொழி—மாயக்கூத்தா

உ-ம பாட்டு - காணவாராய

கசூ0. (நன்னுடு) அனந்தகலேஸபாஜன மாகையாலே விபரீதலக்ஷணையா தல், விஷயானுபவத்தாலே களித்துவாழ்திக்கும் தேசமென்னு தல். பிள்ளான, "எமபெருமானைபபெற றனுபவிக்கும நாடுகாண" என்னுமாம, "இலலையாகில கூப்பிடாரகளோ" என்று.

ரு-ம. பாட்டு - சொலலமாட்டேன.

கசூக. (அலலவிதயாதி) "உன்னைககாட்டாதே யருமைப்படுத்தப பார்த்தா யாகில, நாட்டார 'தணணிது' என்கிற வஞ்ஞானமவருவ தோ ருபாயமேதோ" என்றருளிச்செய்வர பட்டர, இப்போது மறந்து பிழைக்கலா மென்னுமதத்தாலே "திருவடிகளென ஹருதயத்தி லே பரகாசியாநிறக, துக்காதமகமா மஞ்ஞானமவருகைக குபாய முண்டோ" என்னுமமமாள.

கக-ம். பாட்டு - எங்கேகாண்கேன்.

ககூ௨ (அந்தண்குரு கூரச்சடகோபன) "'உபதிஷ்டந்து மாம்ஸாவேவ்யா தயஃ' என்கிறபடியே, இவ்வாறுருமைக செல்லாமாடல கொடுதத வாழவாா" என்றுளவந்தா நிாவாஹம்.

கூ-ம் திருவாய்மொழி—எல்லியும்.

கக-ம். பாட்டு - சோலே.

ககூ௩. (பாலோடமுதின்னவாயிரம) பாலோடமுதன்ன-இபபதென்னுதல். வாச்ய வாசகஙகளுடைய சோத்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது-சோலேததிருக் கடிததானததுறை திருமாலே; அமுதென்கிறது-சடகோபன் சொல்லென்கிற வாசகததை. இது-ஆளவந்தாா நிாவாஹம்.

எ - ம். திருவாய்மொழி—இருத்தும்.

௩-ம். பாட்டு - அருள்தான்.

ககூ௪. (இதுவல்லாலித்யாதி) இதுக்கு திருமாலேயாண்டான் பணிக்கும்படி-"நாட்டாளை ஶ்வாயங்களில தலேயாகச் சொல்லுவது - த்ரைலோக்கியை ஶ்வாயத்தையிறே; அதுவு மெனக்கொரு சரக்கல்லவென்கிறா" என்று. எம்பெருமானு ரருளிச்செய்யும்படி-"என்னுடைய ஹ்ருதயததிலே புகுந்தெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பொழிய வீற்றிருந் தேழுலகுந்தனிக்கோல் செல்ல விருக்கு மிருப்பையும் தனக்கை ஶ்வாயமாக நினைததிருக்குமோ வென்று பாாத்தால், அதுவுமொரு சரக்காக நினைத்திருககிறிலன்" என்று.

௯-ம். மாட்டு - வயிற்றிற்கொண்டு.

ககூ௫. (மதியாலே) "இவன்படியை யறிந்துகொண்டே னென்கிறா" என்னுமம்மாள். அன்றிக்கே, "மதிஃ - அநுமதிஃ" என்றாக்கி, "அநுமதிமாத்ரத்தாலே" என்பா பட்டா. அதாவது-அவன்புகுகிற யிடததில் விலக்கிற்றில நெஞ்சை.

அ - ம். திருவாய்மொழி—கண்கள்சிவந்து.

ப்ரவேஶம்.

ககூ௬. இத்திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டனா பாட்டாலே-தன்னை யனுபவிப்பித்து அனந்தரம் ஆதமஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தானுயிருக்கும். அதுககடியென் னெனனில்; "வஸ்துதான ஶ்வாஶ்ரயமாயல்லதிராமையாலே ஆஶ்ரயமான தன்னைக்காட்டி பின்னை ஸ்வரூபததைக் காட்டிக்கொடுக்கிறுன்" என்பாருமுண்டு. அன

றிககே, "'ஸவரூப மிருககும்படியைககாட்டித்தர வாருமெனறு விசையார' எனறு தனனை முறபட்க காட்டிககொடுககிறுன" என பாருமுணடு "இரணடாைபபாட்டாலும - இருத்தும வியநதிற கலவி பினனுட்டுகிறது" எனபாரு முணடு.

ரு-ம பாட்டு - நினற

கசுஎ. "கீழபகவத பரகாரமாக வாதமாவ னுசநதிககபபட்டது, இதுககு மேல 'எமபெமமானேடு' எனகிற பாட்டளவும கேவலாதம ஸவரூபத்தைச சொலலுகிறது" எனறெமபா ரருளிச்செயயுமபடி ஆணடான, "பரகாரமான வேஷத்திலே சொலலுகிறது" என னும.

அ - ம. பாட்டு - எயதததா

கசுஅ. (நலலுறைபபு) நலலவாயபபு அலலாதபோது செயதததெலலாம வயாததம ஆணடானபணிககுமபடி - "'நினறவொனறை யுணாநதேனுககு' எனனும் பாட்டுததுடஙகி, நிஷகருஷடாதமானு சநதானமாதரமே யனறிககே பகவதசேஷதவ பாயநதமாக வனுசநதிககிறது, இபபாட்டில - 'எமபெமமானே டொததே சென்றஙகுள ளஙகூட்டக கூடிறறுகில' எனகிறவநதிம ஸமருதியும எமபெருமான தனககு சேஷமாக விவவாதம வஸதுவை நினைததிருககுமாபபோலே இவனுமவனேடொதது அவன நினைவோடொதது அததசையிலே சேஷதவானு சநதானம கூடுமாகில நலலவாயபபு" எனறு

கூ - ம். திருவாய்மொழி—கருமாணிக்கமலை.

கூ - ம பாட்டு - புகழும

கசுகூ. (எஙகுமதிகழுமிதயாதி) "'கையுமாயுதமுமாய பொருததமிருநதபடியென' எனறு சததுருககள புகழுமபடியைச சொலலுகிறது" என றெமபெருமானுா அருளிச்செயயுமபடி

கo-ம். திருவாய்மொழி—நெடுமாற்கடிமை.

கூ - ம பாட்டு - உறுமோ

உoo. (சிருமாமனிசராய) வடிவுசிறுதது பரபாவம கனததிருககுமவாகள. "சிறுமைபெருமையாகிற விருததாம தவயததுககு யேகதாமியில சமாவேஸஙகூடினபடி யெஙகனே" எனறு பட்டாபாலயத்திலே ஆழவானைககேட்க, "நமமோடொகக 'அன்னபானுதிகள தாரகம' எனனலாய பகவதவிஷயததிலவகாஹனம பாாததால 'நிதயசூரிகளோ டொபபாகள' எனனலாயிருககிற ஆணடான, அருளாளப பெருமாள, 'ஸ்ரீகோவிநதபபெருமாள, இவாகளகாண் சிறுமாமனிசராகிறுாகள" எனறு பணிததான.

௧௧-ம். பாட்டு - நலலகோட்பாடு.

உ0௧. (கொண்டவித்யாதி) திருவனந்தபுரததுககுச் சாத்தாக போகாநிற்கச்செய்தே, திருக்கோட்டியூரிலே செல்வநம்பிதிருமாளிகையிலே போய புக்காரகளாய்நம்பி தாம் அசந்நிஹிதராயிருக்க, நங்கையார, நூறுவிததுக் கோட்டைக்கிடகக அவற்றைக் குத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளை யமுதுசெயயபபண்ணிவிட, பிறறைநாள் நம்பிவந்து "அவைசெய்ததென்"எனன, "பரமபதத்திலே விளைவதாக விததினேன்" என்றாளாம். "தொண்டனூரநம்பி, எச்சான்"என்று சில மஹாபுருஷாக ளுண்டிறே, பாகவதசேஷத்வமேயா த்மாயாய் போந்தவாகள், அவாகள்படியேயாகப் பெறுவாசள்.

௯-ம். பத்து.

௧-ம். திருவாய்மொழி—கொண்டபெண்டிர்.

அ-ம். பாட்டு - வாழ்தல்கண்டீர்.

உ0உ. (மாயவநித்யாதி) "இந்தமாயவநடிபரவுகை, சூதுசதுரங்கத்தோபாதி கால க்ஷேபமாக்குகிற புன்மையில்லாதவாகள்" என்றுபட்டா.

உ-ம். திருவாய்மொழி—பண்டைநாள்.

௧-ம். பாட்டு - பண்டைநாள்.

உ0௩. (நின்கோயில்சீய்த்து) திருக்கண்ண மங்கையாண்டான், அங்கேயொரு திருமகிழடியிலே யிருந்து, சருகைதிருவலகிடாநிற்க, கூடவாசிதது நாஸதிகனாயிருப்பானொருவன், "பகவானுபாயம், நாமனந்ய ப்ரயோஜநா, இப்போதிந்த க்லேஶததுக்குப் பலமென்" என்ன! திருவலகிட்டவிடததையும், இடாதவிடத்தையுங்காட்டி, "இவ்விடமு மவ்விடமு மிருந்தபடி கண்டாய்க்கு 'ஒருபலமில்லை' என்று தோற்றியிருந்ததோ" என்றான்.

௪-ம். பாட்டு - புளிஙகுடிகிடந்து.

உ0௪. (நீகாணவாராயே) எஙகெதிரே யுன்னழகுகாண வரவேணும். பிள்ளை யழகிய மணவாள வறையனைப் பெருமா ளொருநாளருளப்பாடிட்டு, "நாமிங்கனே நடக்கிறோம், நீயிதுக்கீடாக ஆடிக்காண்" என்ன! "தம்பிரானே, என்னாலன்னடைக்கீடாக வாடப்போமோ, (கானகம்படியுலாவி யுலாவியிதயாதி) தேவருடைய குழலோசையைக் கேட்டவாறே, பாடல்தவிர்ந்தாாகள், தேவருடைய ஸ்வாவாபீகமான நடைக்குத் தங்களுடைய ஶிக்ஷாபலத்தாலுண்டான ஆடல் தவிர்ந்தாாகள்; குருக்குக்கைகொடு கூழ்துழாவி அடியேன் தேவர்திருமுன்னே ஆடவல்லேனோ" என்றாராம்.

௯ - ம. பாட்டு - வீற்றிடங்கொண்டு

உ0ரு. (இதனுள்ளுமிருந்திட்டாய) "சாயந்தருளின வழகுபெரிய பெருமாள பக்கலிலே காணலாம், நின்றருளினவழகு, நம்பெருமாள பக்கலிலே காணலாம, இருப்பினுணடானவழகு, பெரியபிராட்டியார பக்கலிலே காணலாம" என்று பட்டரருளிச்செயவா

ந - ம். திருவாய்மொழி—ஓராயிரம்.
ப்ரவேஸம்.

உ0௬. பரணவாரததமும், நமஸஸபதாாததமும், வயாபகதவமும, அவயாபகதவமும், அலலாதவயாபக மநதிரஙகளிலு முணடு, அதில தாமா தரிததருளிறறு திருவஷடாக்ஷரமெனறு மிடததை ஓராயிரததாலே யருளிசசெயகிறா. இது நடுவில் திருவீதிபபிளளை யருளிச செயயுமபடி.

௯ - ம பாட்டு - தொழுது

உ0எ. இபபடி சுலபஞன உனதிருவடிகளிலே கிடடிபபெறறு லும, ஆஸரயணததில ஆபிமுகயததிலே சநதுஷடனு முன ஸீலவததையை யனுசநதிதது, ஒரு பரவருததிபணண க்ஷமனுகிறிலே னெனகிறா அனறிக்கே, "இஙகனே யொருமூனறுபாட்டுத தம்முடைய வயோகயதையைச சொலலுகிறா" எனபாருமுண்டு, அதிலலையிறே கணகள சிவநதுககுப பினபிவாககு "இததலையாலே யொனறை யாததிததுப பெருகை மிகையாமபடியா யிருககிறவனுடைய வுபாயபாவததைச சொலலுகிறா" என்பாருமுணடு. "இவை யெலலாமலல, அவன சனனதியில கரமததில பரிமாற வொணணுதபடி யழிககு மவனுடைய ஸீலகுணததைச சொலலுகிறது" எனறு நமமுடையவாகள நிாவஹிககுமபடி.

---

௪ - ம். திருவாய்மொழி—மையார்.

ந-ம். பாட்டு - அழைககின்ற.

உ0அ. (நண்ணுதொழியேன) அவனைக கிட்டாதொழியில் நானதரியேன. இது ஆயததான நிாவாஹம.

௬ - ம பாட்டு - கருத்தேயுனனை

உ0௯. (தேவாகட்கெல்லாம்விருததா) "இனியவவருகில்லை" எனனுமபடி யுயாநதவாகளுககு மவ்வருகானவனே. தலைமகனையும தலைமகளையும் "கிழவனும கிழததியும" எனறு தமிழாசொலலக கடவாகளிறே.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—இன்னுயிர்.

௩ - ம். பாட்டு - அவன்கையதே.

உ௪0. (தவஞ்செய்திலா) உயிரை யிங்கேவைத் துங்களுக்குபகரிக்க பாக்யம் பண்ணிறறிலேன். "அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சிளையாத படி பாக்யத்தைப் பணணப்பெறறலேன" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்.

க0 - ம். பாட்டு - எழநணணி.

உகக. (தழைநல்லவிதயாதி)ஈஶ்வர விபூதிஸமூாத்தமாகவேணுமென்கிருள். "தான்தாம் முடியகினைப்பாா (நாடுவாழ்க) எனபாளைப்போலே சொல்லுகிருள்" என்று ஆளவந்தாா நிாவாஹம்; "நான்பட்டபாடு நாடுபடாதொழியவேணும்" எனறு எமபெருமாஞா; "நான் முடிய எனஞாததிகண்டு நோவுபடாதே லோகமடங்கப் பிழைக்குமாகாதே!" என்று பட்டா.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—உருதுமால்.

உ-ம். பாட்டு - நினைதொரும்.

உகஉ. (ஆட்செய்யுநீாமை) "(நானுனக்கு ஆட்செய்யுநீாமை) என்பானென், 'நீயெனக்காட்செய்யும் நீாமை' என்னுமல்?" என்ன; "இச்சொலவையு மிழப்பரோ பாவியாா!" என்றெம்பாா.

கூ-ம். பாட்டு - என்கண்ணன்.

உகங. (புன்கண்மை) பேகணிபபு. பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாயென்கை. "மீளவுயிாப்பெய்து" என்ருய்தது நிாவஹிப்பது. "'இதுதான் ஸப்தத்தோடே சோந்திருக்கிறதில்லை, இந்தஸருதமான ஆததத்தோடே ஸப்தத்தையுஞ் சேர வசிப்பிக்கும்படி யெங்கனே?' என்று விசாரியா நிற்கச்செயதே, 'கோதான விதுதிரியவும் புன்கண்மையெய்தும்போது மீளவு முயிாபெய்ததாக வேணுமிறே, ஆத்தஸ்வபாவத்தாலே தன்னடையே வரும்' என்று நான் சொன்னேன், ஜீயா போரப்ரீதரா யருளிஞா" என்றருளிச்செய்வா.

கூ - ம். பாட்டு - ஆருயிர்.

உகச. (ஆருயிாபட்டதென துயிாபட்டது?) நான் பட்டபாட்டை நித்யசூரிகளிலேதான் பட்டாருண்டோ?. பகவத்குணஙகளுக்கு அபூமியாயிருக்கிற சம்சாரத்திலே நான் பட்டபாட்டை நித்யவிபூதியிலேயுள்ளவாகள்தான் பட்டாாகளோ வென்கிருா். "இங்கு எனதுயிர்பட்டது அங்கு ஆருயிாபட்டது?" என் றெம்பெருமாஞா். "எல்லாரும் குணனுபவமாகிற் பண்ணுகிறது இவாக் கிவ்வாசி கூடினபடியென்" எனறு நான்கேட்க, "ந வோடையான ஸ்ரீக்குபாத்தாவினுடைய கரஸ்பரிஸம் பட்டவாறே வோ்ப்பது விடுவ

தாமாபபோலே, இவரனுபவததிறபுதிய ராகையாலே வருகிறது காணும" எனறு ஜீயா அருளிசசெயதாா.

அ - ம். திருவாய்மொழி—அறுக்தும்வினை.
ப்ரவேஶம்.

உகரு. பெரியமுதலியாா, பராபய சிததியில தவாையாலே எபபோது மித திருவாயமொழியை யனுசநதியா நிறபா, ஆகையாலே, யிததை "பெரிய முதலியாா திருவாயமொழி" எனறுயதநுச சொலலுவது. அதவா, 'விடட ஞாதாகள தாழநதாாகளெனறு தாமே யவன வாததிககிறதே ஶததேறபோக வொருபபடுகிறாா" என பாருமுணடு.

அ-ம பாடடு - அருளாது

உகசு (தெனதிருவாயெனதேவே - தெருளேதரு) எனறு கரியை, அன றிககே, "மருளே யினறியுனனை எனநெஞசத திருததும தெருளே தருதென திருநாவா யெனதேவே - அருளாதொழிவாய, அருளசெயதடியேனைப பொருளாககி யுனபொனனடிக கீழப புகவைபபாய, திருவுளளமானபடிசெய" எனறும பிளளான பணிககும.

கூ - ம். திருவாய்மொழி—மல்லிகை.
ப்ரவேஶம்.

உகஎ. "பராப்ய வஸதுவை பெறுமபடியை மனோரதிததாா கீழ்த்திருவாய மொழியிலே, மனோரத சமநநதரமபெறக காணாமையாலே, திரு வாயபபாடியி லுளளாா கருஷ்ணனைபபிரிநது ஒருராததிரி படட வயசனததை இவ ரொருததரும படுகிறாா" எனறுளவநதா ரரு ளிசசெயயுமபடி. அததை எமபெருமானாா கேடடருளி, "முன பே ஆறறாமையாலே தறபறறிருககிறவ ராகையாலே அததனை யாடல கொடுககைககு வேணடு மாஶ்ரயம போராது ஆனபினபு அவனைப பிரிநதொரு சநதயையிற படடனுவைப படுகிறாா" எனறருளிசசெயவா.

க0 - ம். திருவாய்மொழி—மாலைநண்ணி
ங-ம. பாடடு - தொணடா.

உகஅ. (திருக்கண்ணபுரததணடவாண ஈமரா பெருமானையே) "பரதி மாஸ் வடர புததாநாம" இதுக காளவநதா ரருளிசசெயயும்படி - "அம மேடடிலு மேறிப பாயாமினறால தேசிகருககுச சொலலவேணு மோ" எனறு.

க0-ம். பத்து.

உ - ம். திருவாய்மொழி—கெடுமிடர்.

ப்ரவேசம்.

உகக. "'ஒரு நற்சுற்றம்' என்கிற திருமொழியிலே பல திருப்பதிகளையு மருளிச்செய்த விதுக்குக் கருத்தென்" என்று ஜீயாபட்டரைக் கேட்க, "பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககத்துக்குப் போம் பெண் பிள்ளைகள் பந்துக்க ளிருந்தவிட மெங்குங்கண்டு விடைவப்போ மாப்போலே, ப்ராப்யபூமி அணித்தானவாறே திருப்பதிகள்தோ றும் புகுகிறார்" என்றருளிச்செய்தார்.

அ - ம். பாட்டு - கடுவினை.

உஉ0. (பாதமித்யாதி) திருவடிகளைக் காணும்படியாக "வரிவா ளரவினணைப் பள்ளிகொள்கின்ற கரியான் கழல்காணக் கருதும் கருத்து" என் றிருக்குமென்னொ டொருகுடறுக்குடை யாரடங்கலும் போகப் பாருங்கோள். திருவத்யயனம்பாடாநிறக, இதனைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் "நமக் காழ்வாரோடே யொரு சம்பந்தமுண்டாக வேணும்" என்று, அப்போதே ஸ்ரீ பாதத்தை யுடையாரைக் கூட் டிக்கொண் டெழுந்தருளினார்.

ங - ம். திருவாய்மொழி—வேய்மரு.

ச-ம். பாட்டு - தொழுத்தையோம்.

உஉக. (தொழுத்தையோம் தனிமையும்) பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்களும் கூடிப்படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோ மென்றும் அடி ச்சியோமென்றும் - தாங்கள் தோற்ற தோல்விதோற்றச் சொல் லுகிறார்கள். (துணைபிரிந்தார துயரமும்) துணைபிரிந்தாரொன்று- உன்னைப் பிரிந்தாரொன்றபடி. "துணையை யென்றால் தவிஷ்டமா யன்றுகாணிருப்பது" என்னு மாச்சான்.

உஉஉ. (பசுக்களையே விரும்பி) பிள்ளையமுதனார், "ஒரு பசுவின்காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் ஙீக்கொள்ளுவது" என்ப ராம்.

கக-ம். பாட்டு - செங்கனிவாய்.

உஉங. (இவையும் பத்தவற்றின் சாரவே) அவையெனகிறது-கீழ்றதிருவாய் மொழிகளையாய், "அவற்றிநருகே இதுவு மொரு திருவாய்மொ ழியே!"என்று ஆச்சரியத்திலே யாககியாய்த்து ஜீயரருளிச்செய் ததும் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்றும். அன்றிககே, (இவையும் பத் தவற்றின் சாரவே) கீழிற்றிருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன பல மிதுக்கும் பலமென்ற தாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென

றிறது - "மங்கையராயச்சியராயந்தமாலே" என்கிறவற்றையாய், இவையுமவற்றோடொக்கும்.

சு - ம். திருவாய்மொழி—சார்வே பப்வேஸம்.

உஉச. (பிள்ளான் ஒருருவிலே) "'நீ பசுமேய்க்கப் போகவேண்டா' என்றாள், 'ஆகிலத்விரந்தேன்' என்றான், இவன்றன்னை ஸம்பந்தியிலேவிடுமா, இவன் பகதி ஸபயமென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்" என்று பணித்தான்.

ரு - ம். திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார்.

க-ம் பாட்டு - அருளபெறுவார்

உஉரு. (அது நமது விதிவகையே) "அது நம்முடைய பாக்யானுருணமாக விறே" என்று இதுக்கு பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்குமபடி இந்நைநம பெருமானார் கேட்டருளி, "இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரசத்தோடு சேராது, நாம விதித்தபடியே செய்வாரு யிருந்தா ரென்கிறான்" என்றருளிச்செய்வர்

ரு-ம் பாட்டு - வானேற

உஉசு. (நரகத்தை நகுநெஞ்சே) பிள்ளை அழகிய மணவாளப் பெருமாளரையர் க்ரந்தியைப்பார்த்துச் சிரித்துச்சொன்ன வார்த்தையை நினைப்பது. அதாவது - பரமபதத்துக்குப் போகிற சமயத்திலே "உன்னை வென்றேன்" என்று அதாவது சம்சாரத்தைப்பார்த்துச் சிரிக்கைக்குஹேது அவனை அணைக்கொண்ட பலமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை சரிதா ஸனமாக வருளிச்செய்கிறார்.

எ - ம். திருவாய்மொழி—செஞ்சொல்.

க-ம் பாட்டு - செஞ்சொல.

உஉஎ. (ஆட்செய்மின்) "ஆழ்வாரிலே யிழிந்தமிழ்ந்துவார் அவனிடத்தே கொண்டைக்கோல நாட்டுமாப்போலே, கொண்டைக் கோல்நாட்டுகிறார்" என்று சிறற்றாள்கொண்டான். உடையவர், "இன்னுருயிரொன்னுமையாலே அவனுயிராக காத்தாடச் செய்யுங்கோள்" என்றருளிச்செய்வர்.

ரு - ம. பாட்டு - பண்ணுவசுரர்

உஉஅ. (யானுயத்தன்னைத்தானபாடி) நம்பி திருவழுதி நாடுதாசர், "அருள் கொண்டாடும்" என்கிற பாட்டிலே, "ஸ்ரீகீதையை அப்யசித்தாநொருவன் சந்தயாஸத்விலே சென்று பலருமாக நாழி அரிசியைக் கொடுத்து விஸ்வஸிக்க மாட்டாமையாலே 'புரந்தினை ணையிலேயிட்' என்பர்கள், திருவாய்மொழி கற்றுன ஒருவிண

ணப்பஞ் செய்வான் சென்றால சர்வேஶ்வர னகப்படப் புறப் பட் டெதிராகொண்டு அகமொழித்துக்கொடுத்து அமுதுபடியும் யெடுத்துவிட்டு சத்கரிப்பாகள்” என்றாராம். “பணடேபரமன் பணித்த” என்று இவா அங்கீகரிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீ கீதை தானு வீறுபெறறதிறே.

அ - ம். திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை.

௬-ம். பாட்டு - பிடிதேன்.

௨௨௯ (மடித்தேனித்யாதி) எம்பெருமானா, உலாவியருளுகிறவா முடியப் போகாதே நடுவே மீண்டருள, எம்பாா கதவை யொருச்சரித்து, “திருமாலிருஞ்சோலை யாகாதே திருவுள்ளததி லோடுகிறது” என்ன ; “ஆம், அபபடியே” என்றருளிச்செய்தாா.

௯-ம். பாட்டு - இன்றென்னை.

௨௩0. (உணாத்தலுற்றேனே) இதுக்கொரு மறுமாற்ற மருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டி யிராநின்றேன். இப்படி யிவா முடியத் துடாந்தவாரோ பெருங்கடல் மண்டினாைப் போலே போக்கற்றான். “இதுக்கு ஈஶ்வரன்சொன்ன உத்தரமென்” என்று ஜீயாபட்டனாக் கேட்க ; “‘இவா தலையிலே யொருபழியை யேறிட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதென்’ என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் காலாலே தறையைக்கீறிநிறகு மித்தனைபோக்கி வேறுத்தரமுண்டோ ” என்றருளிச்செய்தாா.

---

௯ - திருவாய்மொழி—சூழ்விசும்பு.

௪ - ம. பாட்டு - எதிரெதிர்.

௨௩௧. (எதிரெதிரித்யாதி) இவ்விடத்தில் ௬௭ - வது ஐதிஹ்யத்தைப்பாாக்க.

௧௧ - ம். பாட்டு - வநதவர்.

௨௩௨. (அந்தமில்பேரின்பத்து) அநந்தகலேஶ பாஜனத்துக்கு யெதிர்தட்டிறே, சம்சாரத்தில் சுகமென்று ப்ரமிக்கு மித்தனை, துக்கமே யுள்ளது. பாண்டும் ருகமாயிருந்த ருஷியின்மேலே அம்பைவிட, “சம்சாரத்தி லாயிரம் கூற்றிலொரு க்ஷணமாய்தது சுகமுள்ளது, அத்தனையும் புஜிக்கவொட்டிற்றிலையே” எனறானிறே.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

வடக்குததிருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

அண்ணன் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம.

ஆசார்ய

ஹ்ருதயசாரசங்க்ரஹம்.

அநுபந்தம்.

(௪)

பகவதவிஷய நிஷகருஷட அர்த்தவிசேஷஙகள்

௧. ஸவபக்ஷத்தை ஸதாபிககவே பரபக்ஷம, நிரஸதமாமிறே, நெறச்செய் யபபுறறேயு மாபபோலே

௨. ஸவருபாநுசநதானததுக கீடாயிருககிற திருமநதிரத்தினுடைய வாத தாநுசநதானம மோக்ஷசாதநம.

௩. சகரவாததிததிருமகன திருவவதரிததபினபு வானரஜாதி வீறுபெறறுப போலேகாணும, ஆழவாாகள அவதரிதது திாயகஜாதி வீறுபெ றறபடி.

௪. கடகருடைய ஆதமகுணததோ பாதிருபகுணமு முததேஶயம.

௫. ஈஶவரன ஆஶரிதஸபாிஶமுளள தரவயததாலல்லது தரியான.

௬. யோகயனுககு அயோகயதை சமபாதிககவேணடா, அயோக்யனுக்கு யோகயதை சமபாதிககவேணடா, ஆகையால ஈஶவரோபாயம் சாவாதிகாரம.

௭. நாம ஆழ்வாரை அனுபவிககுமபோது செருபபுவைததுத திருவடிதொ ழுடபுககாபபோலே யாக வொணணுது.

௮. அவனவிடுவது, புததிபூாவம பராதிகூலயம பணணிஞுரை - கைக்கொ ளளுகைககு மிதரபாவ மமையும.

௯. ஆஶரிதரிலே யொருவனுககுசசெயததும, தனககுச செயததாக நினை ததிராதவனறு பகவத சமபநதமிலலை.

௧0. அம்மிதுணையாக ஆறிழிகையிறே, இவனைவிடடு உபாயாந்தரததைப பறறுகை.

௧௧. பராபயா பாசஙகளிலும, பராபகா பாசங்களிலும், நெகிழநது அவ னையொழிநத வெல்லாவறறுலும் ஒரு பரயோஜனமினறிககே யிரு ககவேணும.